

Joseph Forewell

Δ ΗΟΛΝΔΡ ΕΜΛΕΚΕΙ

Az Alkotó Krónikája trilógia befejező része

A HOLNAP
EMLÉKEI

Copyright © 2025 Ignác József

Joseph Farewell: A holnap emlékei

Weboldal: <https://azalkoto.hu>

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül tilos ezt a könyvet vagy ennek bármely részletét sokszorosítani, vagy bármely formában közzétenni.

Bár a regény – stílusát tekintve – tudományos-fantasztikus alkotás, néhol szükség volt arra, hogy a létező tudományos tényeket a történetvezetés oltárán feláldozva módosítsam vagy egyszerűsítsem, akár teljesen új technológiákat találjak ki. Szóval inkább fantasztikus, mint tudományos, ezért kérem, senki se keresse benne az új térhajtómű tuti receptjét.

Élvezd az olvasást!

*A Föld beteg... – sóhajtotta Isabelle, hangjában minden korábbi, meg nem hallgatott figyelmeztetés keserűsége. –
És mi vagyunk a kór.*

EUROPA

Prológus

Azt hittük, jóval később fog bekövetkezni. Tévedtünk.

Az első konkrét jelzések a 2040-es évek második felében már a laikusok számára is szembetűnővé váltak. A problémák nem katasztrófák formájában érkeztek – apró, de annál idegesítőbb kellemetlenségekként lopakodtak be az életünkbe. Ilyenek voltak a metropoliszok peremén órákon át tartó áramkimaradások is. „Elszigetelt esetek!” – mondták a szakértők. „Átmeneti nehézségek!” – próbáltak mindenkit megnyugtatni az energiacégek vezetői. De két év alatt az átmenetiből állandóság lett.

Az energiátároláshoz nélkülözhetetlen ritka földfémek – kobalt, lítium, neodímium – lelőhelyeinek kitermelhetősége zuhant. Nem merültek ki teljesen, ám a hozzáférhető készletek egyre mélyebbre húzódtak a föld gyomrába. A kitermelés költségei exponenciálisan emelkedtek. 2052-re a világ energiarendszere instabillá vált, folyamatos ingadozásokkal terhelt állapotba került.

Technológiai fejlődésünk sarokköve az anyagok végtelen rendelkezésre állásának illúziójára épült – nyilatkozta Li Xiao professzor 2053-ban a Sanghaji Energia Kongresszuson. – Ez az illúzió mára szertefoszlott. A földkéreg nem egy bank, amelyből végtelen hitelt vehetünk fel.

Ezek után a világ vezetői megkísérelték a lehetetlent: az első komoly nemzetközi egyezmények születtek a kritikus nyersanyagok méltányos elosztására. Egyik szerződés sem bizonyult tartósnak – a nemzetek önérdeke mindig felülírta a globális együttműködés szándékát.

A technológiai optimizmus utolsó hulláma 2055 és 2058 között lángolt fel, amikor a túlélés érdekében a kutatás-

fejlesztés új lendületet kapott. Géntechnológiával igyekeztek ellenállóbb növényeket és állatokat kifejleszteni, nanotechnológiás módszerekkel próbálták megtisztítani a szennyezett vizeket, gigantikus légköri tükrökkel kísérleteztek a globális felmelegedés enyhítésére. A grandiózus projektek nem egyszerre, hanem fokozatosan veszítették el a támogatást – hol pénzügyi, hol műszaki okok miatt. 2059-ben az első jelentős géntechnológiai projekt kudarca óriási anyagi veszteséggel járt, és egyben előrevetítette a jövőt.

A túlzott ambíciók kudarcát a történelem tragikus iróniaként jegyezte fel: mire az emberiség ráébredt, hogy tényleg baj van, már nem volt elég erőforrás, hogy visszafordítsa a károkat.

A beporzók fokozatos csökkenése 2060-ra jelentős, ám régióként eltérő problémává nőtte ki magát. Kezdetben a vadon élő méhfajok 40-50 százaléka tűnt el, míg a háziméhek állományát egyre nehezebben, de még fenntartották. A gyümölcsstermesztés költségei lassan emelkedtek, ám 2063-ra a fejlettebb országokban már egy kilogramm alma ára megegyezett egy átlagos órabér felével.

A termőtalaj degradációja 2063-ra bizonyossá tette: a közel tízmilliárdos népességet nem tudjuk táplálni. A műtrágyagyártáshoz használt foszfátkészletek kimerültek. A vertikális farmok édesvíz és energiaigénye fenntarthatatlanná vált a válság közepette. A szintetikus élelmiszeripar gyorsan sorvadt, fenntarthatatlanná vált.

– A beavatkozások elkéstek – mondta Dr. Elena Murakami a 2068-as Tokiói Klímakonferencián. – Nem a technológia árult el bennünket, mi tettük ezt saját magunkkal. A figyelmeztetéseket hallottuk, csak nem hallgattuk meg.

Az édesvíz, illetve annak hiánya okozta a következő nagy arculcsapást. Nem háborúk robbantak ki érte – ennél kifinomultabban működött a rendszer. A tőzsdén a tiszta vízkészletek árfolyama 2064-re felülmúlta a nemesfémekét. A gleccserek visszahúzódása 2050-től megállíthatatlanul felgyorsult. Az észak-amerikai Nagy Tavak vízszintje húsz év alatt közel három métert csökkent, megváltoztatva egész régiók mikroklímáját. A Közel-Kelet sivatagosodása befejeződött – a térképeken zöld foltok helyett egybefüggő sárgaság terült el. A következmény? Amit a klímahisztivel gyanúsított tudósok már régen megjósoltak: elindult a menekültáradat.

Nem egyszerre, nem tömegesen – először csak családok ezrei, majd később tízezrei, 2068-ra pedig százezrei indultak észak és dél felé. A déli félteke biztonsága fokozatosan került veszélybe, ahogy a klímamenekültek száma nőtt. Ausztrália – kezdetben még a humanitárius elveket hangoztatva – 2066-tól kezdve egyre szigorúbb határellenőrzést vezetett be, míg 2069-re szigorú bevándorlási korlátozásokkal válaszolt a növekvő nyomásra. A nemzetközi egyezmények fokozatosan veszítették el jelentőségüket.

A tengerszint emelkedése 2066 és 2069 között érte el azt a szintet, amikor már a leggazdagabb parti városok sem tudták pusztán technikai megoldásokkal elhárítani a problémát. Nem látványosan, nem apokaliptikus hullámokkal – észrevétlenül, évtizedes, centinkénti kérlelhetetlenséggel mosta el az óceán az alacsonyan fekvő partszakaszokat. 2069-re a világ legnagyobb kikötővárosainak harmada már részleges evakuálás alatt állt. New York, Sanghaj, Dakka, Jakarta külső kerületei víz alá kerültek. A társadalom nem egyetlen törésvonal mentén, hanem rétegekben szakadt ketté – a helyzetüket biztosítani képes és képtelen csoportokra.

Az óceánok savasodása 2065-től tovább gyorsult. Amikor az évezredek alatt létrejött korallzátonyok néhány év alatt kifehéredtek, a tengerek kihalása kézzelfogható valósággá vált. A halászflokkák száma 2070-re a harmadára csökkent. A megmaradt halrajok mélyebbre húzódtak, számunkra elérhetetlen távolságba. A mesterséges fehérjeüzemek pedig képtelenek voltak pótolni a kieső forrásokat.

A környezet változásával régi és új kórokozók törtek utat maguknak. A hatvanas évek közepétől az évente jelentkező vírusvariánsok gyorsabban terjedtek, mint ahogy a legfejlettebb laborok vakcinákat tudtak előállítani ellenük. A városi közösségek gyakran izolált övezetekre szakadtak, fertőzésveszély miatt teljes kerületeket zártak le hetekre. 2067-ben a H3N9 influenzatörzs az ételmisszerűhiány közepette olyan gyorsan söpört végig a metropoliszokon, hogy egyes városrészek soha nem tértek többé magukhoz. A globális egészségügyi hálózat folyamatosan vékonyodott el, és az orvoslás, egykor a civilizáció büszke sarokköve, ismét csupán túlélési technikává silányult.

A digitális infrastruktúra kezdeti nehézségei a hatvanas évek elején jelentkeztek először, regionális kiesések formájában. A szerverfarmok áramellátása mindig prioritást élvezett, de a rendszer túl komplexsége vált ahhoz, hogy mindenhol fenntartható legyen. Az internet 2065-től kezdett érezhetően instabillá válni, a globális adatáramlás megbízhatósága hullámzott, a felhőben tárolt adatokhoz való hozzáférés időszakosan akadozott. A digitális örökség elillanása zajtalanul indult el.

Ahogy a társadalmi struktúrák felbomlottak, úgy emelkedtek fel a spirituális és vallási mozgalmak, amelyek egyszerre jelentettek vigaszt és fanatizmust. A klímaválság és az erőforráshiány végidő-váró kultuszok tömeges

megjelenését hozta magával. Az „Új Exodus” mozgalom Afrikában és Dél-Amerikában milliókat indított útnak, hitük szerint egy ígéret földje felé, amely valójában nem létezett. Észak-Amerika és Európa új puritanizmusa a bűnbánatot, a természethez való visszatérést és az önmegtartóztatást követelte – néha békésen, néha agresszív, radikális akciókkal, amelyek központi cégeket, infrastruktúrát és tudományos központokat vettek célba.

A társadalmi polarizáció szélsőséges formákat öltött. Létrejött a „kétszférás” emberiség – az erőforrás-enklávék lakói és a nélkülözők tömegei. A korábban viszonylag homogén középosztály eltűnt. Az enklávékon belül működő önálló gazdaságok virágzásnak indultak, miközben a külső területeken a barterkereskedelem és a helyi autonómia vált az egyetlen életképes modellé. A szabadság koncepciója átalakult – az egyéni jogokat felváltotta a kollektív túlélés imperatívusza.

A geopolitikai térkép átrajzolódott. A politikai polarizáció már a 2020-as években elkezdődött, majd évtizedeken át mélyült. A környezeti kihívások, a gazdasági nehézségek és a társadalmi egyenlőtlenségek fokozatosan lehetetlennítették el a központi irányítást. 2065-re nyilvánvaló politikai instabilitás alakult ki világszerte, az egyezményeket és szövetségeket 2068-ra már csak a közös érdekek halvány szálai tartottak egyben.

Az északi félteke magasabb szélességi fokain fekvő területek új befolyási övezetökké váltak, miközben a korábban sűrűn lakott partvidéki régiók elnéptelenedtek. A korábbi világrend romjain hat meghatározó hatalom emelkedett fel. A gazdasági és társadalmi összeomlás nyomán a politikai térképen a stabil demokráciák gyorsabban törtek darabokra, mint bárki hitte volna. Az Egyesült Államok 2064-

ben három független régióra szakadt, amelyek eltérő stratégiákkal igyekeztek megvédeni maradék erőforrásaikat.

A Terra Nova – a gazdaságilag még mindig erős keleti és nyugati amerikai régiók Kanadával kiegészítve – technológiai, géntechnológiai és klimatikus innovációkkal őrizte meg befolyását. A régi Kína – Zhongyuan Dominion néven – előrelátóan belső területeire húzódott, vízmegtartó rendszereik kontinentális dominanciát biztosítottak számukra. A harmincas évek elején újriformálódott Európai Unió, Aegis Europa néven próbált helyt állni: Németország, a skandináv országok, a Benelux államok, Ausztria, a Brit Szigetek, Svájc és Franciaország alkották. A korábbi tagállamok leszakadó államokként, határaitak feledve apró városállamok, fegyveres szövetségek és anarchikus zónák kusza mozaikjává alakultak át. A hatalom gyakran a legközelebbi ivóvízforrás és termőföld feletti kontrollt jelentette, a szavazócédulákat felváltották a fegyverek és a helyi hadurak rendeletei. Az indiai Aquadya Syndicate légköri vízkinyerő rendszereivel és erdősítési programjával tartotta egyben társadalmát. A japán Palegia Confederacy úszó városokkal és tengeri élelemtermeléssel alkalmazkodott, s végül az Emirátusok Helion Imperium néven a sivatagi megavárosokban a napenergia és sótalánítás technológiáit tökéletesítette.

E hat hatalom a 2060-as évek végére belátta: együttműködés nélkül nincs túlélés. Az új hatalom valutája nem a katonai erő vagy a pénz lett, hanem az alkalmazkodóképesség és a fenntartható technológiák birtoklása. A 2070-es év hozta el a fordulópontot: ekkor fogadta el az ENSZ a Túlélési Minimumprogramot, amely az emberiség túlélési küszöbét határozta meg. A program nyíltan felvállalta: nem minden terület, nem minden közösség

menthető meg. Ez a tanulság azonban kegyetlen árat követelt. Milliárdok életlehetőségei szűkültek be, népek, közösségek tűntek el, kultúrák veszttek oda. Az emberiség kollektív hibát követett el, s a büntetés is kollektív volt. A kérdés 2070-ben nem az maradt, hogy hogyan állíthatnánk vissza a régi világot, hanem hogy hogyan építhetnénk fel egy újat, amely nem követi el ugyanazokat a hibákat...

A keserű hanyatlás tanulsága egyértelmű volt: nem a bolygó képtelen fenntartani bennünket – mi voltunk képtelenek fenntartható módon élni rajta. A pusztulás szélén állva megértettük végre, amit évszázadokig tagadtunk. A rendszerek visszafordíthatatlan károkat szenvedtek.

Az emberiség már régóta várta, hogy valaki vagy valami kiutat mutasson a sötétségből – és végül, a legmélyebb válság óráján, úgy tűnt, végre elérkezett az idő. Egy váratlan, merész és bátor kezdeményezés lépett elő a homályból, hogy kijavítsa az emberiség fatális hibáját. Ez volt a STORM.

I.

A USM-763 némán siklott az aszteroidaöv külső pereme felé. A közel száz méteres, matt fekete bányászahajó egyenletes tempóban haladt a csillagok között, egyelőre üres raktárakkal. Bauer kapitány az irányítópult előtt ült, tekintetét a műszerekre szegezve. Vastag, opálos körmével megvakarta ősz, bozontos szakállát. Apró, szúrós szemei a műszerfalat pásztázták, miközben érdes ujjai öntudatlanul doboltak a karfán. Tizenöt év űrbéli tapasztalat olyan nyugodttá tette, mint egy kiszáradt folyómeder.

– Mennyi idő még a belépési pontig, Novak? – mordult fel anélkül, hogy a pilótára pillantott volna.

Ellentétben Bauer robusztus alakjával, Tamás Novak szikár, hosszú végtagú férfi volt. Vékony nyakát kinyújtotta, hogy jobban lássa a kijelzőket. Sápadt, hosszúkás arcán semmi érzelem nem tükröződött, csak kékeszöld szeme árulkodott erős koncentrációjáról. Ujjai gyorsan és pontosan mozogtak a vezérlőpulton.

– Négy perc és huszonhárom másodperc – válaszolta a pilóta, hangja nyugodt volt, már-már gépiesen precíz.

A kabinban tompa, kékes fény világított. A kijelzők adatokat mutattak, miközben a hajó számítógépe elemezte az előttük lévő terepet. Odakint – szerencsére tisztos távolságban – aszteroidák és jégtömbök sodródtak.

A rádió megreccsent, megtörve a pilótafülke csendjét. Novak a kommunikációs panel felé nyúlt és bekapcsolta a vevőt.

– USM-763, itt a Mars Irányítás. Küldöm a következő célpont koordinátáit – hangzott a várt tájékoztatás.

A műszerfalon megjelent egy térkép, amelyen vörös pont villogott. Novak figyelmesen tanulmányozta az adatokat.

– Mars Irányítás. Héthatvanhármas vette a koordinátákat – válaszolta határozott hangon. – Jelentkezem, ha elindultunk visszafelé. Készítsék a pénzünket!

Alig telt el húsz-huszonöt perc, amikor megérkezett a válasz:

– Meglesz, Héthatvanhármas. Csak óvatosan. Sok szerencsét – búcsúzott kedélyesen a férfihang.

Bauer kapitány szárazan felhorkant.

– Szerencse – köpte ki a szót, mintha keserű gyógyszert venne be. – Másfél évtized alatt egyszer sem találkoztam vele.

Novak nem válaszolt. Tudta, hogy a kapitány nem vár választ. Bauer szavai csupán rituálék voltak, amelyek ugyanúgy hozzátartoztak a küldetéshez, mint az oxigén a légzéshez. Ehelyett felvillantotta a célpont részletes adatait a központi kijelzőn.

A képernyőn az aszteroidaöv térképe jelent meg, majd egy pontra fókuszált. Egy nagyobb, szabálytalan alakú szikla került a középpontba, mellette egy kis ablakban az összetétel adatai: neodímium, lantán, ittrium.

– Ritkaföldfémek – jegyezte meg Novak, vékony ajkain halvány mosoly jelent meg. – Végre valami jövedelmezőbb meló.

Bauer kapitány előredőlt székében. Szakála mögött elmosolyodott, szeme összeszűkült.

– Mennyi az út? – kérdezte, bár a válasz már látszott a kijelzőn.

Novak megérintette a képernyőt. Egy visszaszámláló indult el, amely 1 nap, 17 óra és 48 percet mutatott, valamint a távolság: majdnem 27 millió kilométer.

– Ha tartjuk a jelenlegi sebességet, kevesebb, mint két nap – mondta a pilóta tárgyilagosan.

Bauer bólintott, beesett arcán feszült várakozás tükröződött. Számolt.

– Egy hét elég lesz a kitermeléshez, utána még két hét, mire visszaérünk a Marsra – mondta hangosan. – Egy rövid hónap múlva gazdagok leszünk.

Novak tudta, hogy ez nem teljesen igaz – a ritkaföldfémek értékesek, de annyit nem kapnak a bányászatért, hogy gazdaggá tegyék őket. Viszont talán fél évig ellesznek belőle, s akár még a hajó felújítására is futja. De nem mondott semmit. Ez is része volt a szokásos párbeszédüknek.

A hajó rendszerei halkán zümmögtek, miközben a USM-763 tovább haladt, másodpercenként kétszáz kilométert megtéve. Novak a műszerek fölé hajolt, és pontos mozdulatokkal korrigálta a röppályát. A pilóta jól ismerte a hajót, tudta, mikor kell beavatkozni és mikor kell hagyni, hogy a tehetetlenség vigye tovább őket.

A kapitány hátradőlt, és lehunyta szemét. Egy pillanatra látta maga előtt a Marson hagyott aprócska lakását, a sivár, vörös por lepte kis lakóteret, ahová sohasem vágyott vissza. Számára az igazi otthon itt volt, a végtelen űrben, a kapitányi székben, ahol ő hozta a döntéseket, ahol senki sem mondta meg neki, mit tegyen. Tizenöt éve járta már az űrt, hat éve a Héthatvanhármass fedélzetén, és még mindig érezte azt a különös bizsergést, amikor új küldetésre indultak.

– Ithaka-9 – jegyezte meg Novak, miközben átnézte az aszteroida adatlapját. – Tizenöt kilométer átmérőjű, szabálytalan alakú. Magas ritkaföldfém koncentráció a keleti oldalon. Felszíni hőmérséklet mínusz százhetven Celsius. Légkör nulla. Nincsenek ismert veszélyforrások.

Bauer halkán felmordult.

– Mindig vannak veszélyforrások – dörmögte. – Csak észre kell venni őket, mielőtt ők vesznek észre téged.

Novak hallgatott, de tudta, hogy a kapitánynak igaza van. Az űrben semmi sem biztos, semmi sem állandó. Hány társukat veszítette már el a Társaság, mert nem voltak elég elővigyázatosak? Mert nem számoltak a kozmosz kegyetlen törvényeivel?

A hajó rezgése kissé megváltozott – Novak azonnal észrevette. Ujjai a vezérlőpultra siklottak, szeme végigfutott a műszereken. Minden normális értéket mutatott, mégis valami nem volt rendben.

– Mikrometeorit-zónába érünk – mondta halkán. – A szenzorok apró törmelékeket jeleznek előttünk.

Bauer felkapta a fejét és a kijelzőkre nézett.

– Mennyire veszélyesek?

– Elhanyagolható mértékben – felelte Novak. – De majd figyelek. Ahol apró törmelék van, ott nagyobb darabok is lehetnek.

A kapitány bólintott, ujjai a szakállát fésülgette.

– Tartsd meg a jelenlegi sebességet, de legyünk készenlétben – utasította Novakot. – Nem akarok meglepetéseket.

A pilóta hangtalanul teljesítette a parancsot, az érzékelők pedig tették a dolgukat.

A bányászhajó unottan haladt előre. Az idő lassan telt a hajó fedélzetén. Novak figyelte a műszereket, időnként apró korrekciókat végezve a hajó röppályáján. Mozdulatai pontosak és hatékonyak voltak.

– Mennyi időnk van még a következő pályakorrekciós pontig? – törte meg a csendet Bauer kapitány.

– Három óra és huszonhét perc – válaszolta a pilóta anélkül, hogy a kijelzőre pillantott volna. Jól ismerte a menetrendet.

A kapitány lassan felállt, izmai tiltakoztak a hosszú ülés után. Terebélyes alakja szinte megtöltötte a szűk kabint.

– Megyek, tájékoztatom a legénységet – morgott. – Te addig tartsd a pályát.

Novak bólintott, meg sem fordult, miközben a kapitány nehéz léptekkel elhagyta a pilótafülkét. Egyedül maradt a halkán zümmögő műszerekkel és a végtelen űr néma látványával.

Áldotta ezeket a pillanatokot. A csendet, amikor csak a műszerek hangját hallotta. A Héthatvanhármass számára nem csupán jármű volt, hanem egyfajta második otthon is.

A hosszú távú érzékelő adatait tette ki a kijelzőre. Szerette nézni a Mars-Jupiter közötti szakaszt – nagyjából ennyit tudott áttekinteni egyszerre a berendezés. A képernyőn azonnal kirajzolódott az aszteroidaöv sűrű, kaotikus mintázata. Kisebb-nagyobb fénypontok jelezték a sziklákat, néhol vöröses árnyalattal, ahol a vas-tartalom magasabb volt. A Ceres törpebolygó masszív tömbje élesen kivált a környezetéből. A távolban egy teherszállító hajó jelzőfénye pulzált egyenletesen – valószínűleg a Jupiter holdjai felé tartott. A radar érzékelt néhány kisebb, nem regisztrált objektumot, melyek kiszámíthatatlan pályán mozogtak. Novak tudta, hogy ezek a törmelékek jelentik a legnagyobb veszélyt az űrben közlekedőkre.

Az érzékelőt most a Jupiter felé irányította. Az óriásbolygó hatalmas, gázos tömege betöltötte a képernyőt. A Nagy Vörös Folt, ez a több száz éve tomboló gigantikus légköri örvény, világosan látszott az atmoszférában. Körülötte fehér és sárgásbarna sávok kavarogtak, soha nem szűnő légköri

turbulenciák jeleként. Novak néha eltűnődött azon, milyen lehet odalent, a Jupiter felhőrétegében – távol az emberi civilizációtól, örökös forgószelemben.

Az óriásbolygó körül négy fényes pont látszott – a Galileiholdak, amit névadója még 1610-ben fedezett fel, kezdetleges távcsövével. Még a bányászélet előtt tizennyolc hónapig dolgozott egy expedíciós csapatban, amely az Európán végzett kutatásokat. A jégkéreg alatt rejtőző óceán még mindig izgatta a tudósok fantáziáját, bár a kereskedőket és bányászokat inkább a Ganymedes és Callisto ásványkincsei érdekelték. Az Io-t egyelőre megközelíteni sem igazán szerették, rendkívül aktív vulkanikus tevékenysége mindenkit elriasztott.

– Megint álmodozol? – Bauer hangja zökkenetett ki merengéséből.

– Nem, nem, dehogy! – válaszolta Novak. – Csak... áttekintem a környezetet.

A pilóta újra a kijelzőre fordította figyelmét, és közelebb hozta az Európát. A fényes, repedezett jégfelszín tisztán kirajzolódott. A hold déli féltekéjén több helyen gejzírek lövelltek ki a jégpáncél alól.

– Nézze! – mutatott a képernyőre. – A gejzíráktivitás ismét fokozódott.

Bauer közelebb lépett. A jeges holdon távolról is jól látszottak a vízoszlopok, ahogy több kilométer magasra törtek, majd visszahullottak a felszínre.

– Az árapály-feszültség – mondta Novak, bár tudta, hogy Bauer is tisztában van a jelenséggel. – Amióta a Jupiter gravitációja kissé módosult az új holdjainak befogása miatt, erősebb feszültséget gyakorol az Europa belső óceánjára. A jég alatt tizenöt-húsz kilométer mélyen lévő víztömeg mozgása felerősödött, és gyakrabban tör át a repedéseken.

– Nem ott voltál, mielőtt a Héthatvanháromra kerültél?

Novak bólintott.

– A Johnson-medencénél kutattunk – folytatta. – Az a terület akkoriban szinte teljesen inaktív volt, alig mértünk geizírtevékenységet. Most meg...

A kijelzőn felnagyított egy területet, ahol most három masszív vízoszlop tört az űrbe.

– A jégréteg vékonyabb ott, mégsem volt ilyen erős aktivitás. Úgy tűnik, az új gravitációs viszonyok aktiválták a korábban nyugodt zónákat is. A biológusok biztosan izgalomban vannak – jegyezte meg fanyar mosollyal. – Minden ilyen kitörés új szerves anyagokat és aminosavakat hozhat a felszínre.

– Szerencsére ez nem a mi gondunk – válaszolta Bauer a bajusza alatt. – A mi dolgunk a bányászat, nem a tudomány.

Novak csak bólintott, de titokban sajnálta, hogy ott kellett hagynia az Europa-programot. Volt valami lenyűgöző gondolatban, hogy a jég alatt rejtőző óceánban talán létezhet valamilyen primitív élet. Persze sok mindent nem tudnának vele kezdeni, ráadásul manapság nem elsődleges prioritás az Europa, sokkal fontosabban a testvérei. Persze a projekt is befuccsolt, pár hónappal azután, hogy átigazolt Bauer hajójára.

A kapitány visszasüppedt a székre és becsukta a szemét.

– Szólj, ha valami változás történt! Vagy inkább ne! – mordult egyet és szinte azonnal egyenletesen kezdett hortyogni.

Novak csak nézte a geizíreket, s lassan ő is elálmosodott. Hogy ne aludjon el, a kitörések mintázatait kezdte figyelni. Elvileg véletlenszerűek, de minden véletlenszerűség mögött van valami szabályrendszer, amiről halvány fogalmunk sincs.

A hajó pont úgy fordult, hogy a hold legaktívabb része került a látótérbe.

Valami nem stimmelt. Előbb csak egy furcsa érzés volt Novak gyomrában, de ahogy tovább bámulta a holdról érkező adatokat, bizonyossággá vált. Ujjai fürgén mozogtak a vezérlőpulton, különböző szűrőket alkalmazva a képre.

– Mi a galaktikus pokol... – suttogta magának, miközben a hajó számítógépét utasította, hogy kövesse nyomon az aktív területen a kitöréseket.

A rendszer elkezdett adatokat gyűjteni és ábrázolni a gejzírkitörések kürtőinek pozícióit. Novak feszülten figyelte, ahogy percről percre újabb kitörések jelentek meg a képernyőn. Egy óra elteltével már tisztán kirajzolódott valami – a kitörések nem véletlenszerűen jelentkeztek.

– Lehetetlen – suttogta, miközben a kijelzőn egyre több és több kitörési pont jelent meg, lassan kirajzolva egy koncentrikus körmintázatot egy jól meghatározható középpont körül. Ahogy távolodtak ettől a ponttól, a kitörések egyre ritkábban jelentkeztek, de mindegyik kifogástalanul illeszkedett a körmintázatba.

– Kapitány – szólt Novak, de Bauer továbbra is egyenletesen horkolt. – Kapitány! – emelte fel a hangját.

Bauer felriadt, zavarodottan pislogva.

– Mi az? Meteorit? – kérdezte rekedten.

– Nézze! – Novak a képernyőre mutatott. – Az Europa gejzírjei. Valami furcsát fedeztem fel. Másfél órája követem a kitöréseket, és nézze meg ezt a mintázatot.

Bauer közelebb hajolt, őszülő, bozontos szemöldökét összehúzza.

– Egy koncentrikus körmintázat – folytatta Novak, ujjával a középpontot jelölve. – Itt a legsűrűbbek a kitörések, és ahogy

távolodunk ettől a ponttól, egyre ritkábbak. De a távolságok... szabályosak.

A kapitány csendben figyelte a képet. Szakállát simogatva gondolkodott.

– Lehet, hogy csak egy tektonikus jelenség – mondta végül.
– Egy mélyen fekvő törésvonal mentén.

– Nem – rázta a fejét Novak. – Ezek a körök túl szabályosak. Itt vannak ezek például – ujjai a képernyőn mozogtak, miközben a rendszer újabb kitöréseket jelölt be. – Ezek az új kitörések is pontosan illeszkednek a mintába.

Bauer most már teljesen éber volt. Tekintetét a képernyőre szegezte, ahol a gejzírek kék pontjai szabályos koncentrikus köröket rajzoltak ki, mint valami óriási céltábla.

– Mit gondolsz, mi ez? – kérdezte a kapitány, hangja mélyebb volt a szokásosnál.

Novak lassan kivette a füléből a kommunikátort, és halkabban folytatta:

– Nem tudom biztosan. De az biztos, hogy ez nem természetes. Valaki vagy valami... – elakadt, nem merte befejezni a mondatot.

– Valami az Europa felszíne alatt – fejezte be helyette Bauer, és a két férfi némán meredt a képernyőre, ahol a rejtélyes körök továbbra is bővültek az új kitörésekkel, amíg a hajó lassan el nem fordult, és az Europa fokozatosan eltűnt a látómezőből.

Bauer kapitány fújtatva ült vissza a székébe. Az izgalom elmúltával egyre inkább úgy érezte, feleslegesen ébresztették fel.

– És mégis mit akarsz ezzel kezdeni, Novak? – mordult fel ingerülten. – Nem kutatóhajón vagy már, hanem egy bányászhajón. Nekem az a dolgom, hogy ritkaföldfémeket

bányásszak, nem az, hogy hipotetikus életformákat kutassak a jég alatt. Bármit is véltél látni ott, nincs közünk hozzá.

Novak elhallgatott, de látta, hogy a kapitány most a szokásosnál is morgósabb. Bauer arca vörösölt a méregtől, vagy talán a zavartságtól, amiért ilyen dologgal zavarták az alvását.

– Ha végeztél a csillagászati megfigyeléseiddel, térj vissza a röppályakorrekcióhoz – dörmögte, miközben újabb pozícióban próbált visszaaludni. – Többet ne ébressz fel, hacsak nem robbanunk fel vagy nem ütközünk egy aszteroidának.

– Igenis, kapitány! – válaszolta Novak halkán, és visszafordult a műszerekhez, de gondolatai még mindig az Europa titokzatos mintázata körül jártak. Lassan visszafordult a vezérlőpult felé. Ujjai futólag végigsimították a kijelzőt, melyen az Europa adatai látszottak, majd mielőtt végleg elfordultak volna a holdtól, gyorsan beállított egy háttérprogramot.

– Ha már úgyis itt van a látómezőnkben – mormogta magában, miközben a kapitány ismét horkolt –, nem árt, ha folyamatosan rögzítjük a kitöréseket.

Néhány gyors parancs, és az USM-763 másodlagos érzékelői már automatikusan követni kezdték az Europa felszínének minden változását. Novak beállított egy riasztást is, amely jelezne, ha újabb, a mintázatba illeszkedő kitörések jelentkeznének. A program csendben futott a háttérben, nem zavarva a hajó többi rendszerét.

– Akár haszontalan kíváncsiság, akár több annál – suttogetta maga elé –, a tudomány számára minden adat értékes lehet.

Novak ezután visszatért elsődleges feladatához, a bányászati célpont felé vezető röppálya finomhangolásához.

Míg a hajó rendszerei dolgoztak, a pilóta elméjének egy kis része továbbra is az Europa rejtélyes körmintázatán járt.

II.

A Mars Noir nevű bár a Mars Olympus negyedének peremén állt, ahol a lakónegyedek és az ipari zóna találkozott. Az alacsony plafonú, füstös helyiség a bányá- és űrmunkások kedvenc gyülekezőhelye volt – pont elég messze a hatóságoktól, hogy az ember nyugodtan beszélgethessen. Falait régi földi poszterek és különös marsi kőzetek díszítették, a törzsvendégek adományai, ki tudja, mikorról. A levegőben sör és a marsi, telepített termőtalajon termett krumpliból készült tömény italok szaga keveredett.

A vastag, hangszigetelt ablakokon túl a Mars vöröses-narancssárga ege látszott, a távolban a hatalmas Olympus Mons sziluettje magasodott, amelynek tetején a terraformáló állomások zöld fényei villogtak ritmikusan. A védőkupola halványan fényelt a bár körül, mint egy mesterséges délibáb.

A mesterséges gravitáció pontosan 0,8 G-re volt állítva – kompromisszum a földi és a marsi természetes gravitáció között, így a Földről érkezők sem érezték magukat túl könnyűnek, és a Marson születettek sem túl nehéznek.

Amikor Kurt Mason belépett a bárba, néhány törzsvendég megszokásból felnézett, majd visszatért beszélgetéséhez. Kurt magas, atletikus férfi volt, sötét bőrével és borotvált fejével feltűnő jelenség az egyszerű munkaruhákba öltözött vendégek között. Elegáns, sötétkék űrkeresési intézeti egyenruhát viselt, diszkrét Marsi Tudományos Komplexum jelvénnel a gallérján. Mozdulatai céltudatosak voltak, de érezni lehetett rajtuk, hogy nem mostanában járt ilyen helyeken.

A bár hátsó sarkában meglátta Novákot, a pultra támaszkodva. A pilóta már ott várt rá, előtte félig üres söröskorsóval. Tamás vékony, szikár alakja most is olyan

nyugodtnak tűnt, mint mindig. Kopott, sötétszürke pilótaruháján a USM-763 hajó emblémája halvány aranszínben csillogott. Világosbarna haját rövidre vágva hordta, arcbőre a sok idő alatt, amit az űrben töltött, sápadtabb volt az átlagosnál. Kékeszöld szemei élénken csillogtak a félhomályban.

– Tamás! Nagyon örülök, hogy felhívtál! Hány éve nem találkoztunk? – A férfi kezét fogott a pilótával, majd helyet foglalt a mellette levő kétes tisztaságú bárszéken. Mosolyogva intett a pincérnek, barátja söröspoharára mutatva.

A pincér bólintott, és pár pillanat múlva letette a nedűt Kurt elé. A barnás, sűrű folyadék a marsi víztározók vizéből és génmódosított árpából készült; keserűbb volt, mint a földi sörök, de a helyiek már megszokták ezt a karakteres ízt.

– Mesélj, mi volt az a nagy titok, amit nem mondhattál el a videóhívásban? – kérdezte Kurt, miközben régi barátja arcát fürkészte.

– Fogd az italod, és üljünk át az egyik asztalhoz – javasolta Novak, fejével a bár hátsó részében lévő boxok felé intve.

Ahogy leültek, Tamás komótosan vette elő kopott tabletjét. A régi, legalább tizenöt éves készülék földi gyártmány volt, karcos kijelzővel, de még mindig megbízhatóan működött. Hála az égnek, legalább ez még működött, bár az akkuja már ismét a végét járta. Manapság már ez is egy csoda volt, hiszen az informatika nem éppen az aranykorát élte.

Bekapcsolta, majd egy képet tolt Kurt orra elé. A képen, fekete alapon egy csomó apró, véletlenszerűnek tűnő, kék pötty látszott. Elkezdte nagyítani a jobb oldalon az egyik csoportosulást, amíg egy egész képernyőt betöltő, szabályos mintázat rajzolódott ki: koncentrikus körök, a széle felé egyre kevésbé szabályos elrendezésben.

– Mi ez? Dartsoztál? – nevetett Kurt, miközben beleivott a sörébe. Szemét becsukta egy pillanatra – legalább a sör még a régi volt –, majd kérdőn nézett Tamásra. Még mosolygott, de szeme gyanakodva vizsgálta a különös mintázatot.

– Az Övben voltunk az utóbbi egy hónapig – válaszolta Tamás, és közelebb hajolt. Ujjjaival megérintette a kijelző közepét, mire az enyhén felnagyítódott. – Ez itt az Europa geojírkitöréseinek térképe.

Kurt kezében megállt a korsó félúton a szája felé. A folyadék megbillent, egy csepp leszivárgott a pohár oldalán, de észre sem vette. Aztán nevetni kezdett.

– Ugyan, haver! Két nyomorult évet töltöttem azon a jégdarabon, de semmi ilyesmit nem láttam. – Letette a korsót, és közelebb hajolt a mintához.

– Igen, mert mi itt nézelődtünk! – mutatott Tamás a visszanagyított kép egy aprócska területére, a kép bal alsó sarkában. A területet bekarikázta az ujjával, mire a kijelző arra a részre nagyított. – Ez viszont az ellenkező oldalon van, ahol sűrűbbek voltak a kitörések. Nem véletlenül nem oda telepítettük a bázist.

Kurt arckifejezése megváltozott. A tudós vonásai kerültek előtérbe, a szkepticizmusa olvadni kezdett a kíváncsiság hevében. Szemei összeszűkültek, agya már elkezdte feldolgozni a látottakat.

– Mutasd! – Kurt elvette a tabletet és elkezdett belenagyítani a képbe. Ujjai gyakorlottan mozogtak a kijelzőn, a kép forgatása és nagyítása közben. A felszínen lévő kék pontok most már határozottan kirajzolták a mintázatot. Egyértelműen látszott, hogy mintegy 1000 méteres körzetben egészen szabályosak a kitörések, majd onnantól kezdve elkezd az egész véletlenszerűvé válni. – Hogy az ördögbe sikerült rátalálnod erre a pozícióra? Az Europa mintegy 300

millió négyzetkilométeres, te meg kiszúrtál egy alig egy négyzetkilométeres részt, ahol a minták szabályosak?

Tamás vállat vont. A box fényei éles árnyékot vetettek Tamás arcára, még szikárabbnak tűnt tőlük.

– Mit tudom én! Pont arra nézett a hajó kamerája? Fogalmam sincs. – Ivott egy kortyot a söréből, láthatóan élvezte Kurt reakcióját. – Tulajdonképpen véletlenül vettem észre, amikor a Jupiter rendszere felé nézelődtem. Valami nem stimmel a kitöréseknél, és heccből elindítottam egy megfigyelést. Aztán... ez lett belőle.

Kurt megtörölte csillogó homlokát, amely a fölöttük lévő fényben egészen olajbarnának tűnt. Apró izzadságcseppek jelentek meg a bőrén, nem a hőségtől, hanem az izgalomtól. A bárban a hőmérséklet állandó 21 Celsius fokra volt szabályozva, mint minden marsi létesítményben.

– És most? Mit jelent ez a... – Felnagyította teljes képernyősre a szabályos területet. A koncentrikus körök most tisztán látszottak. – Természetes jelenség nem okozhat ilyen mintázatot.

– Fogalmam sincs. Ezért jöttem hozzád. Te vagy a tudós, én csak egy pilóta vagyok – újabb korty. A Noir légkörszabályozó rendszere halkan zümmögött a háttérben. – Én szívesen megnézném, de nincsenek erőforrásaim hozzá.

– Nekem sem igazán – nézett maga elé Kurt. Szeme a távolba révedt, mintha már látná, mit kellene tenniük. – Hajóm még csak-csak lenne, de nem vagyok egy úrmedve. Kellene egy kapitány, s jó lenne egy gépész is. – Elgondolkodott egy pillanatra, majd széles mosoly jelent meg az arcán. – Bár azt talán még tudnék is szerezni.

– Liz, mi? – nevetett Tamás, fejét felvetve. – Emlékszem ám, hogy volt valami köztetek. Azóta is együtt vagytok?

Kurt nem reagált azonnal. Ujjai a pohara peremén játszottak, miközben a folyadék felszínén tükröződő fényeket nézte. Valóban, még mindig emlékezett Elizabeth Colemanre, a tehetséges gépészre, akivel az Europa-projekt alatt... nos, nem csak szakmai kapcsolat fűzte össze őket.

– Nem, dehogy. Az már rég volt – válaszolta végül elrévedve, de mosolya elárulta, hogy szívesen újra találkozna a nővel. – Néha még találkozunk, de... Mindegy, semmi.

– Figyelj, kapitányt tudnék szerezni, szerintem az öreg Bauert rá tudnám beszélni. Nem nagyon találsz nála tapasztaltabb úrjárót. – Tamás hangja egyre lelkesebbé vált.

– Hm... – Kurt a tabletre meredt, mely most a gejírek időzítését mutatta egy kronológiai skálán. – Kellene még egy csomó felszerelés, üzemanyag, ami nem kevés pénz... – vitte fel a hangsúlyt a mondat végén.

– Oké, oké, értem! – emelte fel a kezét Tamás, és hátradőlt a boxban. – Mi lenne, ha összehoznánk egy találkozót, és négyesben átbeszelnénk mindent? Akár a költségekbe is beszálnánk. Van öt hónapunk, amíg a következő szállítmányért indulnunk kellene. Mit gondolsz?

Kurt a kijelzőt vizslatta. Újra belenagyított a képbe, ujjai gyorsan mozogtak, méréseket végezve, számításokat készítve. Aztán felnézett, szemei csillogtak az izgalomtól.

– A régi Tudományos Komplexumnál van egy privát tárgyaló. Kibérelem péntek délután háromra. Aztán mindent megbeszélünk. – Kezét nyújtotta Tamás felé.

A két férfi kezét fogott a gyér fényben. A kocsmában közben zavartalanul folyt az élet – a vendégek mit sem sejtettek a sorsdöntő felfedezésről, amely az orruk előtt született meg.

A Marsi Tudományos Komplexum melletti tárgyaló steril fényei éles kontrasztot alkottak a Mars Noir homályos légkörével. Kurt az asztal mellett állt, ideges pillantásokat vetve az ajtó felé. A helyiség túlon túl modern volt, fehér falakkal és halk, duruzsoló légkondicionálóval.

Az ajtó halkan szisszent, amikor Liz Coleman belépett. Középmagas, harmincas nő, világosbarna haját egyszerű lófarkba fogta. Arcán néhány szeplő látszott, barna szemei éles intelligenciáról árulkodtak. Ujján egy régi, kopott gyűrű csillogott – egyike annak a kevés ékszernek, amit a gépészek a munkájuk során megengedhettek maguknak.

– Kurt! – A nő elmosolyodott, amely mellé kíváncsiság és enyhe gyanakvás keveredett. – Nem gondoltam volna, hogy újra hallok felőled. Három titokzatos üzenet, és semmi konkrétum?

– Köszönöm, hogy eljöttél, Liz! – Kurt viszonzta a mosolyt, és sután-gyengéden megölelte a nőt. – Tudom, hogy ez szokatlan, de meg kellett várnom az infóval a többieket.

– A többieket? – Liz felvonta a szemöldökét. – Szóval nem kettesben leszünk? Micsoda csalódás! – évődött nevetve.

Mielőtt Kurt válaszolhatott volna, az ajtó újra kinyílt. Tamás lépett be, nyomában egy tekintélyt parancsoló, szakállas férfival. Tamás arcán széles mosoly terült szét, amikor meglátta a nőt.

– Liz! A csillagokra, de jó újra látni! – kiáltott fel, és három hosszú lépéssel átszelte a termet, hogy megölelje a nőt.

– Tamás! – A lány szeme felcsillant, ahogy viszonzta az ölelést. – Te is benne vagy ebben az összeesküvésben? – kérdezte nevetve, de hangjában érezhető volt az őszinte öröm. – Legalább két éve nem láttalak. Még mindig azon a bányászahajón dolgozol?

– A Héthatvanháromason – bólintott Tamás, majd a mögötte álló, idősebb, szakállas férfi felé intett. – Bemutatom a főnökömet, Bauer kapitányt.

Bauer kapitány előrelépett, és összekuszált szemöldöke alól értékelő pillantást vetett először Lizre, majd Kurtre.

– Bauer vagyok – mordult fel, hangja mély volt, akár egy moraj. – Tamás felhívott tegnap este. Azt mondta, fontos lehet, és hogy bízzak benne. De azt nem említette, hogy pontosan miért is vagyunk itt.

– Kurt Mason, a Marsi Tudományos Intézettől – mutatkozott be Kurt hivatalosan. – Köszönöm, hogy eljött, kapitány.

– Foglaljatok helyet, kérlek – mutatott Tamás az ovális asztal felé. – Mindent elmagyarázok.

Miután mind a négyen leültek – Kurt és Liz az egyik oldalon, Tamás és Bauer kapitány velük szemben –, Tamás a táblagépét az asztal közepére helyezte, és rácsatlakoztatta a terem falán lévő nagyobb képernyőre. Az Europa képe jelent meg, lassan forogva. Kékes-fehér felszíne repedésekkel szabdalt volt, mint egy óriási, törött tojáshéj.

– Kurt, ugye tudod, hogy már befejeződött az Europa-projekt? – kérdezte csípősen Liz, miközben a képernyőt figyelte. – A finanszírozást hét éve megvonták. Állítólag te voltál a projektvezető...

– Hehe, vicces vagy! – mordult fel Kurt. – Majd akkor gúnyolódj, ha Tamás elmondja, mit talált.

Tamás megérintette a képernyőt, és a kép átváltott a rejtélyes körökre. Kék pontok sokasága rajzolta ki a koncentrikus mintázatot.

– Ezek az Europa felszínén észlelt gejzírkitörések – magyarázta Tamás. – Véletlenül fedeztem fel ezt a mintázatot a legutóbbi utunk során.

Liz előrehajolt, mogyoróbarna szemei elkerekedtek. Ujjaival önkéntelenül is a képernyő felé nyúlt, mintha meg akarná érinteni a pontokat.

– Ez... – kezdte, de elakadt a szava. – Ez nem lehet természetes jelenség.

– Pontosan ezt mondtam én is – bólintott Tamás. – Ezért hívtalak titeket ide.

Bauer kapitány fintorgott, miközben a képernyőt nézte.

– Ezeket a pontokat már láttam korábban – mondta, és megvakarta szakállát. – Novak... Azaz Tamás hetekig bámulta ezt a kijelzőt. De nem láttam benne semmi különöset. Csak néhány gejzír az Europa felszínén.

– De figyelje meg a mintázatot, kapitány – mutatott Tamás a koncentrikus körökre. – Ez nem véletlenszerű. A kitörések szabályos kört formálnak, mintha... mintha valaki irányítaná őket.

– Vagy valami – tette hozzá Kurt halkán.

Bauer kapitány hitetlenkedve fújta ki a levegőt.

– Tizenöt éve járom az úrt – mondta. – Láttam már furcsa dolgokat, de mindig volt rájuk természetes magyarázat. Ez is csak valami tektonikus jelenség lesz – legyintett.

– A statisztikai valószínűsége annak, hogy ez véletlenül alakuljon ki, gyakorlatilag nulla – vette át a szót Kurt. – Több mint kétszáz kitörést ábrázol egy három héten át tartó időszakban, és mindegyik pontosan illeszkedik a mintázatba.

Tamás előrehajolt, kezét összekulcsolva maga előtt az asztalon.

– Ezért hívtam össze a csapatot. Szeretnénk elmenni az Európára, és közelebbről megvizsgálni ezt a jelenséget.

Liz tekintete találkozott Tamáséval, majd Kurtéval. A nő szemében megcsillant a régi lelkesedés, amit az Europa-projektből ismertek.

– Tehát ezért kerestél – mondta halkán Kurtnek címezve, ajkán halvány mosollyal. – Nem csak nosztalgiából.

– Részben azért is – felelte Kurt, és egy pillanatra megfogta a nő kezét az asztal fölött. – De leginkább azért, mert te vagy a legjobb műszaki szakember, akit ismerek. És szükségünk lesz valakire, aki ért az Europa jégkérgének vizsgálatához.

Bauer kapitány felmordult, és egyik kezével az asztalra csapott. Nem erősen, inkább csak hogy nyomatékot adjon szavainak.

– És ki fogja ezt finanszírozni? A STORM aligha biztosít forrásokat egy homályos tudományos expedícióra, főleg, ha az az Európával kapcsolatos.

Kurt elmosolyodott.

– Hivatalosan nem is kérünk tőlük semmit. Én megszerzem a Marsi Tudományos Intézet néhány műszerét, „kalibrációs teszt”-re hivatkozva. Liz majd összeállítja a szükséges felszerelést. Tamás pedig...

– Majd én meggyőzőm Bauert – szólt közbe Tamás, és a kapitány felé kacsintott.

– Hivatalosan egy ritkaföldfém-felderítésre megyünk a Jupiter rendszerébe – folytatta Kurt. – De útközben egy kis kitérőt teszünk az Európára. Tényleg csak néhány nap. Körülnézünk, mintát veszünk, és indulunk vissza. Senki sem fog tudni róla.

Liz ujjai a képernyőn lévő mintázaton táncoltak, fejben már tervezve.

– Nem lesz egyszerű, de megoldható – mondta végül. – Szükségünk lesz a szokásos fúróeszközökre, néhány távérzékelő berendezésre, spektrométerekre, és talán egy mini szondára, amit a gejzír közelében tudunk elhelyezni. – Szemeit összehúzta, miközben fejben számolt. – Két hét alatt összeszedjük Kurttel a cuccokat, ha hozzáférék a régi projektünk raktárához.

Bauer kapitány felsóhajtott, és hátravetette magát a székében. Jól tudta, hogy a döntés már megszületett, még ha ő most hezitál is. Kimaradhatna belőle, de ideje van, s hátha egy kis mellékes is lecsurog az expedícióból. A képernyő fénye visszatükröződött a szemében, ahogy a rejtélyes köröket figyelte.

– Rendben van – adta meg magát végül. – Ha senki sem tud róla, és ha tényleg csak megyünk és jövünk... akkor benne vagyok. De ha bármi veszélyes dolog történik, azonnal visszafordulunk. Világos?

A másik három bólintott. Liz és Kurt tekintete egy pillanatra találkozott. A régi szikra még mindig ott volt közöttük, még ha most a szakmai kíváncsiság volt is az erősebb.

– Akkor két hét múlva indulunk – mondta Tamás, és kikapcsolta a képernyőket. – Addig mindenki végezze el a saját részét. Tartjuk a kapcsolatot.

A négy alak felállt az asztal mellől. Bauer kapitány és Tamás együtt távoztak, halkán beszélgetve a szükséges előkészületekről.

Kurt tétován állt, ujjaival az asztal szélét pizskálva. Végül felnézett, a lányra nézett.

– Igazán sajnálom, hogy ilyen titokzatosan hívtalak ide – mondta halkán. – De nem akartam, hogy bárki megneszelje, mire készülünk.

Liz közelebb lépett hozzá. A nő illata – halvány, marsi gyógynövényekből készült parfüm – azonnal ismerős volt Kurtnek. Kilenc év után is ugyanazt használta, és a kiváltott emlékek sem halványultak szemernyi sem.

– Mindig is szeretted a nagy titkokat – jegyezte meg Liz mosolyogva. – Emlékszem, még a születésnap ajándékomat is úgy készítetted elő, mintha államtitok lett volna.

Kurt elnevette magát. Az emlék tisztán élt benne – a gondosan becsomagolt miniatűr Europa-modell, amelyet Liz párnája alá csempészett a nő születésnapján. Mennyire más idők voltak azok – tele reménnyel, jövőképpel, tervekkel.

– Hiányoztál – szólalt meg végül. Nem akarta kimondani, a szavak mégis maguktól kiszaladtak. – Sok minden megváltozott azóta, mióta a projektet leállították.

Liz tekintete ellágyult. Kezét Kurt arcára emelte, ujjai gyengéden érintették a férfi borostás arcát.

– Te is hiányoztál – suttogta. – Bár haszontalan, de két csodálatos év volt az Európán. Azóta én is csak rutinmunkákat kaptam. Semmi izgalmas, semmi... jelentőségteljes.

Egy pillanatig csak álltak ott, a csendben. A terem steril fényei lágyabbnak tűntek most, mintha a régi érzések melege átalakította volna őket.

– Ez most veszélyes lehet – mondta Kurt, kezét Liz derekára helyezve. – Ha a STORM megtudja, hogy eltérünk a kijelölt útvonaltól... Nem fognak örülni.

– Mindig is szerettem a veszélyt – szakította félbe Liz suttogva, miközben közelebb húzódott. – Különösen, ha veled oszthatom meg.

Kurt a nő mély szemébe nézett – ezek a szemek annyi éjszakán át adtak neki reményt, amikor az Europa-projekt

holtpontra jutott. Most ugyanaz a tűz égett bennük, mint akkor – a felfedezés izgalma, a határok feszegetésének vágya.

Lassan lehajolt, ajkai Lizéhez közeledtek. A nő szemei lecsukódtak, ahogy várta a csókot.

– Miért kellett erre ennyit várni? – suttogta Liz, mielőtt ajkaik összeértek volna. A csók lágy volt és ismerős, mint egy régen hallott, de soha el nem felejtett dallam.

Amikor szétváltak, Kurt mosolyogva simította hátra Liz egy kósza hajtincsét.

– Most már tényleg indulnom kell – mondta a lány. – Sok előkészületet kell tennem. De a következő napokban gyakran találkozunk majd... az előkészületekkel kapcsolatban.

– Az előkészületekkel kapcsolatban – ismételte Kurt játékos mosollyal. – Természetesen. Már holnap átküldöm neked a felszerelés listáját, és egyeztetünk a részletekről.

– Holnap tíz körül az intézeti laborban? – kérdezte Liz, miközben az ajtó felé indult, de szemét még mindig nem vette le a férfiről.

– Ott leszek – bólintott Kurt, és még egyszer gyorsan megcsókolta a lányt. – Addig is vigyázz magadra, Liz Coleman. Szükségem van rád.

Liz kilibegett a teremből, Kurt pedig csodálattal bámult utána. Miért nem kereste Lizi az elmúlt évek alatt? Hiszen tudta, hogy a nő is a Marson maradt. Mélyet sóhajtott, amelybe egy cseppnyi büntudat is keveredett. Kit akart becsapni? Pontosan tudta, miért nem tette: félt a csalódástól. Az Europa-projekt bukása után minden kapcsolatot megszakított, ami emlékeztette a kudarcra. Beleértve Lizi is.

Most megint visszatérnek oda? Mi van, ha az öreg medvének igaza van, és semmi különöset nem találnak? Ha a kitörések mögött csak egy ismeretlen természeti törvény áll?

Elvesztegetik a pénzüket, a hitelüket... talán a reményeiket is. Megrázta a fejét. Kell ott lennie valaminek! Nem lehet, hogy ez is egy újabb kudarc lesz... Lepakcsolta a világítást, és komótosan kilépett a teremből.

III.

A Mars Űrkikötő 15-ös dokkjában egyelőre nyugalom honolt. A hatalmas, kupolaszerű hangár félig üres volt – a jelenlegi gazdasági helyzetben kevés hajó indult útnak. A dokk távolabbi részében néhány karbantartó robot dolgozott egy teherhajón, zümmögő hangjaik tompán verődtek vissza a fémfalokról.

Kurt az előző két napban a raktér bepakolását irányította, most pedig korábban érkezett, hogy még egyszer ellenőrizze az indulás feltételeit. Végigsimította tenyerével a hajó oldalát, a Libelle felirat kopott, fehér betűi még legalább hiánytalanul megvoltak. A matt szürke burkolaton a régi javítások foltjai virítottak – mindegyik újabb árnyalat egy másik történetet mesél, egy másik évjáratból. A hajó tetején, elől elhelyezkedő buborékszerű pilótafülke üvege tele volt karcokkal, de legalább csillogott – Kurt tegnap személyesen sikálta át.

– Tudom, hogy nem vagy már fiatal – mondta halkán a hajónak, ahogy körbejárta. – De csak még egy utolsó út... Meg tudod csinálni.

A Libelle mintha válaszolt volna – a hűtőrendszer halkán kattant egyet, ahogy a reggeli hőmérséklet-változás miatt tágult a fém.

Kurt elégedetten bólintott. A Marsi Tudományos Intézet hajóparkjának egyik legöregebb darabja volt ez, amit már ki akartak vonni a forgalomból, éppen ezért volt kitűnő választás egy nem teljesen hivatalos küldetéshez.

Léptek hangzottak fel a hangár bejárata felől. Kurt megfordult, és látta, hogy Liz közeledik, vállán egy nehéznek tűnő hátizsákkal. A nő ragyogó mosollyal üdvözölte Kurtöt, majd tekintete a hajóra vándorolt.

– Szentséges csillagok! – kiáltott fel Liz, és óvatosan leeresztette a zsákját. – Ez egy Libelle? Egy eredeti CV-390-es? Ezekből állítólag csak tizenöt készült! – Liz szeme láthatóan felragyogott, ahogy végigsimította a hajó oldalát.

Kurt nem tudta elrejteni meglepetését.

– Úgy látom, volt már dolgod Libellével korábban is.

– Viccelsz? – Liz közelebb lépett a hajóhoz, ujjai végigfutottak a kopott burkolaton. – Ilyeneken dolgoztam a Jupiternél. Ez a legmegbízhatóbb kishajó, amit valaha építettek. Persze, ez láthatóan sokat megélt már, de... – térdre ereszkedett, hogy megvizsgálja az egyik hajtóművet – az alapok még szilárdak.

– Akkor... Üdv a fedélzeten – mosolyodott el Kurt. – Tudtam, hogy értékelni fogod.

– Értékelni? – Liz felnevetett. – Imádom! Vajon vannak még eredeti Dresden komponensek benne? Azokkal simán viszi az ötszáz kilométert másodpercenként.

– A VASIMR meghajtórendszer még az eredeti német gyártmány, bár a hűtőpaneleket már kicserélték – magyarázta Kurt, miközben elővette a hajó indítókulcsát. – Úgy hallottam, még legalább öt-hat milliárd kilométert kibír javítás nélkül.

Újabb hangok hallatszottak a bejárat felől. Ezúttal Bauer kapitány és Tamás érkeztek meg, mindketten több táskával megpakolva. Bauer komoran nézett körül, szakálla alatt az arca kifürkészhetetlen volt. Tamás pedig azonnal megtorpant, amikor meglátta a hajót.

– Ez meg mi a galaktikus pokol bugyra...? – kezdte, de nem fejezte be a mondatot. Tekintete a kopott, foltozott Libellet fűrkészte, és láthatóan nem volt elragadtatva. – Ezzel akartok az Európára menni? Ez a roncs a Phobosig sem fog eljutni.

– Eine Libelle – szólalt meg áhítattal Bauer kapitány, és a várakozásokkal ellentétben, halvány mosoly jelent meg az arcán. – Már évek óta nem láttam ilyet.

Kurt meglepetten nézett a kapitányra.

– Azt ne mondja, hogy maga is ismeri ezt a modellt?

Bauer bólintott, és közelebb lépett a hajóhoz.

– Libelle – mondta, kihangsúlyozva a szó végi „e” hangot. – Németül szitakötőt jelent – folytatta, kezét végighúzva a burkolaton. – Apám a Dresdenben dolgozott, mielőtt befuccsolt a cég. A cég egyik fő tervezője volt az ötvenes években, büszke volt erre a típusra. – Tekintete most a pilótafülkére vándorolt. – Ez még a kettes sorozat, látszik a keretezésen.

– Amiket még 2055 előtt gyártottak – tette hozzá Liz, aki már félig bemászott a hajtóműtér szerviznyílásába.

Tamás közben továbbra is döbbenetben állt.

– Nem mondjátok komolyan, hogy ezzel a múzeumi darabbal indulunk az Európára? – Tamás a hajó oldalához lépett, és megkopogtatta a burkolatot. – Ez az izé legalább húszéves!

– Inkább huszonkettő – javította ki Kurt. – És pont ezért nagyszerű. Senkinek sem fog hiányozni. Egyébként a Libellék még mindig közkedvelt modellek a belső bolygók környékén, senki sem fog meglepődni, ha meglát egyet.

– De az Europa a Jupiter mellett van, nem a belső bolygóknál – érvelt Tamás. – Az a távolság...

– Ugyan betoji, a hatótávolsága majdnem másfél milliárd kilométer – szakította félbe Liz, miközben kimászott a szerviznyílásból. Arcán egy elkent olajfolt éktelenkedett, de szeme izgatottan csillogott. – A VASIMR meghajtás remek

állapotban van, csak néhány kontaktust kellett megtisztítanom.

– Roskadozik és foltozott – mutatott Tamás a hajó oldalára.

– Mi van, ha...

– Ez a hajó már akkor is repült, amikor te még csak az iskolában a szimulátorokon gyakoroltál – vágott közbe Bauer meglepően szelíd hangon. A kapitány már a bejárati rámpa mellett állt, kezével a nyitószerkezetet vizsgálva. – Én bízom benne.

Tamás döbbenten fordult a kapitány felé.

– Maga komolyan gondolja ezt, kapitány? Tudom, hogy szereti a régi dolgokat, de ez...

Bauer megnyomott egy gombot, mire a hátsó rámpa halk szisszenéssel leereszkedett, feltárva a rakteret.

– Meg kell tanulnod, Tamás, hogy a korról jön a megbízhatóság is – mondta, miközben felkapta csomagjait. – Ami túlélte ennyi időt az űrben, az túl fog élni még egy utat. – Elindult felfelé a rámpán, majd hozzátette: – Különben sem engedném, hogy egy alkalmatlan hajóval induljunk útnak.

Kurt követte Bauert, miközben Tamás vonakodó dűnnyögését hallotta maga mögött. Elmosolyodott. Valami szokatlan izgalom bujkált benne – egy érzés, ami a tudományos kíváncsiságon túlmutatott. Vajon tényleg találnak valamit? Vagy csak egy újabb zsákutca vár rájuk a jéghideg Európán?

Liz is összeszedte felszerelését, és már félúton járt a rámpa felé, amikor visszafordult Tamáshoz.

– Gyere már, te gyáva kukac! Az ilyen hajók nem a csillogástól működnek, hanem a szívüktől – vigyorgott. – És ennek szép nagy szíve van. Alig várom, hogy halljam dohogni.

Tamás megrázta a fejét, de végül felvette hátizsákját és a többi csomagot.

– Remélem, tudjátok, mit csináltok – morogta, miközben követte a többieket a rámpán felfelé. – És ha szétesik az űrben, ne mondjátok, hogy nem figyelmeztettelek titeket.

Az ajtó szisszenve zárult be mögöttük, lezárva a kérdést. A hajó azonnal életre kelt, ahogy Kurt aktiválta a főrendszereket a kulcskártyával. A hajó belsejében lágy, kékes fény gyúlt, a rendszerek diagnózisa megkezdődött. A régi hajó zümmögése betöltötte a teret – mint egy idős, de még mindig erős szitakötő, amely felkészül, hogy újra a levegőbe emelkedjen.

A raktér már fel volt töltve az expedícióhoz szükséges felszereléssel. Kurt az előző két napban gondosan pakoltatta be a tudományos eszközöket – spektrométereket, fúróberendezéseket, környezeti analizátorokat, mintavevő eszközöket. Egy kisebb robotszonda is helyet kapott, melyet az Europa felszínén tervezett használni, esetleg leküldeni egy kürtőbe. A Liz által megadott technikai felszerelés külön dobozokban hevert – javítókészletekből, alkatrészekből, speciális eszközökből állt, amelyekre szükség lehet a jég alatti kutatásokhoz. A falak mellett élelmiszerral teli konténerek sorakoztak – az űrben szárított, tömörített ételek, magas tápértékű koncentrátumok és tartós italok. Nyolc hétre elegendő készletet halmoztak fel, ami bőségesen elég volt a tervezett útra.

A Libelle belső tere szűkösebb volt, mint amire Tamás számított. Bár a pilótafülke buborékja valóban tágas kilátást nyújtott, de a hajó többi része keskeny folyosóval összekötött, kompakt helyiségekből állt. A hálófülkék alig voltak nagyobbak egy-egy beépített szekrénynél, a konyha-nappali rész pedig éppen csak elegendő helyet biztosított a négy ember és a beépített konyhai eszközök számára.

Elindította az Irányítás felé a felszállási kérelem protokollját, ami jó esetben öt percnél többet nem vesz igénybe. Bár nem tetszett neki a hajó állapota, pilótaként tisztában volt a felelősségével – neki kell elvezetnie az öreg masinát, függetlenül attól, mennyire bízott benne. Ujjait finoman végigfuttatta a vezérlőpulton, majd kiment a többiekhez, hogy kicsit jobban megismerje a hajó helyiségeit. Liz a motorok utolsó ellenőrzését végezte, Bauer pedig a rakományt rögzítette a raktérben.

Kurt vidáman csusszant be az egyik apró hálófülkébe, hogy lepakolhassa személyes holmiját. A fülke falai halványszürkék voltak, a beépített tárolórekeszek viharvert fémajtajai fölött régi használati utasítások kopott matricái sárgállottak, félig felpördülve. Az ágy keskeny volt, de az ágybetét kényelmesnek tűnt. A fülke végében egy kisméretű monitor világított, mellette egy kommunikációs panel.

– Nem is olyan rossz, mi? – kiabált ki a folyosóra, ahogy meglátta Tamást. – Kicsit szűkös, de megfelel a célnak.

Tamás bekukkantott a fülkébe, és elégedetlenkedve rázta a fejét.

– Ha eljutunk vele az Európáig, hajlandó vagyok bocsánatot kérni – válaszolta, de hangjában még mindig kétkedés bujkált.

Kurt elmosolyodott, majd felkapta a fejét, ahogy egy három hangból álló jelzés ismétlődött háromszor a hajó terében. Tamás visszaindult.

– Megkaptuk az indulási engedélyt. Jobb, ha mielőbb a pilótafülkébe megyek. Te már ellenőrizted a navigációs rendszert?

– Természetesen – bólintott Kurt. – Bármennyire is öreg ez a járgány, nem kockáztatnám a küldetést. Minden rendszert

átnéztem, amit csak lehetett. A navigációs számítógép kimondottan jó állapotban van, majd meglátod.

A két férfi végigsétált a szűk folyosón, ami a buborékszerű pilótafülkébe vezetett. Az átlátszó kupola alatt már ott ült Liz, aki a rendszerek ellenőrzését végezte, és Bauer kapitány, aki komoran szemlélte a kijelzőket. Tamás elfoglalta a pilóta ülését, amely mintha rá várt volna – a foszlott, de kényelmes ülés azonnal alkalmazkodott testéhez.

– Minden rendben? – kérdezte Kurt, miközben leült Tamástól balra a kommunikációs konzolhoz.

– A VASIMR rendszer kifogástalanul működik – jelentette Liz. – A hűtőpanelek hőmérséklete normális tartományban, a plazmagenerátor stabilan üzemel.

– Kommunikációs rendszerek aktívak – folytatta Bauer a kapitányi székből. – A hivatalos útitervünk már fel van töltve a Mars Irányításhoz. A Ganymedes IC-42 aszteroida felé tartunk, amely éppen a Jupiter közelében halad el. Ritkaföldfém-feltárás, illetve ellenőrzés céljából.

– Nekem elég hihetően hangzik – bólintott Tamás. – A Ganymedes nagyszerű fedősztori, mivel elég közel van az Európához, hogy átcusszanhassunk a holdak között.

Tamás végigtekintett a vezérlőpulton. A kezelőfelület meglepően modern volt – a hajó öreg teste új elektronikát rejtegetett. Megnyomott pár kapcsolót és beállított néhány vezérlőt, elindítva a fedélzeti rendszerdiagnosztikát. Egymás után zöld jelzések jelentek meg a kijelzőkön.

– Na azért – jegyezte meg megenyhült hangon, ahogy a hajó szinte azonnal reagált az érintéseire. – Az üzemanyagszint teljes, a manőverező hajtóművek reaktívak, az életfenntartó rendszerek stabilak. – Tamás kezdett megbékélni a helyzettel. Bármi is volt a véleménye a Libelle külsejéről, a rendszerek jobb állapotban voltak, mint várta.

– Természetesen – vágott közbe Liz. – Mit gondoltál, hibás számítógéppel, vagy félig üres tankkal indulnánk el? Minden rendszert kétszer ellenőriztem, a hajtóművet pedig háromszor.

A rádió megreccsent. A Mars Irányítás hangja töltötte be a kabint.

– Libelle CV-390/07 kutatóhajó, itt Mars Irányítás. Felszálláshoz használja a hármas kilépési pályát.

Tamás mély lélegzetet vett, és aktiválta a főhajtóműveket. Ujjai a vezérlőpulton táncoltak, évek gyakorlata látszott minden mozdulatán. A Libelle megremegett, ahogy a rendszer életre kelt. Halk, zümmögő hang töltötte be a hajót, a padló alatt érezhető volt a növekvő energia vibrálása.

– VASIMR plazmatemperatura optimális, a mágneses terelőmező stabil – jelentette Liz a műszaki konzolnál ülve. – Majd, amikor Kurt meglepetten nézett rá, mosolyogva hozzátette: – Azaz hajtóművek rendben.

– Vertikális manőverező hajtóművek aktiválva – jelentette Tamás, miközben a kisebb kormányfúvókák finoman bekapcsolódtak, hogy a hajó orra enyhén megemelkedjen. – Dokk elhagyása folyamatban.

A Libelle kecsesen emelkedett fel a dokk padlójáról. A dokkszilip ajtajai szétnyíltak előttük, feltárva a Mars vöröses égboltját.

– Felkészülni a légkörből való kilépésre – adta ki az utasítást Bauer. Nem volt szükség rá, hogy átvegye a parancsnokságot – mindenki tudta a dolgát.

Kurt a többiekre nézett, szemében a felfedezés izgalma csillogott.

– Most már nincs visszaút – mondta halkan.

A Libelle lassan kiúszott a dokkból, majd fokozatosan gyorsulva emelkedni kezdett a marsi égbolton. A hajó teste alig érezhetően megrázkódott a légkör alsó rétegein való áthaladás közben, de a régi szerkezet állta a strapát.

– Hajtóművek teljes kapacitásra – jelentette Tamás, és a hajó hirtelen meglódult. – Húsz másodperc múlva elhagyjuk a légkört.

Ahogy a hajó kilépett a Mars gravitációs mezejéből, és az űr sötétsége körülölelte őket, Tamás érezte, ahogy a Libelle megtalálja a ritmusát. Az ódon hajó most már egyenletesen siklott, a kezdeti rázkódás megszűnt. A pilótafülke buborékján keresztül láthatták, ahogy a Mars vörös korongja lassan eltűnik mögöttük.

Bauer kapitány megköszörülte a torkát.

– Állítsuk be a pályát a Jupiter felé – mondta hivatalos hangon, de tekintete elárulta, hogy ő is izgatott. – A hajtóműveket tartsuk takarékos üzemmódban, amíg el nem hagyjuk a Mars körüli forgalmat.

– Mars Irányítás, itt Libelle CV-390/07 – szólt bele Tamás a rádióba. – Navigációs pályaadatok szinkronban, rendszerek nominális értékeken. Célrány rögzítve: Ganymedes IC-42 transzferpálya inicializálva. Indítási ablak: T+05:18:10.

– Köszönjük, Libelle – jött a válasz a rádión. – Godspeed és jelentkezzenek, ha elérték a célpontot.

Miután a kommunikáció megszakadt, a négy utas egymásra nézett. A pilótafülkében egy pillanatra csend lett, csak a hajó rendszereinek halk zümmögése hallatszott.

– Hát – szólalt meg végül Tamás, végighúzva ujjait egy kapcsolósoron –, el kell ismernem, hogy sokkal kezelhetőbb, mint gondoltam. A kormányzás érzékeny, a hajtómű válasza azonnali. Talán mégsem olyan rossz ez az öreg hölgy.

Liz diadalmasan felnevetett.

– Ugye megmondtam? A VASIMR hajtómű egyébként sokkal jobb állapotban van, mint ahogy kinéz. Valaki gondosan karbantartotta.

Liz pillantása Kurtra villant, csak egy lélegzetvételnyi időre – de a köztük feszülő szál újra megfeszült. Liz elfojtott egy mosolyt, ujja enyhén remegett a pulton. Kurt biccentett, majd visszafordult a konzolhoz.

– Mikor érjük el a Jupitert? – köhintett Bauer, miközben egy térképet hívott elő a központi kijelzőn.

– Ma van május negyedike, szerda, a Star Wars-rajongók nem hivatalos ünnepe... – motyogott Tamás az orra alatt. – A jelenlegi sebességgel, és figyelembe véve a bolygók állását... – Tamás megnyomott pár gombot – körülbelül tizenegy nap múlva közelítjük meg a Jupiter rendszerét. Aztán még másfél nap, mire az Európához érünk.

Kurt elmosolyodott, és hátradőlt az ülésben. A műszerek szerint a Libelle minden rendszere remekül működött. A Jupiter még messze volt, de a hajó szépen haladt a csillagok között.

– Nincs is szebb látvány, mint a csillagok a hajó ablakán keresztül – mondta Liz, miközben a pilótafülke átlátszó kupoláján keresztül kitekintett az űr végtelen sötétjébe.

IV.

„2077. május 9., vasárnap. Hatodik napja haladunk a végtelen űr csendjében. Az idő itt valami más: lassan, méltósággal telepszik az ember lelkére, áthatva minden pillanatot valami sajátos méltósággal – vagy épp kiüresíti azt.” – Tamás a pilótafülke átlátszó kupolája alatt ült, a műszerek lágy, kékes derengése játszott az arcán, amikor ezeket a sorokat írta be a naplójába. A fém-szitakötő csendben hasította a sötétséget, miközben a körülöttük örvénylő végtelen feketeség szinte hipnotizálta a férfit.

Öntudatlanul simogatta a billentyűzet finoman derengő gombjait, a következő szavakat keresve. Egyre nehezebb volt fenntartani a mindennapi rutint – épp ez volt az űrutazás legnehezebb része. Minden ugyanolyan, mégis más. Minden ismerős, mégis idegen. Az ember csak repül a sötétben, súlytalanul. Csak a mesterséges gravitáció húzza vissza a valósághoz – a lélek már rég elszabadult, kóborol a csillagok közt. A napló szavai legalább súlyt adnak a napoknak – mielőtt azok teljesen feloldódnának a végtelenben.

– Mi a szitu? – Kurt hangja törte meg a csendet, ahogy óvatosan becsusszan a kapitány székébe.

– Csak írom a naplót – válaszolta Tamás egészen halkán, mintha attól félne, hogy a hangja túl hangosnak tűnik ebben a természetellenes csendben. – Te miért nem alszol?

Kurt elmosolyodott, de láthatóan valamiféle feszültség lapult a szeme sarkában. Az a fajta, amikor az ember túl sokat gondolkodik valamin, túl sok emlék cikázik az elméjében, és nem engedi pihenni.

– Liz is ébren van – jegyezte meg röviden, miközben a kijelzőkre nézett. – A hajtóműtérben matat valamit.

– És a kapitány?

– Mint egy medve. Téli álmot alszik – vigyorgott. – Semmi sem ébreszti fel. Talán ez az egyetlen pozitívum az úton, így legalább nem morog állandóan.

Tamás halványan elmosolyodott, aztán hirtelen éberré vált, mint amikor a vadászkutya megérzi a préda szagát. Valami nem stimmel. Az érzet, amikor az ember tudja, hogy valaki figyeli, de nem látja, ki az. Aztán észrevette – a navigációs konzol sarkában egyetlen piros szám villogott. Tizedesjegynyi eltérés volt csak, de ő tudta, mit jelent.

– Mi a galaktikus pokol... – hajolt közelebb, ujjai a képernyő felé nyúltak, majd végigfutottak a vezérlőpulton.

Kurt azonnal megérezte a változást Tamás testtartásában, ő is a pult fölé hajolt.

– Mi történt?

– A trajektória... eltér a számítottól – mormolta Tamás, miközben egy másik képernyőt húzott maga elé. – Valami hatással van ránk. Nem erősen, de következetesen.

Kurt felegyenesedett, szeme összeszűkül.

– Gravitációs anomália? Valami a régióban, amit nem térképeztek fel?

Tamás a fejét rázta.

– Nincs semmi a közelben, ami ekkora gravitációs hatást gyakorolhatna ránk. A számítógép sem jelzett semmit. – Megnyomott néhány gombot, mire egy harmadik kijelző aktiválódott. – De nézd ezt...

A képernyőn egy vektormező jelent meg, amely halványkék vonalakkal ábrázolta a környező tér gravitációs szerkezetét. A szabályos mintát egyetlen, alig észrevehető, spirálszerű torzulás zavarta meg.

– Ez érdekes – mondta Kurt, miközben közelebb hajolt. – Úgy tűnik, mint egy anyagfelhő, de túl vékony ahhoz, hogy a standard szenzorok észleljék. Valószínűleg csak akkor látható, ha közvetlenül áthaladsz rajta.

– Nem egy szokványos porfelhő, az biztos – értett egyet Tamás. – Ennek nem kellene itt lennie.

Mielőtt befejezhette volna, a hajó megremegett. Nem erőszakosan, inkább úgy, mintha valaki finoman megrángatta volna.

– Mi a fene? – Kurt a kommunikációs panelhez nyúlt. – Liz! Észleltél valamit a hajtóműtérben?

– Semmi rendellenes – jött a válasz azonnal. Liz hangja tiszta volt, éber. – De a VASIMR rendszer energiafogyasztása megugrott az utóbbi öt percben. Mintha valami ellenállással szemben kellene dolgoznia.

Tamás már a navigációs képernyőn dolgozott, ujjai sebesen mozogtak.

– A hajtómű kompenzál valamit? Vagy valami hat a hajtóműre? – dűnnyögte félig magának, félig Kurtnek. – Nézzük a külső szenzorok adatait...

Abban a pillanatban a hajó újra megremegett, ezúttal erősebben. A fények egy pillanatra hunyorogtak, majd visszaálltak a normális fényerőre. A folyosóról dörmögés hallatszott – Bauer kapitány felébredt.

– Mi folyik itt? – jelent meg az ajtóban, szemeiben a hirtelen ébredés zavarodottsága. Ősz szakálla kócosan meredezett minden irányba.

– Nem tudjuk pontosan – felelte Kurt. – Valami hat a hajóra. Valami, ami kimozdít minket a pályáról.

Bauer a pilótaülés mögé lépett, tekintete a kijelzőkre szegeződött, miközben valami olyasmit mormogott a bajusza alatt, hogy „nem hagyják az embert aludni”.

– Mutasd a külső képet – utasította Tamást. A pilóta gyorsan engedelmeskedett, és a központi kijelzőn megjelent a hajó körüli tér képe.

A csillagok hidegen, közömbösen ragyogtak. Semmi szokatlan – aztán Tamás észrevette: alig látható, kékes derengés lebegett a hajó körül, mint egy vékony ködfátyol.

– Nézzétek, a 4A szektorban van valami – mondta, és átváltott a területre. Most már tisztábban látszott – egy finom, kékes ködszerű anyag lebegett a hajó körül, szinte észrevehetetlenül.

Kurt ujjai a konzolra táncoltak, szemében szakértői érdeklődés csillant.

– Nézzük mágneses spektrométerrel – nyomogatta a gombokat. A képernyőn új adatok jelentek meg. – Különös... Ez egy nagy sűrűségű, de rendkívül ritka eloszlású anyagfelhő. Főként ionizált nehézfémeket tartalmaz, elsősorban vasat és ritka földfémeket.

– Honnan kerülhetett ide? – kérdezte Tamás.

Kurt mély lélegzetet vett, gondolkodott.

– Szerintem tudom! Emlékszel a Themis-aszteroidára? Az a nagyobb kőzettömb, amely 2072-ben váratlanul kettétört a Mars és a Jupiter között? – Kurt a konzolhoz nyúlt, és előhívta az adatbázisból. – A Marsi Tudományos Intézet figyelte a törmeléket, de sosem tudták nyomon követni az összes darabját. Valószínűleg ez az anyagfelhő annak a maradványa. Az ütközés során felhevült kőzet elpárolgott, atomjaira bomlott, és azóta is sodródik a Naprendszerben.

A hajó újra megremegett, ezúttal már olyan erővel, hogy mindannyian megkapaszkodtak valamiben. A fények újra hunyorogtak, majd a másodlagos rendszerek leálltak. A kabinban hirtelen sötétebb lett, csak a létfontosságú kijelzők világítottak.

– Aktiválódtak a tartalék energiarendszerek – jelentette Liz hangja a kommunikátoron keresztül. – A főrendszer automatikusan lekapcsolt a túlterhelés miatt. Mi a fészkes fenét csináltok odafent?

– Nem csináltunk semmit – válaszolta Tamás. – Valami odakint csinál velünk valamit. – Ujjai a vezérlőpulton táncoltak, miközben a hajó diagnosztikai rendszerét futtatta. – A hajtómű még működik, de... – elhallgatott, ahogy az eredmények megjelentek a képernyőn. – Ez nem lehet...

– Mi az? – kérdezte Kurt és Bauer egyszerre.

– A hajtómű nem csak működik, hanem fokozatosan gyorsul. A teljesítménye emelkedik, anélkül, hogy parancsot adtam volna rá. – Tamás hangja megváltozott, a szokásos nyugodt tónus alatt ott bujkált valami, amit a többiek ritkán hallottak tőle – idegesség.

Kurt a konzolhoz lépett, és újabb adatsorokat hívott elő.

– A felhő összetétele... – Kurt ujjai sebesen mozogtak a billentyűzeten. – Nézd ezt a spektrális elemzést!

A képernyőn megjelent a kód spektrális mintázata – nehézfémek, ritka izotópok és különleges árnyalatú vonalak, amelyek magas energiájú bomlásra utaltak.

– Az aszteroida különösen gazdag volt ritka és radioaktív elemekben – magyarázta Kurt. – Amikor szétrobbant, ezek a ritka elemek atomizálódtak és ionizálódtak. – A kijelzőre bökött. – Nézd ezt! Rendkívül magas nikkellel, kobalt és vas

koncentráció, mellette ritka földfémek, urán, és thorium nyomokkal.

– Így már érthető, miért hatott a hajtóműre – bólogatott Bauer, szakálla alatt arca megfeszült.

– Mire gondoltok? A hajtómű...? – nézett rájuk Tamás.

– A VASIMR plazmahajtómű rendkívül érzékeny a környező mágneses térre – magyarázta Kurt izgatottan. – Az ionizált fémrészecskék reakcióba lépnek a hajtómű mágneses terelőmezőjével. Egyfajta rezonancia alakult ki.

– Azonnal leállítom – szólt Liz a kommunikátoron. – Manuális lekapcsolás.

Néhány másodpercnyi csend következett, ami örökkévalóságnak tűnt a feszültséggel teli pilótafülkében.

– Nem működik – jelentette végül Liz, hangja most már feszült volt. – A rendszer nem reagál a leállítási parancsra. És még valami... az energiaszintek tovább emelkednek.

Bauer kapitány mély lélegzetet vett, a szék karfájára csapva utasította a pilótát.

– Tamás, kormányozz ki ebből az anyagfelhőből, akármilyen irányt is mutat a navigációs rendszer – utasította. – Kurt, próbáld tovább elemezni ezt az anomáliát.

Tamás a kormányhoz nyúlt, de alig ért hozzá, érezte, hogy valami nem stimmel. A kormány merev volt, ellenállt. Mintha valaki vagy valami más irányította volna a hajót.

– Nem reagál – mondta halkán. – A rendszer valahogy... valami blokkolja.

Liz jelent meg az ajtóban, arcán és kezén olajfoltokkal. Szemei elkerekedtek, ahogy hallotta a beszélgetést.

– A problémát a VASIMR mágneses plazmaterelője okozza – jelentette. – A felhőben lévő ionizált részecskék

interferálnak a terelőmezővel, és a hajó saját mágneses mezője foglyul ejti a részecskéket.

– Tehát mi magunk húzzuk magunkhoz ezt a felhőt? – kérdezte Bauer.

– Pontosan – bólintott Liz. – És ahogy egyre több anyagot vonzunk magunkhoz, a jelenség erősödik.

A Libelle most már folyamatosan remegett. A fények szabálytalanul villogtak, a rendszerek hol leálltak, hol újraindultak. Liz a műszaki konzolhoz sietett, és gyorsan átnézte a hajtómű adatait.

– A VASIMR túlmelegszik – jelentette. – Ha ez így folytatódik, a hűtőrendszer nem bírja majd el a többletterhelést.

– De nem robban fel, ugye? – kérdezte Bauer, hangja nyugodt volt, de szeme összeszűkül.

– Nem, de a plazmacsatorna károsodhat – válaszolta Liz. – És ha az tönkremegy, akkor nem lesz hajtóművünk, amíg meg nem javítjuk. Az pedig itt, az űr közepén...

Tamás hirtelen felkapta a fejét.

– Van egy ötletem – mondta. – Mi lenne, ha ahelyett, hogy küzdenénk az anomália ellen, megpróbálnánk kihasználni?

– Hogy érted? – kérdezte Kurt.

– A Rjumin-féle eljárás – mondta Tamás, szemében felismerés csillant. – Emlékeztek a Kármán-misszióra két évvel ezelőtt? Egy hasonló anomáliába futottak a Szaturnusz gyűrűinél, és módosították a plazma kiáramlási konfigurációját, hogy a jelenséget megfordítsák.

– A Rjumin-módszer! – Kurt szeme felcsillant. – Igen, olvastam róla, de az csak elméleti...

– Nem, nem csak elméleti – vágott közbe Liz. – A Kármán legénysége valóban alkalmazta. Alapvetően a plazma

kilövellési szögének és intenzitásának módosításáról van szó. Ahelyett, hogy küzdenénk a jelenség ellen, a felhő energiáját használnánk taszítóerőként.

Bauer kapitány fintorgott.

– És mennyi időbe telik a módosítás? Van egyáltalán megfelelő felszerelésünk hozzá?

– Elméletileg igen – válaszolta Liz. – A VASIMR mágneses terelőrendszerét át tudjuk konfigurálni. Nem erre tervezték, de a rendszer elég rugalmas. – Gondolkodott egy pillanatig. – Szükségem van segítségre. Egyedül nem tudom elvégezni a kalibrálást.

– Én megyek! – Bauer nehézkesen feltápászkodott a székből. – Fiatalkoromban dolgoztam plazmahajtóműveken. Remélem, tudjátok, mit csináltok, különben mindannyian csendesen sodródhatunk az űrben, mint egy élettelen roncs. Ne cseszd el, Coleman...

– Csak újrakonfigurálok a rendszert, kapitány – mosolygott Liz feszülten.

Miközben Bauer és Liz eltűntek a folyosón, Kurt átvette a tudományos konzolt, Tamás pedig tovább küzdött a hajó irányításáért.

– Mennyi időbe telik? – kérdezte Tamás.

– Ha minden jól megy, néhány perc – felelte Kurt. – A kalibráció a kritikus rész.

A hajó újra megrázkódott, ezúttal még erősebben. Egy panel szikrázni kezdett a falon, majd kialudt. A tartalék világítás hunyorogni kezdett, majd stabilizálódott.

– Nem biztos, hogy van néhány percünk – mormolta Tamás.

– Liz, mi a helyzet? – szólt Kurt a kommunikátorba.

– Dolgozunk rajta – jött a válasz Liz hangján. A háttérben Bauer hangja hallatszott, amint valami technikai utasítást ad.
– Bauer kapitány érti a dolgát. Már átkonfiguráltuk a plazma emissziós szögét.

Kurt ujjai közben sebesen mozogtak a konzolon.

– Tamás, ha sikerül a módosítás, a rendszer hirtelen átáll – magyarázta. – Egy rövid időre teljes irányítást kapsz, de fel kell készülnöd, hogy azonnal minden szükséges korrekciót végrehajtsd.

Tamás ismerte a protokollt, bólintott, egyik keze a vezérlőn, a másik pedig a botkormányon pihent, szemei pedig a navigációs képernyőt figyelték.

– Kész vagyok – mondta. – Mondd, mikor.

A kommunikátoron Liz hangja szólalt meg.

– Figyeljetek, fiúk! Módosítom a konfigurációt! Három... kettő... egy... most!

A Libelle megremegett, mintha valami láthatatlan kéz rázná meg. A fények teljesen kialudtak, majd egy pillanatnyi sötétség után újra felvillantak. A hajó teste nagyot sóhajtott egy hosszú, nyikorgó hang kíséretében.

Tamás azonnal reagált. Másodpercek töredéke alatt pályakorrekciókat végzett, újra beállította a navigációs irányt, stabilizálta a hajó tengelyét. A kormány rövid ideig engedelmeskedett, érezte a régi, ismerős reakciókat.

– Működik! – kiáltotta. – Visszakaptam az irányítást!

A külső nézeti képernyőn látszott, ahogy a kékes köd most már nem befelé, hanem kifelé áramlik a hajótól, mintha a Libelle taszítaná, nem pedig vonzaná a különös anyagot.

– A konfiguráció módosítása működött – jelentette Kurt, miközben a műszereket figyelte. – A hajtómű most már taszítja a felhő anyagát, nem vonzza.

A hajtóműtérből Liz és Bauer együtt tértek vissza. Bauer szakálla alól halvány mosoly bujt elő.

– Jó munkát végeztetek – mondta. – Bár ez csak ideiglenes megoldás. Minél hamarabb ki kell jutnunk ebből a felhőből, mielőtt a hajtómű károsodik.

– A jó hír az – szólalt meg Liz, miközben a hajtómű telemetriáját vizsgálta –, hogy a sebességünk átmenetileg megnőtt. Körülbelül hét százalékkal haladunk gyorsabban, mint a felhőbe lépés előtt.

– Ami azt jelenti... – kezdte Kurt.

– Hogy néhány órával korábban érünk az Európára – fejezte be Liz, és halvány mosoly jelent meg az arcán. – De csak átmenetileg használhatjuk ezt a többletsebességet. Amint kiértünk a felhőből, vissza kell állítanunk a hajtóművet az eredeti konfigurációra, különben hosszú távon károsodik.

Bauer kapitány leült a székébe, és mélyet sóhajtott.

– Nos, úgy tűnik, ez a kis kitérő végül hasznunkra vált – mondta. – De ez a hétszázalékos többletsebesség megéri a strapát? Mi van, ha újabb ilyen anomáliákkal találkozunk?

– Adatokat gyűjtök – válaszolta Kurt, miközben a konzolnál dolgozott. – Amikor visszaérünk a Marsra, jelentést teszünk erről a jelenségről. A spektrális analízis alapján ez valóban a Themis-aszteroida maradványa lehet. Ha több ilyen anyagfelhő van a naprendszerben, akkor a többi hajót is figyelmeztetni kell.

– Vagy éppen az új VASIMR-FX hajtóművek konstruktőreit kellene értesíteni – tette hozzá Liz. – Ha módosítanák a standard hajtóműveket, hogy automatikusan alkalmazkodjanak az ilyen felhőkhöz, az nagy előrelépés lenne.

A pilótafülkében lassan helyreállt a nyugalom. A fényeken már nem látszott annak a nyoma, hogy bármi probléma lett volna. A Libelle újra határozott tempóban haladt előre, a módosított hajtómű halkán, szinte dorombolva működött.

Miközben a többiek a technikai részletekről beszélgettek, Tamás tekintete visszavándorolt a külső nézethez. A ritkuló kékes köd még mindig ott lebegett körülöttük, de már nem tűnt fenyegetőnek. Sőt, valamiféle szépséget fedezett fel benne – ahogy a hajó haladásával hullámokat vetett, örvényeket formált, majd lassan visszazárult mögöttük.

– Egy széttört világ maradványain keresztül utazunk – mormolta maga elé. – Valami, ami egykor szilárd volt, most csak atomok felhője.

Kurt, aki meghallotta a megjegyzést, közelebb lépett.

– Azt ugye tudod, hogy az aszteroidaövvvel kapcsolatban is vannak elméletek, miszerint a helyén valamikor egy földszerű bolygó volt? – kacsintott. – Az „elpusztult planéta” hipotézis.

– Persze, hogy tudom. De még ha így is történt, a robbanás anyagának nagy részét már régen benyelte a Jupiter – húzta el a száját Tamás. – Szóval, nincs rá semmi bizonyíték.

– Ahogy igazán az ellenkezőjére sincs... – vigyorgott Kurt.

Tamás bólintott, tekintete még mindig a lenyűgöző látványra szegeződött. A felhő lassan elhalványult mögöttük, ahogy a Libelle folytatta útját a Jupiter és az Europa felé, miközben Kurt a rádión keresztül tájékoztatta a Mars Irányítást a helyzetükről és a pályamódosításról.

V.

A Libelle rendszerei halkán zümmögtek, miközben a Jupiter rendszere felé közeledett. Az anomália-felhővel való találkozás óta alig négy nap telt el, és a hajó mostanra már csak néhány millió kilométerre volt az Európától. Az étkező-pihenő részben Liz és Kurt a mérési adatokat elemezték. Liz meglepően gyorsan gépelt nagyjából négy ujjával, miközben a számokat vizsgálta. A nő bőre halvány mézszínűben játszott a monitor fényében.

– Ezek a legfrissebb plazma-szenzor adatok – mondta, miközben újabb adatsort jelenített meg. – A kitörések energiája egyenletesnek tűnik, bár az elmúlt két napban néhány erősebb impulzust is észleltünk.

Kurt közelebb hajolt. A térképen a koncentrikus körök tisztán kirajzolódtak, a kitörések pontos helye most már valós idejű adatokkal frissült. Miközben a nő ujjai sebesen mozogtak a kijelzőn, Kurt tekintete a finoman formált, rövidre vágott körmökre vándorolt, majd vissza a képernyőre. Az utóbbi napokban egyre több lett a jelentéktelennek tűnő, mégis sokatmondó pillantás, az elkapott apró érintés, a félbemaradt mondat. Liz és Kurt között valami finoman, észrevétlenül változott: együtt hajoltak a kijelzők fölé, éjszakánként pedig, mikor a többiek már aludtak, halkán beszélgettek a kabinban.

– Ezt nézd meg! – mutatott Kurt a képernyő egy pontjára, felnagyítva a területet. – A kitörések középpontjában ez a nagyjából száz méteres kör... teljesen nyugodt. Egyfajta epicentrumnak tűnik, de maga a centrális pont inaktív. Ez nem is volt rajta Tamás kitörési térképén.

Liz közelebb hajolt, válla Kurt vállához ért. A férfi érezte a nő frissen mosott hajának illatát.

– Érdekes – szólalt meg Liz, s bár hangja igyekezett tárgyilagos maradni, egy alig észrevehető borzongás futott végig a gerincén Kurt közelségétől. – Ez a nyugalmi zóna nagyon érdekes, ahogy a centrális kürtöt sem értem...

– A koncentrikus körök után már semmin sem lepődök meg – tette hozzá Kurt. A nő arca csak centiméterre volt az övétől. Az elmúlt napok során valahogy mindig megtalálták egymást – először csak óvatos beszélgetésekkel a régi időkről, majd egy éjszaka, amikor mindketten álmatlanul kószáltak a hajón, összetalálkoztak a kis megfigyelőfülkében. A Jupiter halvány fénye bevilágította arcukat, ahogy megcsókolták egymást, mint régen, amikor még minden lehetségesnek tűnt.

– Min gondolkozol? – kérdezte Liz, kizökentve Kurtöt a révületből.

– A leszállás helyszínén – füllentette a férfi. – Szerinted hová kellene tennünk a Libellét?

Liz elmosolyodott, nyilvánvalóan átlátott a kis hazugságon, de annyiban hagyta.

– A legbiztonságosabb hely valahol a külső körökben lenne, távol a gejzírektől – mondta, miközben ujja a képernyőn körözött. – De ha igazán közel akarunk kerülni a jelenség központjához, akkor a legbelső kör is megfelelő lehet, itt – mutatott egy pontra, ami a központi zónához a legközelebb esett, de még biztonságosnak tűnt. – Ráadásul a szabályos zónán kívül elég véletlenszerűen a kitérések.

A pilótafülke ajtaja hangos kattanással kinyílt, Tamás lépett be rajta. Szemei alatt sötét karikák húzódtak – az elmúlt napok során főként ő vezette a hajót, miközben Bauer kapitány a logisztikával foglalkozott.

– A leszállóhelyről beszéltek? – kérdezte, és leült a Kurt melletti székbe. – Az adatok alapján én is a legbelső kört javasolnám. Innen – mutatott egy pontra, meglepően közel

ahhoz, amit Liz választott – biztonságosan megközelíthetjük a központi zónát, anélkül, hogy a gejzírek közelében kellene landolnunk.

A folyosóról Bauer kapitány mély hangja hallatszott.

– Egy óra múlva érjük el az Európát – jelentette, anélkül, hogy belépett volna. – Készüljete fel a leszállásra!

– Tudom, azért vagyok itt – forgatta a szemét Tamás, mire Lizből kitört a nevetés.

A pilótafülkéből nézve az Europa óriásinak tűnt, pedig alig kisebb, mint a Föld holdja. A repedezett jégtakaró kékesfehéren csillogott, ahogy a Jupiter fénye végigsöpört rajta. Kékesszürke és fehér árnyalatok keveredtek, a távolabbi régiókban barnás-vöröses elszíneződésekkel, ahol a jeges felszín alatt rejlő ásványok sejtelmesen kirajzolódtak, mint elmosódott árnyak egy fagyott üveg mögött.

– Megkezdem a leszállási manővert – jelentette Tamás, miközben a Libelle orrát enyhén lefelé irányította. – Koordináták rögzítve, a legbelső kör északkeleti peremére érkezünk.

– Életfenntartó és kommunikációs rendszerek ellenőrizve – folytatta Kurt. – Minden rendben, felkészülve a leszállásra.

– Személyes EVA-felszerelések aktiválva és tesztelve – tette hozzá Liz, miközben ellenőrizte a négy úrruha állapotát. – Mind a négy rendben van, oxigénszint száz százalék.

Bauer kapitány szótlánul figyelte a műszereket. Durva ujjai időnként megérintettek egy-egy gombot, ellenőrizve az adatokat. Arca komor volt, szemei a közeledő hold felszínét pásztázták.

– Elértük a leszállási zónát – jelentette Tamás. – A legközelebbi aktív gejzír százötven méterre található észak-északkeleti irányban. Plusz-mínusz tizenöt méter hibahatár.

A Libelle finoman remegett, ahogy a külső hőmérséklet lassan emelkedni kezdett. A hajó burkolata halkan nyikorgott, a hőszigetelő rétegek alkalmazkodtak a mintegy kilencven fokos növekedéshez.

– Mínusz 170 Celsius a felszínen – olvasta le Kurt a kijelzőről. – A sugárzási szint valamivel magasabb a vártnál, de még tolerálható tartományban. Legfeljebb egy órát javaslok a felszínen.

– Manőverező hajtóművek működnek – jelentette Tamás. – Kezdem a fékezést.

A hajó enyhén megrázkódott, ahogy a fékezőrakéták bekapcsolódtak. A Libelle lassan ereszkedett az Europa jeges felszíne felé.

– Harminc méter... húsz méter... tíz méter... – számolt Tamás. – Öt... négy... három... kettő... egy...

A hajó könnyedén érintette a felszínt. A leszállólábak rugói elnyelték az ütközés energiáját, majd stabilizálták a járművet. A Libelle most már szilárdan állt az Europa felszínén.

– Hajtóművek leállítva – szólt Tamás, majd a többiekhez fordult, mosolyogva: – A Novak Utazási Iroda üdvözli önöket az Europa holdján!

A csapat elnevette magát, a feszültség oldódott, de már mindenkit a következő lépés foglalkoztatott.

– Felszíni gravitáció 0,134 G – olvasta le Kurt a műszerekről. – Ez körülbelül a hetede a földinek. A légkör gyakorlatilag nulla, csak minimális kigázosodás a gejzírek környékén. Legfőbb veszélyforrás a hideg és a sugárzás.

– Rendben, akkor kezdjük a felkészülést az első kinti munkára – adta ki az utasítást Bauer. – Kurt és Liz, ti mentek ki először. Tamás a hajón marad velem, és figyeli a gejzírek aktivitását. Biztos akarok lenni benne, hogy nem lepnek meg minket váratlan kitörések.

Liz és Kurt egymásra néztek. A pillanat komolysága ellenére, egy halvány, cinkos mosoly jelent meg mindkettőjük arcán.

– Értettük, kapitány – mondta Kurt, miközben felállt. – Gyere, Liz, öltözzünk át!

A zsilipkabin szűkös volt, éppen elegendő két ember számára. Kurt segített Liznek felvenni az úrruhát – a modern, könnyített kibocsátási ruhát, amit kifejezetten a Jupiter holdjaira terveztek. A vastagon párnázott, de mégis rugalmas anyag tökéletesen illeszkedett a nő alakjára.

– Még mindig emlékszel, hogyan kell ezt csinálni – jegyezte meg Liz, miközben Kurt precízen rögzítette a sisakcsatlakozót.

– Néha úgy érzem, mintha tegnap lett volna – válaszolta Kurt, és egy pillanatra megállt, kezét Liz vállán nyugtatva. – Az, hogy újra veled dolgozhatok... itt, az Európán...

– Tudom – bólintott Liz, szemében megcsillantak az érzelmek. – Mintha visszamentünk volna az időben, hogy helyrehozzuk, ami elromlott.

Kurt gyengéden megszorította a nő vállát, majd folytatta az öltöztetést. Mindketten tudták, nem ez a megfelelő pillanat az érzelmekre – a küldetésre kellett koncentrálniuk.

Miután mindketten teljesen felöltöztek, ellenőrizték egymás felszerelését. A sisakok rögzítve, az oxigénellátás stabil, a kommunikátorok működőképesek. Kurt felvette a speciális mintavevő eszközöket, Liz pedig a szenzorokat és a kézi fúrót.

– Készen álltok? – kérdezte Tamás hangja a kommunikátoron keresztül.

– Minden rendben – válaszolta Kurt. – Nyithatod a zsilipet.

zsilip ajtaja lassan kitért, és az Europa vakító fehérsége előntötte a kabint. A Jupiter halványan fénylő oldaláról visszaverődő fényben a repedezett, kékes-fehér jégsivatag terült el előttük, távolban jéghegyek és szakadékok sziluettjével. Amint a rámpa a talajt érte, finom porjég kavardott fel, spirális táncot lejtve a mesterséges fényben. A fagyott porszemcsék hangtalanul sodródtak át a küszöbön, az Europa lélegzete kavardott be velük együtt.

Kurt lépett ki először, úrcsizmája finoman süppedt a jeges felszínbe. A gravitáció gyengesége miatt kicsit ingadozott, mielőtt megtalálta az egyensúlyát. Liz követte, mozdulatai könnyedek voltak, még kiválóan emlékezett erre a régen elfeledett mozgássorra.

– Itt vagyunk – mondta Kurt a kommunikátoron. – Az Europa felszínén állunk.

– Hogy néz ki odakint? – kérdezte Tamás.

Kurt körülnézett. A horizont meglepően közel volt a hold kis mérete miatt. A repedezett jégfelszín szinte világított a Jupiter fényében. A távolban halvány párák emelkedtek – a gejzírek jelenlétének bizonyítékai.

– Gyönyörű – válaszolta egyszerűen. – És hátborzongató. Mintha egy óriási, megrepedt tojánhéjon állnánk.

Liz elindult előre, óvatosan lépkedve a bizonytalan talajon.

– Kezdjük a vizsgálatokat – mondta. – Először megnézzük az egyik közeli kitörési pontot, aztán haladunk a központi régió felé.

Kurt bólintott, és követte a nőt. Mindketten hozzászórtak már a könnyű gravitációhoz, mozgásuk egyre

magabiztosabbá vált. A begyakorolt hosszú, csúszó lépésekkel haladtak, félig sétálva, félig ugrálva a jeges felszínen.

Azt a kürtőt választották ki, amely a rögzített adatok alapján még legalább két óráig nem fog kitörni. Ahogy közeledtek felé, Kurt előhúzta a speciális, sugárzás elleni árnyékolással ellátott kamerát, és felvételeket kezdett készíteni.

– Tamás, látod az adatfolyamot? – kérdezte a kommunikátoron.

– Tisztán és világosan – jött a válasz. – A képminőség kiváló. Folytassátok!

Ahogy elérték a kürtőt, mindketten megtorpantak. A látvány egyszerre volt lenyűgöző és zavarba ejtő.

Az évekkel ezelőtti expedíció során legalább annyit sikerült kideríteni, hogy ezek a kürtők néha elérték a kétszáz méteres hosszúságot is, miközben a szélességük nem igazán volt több néhány méternél. Egyszer találtak egy tíz métereset, de az minden szempontból különleges volt. A hatalmas belső nyomás hatására a tíz-harminc kilométeres mélységből kiinduló vízcsóvák akár százötven–száznyolcvan kilométeres magasságot is képesek elérni, majd onnan szinte azonnal megfagyva, hóesés formájában hullanak vissza a hold felszínére.

Itt viszont a gejzír nyílása pontosan kör alakú volt, körülbelül négy méter átmérőjű. A pereme nem egyenetlen vagy szabálytalan, ahogy egy természetes képződménynél várható lenne, hanem precízen kialakított, mintha valaki gondosan kivágta volna a jégből. A nyílás belseje sötét volt, de nem fekete – különös, kékes-zöld derengés sugárzott belőle, ami megvilágította a kürtő belső falait.

– Ez... meg mi a csuda...? – suttogta Liz, bár tudta, hogy a kommunikátoron keresztül mindenki hallja. – Nézzétek a peremét. Tökéletesen szimmetrikus. És a belső falak... túl simák.

Kurt közelebb lépett, majd lefeküdt a szélére, hogy jobban szemügyre vegye a kürtőt. A kamera továbbra is rögzítette a látványt.

– A kürtő belső fala nem egyszerűen sima – jegyezte meg. – Ha közelebről megnézzitek, láthatjátok, hogy finom barázdák futnak rajta csavarodó mintában, egyenletes távolságban egymástól. Mintha... megmunkálták volna. Olyan, mint egy pisztoly csövének a huzalozása.

– Biztos vagyok benne, hogy mesterséges eredetű – értett egyet Liz. – Rosszul következtetek, ha azt gondolom, hogy a koncentrikus körök kürtői mind hasonlóképpen nézhetnek ki?

– Igazad lehet, de ne szaladjunk ennyire előre – erősítette meg Tamás a hajóról, a nála szokásos fenntartásokkal. – Ezt már csak egy hosszabb kutatás fogja kideríteni.

Bauer kapitány mély hangja szólalt meg a kommunikátoron.

– Vigyázzatok! Ne hajoljatok túl közel a nyíláshoz. Nem tudjuk, mikor aktiválódhat újra a gejzír.

– Értettem, kapitány – válaszolta Kurt, miközben felállt és óvatosan eltávolodott a peremtől. – Liz, vegyünk mintát a peremről, bár gyanítom, nem a jég lesz az izgalmas...

Liz előhúzta a speciális mintavevő eszközt, és óvatosan lekapart egy vékony réteget a kürtő pereméről. A jégdarabot egy hermetikusan záródó tartályba helyezte.

– Minta biztosítva – jelentette. – Ezt majd a hajón elemezzük. Most menjünk tovább, a központi terület felé!

Kurt rögzítette a koordinátákat, majd elindultak a központi zóna irányába, ahol a körök epicentruma volt. A jeges táj szürreális látványt nyújtott körülöttük – a repedezett felszín alatt helyenként különös színek derengtek, kékes-zöldes árnyalatok, amelyek a jég alatti óceán jelenlétére utaltak. A távolban időnként halvány gőzoszlopok emelkedtek a fekete úrbe – aktív gejzírek, amelyek vizet lövelltek ki a hold belsejéből.

– Közeledünk a központi zónához – jelezte Kurt, miközben a GPS-szerű helyzetmeghatározó rendszert ellenőrizte. – Még körülbelül harminc méter.

Ahogy haladtak előre, a jég felszíne alatt egyre intenzívebb kékes fény volt látható. Talán a jég alatt rejtőző óceán világított, vagy valami a mélyből sugárzott felfelé?

– Ezt nézzétek – mutatott előre Liz. – A jég... áttetszőbb itt. És a fény... sokkal erősebb.

Egészen közel kerültek a központi zónához, miközben a táj egyre különösebbé vált. Beléptek a legbelső száz méteres területre. A jég felszíne már nem volt repedezett vagy egyenetlen, hanem ahogy látták az úrból – egészen simának tűnt, mintha valaki lecsiszolta volna. És ahogy elérték a központi zóna közepét, a látványtól mindketten megtorpantak.

Ez nem egy újabb nyitott kürtő volt, mint a többi. Nem a sötét mélység tátongott előttük, hanem egy pontosan kör alakú, nagyjából öt méter átmérőjű kürtő lett látható. De nem nyílás volt, ahogy várták volna az előző tapasztalatok alapján – hanem egy átlátszó, jégkorong, amely kifogástalanul illeszkedett a felszínre.

– Ez... ez hihetetlen – suttogta Kurt, majd óvatosan közelebb lépett, és letérdelt a felület szélénél. A kamerát közelebb vitte, hogy jobb felvételeket készíthessen.

A platform tükörsima volt, egyetlen karcolás vagy egyenetlenség nélkül. Mint egy sötét, befagyott pocsolya terület el előttük, pereme precízen illeszkedett a környező jégfelszínhez, mint egy fedő.

– Az anyag... – kezdte – nem jég, inkább valami üvegszerű anyag. Úgy tűnik, valamilyen kompozit, de nem rigid, inkább rugalmas. Rendkívül erős lehet, ha ellenáll az Europa szélsőséges hőmérsékleti viszonyainak.

Liz előrelépett, és a kezében lévő műszerrel megkocogtatta az üvegszerű felületet.

– Ez a kürtő nem szerepelt Tamás térképén – jegyezte meg, miközben egyik térdére ereszkedett. – Innen nem történt kitörés. Most már értem, miért... ez le van zárva.

– Lezárva... vagy védve – tette hozzá Kurt jelentőségteljesen.

A sisakjukon keresztül csak a saját lélegzetvételük és a rendszerek halk zúgása hallatszott. Hosszú másodpercekig csak álltak ott, a felfedezés súlya alatt.

– Mit gondolsz? – törte meg végül a csendet Kurt, hangja a kommunikátoron keresztül kissé torzult. – Ki kellene próbálnunk?

Liz tétovázott egy pillanatig.

– Óvatosan. Nagyon óvatosan. Tamás, figyelsz minket?

– Minden rezdüléseket látom – jött a válasz a hajóról. – Kérlek, csak semmi meggondolatlanság.

Kurt mély levegőt vett az úrruhájában.

– Rendben. Először csak a szélét próbálom.

Lassan, megfontoltan emelte meg egyik nehézkes csizmáját, és óvatosan a sima felület peremére helyezte. Várt. Semmi. Megnyomta kicsit. Továbbra is mozdulatlan maradt minden.

– Stabilnak tűnik – jelentette. – Megpróbálok teljesen rálépni, de csak ide, a szélére. Liz, legyél résen.

A nő bólított, testtartása feszültté vált. Kurt másik lábát is áthelyezte az üvegszerű korongra. A felület meg sem rezdült. Óvatosan áthelyezte rá a súlyát.

– Semmi reakció – mondta Kurt, majd tett még egy bizonytalan lépést befelé, aztán még egyet, míg végül nagyjából a platform közepén állt. Liz követte a mozdulatait, készen arra, hogy visszarántsa, ha kell. Mindketten megfeszülten figyeltek, lélegzet-visszafojtva várták, mi történik.

– Még mindig semmi – szólalt meg Kurt, hangjában a meglepetés és a megkönnyebbülés keveredett. Körbefordult, hogy Lizre nézzen. – Talán ez csak egy... egy vastagabb jégréteg? Vagy valami...

Szavai félbeszakadtak. A lába alatt, a sima felszínen hirtelen vörösen izzó vonal jelent meg, mellette egy kör – mindkettő szinte vakítóan ragyogott a kékes jégfényben.

– Kurt! Vigyázz! – kiáltott Liz, reflexből egy lépést téve felé, de megtorpant, nem akarva ő is a felületre lépni, amíg nem tudják, mi ez.

Kurt döbbsen nézett le. A vörös jelek vibráltak alatta. Ösztönös pánik futott végig rajta. Egy ügyetlen, de erőteljes ugrással próbált menekülni a felületről. Az alacsony gravitációban ez inkább egy lassított felvétélhez hasonlító, magasra szökellő mozdulat lett volna, ha Liz nem kapja el időben a karját, testével ellensúlyozva a lendületét, megakadályozva, hogy elszálljon az űr vákuuma felé. Mindketten megtántorodtak, de talpon maradtak a biztonságos jégen.

– A francba! – lihegte Kurt a sisakjába, miközben Liz segített neki visszanyerni az egyensúlyát. – Ez... ez aktivált valamit!

Óvatosan hátráltak néhány métert, szemüket a vörösen izzó szimbólumokra szegezve.

– Mi az ördög volt ez? – hallatszott Tamás hangja a kommunikátoron, izgatottságtól remegve. – Ugyanazt láttuk? A kamera tisztán rögzítette! Egy vonal és egy kör!

– Igen, pontosan – erősítette meg Liz, lélegzete még mindig szapora volt. – Valami reagált Kurt jelenlétére. De már el is tűntek!

Valóban, ahogy Kurt lelépett a felületről, a fénylő szimbólumok elhalványultak, majd nyom nélkül eltűntek.

– Ez egy interfész lehet – jegyezte meg Tamás elgondolkodva, hangjában a kezdeti izgalmat most már a tudományos kíváncsiság váltotta fel. – Egyfajta kommunikációs felület.

– Egy interaktív kezelőfelület? – kérdezte Kurt hitetlenkedve, miközben próbálta lecsillapítani hevesen dobogó szívét. Az úrruha ellenére is érezte, ahogy az adrenalin végigfut a testén. – De mi célból? És miért pont ezek a jelek?

Bauer kapitány mély hangja töltötte be a kommunikációs csatornát:

– Azonnal hagyjátok abba! Nem tudjuk, mi ez, és mit okozhat, ha újra aktiváljátok!

Kurt és Liz egymásra néztek, majd a kör felé fordultak. Az üvegszerű felület nyugodtan pihent a jégben, most már semmiféle jelet nem mutatva.

– Be kellene fejezni, amit elkezdünk – mondta végül Kurt.
– Ha ez egy kommunikációs felület, akkor talán üzeni akar nekünk.

– Vagy figyelmeztetni – jegyezte meg Liz óvatosan, de érezhető volt hangjában az izgalom.

– Tamás – szólt Kurt a kommunikátorba. – Te mit javasolsz?

– Eszembe jutott valami, de ellenőrizni kellene! Menj vissza, és állj rá újra – válaszolta Tamás határozottan. – De legyen Liz készenlétben, hogy azonnal elránthasson, ha valami nem stimmel.

Bauer morgott a háttérben, de nem tiltakozott tovább.

– Rendben – bólintott Kurt, és Lizre nézett. – Elkaphatsz, ha baj van?

– Mindig – felelte a nő mosolyogva, Kurt vállára téve a kezét.

Kurt mély lélegzetet vett, és lassan visszasétált a kör közepére. Amint mindkét lába a felületen volt, a vörös vonal és kör azonnal újra megjelent.

– Ismét aktiválódott – mondta, és figyelte a jeleket. – De most...

A vonal és a kör hirtelen eltűnt, és helyette egy nagy, vörös kilences számjegy jelent meg a lábai alatt, amely egyértelműen földi számrendszerben volt ábrázolva. Egy pillanattal később a kilences eltűnt, és egy nyolcas jelent meg helyette.

– Ez egy visszaszámlálás! – kiáltott fel Kurt.

Amint az egyik lába felemelkedett, a nyolcas azonnal eltűnt.

– Így van, egy tízről induló visszaszámlálás – ismételte meg Tamás a hajón. – De vajon mi történik, ha eléri a nullát?

– Nem tudom, és nem is vagyok biztos benne, hogy ki akarom deríteni – felelte Kurt, miközben visszahátrált Liz mellé.

– Az senkinek nem tűnt fel, hogy ezek földi, arab számjegyek voltak? – kérdezte Liz. – Ez csak engem zavar?

Tamás hangja határozott volt, amikor megszólalt:

– Gyerekek, maradjatok ott. Felveszem az úrruhámat, és csatlakozom hozzátok. Ezt együtt kell megvizsgálnunk.

– Egyetértek – mondta Kurt, aki most már kissé nyugodtabban lélegzett. – Azért siess, nincs sok időnk idekint!

– Én maradok a hajón – szólalt meg Bauer. – Valakinek figyelnie kell a gejzíreket, és készenlétben tartani a hajót, ha gyorsan el kellene hagynunk a holdat.

– Értettem, kapitány – felelte Tamás. – Tíz perc múlva ott vagyok. Kurt, Liz, ne csináljatok semmi meggondolatlant, amíg odaérek!

– Itt várunk – ígérte Kurt, és Lizre nézett.

Miközben Tamást várták, Kurt és Liz egymás mellett álltak, tekintetüket az üvegszerű felületre szegezve, amely most ismét nyugodtnak és ártalmatlannak tűnt. De mindketten tudták, hogy a békés felszín alatt valami hihetetlen és potenciálisan veszélyes dolog rejtőzik – valami, ami talán épp most próbál kommunikálni velük, és visszafelé számol, mintha valami jelentős eseményre készülne.

Néhány perccel később Tamás alakja tűnt fel a hajó irányából. Hosszú, csúszó léptekkel közeledett, láthatóan már jól alkalmazkodva az Europa alacsony gravitációjához. Úrruhájának reflektorai élesen világítottak a hold félhomályában.

– Látom a helyszínt – jelentette Tamás a kommunikátoron.
– És titeket is. Minden oké veletek?

– Igen, egy tapodtat sem mozdultunk – válaszolta Kurt. – Az üveglap sem mutatott több aktivitást.

Tamás hamarosan elérte őket, és megállt a furcsa felület előtt.

– Szóval ez az – mondta, miközben körbejárta a kört. – Tökéletesen szabályos. Túlságosan is.

Tamás alaposan szemügyre vette az üvegszerű felületet. Mélyet lélegzett, majd a többiekre nézett.

– Szerintetek mit kellene tennünk? – kérdezte, bár a hangjából érezhető volt, hogy már döntött.

– Kipróbálhatod te is – javasolta Kurt. – Lehet, hogy más eredményt hoz nálad.

– Vagy ugyanazt – tette hozzá Liz. – De mindenképp többet tudnánk.

Tamás bólintott, és óvatosan az üveglap közepére lépett. Egy pillanatig semmi sem történt, majd a vörös vonal és kör – azaz a tízes szám – újra megjelent, pontosan ugyanúgy, ahogy Kurtnél.

– Ugyanazt történik – közölte Tamás, majd várt. – Most jön a kilences...

Ahogy mondta, a szimbólumok eltűntek, és megjelent a vörös kilences, majd kimért ütemben a nyolcas, a hetes, a hatos, az ötös...

– Pontosán ugyanolyan tempóban számol vissza, mint Kurtnél – jegyezte meg Liz teljesen feleslegesen, hiszen mindannyian látták.

– Elég! – szólt közbe Bauer a kommunikátoron. – Tamás, lépj le onnan, mielőtt eléri a nullát!

Tamás engedelmeskedett, és gyorsan lelépett a felületről. A visszaszámlálás azonnal abbamaradt, a számok eltűntek.

– Mi lenne, ha ketten egyszerre állnánk rá? – kérdezte Kurt, egy hirtelen ötlettől vezérelve.

– Kipróbálhatjuk – bólintott Tamás.

– Várjatok, nem kellene elhamarkodni – szólt közbe Liz. – Mi van, ha veszélyes, amikor eléri a nullát?

– Akkor majd lelépünk, még mielőtt odaérne – vont a meg a vállát Kurt.

Bauer hangja feszült volt a kommunikátoron

– Ne játsszatok a tűzzel. Ha nem tudjátok, mi fog történni, ne kockáztassatok.

– Kipróbáljuk – döntött Tamás, és Bauer felé a kommunikátorba hozzátette: – De a nulla előtt lelépünk.

A két férfi egymás mellé állt, majd egy mély lélegzet után egyszerre léptek a felületre. Az üveglap azonnal reagált: a tízes szám újra megjelent, majd átváltozott kilencesre, nyolcasra, hetesre...

Tamás óvatosan felemelte egyik lábát, és abban a pillanatban a kijelzés eltűnt. Amikor visszalépett, a számlálás nem folytatódott, hanem újraindult a tízesnél.

– Értem! – kiáltott fel Liz, aki figyelte őket. – Mozdulatlannak kell lennetek. Ha valamelyikőtök megmozdul, megszakad a számlálás.

– Pontosan – mormolta Tamás, és újra mozdulatlanná dermedt Kurt mellett.

A visszaszámlálás ismét elindult, és zavartalanul folytatódott, amíg mind a ketten mozdulatlanul álltak. Amikor a négyes megjelent, Kurt kissé megmozdult, és a számláló azonnal megállt és elhalványult.

– Ez olyan, mintha tesztelne minket – jegyezte meg Kurt, amikor mindketten leléptek a felületről. – Vagy azt várná, hogy elég bátrak legyünk kivárni a nullát.

– Vagy elég ostobák – dünnyögte Bauer a kommunikátoron.

– Mit gondoltok, mi történik, ha lejár a számláló? – kérdezte Liz, összehúzva szemöldökét az üveglap vizsgálata közben.

– Talán kinyílik, mint egy ajtó? – vetette fel Kurt.

– Vagy felrobban az egész hold – jegyezte meg Bauer szárazon.

Tamás hirtelen megtorpant, arcán az a kifejezés jelent meg, amit a többiek már jól ismertek – amikor valami beugrott neki.

– Várjunk csak – mondta lassan. – Ez a kör pontosan a koncentrikus kürtők középpontjában van. És az Europa felszíne alatt átlagban húsz kilométer mélyen ott az óceán.

– Ajtó az óceánba? – kérdezte Kurt, fejét csóválva.

– Igen – bólintott Tamás. – Mi van, ha ez tényleg egy ajtó? Egy bejárat a jégpáncél alatt lévő óceánba?

– Ez... hihetetlen lenne – suttogta Liz. – De... ha ez egy bejárat az óceánba, akkor a nyomáskülönbség... Instant halál.

– Pontosán – vágott közbe Bauer a kommunikátoron. – Ezért is veszélyes játszani vele. Ha ez tényleg egy átjáró, és megnyílik, a nyomáskülönbség miatt az óceán vize kilövellne, akár egy gejzír. Valószínűleg ez is egy kürtő, csak valami... vagy valaki... szabályozza.

– Szerintetek meg kellene várnunk a nullát? – kérdezte Liz, szemében egyszerre tükröződött félelem és kíváncsiság.

– Nem! – vágta rá Bauer határozottan. – Ugyan már! Nem tudhatjuk, mi fog történni!

– De pont ez a lényeg, kapitány – válaszolta Kurt, hangjában feszült izgalommal. – Nem tudjuk, mi fog történni. Ez lehet életünk legnagyobb felfedezése. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Ha nem lenne biztonságos, nem hagyták volna itt, hogy megtaláljuk.

– És honnan tudjátok, hogy aki itt hagyta, jót akar? Mi van, ha olyan, mint egy... egy rovarcsapda? – Bauer hangja ingerültnek tűnt.

Tamás egy pillanatig csendben mérlegelte a helyzetet, majd Lizre és Kurtre nézett.

– Szerintem meg kell próbálnunk – mondta végül. – De felkészültnek kell lennünk arra, hogy azonnal elmeneküljünk, ha valami veszélyes történik.

– Ez akkor is felelőtlenség! – dörrent Bauer hangja. – Mint a hajó kapitánya, parancsba adom, hogy hagyjátok abba ezt az örültséget, és azonnal térjete vissza!

A három úrhajós összenézett. A parancs egyértelmű volt. Kurt megköszöri a torkát.

– Kapitány, teljesen értem az aggodalmát – kezdte diplomatikusan. – De ilyen lehetőség csak egyszer adódik. Ha most kihátrálunk, talán soha nem tudjuk meg, mi rejtőzik itt.

– És ha mind itt pusztultok? – kérdezte Bauer. – Akkor mi értelme lenne a felfedezésnek?

Bauer hallgatása szinte tapintható volt a kommunikátoron keresztül. A feszült csendet csak az úrruhák rendszereinek halk zúgása és a három úrhajós egyenletes légzése törte meg. Az Europa jeges tája közömbösen, némán terült el körülöttük, miközben a Jupiter hatalmas, sávós korongja az égbolton lebegett, néma tanúként szemlélve a kis csoport drámáját.

– Nos, kapitány? – törte meg végül a csendet Kurt. – Egyszer élünk. És minden tudós erről álmodik: valami soha nem látottat felfedezni, még ha kockázatos is.

Bauer dörmögve sóhajtott a rádión.

– Felelőtlen kölykök... – mormogta, majd hangosabban folytatta: – Én is voltam fiatal, megértem, ha menni akartok. De nem ismerem el ezt parancsként. Ez a ti választásotok lesz, világos?

– Világos, kapitány – felelte Tamás, majd a többiek felé fordult. – Készen álltok?

Liz bólintott, szeme csillogott a sisak üvege mögött.

– Mindig is erre vártam. Ha ez az utolsó dolog, amit teszek az életben... akkor sem bánom.

Kurt átható tekintettel nézett Lizre, még az űrruhák és sisakok távolságán keresztül is érezni lehetett a köztük vibráló feszültséget.

– Én sem bánom – mondta halkán, tekintetét Lizről Tamásra fordítva felemelte a hangját. – Csináljuk!

– Akkor mindhárman megyünk – foglalta össze Tamás, elsősorban a videófelvétel miatt. – És együtt döntöttük el, semmilyen külső nyomás nem befolyásolt senkit, a felfedezés vágyát leszámítva.

Kurt és Liz egy-egy igennel nyugtázták Tamás mondatait.

– Bauer kapitány – szólt Tamás a kommunikátorba. – Ha bármi történne... A hajó kamerái veszik ezt az egészet...

– Igen – válaszolta Bauer, hangja most nyugodtabb volt, mintha megbékélt volna a helyzettel. – Minden rögzítve lesz. Ha... ha nem térnétek vissza, elviszem az anyagot a Marsra. Megígérem. Várok rátok néhány órát, s a biztonság kedvéért hagyok a hajó pozíciójában egy jelzőt. Ha később érnétek vissza és élve, akkor még vissza tudok fordulni...

– Köszönjük, kapitány – mondta Liz. – Ez többet jelent nekünk, mint gondolná. Sajnos, kommunikálni valószínűleg nem tudunk a hatalmas jégréteg miatt, de mindent felvesszünk.

– Alkossunk egy kört – utasította őket Tamás. – Így stabil lesz a pozíciónk.

Liz és Kurt bólintottak.

– Rendben. Készen álltok? – kérdezte Tamás.

– Igen – hangzott a válasz mindkét társától.

– Akkor, háromra. Egy... kettő... három!

Egyszerre léptek az üveglapra, higgadtan, határozottan, összekapaszkodva. A felület azonnal reagált: a visszaszámlálás megkezdődött.

– Kilenc... – suttogta Liz, ahogy a számok változtak.

– Ne feledjétek, mozdulatlanul – emlékeztette őket Tamás, hangja nyugodt volt, de érezhetően feszült.

A hajóról Bauer kapitány figyelemmel kísérte az eseményeket. Szakála alatt ajka keskeny vonallá szűkült, ahogy a monitorokat figyelte.

– Nyolc... – mormolta Kurt, ahogy a következő szám megjelent.

Az üveglap alatt a kékes derengés felerősödött, pulzálva, mintha egy láthatatlan szív dobogását követné.

– Hét... – folytatta Tamás, az üveglapba vésett, vörösen izzó számokra koncentrálva.

Mindhárman mozdulatlanul álltak, alig lélegezve. Az alacsony gravitáció ellenére lábuk szilárdan tapadt a felületre, valami láthatatlan erő lefelé húzta őket.

– Hat... – Liz hangja alig volt több suttogásnál. A feszültség szinte tapintható volt körülöttük.

– Nézzétek a kékes fényt alattunk – jegyezte meg Kurt halkán, ügyelve, hogy minél kevesebbet mozogjon.

– Öt... – folytatta a számlálást Tamás, szeme az üveglapon.

A vörös számok élesebben kezdtek világítani, kontrasztban az alulról áradó, egyre intenzívebb kék fénnel.

– Négy...

Bauer kapitány a hajón előrébb hajolt, szeme a monitorokon. Ujjai öntudatlanul doboltak a konzol szélén, miközben ajka hangtalanul mozgott, talán imát mormolva, talán átkozódva.

– Három... – Kurt hangja feszült volt, de határozott.

Liz észrevétlenül közelebb húzódott hozzá, anélkül, hogy ténylegesen elmozdult volna. Tamás tekintete ide-oda cikázott kettejük és a számláló között.

– Kettő...

Az üveglap alatti kékes fény már fényes szikrákká erősödött, pulzálása gyorsabbá vált. Úgy tűnt, hogy vörös számok vibrálni kezdtek, körvonalaik elmosódtak, majd újra élessé váltak.

– Egy... – suttogta Liz, és öntudatlanul benntartotta a lélegzetét.

A három úrhajós mozdulatlanul állt, mint egy időbe fagyott szoborcsoport az Europa jegén. Szemük tágra nyílt, tüdejükben feszülten tartott levegő. Az idő megnyúlt, minden pillanat örökkévalóságnak tűnt.

VI.

A vörös nullás szám felvillant, majd amilyen gyorsan megjelent, olyan gyorsan el is tűnt, helyette teljesen feketévé vált a teljes platform, már csak valami halvány világítás szivárgott fel a kürtőből az oldalfal mentén.

A következő pillanatban mindhárman megéreztek, hogy a felszín megindul alattuk – zökkenésmentesen, de félreérthetetlenül.

– Mi a galaktikus... – kezdte Tamás, de szavai a torkán akadtak, amikor észrevette, hogy a felettük lévő nyílás hangtalanul bezárul. A Jupiter fényei először elmosódott, vízfestékekkel festett képpé váltak, majd teljes sötétség meredt rájuk felülről, csak az alulról felderengő fény világította meg a kabint.

– Zuhanunk! – kiáltott fel Liz, ahogy észrevette az oldalfal mozgását.

Kurt ösztönösen megmarkolt Liz kezét, ujjai egymásba fonódtak az űrruhán keresztül is.

– Ez most tényleg valami... lift? – kérdezte, miközben másik kezével Tamás vállát ragadta meg, hogy stabilizálja magát, bár erre egyáltalán nem volt szükség.

Liz óvatosan kinyújtotta kezét a platform széle felé. Most, hogy a kezdeti sokk elmúlt, a tudományos kíváncsiság felülkerekedett benne. Óvatosan megérintette a lift falát, mire az érintése mentés halvány világoskék szín gyúlt, egyre erősödve, foltszerűen terjedve egy darabig.

– Ez is szenzoros érzékeléssel van ellátva – jelentette. – Ugyanaz, mint a platform, tehát egy üvegaltkában vagyunk.

A kabin oldalán túl csak a jégbe vájt akna falát látták elsuhanni – kékes-fehér, kristályos struktúrák rohantak el

melléjük olyan gyorsan, hogy szinte csak elmosódott árnyéknak tűntek.

Tamás azonnal az úrruhája kijelzőjére pillantott, amely a sebességet mérte.

– A sebességünk... – Elhallgatott, majd hitetlenkedve folytatta: – 989 kilométer per óra... és növekszik!

– Ti éreztetek valamilyen gyorsulást? – kérdezte Liz ámulattal.

A fiúk a fejüket rázták, s valóban, a hihetetlen zuhanás ellenére testük nem érzékelt sem gyorsulást, sem a süllyedés érzését. Mintha csak egy teljesen mozdulatlan dobozban álltak volna, az egyetlen erő, amit éreztek, a gyenge Europa-gravitáció volt, amely továbbra is stabilan a platformhoz húzta őket.

– Valami láthatóan kompenzálja – jegyezte meg Kurt, tudományos elméje azonnal magyarázatot keresett. – Már régen plafonmatricák lennének, ha nem lenne valami, ami kiegyenlíti – nevetett fel kissé idegesen.

Tamás agya is rögvest beindult. Ujjai a hátizsákjában lévő műszerhez nyúltak, egy apró, golyó alakú kamerát vett elő, és gyorsan aktiválta.

– Ha jól számolom, olyan huszonöt–harminc g-vel indultunk el. Szóval igazad van: vagy meghaltunk, vagy tényleg van valami inercia-csillapító rendszer beépítve. Elkezdem rögzíteni az egészet – mondta, miközben elindította a kamerát. – Akármi is történik, legalább lesz bizonyíték.

– Már ha látja egyszer valaki és nem pusztulunk el a jég alatt – tette hozzá Liz halkán, hangjában a félelem és izgalom különös keverékével.

Ahogy tovább zuhantak, a lift falán túl a jég struktúrája hipnotikus látványt nyújtott. A hatalmas jégpáncélon

keresztül vezető akna fala elsuhanó, kékesfehér elmosódottsággá vált. Helyenként sötétebb és világosabb rétegek váltották egymást – az Europa jégpáncélján keresztül vezető út évmilliók történelmét mesélte el. Ősi fagyott óceánok, kozmikus porrétegek, talán még meteoritbecsapódások nyomai is – mind egybeolvadtak egyetlen kékesfehér, szédítő színkavalkádban.

– Ez akkor is hihetetlen – suttogta Kurt, miközben tekintete le-fel cikázott, próbálván befogadni az elsuhanó látványt. – Az Europa jégpáncéljának minden rétegén keresztülhaladunk... évmilliókon utazunk keresztül.

– Milyen mélyen vagyunk már? – kérdezte Liz, megpróbálva számolni.

Tamás újra ellenőrizte a kijelzőt.

– Beállt a sebességünk, stabilan ezer kilométer per órával ereszkedünk. Ha állandó maradt, és figyelembe vesszük, hogy harminc másodperce zuhanunk... – gyorsan számolt – 277 méter per másodperc, szorozva harminccal, akkor már olyan 8,3 kilométerre vagyunk a felszíntől.

– Félúton az óceánig – bólintott Kurt. – Ha a jégpáncél tényleg tizenöt-húsz kilométer vastag.

Miközben beszéltek, láthatóan mindannyian máshogy dolgozták fel a helyzetet. Tamás tekintete folyamatosan a műszereit vizslatta, az ismerős számok és adatok között próbált biztonságot találni az ismeretlennel szemben. Kurt szemében viszont már nem a félelem, hanem a tudományos izgalom csillogott – ilyen felfedezésről álmodik minden kutató. Liz néha elkapta Kurt tekintetét, s ezekben a rövid, szavak nélküli pillanatokban mintha egykori közös álmaik elfeledett hangjait hallották volna: együtt felfedezni valamit, ami megváltoztatja a világot. A lift közben rendületlenül

suhant lefelé, végtelenül közömbösen utasai érzései iránt, megállíthatatlanul haladva valami felé.

Gyorsan ráébredtek, hogy most már szabadon mozoghatnak a liftben. A kezdeti sokk után kiszabadultak a bénultságból, és tétova léptekkel járkálni kezdtek a kisméretű platformon. Liz és Kurt egymás mellett álltak, tekintetüket az elsuhanó jégfalra szegezve, miközben Tamás továbbra is a műszereket figyelte, és rögzítette az adatokat.

– Nem tudom, mennyi ideig fog ez tartani – szólalt meg Tamás, és ellenőrizte az úrruhája oxigénszintjét. – De legalább négy órányi levegőnk van.

– Nyugi, ha ilyen sebességgel haladunk, akkor körülbelül hetven-hetvenöt másodperc alatt elérhetjük a jégpáncél alját – jegyezte meg Kurt.

– Feltéve, hogy ez a szerkezet tényleg a jégpáncél alá vezet – tette hozzá Liz. – És ha igen... akkor mi van ott? Csobbanunk az óceánban?

A kérdés a levegőben lebegett, miközben a lift továbbra is süllyedt a végtelen felé. A három úrhajós egymásra nézett, mindegyikük arcán ugyanaz a kérdés tükröződött: vajon mi vár rájuk odalent?

– Gondolkodjunk! – mondta Kurt. – Mi ez az egész? Ki építhetett ilyen szerkezetet egy jeges holdon?

– Talán – kezdte Liz, hangja remegett kissé az izgalomtól – nem földi eredetű. Legalábbis nem hiszem.

Egy hosszú pillanatig csend volt. Mindhárman egymásra néztek, a gondolat, amit eddig csak kerülgettek, végre kimondatott.

– Idegen életforma – suttogta Tamás. – Ha ez igaz...

– Akkor ez az emberiség történetének legnagyobb felfedezése – fejezte be Kurt, hangja alig volt hangosabb a suttogásnál.

– Csak azt nem értem, hogy akkor miért arab számokkal számolt visszafelé? – morfondírozott Liz, de láthatóan egyikük sem tudott rá magyarázatot adni.

Miközben ezt megvitatták, Tamás hirtelen észrevette, hogy valami változik a műszereiben.

– Lassulunk! – kiáltotta. – Nem, várjatok... ez furcsa. A sebességünk ugyanaz, de az érzékelők szerint közeledünk valamihez. Szerintem a végállomás közeledik.

Mindhárman a kabin széléhez siettek, próbálva átlátni a sötétségen, hogy megpillantsák úticéljukat, de teljesen sikertelenül.

– Mennyi ideje megyünk már? – kérdezte Kurt, és az órájára pillantott. – Hatvanöt másodperce! Mindjárt ott vagyunk... ha a számításaim helyesek.

A hátralévő másodpercekben mindhárman saját gondolataikba merültek. Tamás ujjai finoman megérintették az elülső zsebébe rejtett, apró marsi kő-medált – szerencsehozó talizmánját. Liz akaratlanul is Kurt felé húzódott, a férfi közelsége láthatóan biztonságot jelentett ebben a hihetetlen helyzetben. Kurt pedig minden idegszálával azt kívánta, bárcsak több felszerelést hoztak volna magukkal – valamit, ami segít megérteni, ami most következik.

Hirtelen a jégakna véget ért, és a kabin egy folyosószerű térbe ereszkedett. A lift finoman megállt, a kijárat oldal pedig egyszerűen elpárolgott, eltűnt, köddé vált. Ezzel együtt a sötétség is egyszerűen félresiklott, mintha egy vastag blackout

függönyt húztak volna el. A három úrhajós maga előtt tapogatva, tétován lépett ki a kabinból. Az első benyomásaik – fények, színek, méretek – túl soknak bizonyultak ahhoz, hogy azonnal feldolgozzák.

Ahogy magához tért első meglepetéséből, Tamás azonnal mérni kezdett eszközeivel: egy alagútban álltak. Mintha egy hat méter átmérőjű hengert kettévágtak volna, ugyanis a magassága három méter, a szélessége pedig hat méter volt a lézer szerint. Ám elsőként a világítás lepte meg őket – Tamás mérőműszerei pontosan 6000 Kelvint mértek, amely a Föld napsütéses, tiszta egének színhőmérséklete volt, déli időszakban. A kellemesen szórt fény egyöntetűen világított meg mindent, de sehol sem láttak lámpákat vagy bármilyen fényforrást.

– Ez hihetetlen – suttogta Liz, miközben lassan körbefordult. – Maguk a falak világítanak.

Tamás tett egy óvatos lépést előre, majd kinyújtotta szkakfanderes kezét és végigsimított a falon.

– Furcsa anyag, a műszereim szerint nem létező összetevői vannak – jegyezte meg. – És nézd, semmi por. Akár tegnap is építhették volna.

Kurt összehúzott szemmel vizsgálta a teret.

– Vagy valaki vagy valami naponta karbantartja – mondta halkan. – Nem tetszik ez nekem. Túl tökéletes – s a lift felé fordult, amely sötét foltként meredt rájuk.

– Vagy csak egyszerűen jó a takarítójuk! – mosolyodott el Liz, megpróbálva oldani a helyzet feszültségét.

– A folyosó tíz méter hosszú – állapította meg Tamás. – Viszont szembe az a fal nagyon furcsa!

S tényleg. Két dolog is feltűnt a folyosó végén levő félkör alakú falon. Egyrészt erősen feléjük dőlt, másrészt a felső

részén egy – az erős dőlésszög miatt – egyelőre nem kivehető, tengerkék felület csillogott. Tamás folytatta az adatokkal:

– Majdnem 45 fokban dől az a fal, de legalább egy ajtót is látok rajta. Az a kék valami pedig úgy tűnik, mintha egy szöveg lenne.

– Ez tényleg az! – Kurt, aki legelöl, a fal mellett közelített a ferde részhez, hirtelen megállt. – De ez nem lehet! – mondta, s megvárta a többieket, akik nem kisebb meglepetéssel reagáltak: tényleg egy felirat ékesítette az ajtó fölötti részt.

– „Nexus”? – Liz először azon lepődött meg, hogy egyáltalán el tudják olvasni, ugyanis a szó kissé furcsa alakú, de bizony latin betűkkel íródott.

– Mit keres itt egy angol szó? – Kurt száját tátva állt, földbe gyökerezett lábbal.

– Dehogyan angol! – Liz letérdelt, hogy jobban alálásson a feliratnak. – Latin szó, nem angol. Kapcsolatot, összefonódást jelent. Abban viszont igazad van, hogy mit keres itt?

– Olyan, mintha egy épületbe lépnénk be, amelynek a neve „Nexus” – elmélkedett Tamás, ugyanis műszerei semmi újat nem tudtak mondani számára.

– Épületbe? – hitetlenkedett Kurt. – Mi az ördögöt keresne egy épület az Europa jege alatt?

– Mit keres egy angol – vagyis latin – szó ezen a helyen? – vágott vissza Tamás.

– Szerintem nézzük meg, mert ha itt állunk, nem fogjuk kitalálni! – Liz bátran indult az ajtó felé, a két fiú pedig – már csak ezért is – gyorsan felzárkózott. Lassan haladtak, felkészülve minden eshetőségre.

– Mint azokban a sci-fi sorozatokban – jegyezte meg Tamás, miközben egyre közelebb értek. – Teljes mértékben minimalista és steril a környezet.

– Csak ez nem film – suttogta Kurt, és érezte, ahogy a hideg futkos a hátán, annak ellenére, hogy a kinti hőmérséklet a műszerek szerint kellemes volt – pontosan \times °C.

Amint elég közel értek, megpillantották a gombot is: egy jó tenyérynyi méretű, picit sötétebb folt mutatta, mit kell megnyomni. Az ajtó hangtalanul gördült be a falba.

– Komolyan veszik a biztonságot – mutatott Tamás a fal vastagságára, amely legalább fél méteres volt.

– Szerintem nem véletlen! Azért ilyen mélyen a hold jege alatt, lehet, hogy még komolyabb védelem is szükséges lehet – tapogatta meg Kurt az anyagot, de semmi sem tudott meg az érintésből. – Még a végén igazad lesz, hogy ez egy épület...

Óvatosan átlestek a következő helyiségbe, amely teljesen másképpen nézett ki, mint az alagút. Egyrészt sokkal jobban hasonlított egy földi hangárra, mivel a mennyezete bőven a fejük fölé nyúlt, Tamás mérése szerint tizenöt méternyire magasodott fölénk. A szélessége érdekes volt: az érkezési rész hat méteres volt, viszont a tizenöt méter távolságban levő rész öt méterre szűkült össze. A terem ugyanúgy üresnek tűnt, mint az előző, ugyanolyan furcsán lett megvilágítva. Lassan, óvatosan lépkedve indultak az ajtó felé.

Ahogy azonban közelebb értek a közepéhez, hirtelen kékes fény villant, és a semmiből egy hologram materializálódott. A kivetítés legalább három méter magas volt, és egy méterrel lebegett a padló felett.

– Szent ég! – hőkölt hátra Kurt. Liz majdnem hátraesett a meglepetéstől, Tamás pedig még a mögöttük becsukódó ajtót vizsgálta – hátha van ezen oldalon is egy felirat –, de most ő is a terem közepe felé fordult.

Kékes fény villant, a semmiből egy háromdimenziós kép született – egy hatalmas, lencse alakú tárgy forgott előttük. Ott álltak egy két embernyi méretű, igazi háromdimenziós

hologram előtt! Amint felocsúdtak, lassan elkezdtek körbejárni. A lencse lassan mozgott, miközben egyre több részlet jelent meg, feltárva a belső struktúrát is.

– Kérek egy ilyen otthonra! – álmétkodott Kurt, miközben belenyúlt a kivetítésbe. A keze gond nélkül átsiklott rajta, meg sem rezgett a kép.

– Ez valami térkép lesz – szólalt meg Tamás, közelebb lépve. – És ez a piros pont... azt hiszem, mi vagyunk – mutatott egy vöröslő foltra, amely a lencse szélénél pulzált.

– Aha, látjátok a liftaknát? – Kurt az ujjával mutatta az akna vonalát. – Itt szálltunk ki, itt volt az alagút. És most már értem, miért volt ferde és olyan vastag az a fal.

Liz kérdően nézett rá, majd, amikor a férfi mellé állt, ő is meglátta a hologramon az okot.

– Akkor léptünk be az objektumba. A ferde rész a lencse oldalfala volt.

– Ez egy úrhajó? – Kurt hátrált egy kicsit, hogy egyszerre lássa az egészet.

– Annak kell lennie! Ez egy hajó – ismételte meg Liz a mondatot, de most már kijelentésként.

– Én azért nem vonnék le messzemenő következtetést csak a formájából – mondta Tamás, bár leginkább ő örült volna annak, ha tényleg egy hajóban vannak.

Ahogy a részletek egyre-másra megjelentek, egy kör alakú, tipikus UFO-forma tárult a szemük elé, mint két, egymás felé fordított tányér. A stilizált kép szerint kívülről érkeztek egy függőleges csatornán, majd az alagútszerű folyosón csatlakoztak be a feltételezett hajó alsó részén, amelynek első termében, annak közepén álltak.

Az egész objektum belseje egy hatalmas, fánk alakú konstrukció volt, három emeletre felosztva. Úgy nézett ki az

egész, mint egy függőfolyosó: középen üres, míg körben egybefüggő, de szekcionált, különböző alapterületű helyiségek helyezkedtek el.

– Olyan, mint egy átrium – csodálkozott rá a struktúrára Liz, csak hogy itt a központi tér sem üres – jegyezte meg Liz. – Nézzétek, ott van egy kupolás valami – mutatott a képen egy kékesszürke, félgömb alakú építményre.

– Igen, az lehet a tér közepe – bólogatott Kurt.

Még az objektum egységeit tanulmányozták, amikor feliratok és számok jelentek meg az egyes részek fölött. Mind-mint latin betűk és arab számok. Ezt Liz meg is jegyezte.

– Már meg sem lepődöm, hogy itt is minden a mi nyelvünkön van írva!

– Még jó, hogy nem latinul, mert egyetlen szót sem értenék! – nevetett Kurt. – Bár azt sem tudom, hogy mi az a „Pa-nop-tikon”... – olvasta a központi félgömb fölötti szöveget. – Úgy néz ki, mint egy planetárium!

– Számomra valami központnak tűnik – gondolkodott Liz. – És valamiért ismerős ez a kifejezés...

– Nem az a hely, ahol azok a viaszbabuk vannak? – húzta össze a szemöldökét Kurt. – Egy időben nagyon népszerű volt...

– Az a panoptikum, te pupák! – nevetett Liz, barátságosan beleboxolva Kurt szkafanderébe, aztán elgondolkodott. – Bár nem is mondtál nagy butaságot. Ha jól emlékszem, a „pan” és az „optikon” görög szavakból származik a szó, azaz „mindent látni”. Aki a panoptikumba ment, az mindent láthatott, ami... – Megállt egy pillanatra elgondolkodva. – Szerintem ez valóban az objektum központi terme, ahonnan mindent lehet látni.

– De legalább nem latin! – élcelődött Kurt, de Tamás inkább a számadatokból próbált valami következtetést levonni:

– Ez egy nyolcvan méter átmérőjű szerkezet, de a magassága csak negyven méter. A méretarányokat tekintve az a Panoptikon nevű félgömb húsz méter átmérőjű, és tíz méter magas. Igazad lehet, Liz, ez valami fontos objektum. A negyven méterből a lencse alján levágtak tíz métert, de semmi sem látható, milyen célból. Ahogy a tetején is szürkével jeleztek egy öt méteres sapkát. Biztos vagyok benne, hogy ott a hajóval kapcsolatos funkciók lesznek.

– Szóval most a földszinten vagyunk? – mutatott a piros jelzőre Kurt. – Akkor biztosan fel lehet jutni az első és a második emeletre. De hogyan?

– Mintha valaki emeletekre szelte volna a gömböt – jegyezte meg Liz, miközben alaposabban szemügyre vette a kivetítést. – Ha megnézik a többi feliratot...

Az alsó szinten a Panoptikon körül a "Rakat" felirat volt látható, a felette levő két szinten pedig különböző elnevezések sorakoztak: "Szállóhely", "Tudástár", "Lavor".

Kurt és Liz a feliratokat kezdték olvasgatni, míg Tamás még mindig kamerázott, s a műszerei adatait elemezgette.

– Úgy néz ki, akár az angol – mondta Kurt –, csak sokkal régebbi. Vagy valami nagyon hasonló, amiből az angol kifejlődött.

– Vagy csak rosszul írták – vont a vállát a lány, de ő is érezte, hogy ez nem magyarázat. – Talán ki tudjuk találni, mit jelentenek.

– „Rakat” – kezdte Kurt, lassan kiejtve a szót. – Lerakat? Raktár? Tárolóhely? Ami logikus lenne, hiszen a földszinten van mindegyik.

– Nézd, az első emeleten egészen más jellegű helyiségek vannak. A „Tudástár” pedig...? Egy könyvtár vagy archívum – bőlintott Kurt. – És a „Labor”... – töprengett tovább. – Labor? Egy kutatólabor?

– A második emeleten pedig van... tizenhat „Szállóhely”. Talán valami szálláshely – találgatott Liz. – Vagy egyszerűen csak... Alvóhely.

A két felfedező döbbsen nézett egymásra, ahogy a feliratok jelentése lassan összeállt a fejükben.

– Ez nem lehet véletlen – suttogta Liz. – Ez az objektum... öreg. Nagyon öreg. Évszázadokkal, vagy akár évezredekkel idősebb lehet, mint gondoltuk.

– Vagy olyan lények építették, akik a mi nyelvünket tanulták, de nem sajátították el százszázalékosan – vetette fel Kurt, de a hangjában nem volt meggyőződés, ő is csak találgatott. – Bárki is építette, azt akarja, hogy tovább menjünk. Ez nem csak térkép... ez útmutató. Ez pedig szerintem egy fogadóterem a látogatóknak.

– Nézzétek! – Végre Tamás is kibújt a műszerei adataiból. Az egyik kijelzőjére mutatott, majd mindenféle magyarázat nélkül elkezdte kipattintani a sisakja kioldóit.

A másik kettő megdöbbenve nézte az akciót, ahogy kioldja és leveszi a sisakját és nagyokat lélegezve, vigyorogva mutatja, hogy „Mire vártok?”.

– Egyértelmű volt, hogy lesz levegő! – mutatott körbe, miközben a többiek is megszabadultak a sisakjuktól. – Ha megnézzitek, itt minden emberek számára lett kialakítva. A lift, amin leereszkedtünk, az ajtók, a vetített térkép rajta a feliratokkal, de még a gravitáció is – ugrott kettőt, hogy bizonyítsa. – A hőmérséklet ideális és a színhőmérséklet valamiért a földi napsütéshez van igazítva.

Eszébe jutott valami, mert gyorsan elővette a kézi kommunikátort és a hajót kezdte hívni.

– Bauer kapitány, hall engem? – Csak statikus zaj válaszolt.
– Bauer kapitány? – próbálkozott újra, sikertelenül. – Semmi. Túl mélyen vagyunk – állapította meg végül.

– Akkor magunkra vagyunk utalva – mondta Kurt, és újra mélyet lélegzett a kissé édeskés levegőből. – Mi a terv?

A három úrhajós egymásra nézett, a döntés magától értetődő volt.

– A Panoptikon – válaszolták egyszerre, majd Liz bizakodva folytatta: – Ha ez a központi helyiség, akkor ott kell lennie a válaszoknak is.

– Egyetértek – bólintott Tamás. – Ha átmegyünk a következő ajtón, az objektum középső részéhez érünk.

– És ha találkozunk valakivel? – vetette fel a kérdést Liz. – Mi van, ha ott várnak minket?

– Nekem az lett volna a logikus, ha már az elején fogadnak, az első teremben – válaszolta Tamás. – Szerintem nincs itt senki.

– Ezt nem tudhatjuk... – ültette bele a kételyt Kurt mindenki fejébe.

Szinte lopakodva folytatták útjukat, úgy érezték magukat, mint akik betörtek valaki házába. Ráadásul az érzés, hogy figyelik őket, egyre erősödött, bár sehol sem láttak kamerákat vagy érzékelőket. A falak kifogástalan simasága, a fény természetellenes tisztasága, a levegő illata – minden apró részlet azt sugallta, hogy ők csak vendégek itt, egy olyan helyen, amely nem az ő világukhoz tartozik. Tamás ujjai finoman megérintették a falat, az eszközei mellett annak textúrájából próbált információt nyerni, de a felület totálisan közömbös volt az emberi érintés iránt.

A fogadóteremből kivezető ajtó előtt megtorpantak egy pillanatra, mindhárman nagy lélegzetet vettek – fogalmuk sem volt, mire számítsanak. Az ajtó épp olyan hangtalanul nyílt szét, mint az előzőek, és ők beléptek egy hatalmas, lenyűgöző térbe.

Egy tágas átriumban találták magukat. A tér középpontjában, legalább tíz-tizenöt méternyire tőlük, a gigantikus, félgömb alakú kupola magasodott. A fehér környezetben feltűnően sötét színe – szinte feketébe hajló szürkés-kék – drámai kontrasztot alkotott a helyiség többi részével.

– Ez tehát a Panoptikon – suttopta Liz, tekintetét a masszív kupolára szegezve.

– Ezt nézzétek! – mutatott felfelé Tamás, és mindannyian követték a tekintetükkel.

A kupola fölött négy-öt méterrel, kezdődött az első emelet, majd erre ráépítve a második. Csupa tejfehér blokkok, kissé sötétebb szürke, függőleges elválasztóval, egyetlen homlokzati résszel körbe a teljes építményen. Lentről is látszott, hogy a blokkok előtt egy széles, világosszürke út vezetett teljesen körbe.

– Lenyűgöző az építészet – jegyezte meg Kurt, miközben lassan körbefordult. – De hogy lehet feljutni ezekre a szintekre?

Liz közben előrébb lépett, hogy jobban szemügyre vegye a kupolát. Ahogy közeledett, észrevette, hogy annak anyaga nem teljesen átlátszatlan – bizonyos szögből nézve halvány fények derengtek át rajta, mintha a belsejében folyamatos mozgás zajlana.

– Szerintetek mi lehet odabent? – kérdezte, és hangjában egyaránt volt jelen félelem és izgatottság.

– Nem tudom – felelte Kurt –, de mindjárt kiderül. Nézzétek, ott egy bejárat – mutatott a kupola alsó részén kivehető, íves formájú, sötét nyílásra.

Valóban, a kupola alján egy halványan derengő ajtónyílás látszott, de – szokás szerint – bármilyen jelölés vagy kilincs nélkül.

– Jöttök? – kérdezte Tamás, és már el is indult a kupola bejárata felé.

A másik kettő követte, hatalmas szemeket meresztve forgolódtak a hihetetlenül impozáns, legalább 25 méter magas átriumban.

Végül elérték a kupola bejáratát. A sötét nyílás közvetlen közelből még valószínűtlenebbnek tűnt – három méter magas és négy méter széles lehetett. Ahogy kinyílt, a belsejében csak sötétséget láttak, ami éles ellentétben állt a külső helyiségek fényes fehérségével.

– Készen álltok? – kérdezte Kurt, tekintetét a sötét bejáratra szegezve.

Liz és Tamás bólintott, bár mindkettőjük arcán látszott a feszültség. Együtt léptek a nyílás felé, készen arra, hogy megismerjék a titokzatos Panoptikon belsejét és az építőinek szándékát, bárkik vagy bármik is legyenek azok.

Ahogy beléptek a helyiségbe, mindhárman megtorpantak és felkapták a fejüket. A látvány, ami fogadta őket, teljesen váratlan volt – mintha hirtelen kiléphetek volna az úrbe, védőöltözék nélkül.

A kupola belső felülete az univerzum pontos mását vetítette – a csillagos égbolt minden részlete élesen,

kristálytisztán rajzolódott ki körülöttük. A kivetítés olyan élethű volt, hogy szinte érezték a végtelen tér szédítő mélységét. Az egész félgömb belülről egyetlen hatalmas planetáriummá változott, de olyan minőségben, amelyet még soha életükben nem tapasztaltak. A kozmosz közepén álltak.

– Elképesztő – suttogta Liz, miközben lassan körbefordult, tekintetét a csillagokra szegezve. – Ez nem egyszerű vetítés... ez sokkal több annál.

Tamás gyakorlott pilóta szeme azonnal felismerte a látványt.

– Ez az Europa fölötti nézőpont – mutatott a Jupiterre, a fényes, hatalmas gázóriásra. A holdnak csak egy része látszott, mivel ők maguk is az Europa fölött álltak ebben a pillanatban. A jéghold hatalmas, repedezett jégmezői szinte érzékelhetően valóságosak voltak, s ők csak egy üvegpadlón álltak a világűrben.

Kurt közelebb lépett a falhoz, tanulmányozva a vetítést.

– Nézzétek az apró részleteket. Még a jupiteri viharrendszerek is mozognak – mutatott a gázóriás atmoszférájának örvénylő mintázataira. – Ez valós idejű. Nem statikus kép, hanem élő adás. Ahogy az Europa is... Ott egy gejzír tört ki éppen! Az pedig ott a Libelle!

– De hogyan? – kérdezte Liz. – Milyen kamerák lennének képesek ilyen felbontásra? És hol vannak elhelyezve?

A kivetítés valóban lélegzetelállító részletességgel ábrázolta az égitesteket. Még a legapróbb meteorok is látszottak, ahogy keresztülszelték a Jupiter holdjainak rendszerét, és halványan, a távolban más bolygók, s maga a Nap is kirajzolódtak.

A terem padlója azonban kontrasztként fehér színű maradt, a világűr sötétsége ebbe sima, mesterséges felületbe

ütközött. Élesen verte vissza a csillagok halvány fényét, sejtelmes, kékes derengést kölcsönözve a teremnek.

És ott, a terem közepén, egy körülbelül másfél méter magas, húsz-huszonöt centiméter átmérőjű, hengeres oszlop állt, amely közvetlenül a padlóból nőtt ki. Egyszerű volt, letisztult formájú, ugyanolyan fehér, mint a padló. Semmi gomb, kapcsoló vagy kijelző nem látszott rajta – legalábbis távolról.

– Azt hiszem, ez valami irányítópult lehet – mondta Tamás, és óvatos léptekkel elindult felé.

– Várj! – kiáltott Kurt. – Ne érh semmihez! Nem tudjuk, mit aktiválhat.

– Ne légy már nyuszi! – nevetett Liz, s elindult Tamás után. Kurt legyintett és utánuk sietett.

A három felfedező a terem közepén lévő pult körül állt, miközben körülöttük az univerzum végtelen mélysége tárult ki. A kontraszt a kupola belsejének kozmikus végtelensége és a padló steril, mesterséges fehérsége között szinte szurreális volt.

Tamás előrenyújtott a kezét a pult irányába. Nem történt semmi, így egy ujjal megbökte a sima felületet. Az érintés pillanatában a terem váratlanul megmozdult körülöttük. A csillagos ég eltűnt, helyette egy legalább tíz méteres fényes keret jelent meg a levegőben, az egész közepén egy fehér felirattal: „Üdvözet barátnak a Panoptikonban!”.

Riadtan hőköltek hátra, tekinteteik találkoztak, arcukon a meglepetés és a kíváncsiság keveredett.

– Érdekes – suttozta Liz, és közelebb lépett a lebegő felirathoz. – Ez határozottan nekünk szól.

Tamás lassan körbesétált a pult körül, miközben szakértő szemmel vizsgálta a jelenséget.

– Szerintem ez csak automatizmus – mondta elgondolkodva. – Mint egy bejelentkező üzenet.

Kurt finoman megkocogtatta a felületet, mintha ellenőrizné annak valóságát.

– Barátként üdvözölnék minket – jegyezte meg, és a hangjában érezhető volt némi feszültség, de sokkal inkább az izgalom dominált. – Bár technikailag nézve azért mégiscsak betolakodtunk ide.

– Inkább tekints úgy ránk, mint felfedezőkre – mosolyodott el Liz. – A felfedezők sosem betolakodók. Csak... kíváncsiak.

Tamás bólintott, miközben a terem többi részét fürkészte a tekintetével.

– Ez a hely... mintha várna ránk – forgolódott Liz. – Nem éreztek valami hívást, ami idáig vezetett minket? – töprengett. – Amikor először megtaláltuk azt a lejáratot, valami azt súgta, hogy tovább kell mennünk...

– Azért ne romantizáljuk túl a dolgot – szólt közbe Kurt, de az ő arcán is kíváncsi mosoly bujkált. – Egyszerűen csak kíváncsiak voltunk... De tény, hogy ha itt van valaki, vagy valaha is itt volt... akkor meg kell tudnunk, ki az és miért építette ezt a helyet. Mire szolgál ez az egész konstrukció?

Liz újra a felíratra nézett, amely továbbra is ott lebegett a terem közepén, barátságosan, invitálóan.

– Akárki is tervezte ezt, lehet, hogy már nincs itt – mondta. – De hagyott nekünk valamit... Üzenetet, tudást, talán még többet is. Csak meg kell találnunk a módját, hogyan férhetünk hozzá.

Tamás visszalépett a pulthoz, és óvatosan végigsimított rajta.

– Talán válaszolnunk kellene a köszöntésre – javasolta, és a szemében kalandvágy csillogott. – Elvégre udvariatlan lépés lenne figyelmen kívül hagyni, nem?

Egészen közlelről kezdte el figyelni az oszlopot, minden centiméterét tüzetesen megvizsgálva. Lapos teteje volt, s csak egészen közlelről lehetett észrevenni, hogy a felső részén egy nagyon halvány, csupán árnyalatnyi különbséggel egy tenyér lenyomata látszik. Egyetlen mozdulattal lecsatolta a szkafander kesztyűjét és csupasz tenyerét a mintára helyezte.

Az üdvözlő szöveg helyett egy hosszabb, többsoros információ jelent meg, láthatóan figyelmeztetés, legalábbis a vörös-fekete villogó háttér erre utalhatott.

– O-ó! Ez valami biztonsági figyelmeztetés szerintem! – próbálta Tamás kisilabizálni a furcsa sorokat, miközben elhúzta kezét az oszlopról. – Az „illetéktelen” szót legalábbis biztosan felismerem.

– Lehet, hogy most kellene abbahagynunk! – szölt Kurt halkán. – Nem biztos, hogy el kellene indítanunk valamit úgy, hogy fogalmunk sincs, mit teszünk. Itt az ideje, hogy értesítsük a hatóságokat. Majd öök tudják, mit kell tenni.

Tamás szomorúan, de egyetértően nézett barátjára, majd vissza, a villogó kijelzőre. Tudományos énjében két ellentétes érzés viaskodott: a határtalan kíváncsiság, amely egész életét meghatározta, és egy újfajta félelem – nem önmaga, hanem az emberiség miatt. Mi van, ha ez a technológia meghaladja a jelenlegi erkölcsi fejlettségünket? Vajon készen állunk arra, amit itt találhatnak? Szemében a felfedezés izgalma mögött most először jelent meg a felelősség árnyéka. Liz, hasonló érzelmekkel viaskodott, bátorítóan megszorította a karját. Az érintés emlékeztette: nem egyedül kell szembenéznie ezzel a teherrel.

– Én azért szeretnék itt lenni, amikor kiderítik – mosolygott a lány szélesen. Mindkét férfi egyetértően bólogatott, miközben mindannyian zavartan próbálták feldolgozni a lehetetlent – hogy húsz kilométerrel az Europa jégpáncélja alatt, a világűr egyik távoli holdján, egy idegen létesítményben állnak, amely mintha csak rájuk várt volna.

VII.

Miután elhagyták a Panoptikont, még utoljára visszapillantottak a hatalmas, félgömb alakú teremre, amelynek falain lassan elhalványodtak a különös írások és ábrák. Az ajtó hangtalanul becsukódott mögöttük. Éppen a hologramos szobába értek, amely ugyanúgy reagált a közeledtükre, de már nem igazán foglalkoztak vele, egyszerűen áthaladtak rajta. Megálltak az ajtótól tisztes távolságra, valahogy egyikük sem akart még kilépni a folyosóra, amely a lifthez vezetett.

– Ez megváltoztat mindent – törte meg végül a csendet Kurt, visszanézve a még mindig aktív hologramra. Senki sem válaszolt, de nem is volt rá szükség. Egyértelmű volt.

– Olyan érzésem van, mintha... – folytatta, majd elhallgatott, próbálva szavakba önteni a gondolatait. – Mintha nem egy idegen civilizáció állna emögött, hanem valami sokkal furcsább.

– Úgy érted, hogy ez emberi munka lenne? – kérdezte hitetlenkedve Tamás. – Az Europa felszíne alatt, mélyen a jégpáncél alatti óceánban? Még ha lett is volna rá képességünk... ki és miért építette volna ide?

Kurt lassan megrázta a fejét.

– Ne nézzetek hülyének, de... Szerintem ezek emberi alkotások, csak nem a mi időnkéből. Valami azt súgja, hogy ez nem is annyira idegen számunkra, mint elsőre hinnénk.

– Úgy gondolod, hogy egy előttünk élt civilizáció maradványa? – próbálta Tamás értelmezni Kurt gondolatmenetét.

– Vagy akár egy jövőbeli civilizációé! – vont a vállát Kurt, mire Liz fejét hátrahajtván felnevetett.

– Visszautaztak az időben és lerakták a gömbjüket a jég alá? Minek, mi célból? Hogyan? Akkor már inkább Tamás felvetésével értek egyet.

– Senki sem bizonyította, hogy az időutazás nem lehetséges – védte magát Kurt. – És a látottak alapján én már bármit el tudok képzelni... Például emlékezzetek a feliratokra – mutatott körbe. – Majdnem teljesen érthetőek számunkra. Mintha a mi nyelvünk egy fejlettebb változata lenne. Az emberi méretarányokról nem is beszélve.

– Rendben, de akkor hol vannak most? – kérdezte Kurt, és kilépett a helyiségből. – Hová tűntek a létesítmény építői?

Liz hirtelen felnézett, arca elsápadt.

– Mi van, ha még mindig itt vannak? – kérdezte, hangjában egy cseppnyi félelem vibrált. – Mi van, ha épp most figyelnek minket?

A gondolat megfagyasztotta a levegőt közöttük. A csend szinte zúgott a fülükben. Tamás végül megrázta a fejét.

– Nem hiszem – mondta határozottan. – Ha itt lennének, és kapcsolatba akarnának lépni velünk, már megtették volna. Ez a hely... olyan, mint egy váróterem. Vagy egy múzeum, amit látogatóknak rendeztek be.

Kurt bólintott, tekintete végigsiklott a szobán.

– Vagy egy időkapszula – tette hozzá. – Ami arra vár, hogy valaki felfedezze és megfejtse.

Liz egy pillanatra megállt, maga elé meredve.

– Panoptikon – ismételte meg a kifejezést tünődve. – Ez a név nem lehet véletlen. Most ugrott be, hogy hol olvastam róla. Jeremy Bentham! Angol filozófus volt, még a 18. század végén. Egy börtönmodellt alakított ki, amely egy kör alakú épület volt, a közepén egy megfigyelőtoronnyal. Az volt benne

az extra, hogy a toronyból mindent lehetett látni, de a rabok sosem tudhatták, mikor figyelik őket.

– A csillagokra, Liz! – nevetett fel keserűen Kurt. – Miket olvasol te?

– És ha ez pontosan az, aminek látszik? – kérdezte Liz, hangjában növekvő izgalommal. – Egy megfigyelőállomás?

Tamás, aki kicsit előrébb járt, most visszafordult hozzájuk.

– Arra gondolsz, hogy valaki innen... erről a szerkezetről... figyelt minket? Az emberiséget?

– Gondoljatok bele – folytatta Liz, miközben körbemutatva lassan megfordult a tengelye körül. – Ez a hely egy abszolút rejtett pozícióban van. Az Europa jegének védelmében, a hold óceánjában...

– Ahonnan senki sem gyanítaná – fejezte be a gondolatot Kurt. – Elsőrangú megfigyelőállomás lenne.

– Ez... elképesztő lenne – suttogta Kurt. – A jövő emberiségének megfigyelőállomása a múltból... Figyeltek, tanultak tőlünk, talán befolyásolták a fejlődésünket is.

– Vagy vártak arra, hogy végre felfedezzük őket – tette hozzá Liz halkán.

Mind a hárman csendben álltak, megemészte a gondolat súlyát.

– Ha ez igaz – szólalt meg végül Kurt –, akkor talán tényleg jó kezekbe kell kerülnie ennek a felfedezésnek. Olyanokhoz, akik megértik a jelentőségét, és nem használják fel saját céljaikra.

Az utolsó szavak után újabb csend telepedett rájuk. Mindannyian érezték a felelősség súlyát – a titok, amit felfedeztek, túlmutatott mindenben, amit az emberiség valaha tudott vagy sejtett.

– Induljunk – szólalt meg végül Tamás, majd közelebb lépett az ajtóhoz, ami ismét feltárult. – A kapitány vár ránk, és ez az információ... túl fontos ahhoz, hogy eltitkolhassuk.

– De vajon ki fogja elhinni nekünk? – kérdezte Liz, ajkát harapdálva. – Még ha a felvételeket meg is mutatjuk nekik... ezt személyesen kell látni, hogy elhiggyék.

Kurt elgondolkodva lépkedett mellettük.

– Ismerek egy magas pozícióban levő embert a STORM kötelékében – mondta végül. – Kiváló tudós, benne bízhatunk. És csak a STORM rendelkezik a megfelelő erőforrásokkal, hogy visszatérjenek ide és alaposabban tanulmányozzák ezt a helyet. De...

– De? – kérdezte Tamás, figyelve a férfi arcát.

– De vajon helyes-e ezt most nyilvánosságra hozni? – Kurt megtorpant, tekintete elkomolyodott. – Gondoljatok bele! Az emberiség most éli legmélyebb válságát. Erőforrások miatt háborúk dúlnak, civilizációk omlanak össze. Mi lenne, ha ez a technológia – Kurt széles mozdulattal a létesítmény felé intett – rossz kezekbe kerülne?

– De nem azt mondtad, hogy a barátod megbízható?

– Willben tökéletesen megbízom, de nem csak az övé lesz a döntés. Ő csak egy fogaskerék a teljes gépezetben. Egy ilyen technológia sok mindenre felhasználható lenne.

– De nem tarthatjuk titokban sem – mondta Liz. – Ez túl nagy jelentőségű ahhoz, hogy három ember döntse el a sorsát.

Közben már végigérték a folyosón, ahol a lift várta őket, ugyanolyan állapotban, mint amikor megérkeztek. Visszacsatolták sisakjaikat, majd Tamás óvatosan ellenőrizte a gömbkamerát, hogy megbizonyosodjon róla, minden felvétel megvan.

– Mennyi időt töltöttünk lent? – nézett az órájára Liz, miközben beléptek a liftbe.

– Csaknem egy órát – válaszolta Tamás, és újra rögzítette a gömbkamerát az övére. – Többet, mint terveztük, de a kapitány még vár ránk.

A lift ajtaja bezárult mögöttük, és a már ismerős visszaszámlálás kezdődött. Ezúttal tudatosan figyelték az érzéseiket, ahogy a szerkezet elindult, de ismét csak a hihetetlen, szédítő sebességet érezték, ahogy a jégfalak suhantak mellettük. A lift újra szabályozta a belső gravitációt és mozgásérzékelést – a fizika törvényeit meghazudtoló technológiával.

– Lesz nagy meglepetés – mosolygott Liz, miközben a jég vakító fehérségét figyelték maguk körül. – Fogadjunk, Bauer kapitány még akkor sem hisz nekünk, ha megmutatjuk neki a felvételeket.

– Akkor hogyan csináljuk? – kérdezte Kurt, felpillantva gondolatai mélyéről.

– Melyik részére gondolsz? – nézett rá Liz. – A kapitánynak hogyan mondjuk el, vagy a STORM-nak? Egyáltalán van különbség? – vont vállat.

– De még mennyire... – emelte fel a hangját Kurt, mire Tamás is elszakadt a suhanás élményétől és érdeklődve figyelte őket. – Hamarosan felérünk. A kapitány lesz az egyszerűbb eset. Ha Tamás besegít a gömbkamera felvételeivel, gyorsan túlleszünk rajta. Aztán viszont össze kell ülni megbeszélni, hogyan tálaljuk a STORM vezetőségének. Gondolom, ti is benne szeretnétek lenni a folytatásban...

Liz és Tamás egymásra néztek, majd mindketten lelkesen bólintottak. Szinte egyszerre szóltak:

– Természetesen!

Kurt arcán halvány mosoly suhant át, miközben a lift halványan megremegett – jelezve, hogy közelednek a felszínhez.

– Akkor van egy ötletem...

Mielőtt kifejthette volna, a lift megállt, a fölöttük levő borítás elfordult, ők pedig a hold felszínére emelkedtek. Az Europa jeges arculata újra ott terült el előttük, a Jupiter grandiózus korongja pedig az égbolton függött, mint amikor megérkeztek. A táj közömbös volt és néma, mintha semmi sem történt volna – pedig a három úrhajós már tudta, hogy a jégpáncél alatt egy olyan titok rejtőzik, amely örökre megváltoztathatja az emberiség sorsát.

– Szóval azt állítjátok, hogy bementetek egy sci-fibe illő, idegen lift segítségével az Europa óceánjába, és ott találtatok egy hajószerű valamit, amelyben minden angolul van? – Bauer kapitány vastag, ősz szemöldöke összeugrott, miközben újra végignézte a gömbkamera felvételeit a Libelle központi képernyőjén. Hitetlenkedő pillantása egyikükről a másikra vándorolt, szakála alól halk morgás hallatszott.

Kurt bólintott.

– Tudom, hogy hihetetlen, kapitány, de a bizonyíték itt van a szemei előtt – mutatott a képernyőre, ahol épp a Panoptikon terének lenyűgöző felvételei forogtak. – Ötvennyolc percet töltöttünk odalent. A lift sebessége nagyjából ezer kilométer per óra volt, mégis kompenzálni tudta a gyorsulást. Ilyen technológiát még soha nem láttam.

– Huszonkét kilométerre a jégpáncél alatt – dűnnyögte Bauer, és megvakarta szakállát, szemében most már több volt a kíváncsiság, mint a kétkedés. – És nincs nyoma a vízszivárgásnak vagy a nyomáskülönbségnek. Ez nem lehet...

– De az – szúrta közbe Liz, akinek még mindig csillogott a szeme az izgalomtól. – Az a jármű ott van, kapitány.

Bauer kapitány felállt, és lassan az ablakhoz sétált, ahonnan a Jupiter ragyogó korongja látszott az Europa fagyos felszíne fölött. Vaskos ujjai doboltak a pulton, láthatóan gondolatait próbálta egy irányba terelni.

– Még ha hiszek is nektek, és most már... – elhallgatott egy pillanatra, mély levegőt vett, majd folytatta – ...most már azt hiszem, nincs más választásom, ez akkor egy rendkívül veszélyes felfedezés. Nem vagyok biztos benne, hogy ezt bárki orrára kellene kötnünk. Életem nagy részét az űrben töltöttem, és soha, egyetlen alkalommal sem hallottam vagy láttam ilyesmit. – Hirtelen megfordult, arca komoly volt. – Ki garantálja nekünk, hogy ez nem egy csapda?

Tamás, aki eddig csendben ült, halkan felnevetett.

– Egy csapda? Mélyen a jég alatt? Mégis kit akarnak ott csapdába ejteni?

– Nem tudom – vallotta be Bauer. – De ez az egész túlságosan... tökéletes. Mintha csak ránk várt volna. Az a visszaszámlálás, ami csak akkor folytatódik, ha mozdulatlanul maradunk? A lift, ami olyan gyorsan mozog, hogy másodpercek alatt a jég alá kerültünk? És a körök a jégen? – Megcsóválta a fejét. – Ez túl sok nekem egyszerre.

Kurt és Liz egymásra néztek. Tamás a kapitány mellé lépett.

– Akkor mit javasol, kapitány? Tartsuk titokban?

Bauer elgondolkodott, komor arcán látszott, hogy még mindig mérlegeli a lehetőségeket.

– Nem, nem! – rázta a fejét. – Ez túl nagy ahhoz, hogy eltitkolhatnánk – válaszolta végül. – De óvatosan kell eljárnunk. Az első cégnek, amelyik megtudja, mi van ott lenn,

hatalmas befolyása lesz. És nem vagyok biztos benne, hogy bármelyikben is megbízhatnánk.

– A STORM-nak mindenképpen szólnunk kell – szól közbe Kurt, határozottan. – Ők finanszírozták az út nagy részét, még ha nem is pontosan ismerték a részleteket. Ráadásul övék a legnagyobb úrflotta, ami jelenleg aktív. És amióta az ENSZ meggyengült, gyakorlatilag ők koordinálják a bolygóközi kutatások nagy részét.

– A STORM... – Bauer kapitány hangja elcsendesedett, nem volt túlságosan boldog a lehetőségtől. – Nekik is megvannak a saját céljaik. De igazad van. Hivatalosan nekik kell jelentenünk.

– Nekem van egy ötletem – szólalt meg Liz. Szemében hirtelen elszántság csillant. – Mi lenne, ha nem adnánk át azonnal az összes információt? Küldjünk képeket, rövid videóanyagot a STORM-nak, ami megmutatja a felfedezésünket, de ne mondjuk el, hol készülték a felvételek.

Bauer felvonta egyik bozontos szemöldökét.

– És mit nyerünk ezzel?

– Egyfajta biztosítékot – válaszolta Liz határozottan. – Ha csak mi tudjuk, hogyan lehet bejutni a létesítménybe, akkor kénytelenek lesznek minket is bevonni a kutatócsapatba. Nem hagyhatnak ki bennünket.

A kapitány lassan bólintott, érezhetően tetszett neki a terv stratégiai előrelátása.

– Ez nem is olyan rossz ötlet – mondta. – De a STORM nem szereti, ha játszadoznak vele. Ez kockázatos lehet.

– Nem játszadozás – felelte Kurt, aki láthatóan rögtön megértette Liz gondolatmenetét. – Ez csak észszerű elővigyázatosság. Ha azt akarjuk, hogy ez a felfedezés

megfelelően legyen kezelve, akkor ott kell lennünk, amikor feltárják az egészet.

– Végül is... – mondta Bauer kapitány. – De akkor mit mondjunk nekik? És mit hagyjunk ki?

– Csak a benti anyagokról beszélhetünk. Ha megemlítjük a gejíreket, azonnal rájönnek, hogy az Europa a cél. Majd összeállítunk egy néhány perces anyagot, ami felhívja a figyelmüket és elküldöm Williamnek. Ő tudni fogja, mit kell csinálni.

Bauer kapitány hosszú másodpercekig hallgatott, majd lassan felsóhajtott.

– Rendben. Csináljuk így. De vigyázzatok, mit mondotok nekik. A STORM nem játszik. Ha megérik, hogy valamit visszatartunk... – Nem fejezte be a mondatot, de nem is volt rá szükség. Mindannyian tudták, milyen hatalmas van a szervezetnek.

– Holnap reggel elindulunk visszafelé a Marsra – folytatta Bauer, miközben a konzolhoz lépett és elkezdte beállítani a visszatérési pályát. – Rádiókapcsolatot csak a Jupiter-Ganymedes relén keresztül tudunk létesíteni, de ott is csak röviden. Hívd fel a barátodat! Van két hetünk kidolgozni a részleteket.

Kurt felállt, és a kapitány vállára tette a kezét.

– Köszönöm, kapitány. Tudom, hogy ez nehéz döntés.

Bauer mogorván mordult egyet, de a szeme sarkában láthatóan a büszkeség szikrája csillant meg.

– Én köszönöm nektek. Tizenöt éve járom az űrt, és most végre láttam valamit, ami... – kereste a szavakat – ...ami megváltoztathatja mindazt, amit tudni vélünk.

Tamás elmosolyodott, és Lizre pillantott, aki ugyanolyan meglepetten figyelte a kapitány váratlan érzelmi

megnyilvánulását. Bauer észrevette a pillantást, és azonnal visszatért szokásos mogorva énjéhez.

– Most pedig menjetek és pihenjete. Holnap vissza kell térnünk, és kitalálni, hogyan magyarázzuk el ezt anélkül, hogy bolondnak néznének minket. Vagy ami még rosszabb, hogy elhiggyék.

A kapitány elhallgatott, tekintete a felvételen villogó képekre, a létesítmény hihetetlen technológiájára szegeződött. Arca lassan, szinte észrevétlenül átalakult – a szigorú, hitetlen vonásokat valami más váltotta fel. Mintha hirtelen megértett volna valamit, ami egész életében közvetlenül az orra előtt volt, mégsem vette észre. Szakálla alatt halvány, szinte gyermeki csodálat és tisztelet jelent meg, amit azonnal próbált elrejtetni, de a szeme csillogása elárulta. Az úr vén medvéje, aki azt hitte, már mindent látott, most szembenézett valamivel, ami minden korábbi tapasztalatát újraértelmezte.

A három úrhajós elhagyta a pilótafülkét, de közben mindegyikük érezte, hogy ez a nap fordulópont volt – nem csupán a karrierjükben, hanem talán az egész emberiség történetében. Az Europa jeges felszíne alatt rejtőző titok az ő titkuk is volt, és ezzel együtt a felelősség is az övék lett.

TÜKÖR ÉS SZELLEM

I.

A Központi Kupolaváros legfényesebb negyedében fekvő Red Bean Café kerthelyisége tökéletes illúzióval csalta magához a látogatókat: a vendégek úgy érezték, mintha valóban a szabad ég alatt ülnének. A följük boruló, áttetsző kupola megszűrte a vörös fényt, amely egyszerre idézett ismerős melegséget és valami idegenszerű árnyalatot – a földi napfény nélkülözése ellenére a precízen beállított spektrumú világítás tökéletesen adta vissza a kora délután földi hangulatát. Az asztalok között gondosan elhelyezett növényzet dúsan zöldellt: génmódosított páfrányok és törpe pálmák sorakoztak, melyek a marsi körülményeket is kiválóan viselték, még a klimatizált kupola mesterséges klímájában is.

Kurt a kávéját kortyolta, s közben érezte, ahogy az elmúlt hetek feszültsége és várakozása ebben az egyetlen pillanatban sűrűsödik össze. A Space Technology Organization for Resource Mining, azaz a STORM központjával nem volt könnyű kapcsolatot teremteni, és William Farewell még nehezebben volt elérhető. Már majdnem feladta, amikor a rövid, tárgyilagos válasz megérkezett: „15:30, Red Bean Café”.

Tekintete az apró kávéház bejáratára szegeződött. Jól emlékezett William Farewellre: középmagas, vékony férfi, hatalmas, dús hajkoronával és tömött szakállal, aki különösen tehetséges volt a komplex rendszerek értelmezésében. Még az Európa-expedíció előtt dolgoztak együtt a Mars-Jupiter kommunikációs hálózat mesterséges intelligencia egyik blokkjának fejlesztésén. Nem voltak közeli barátok, de szakmailag értékelték egymást. Az elmúlt években Williamet a ranglétrán való emelkedése egyre inkább elsodorta a terepről – a STORM AI biztonsági részlegének vezető elemzője

lett (a köznyelvben AISEC), a pletykák szerint páratlan szaktudással és előrelátással.

Pontosan fél négykor William belépett a kávézóba. Kifogástalanul szabott, sötétszürke öltönyt viselt, amely eltért a kávézó vendégeinek laza viseletétől, de a STORM hivatalos öltözetét sem követte. Csak a cég logója mutatta aajtókáján, hogy hol dolgozik. Kurt felállt, kezét nyújtott, amit William viszonzott.

– Régen láttalak, Kurt – szólalt meg William, miközben helyet foglalt. Hangja hivatalos, ugyanakkor barátságos volt. – Megkaptam az üzenetedet.

Kurt halványan elmosolyodott.

– És eljöttél. Azt hittem, sokkal nehezebb lesz meggyőzni téged.

William felemelte a kávéscsészét, amit a pincérrobot épp kitett elé.

– Mondjuk úgy, hogy még mindig tartozom neked. – Kortyolt egyet a kávéból, mielőtt folytatta. – Az AGI-4 incidens még mindig nem merült teljesen feledésbe. Ha te akkor nem állsz ki mellettem...

Kurt legyintett.

– Még mindig azt gondolom, hogy a te elméleted volt helyes. Én csak elmondtam, amit láttam. Később úgysis igazoltak a tesztek.

– Igen, de akkorra a projekt már az enyém helyett a te nevedet viselte. A tied lett a felelősség. – William ajka halvány mosolyra húzódott. – És mindketten tudjuk, hogy ez évekket vetette vissza a karrieredet.

Kurt nem válaszolt, de felszakad belőle egy mélyről jövő sóhaj. Az a bizonyos projekt, amikor az egyik kísérleti AI rendszer biztonsági ellenőrzése csődöt mondott... Akkor még

nem sejtette, hogy William Farewellből néhány év alatt a STORM egyik legértékesebb szakembere lesz. Ha nem áll ki mellette, talán már rég elmosta volna a karrierjét egyetlen buta kudarc.

– Szóval – vonta fel a szemöldökét William –, mi olyan fontos, hogy behajtottad ezt a régi tartozást?

Kurt körbepillantott, majd közelebb hajolt, hangja szinte suttogássá halkult.

– Találtunk valamit. Valami, ami... mindent, amit eddig ismertünk, felborítja.

William szkeptikus arckifejezése alig változott, csak sűrű, barna haját fésülte hátra ujjával.

– Már mint valami fejlettebb technológiát? Kurt, tudod, hány állítólagos „áttörést” jelentenek be havonta? Miért kellene...

Kurt elővett egy apró adathordozót, és az asztalra tette.

– Nézd meg magad. Ezek a felvételek mindent elmondanak, amit tudnod kell. Egyelőre.

William a kis készülékre pillantott, majd vissza Kurtre. Szemei kutatóan fürkésztek az egykori kolléga arcát.

– Egyelőre? – kérdezte mogorván. – Mi ez, valami játék?

Kurt tekintete komoly maradt.

– Felvételeket vágtam össze neked a felfedezésünkről. De a teljes információt – a helyszínt, a bejutás módját – egyelőre megtartottam magamnak.

William halvány, hitetlenkedő mosollyal megrázta a fejét.

– És mi oka van ennek a... titkosítós dinak?

– Biztosítékot akarok – felelte Kurt egyenesen. – Biztosítékot arra, hogy ha a STORM érdeklődését felkelti a felfedezés, akkor mi is részt vehetünk a kutatásban.

– Ki az a mi?

– Négyen fedeztük fel, s szeretnénk benne lenni a csapatban, amely felderíti az objektumot.

– Objektumot?

Kurt csak óvatosan bólintott, de nem mondott többet.

William elgondolkodva kézbe vette az adathordozót.

– Ezt megnézhetem itt?

Kurt bólintott, majd átnyújtotta a tablejtét.

– Ezen lejátszhatod.

William bedugta az adathordozót az eszközbe, és elindította a videófájl lejátszását. A felvételek szándékosan nem mutatták az objektum külsejét vagy a felszíni részleteket – csupán a belső terek elevenedtek meg a képernyőn: előbb egy holografikus fogadótér, aztán egy tágas átrium, majd a Panoptikon hatalmas terme és egy titokzatos vezérlőpult. A felvételekről nem derült ki, hol készültek – akár egy aszteroida belsejében is lehettek volna.

Ahogy a felvételek peregni kezdtek, William arcán lassú a változás indult el: a szakmai közöny és enyhe kétkedés eltűnt, helyét feszült figyelem vette át, szemei összeszűkültek. Kurt figyelte, ahogy a férfi többször is megállította és visszatekerte a felvételek egyes részleteit. Különösen a feliratok és a vezérlőpult részei érdekelték.

Végül kikapcsolta a készüléket, és hosszú ideig csendben ült. Ujjai alig észrevehető remegése elárulta felindultságát.

– Ez valós? – kérdezte végül, hangja feszes volt a visszafojtott izgalomtól.

– Teljesen valós – felelte Kurt. – Nincs benne semmiféle manipuláció vagy trükk.

– És ezt ti találtátok? Hol?

Kurt megrázta a fejét.

– Ezt még nem mondhatom el. Először biztosítékot akarok.
William arca megfeszült.

– Kurt, ha ez valódi, és tényleg egy... – elhallgatott, kereste a szavakat – ...valami olyasmi, mint aminek látszik, akkor ez nem játék. Ez nemzetbiztonsági kérdés.

– Vagy annál is több – bólintott Kurt. – Pontosan ezért akarom, hogy mi is ott legyünk. Nem egyszerű technológiai leletről van szó, William. Ez valami sokkal több... és attól tartok, ha pusztán a potenciális hasznát vagy veszélyét nézzük, elveszítjük a lényegét.

William töprengve nézett rá, majd kissé előrehajolt.

– Mit láttál ott, Kurt? – kérdezte halkán. – Mi az, amit nem tettél a felvételre?

Kurt habozott. Barátja pillantása intenzív volt, de a szokásos hivatalos távolságtartást most őszinte érdeklődés váltotta fel. Visszavette a tabletet és néhány fotót keresett elő, amin az angolhoz annyira hasonló szöveg volt látható.

– Például ezt – válaszolta végül. – Ilyen szövegekkel volt tele az objektum. És tudod mi a furcsa bennük? Hogy ismerősek...

– Ismerősek? – William szeme összeszűkül. – Hogyan?

Kurt lassan kifújta a levegőt és átadta a tabletet.

– Mintha a mi nyelvünk egy változata lenne. Nem pont az, de... hasonló.

William arca megfeszült, a belső konfliktust kiült az arcára. Tekintetével a képet elemezte, amelyen egyértelműen valamilyen angolszerű szöveg volt.

– Sok munkám volt már furcsa rendszerekkel – mondta lassan. – De ez... ez valami teljesen más.

– Igen – bólintott Kurt. – És ezért szeretnénk részt venni a kutatásában. Mi már láttuk, éreztük. Van egy megérzésünk róla.

William hosszú másodpercekig hallgatott, majd felállt, és intett Kurtnek, hogy kövesse. Kisétáltak a kávézó terasza melletti kis kilátóhoz, ahonnan a kupolán át a marsi tájra nyílt kilátás. A vörös síkság fölé magasodó Olympus Mons sziluettje komor fenségességgel magasodott az égbe.

– Holnap beszélek a vezetőséggel. Ha benne vannak, hívlak, s megbeszéljük a részleteket. Utána megpróbálok összeszedni egy apró csapatot – szólalt meg végül William.

– Ezek szerint... benne vagyunk? – Kurt próbálta leplezni izgatottságát, kevés sikerrel.

William egy pillanatig figyelte régi kollégáját, majd lassan bólintott.

– Tartozom neked, Kurt, úgyhogy, ha a cég lát benne lehetőséget, akkor mindenképpen részesei leszek a kutatásnak. És bár a STORM-nál sokan vannak, akik csak a technológiai hasznot látnák ebben... és látom, hogy ez sokat jelent neked. Segítek, de cserébe teljes őszinteséget várok.

Kurt megkönnyebbülten nyújtotta a kezét, amit William elfogadott.

– És még valami – tette hozzá William, miközben visszaindultak. – Senkinek egy szót se. Ha bárki másnak elmondod, az egész ügyet tagadnom kell.

– Értettem. Holnapután találkozunk.

William biccentett, majd elindult a kupola kijárata felé, ahol a légszilipek sorakoztak. Kurt utánanézett, ahogy barátja eltűnt a kijáratnál várakozó tömegben.

William Farewell komoran rította lépteit a Központi Kupolaváros belső körútján. A kávézó nyugalma után a STORM központi épülettömbje felé vezető út tele volt nyüzsgéssel, a marsi metropolisz pedig – a Földhöz képest szegényesebb erőforrásai ellenére – még mindig a technológiai hatalom szinonimája volt. A kupolák alatt az épületek a hatékonyság és a minimalizmus keresztezéséből születtek, ám a STORM székháza kivétel volt: a monumentális, fekete bazaltszerű anyagból készült torony szinte kihívóan magasodott a környező épületek fölé.

William belépett a forgóajtón, áthaladt a biztonsági ellenőrzésen, ahol az implantátuma azonosította, majd felment a liften az irodájába. Útközben a fejében már sorjáztak a gondolatok. Kurt anyaga döbbenetes lehetőségeket vetett fel – ha az írás valóban az angol nyelvből fejlődött ki, akkor ez nem csupán egy technológiai lelet, hanem saját jövőnk vagy múltunk egy darabja.

Az iroda előtérében Claudia, személyes asszisztense már várt rá.

– Dr. Farewell, megjötték a Charon-5 projekt jelentései és hét üzenete érkezett a felsőbb szintekről – nyújtotta át a feljegyzéseit.

William alig hallotta. Köszönés nélkül belépett az irodájába és becsukta az ajtót, majd az ablakhoz lépett, és elgondolkodva nézte a kupola íve mögött húzódó vöröses tájat.

„Vajon mikor mondjam el egész történetet Harrisnek?” – gondolta. Harris Montgomery volt a közvetlen felettese, a STORM Tudományos Divíziójának vezetője. Szigorú, céltudatos ember, aki mindig a szervezet érdekeit helyezte előtérbe.

„Holnap beszélmem kell veled!” – döntötte el. – „Most pedig kell valaki, aki segít értelmezni a látottakat, s már tudom is, hogy kicsoda.” – finoman elmosolyodott.

Ujjai az asztalon levő képernyőt érintették, és egy nevet keresett. Samantha Fairchild.

A képernyőn megjelentek az adatok: Samantha Fairchild, 2047-ban született, neurolingvisztikai AI mérnök, jelenleg a Földön, a Boston-Cambridge Egyetem professzoraként dolgozik. William egészen élesen emlékezett a nővel való korábbi találkozására – közel két éve volt, amikor a NAIM felülvizsgálta az egyik általa fejlesztett projektet. Samantha éles kritikával illette a programot, nyelvészeti torzításokra és etikai kiskapukra mutatott rá. William kezdetben dühösen reagált – a projektje három hónapos késéssel indult miatta – de később kénytelen volt elismerni, hogy a módosítások valóban javítottak a rendszer működésén.

Egy pillanatra megállt, mielőtt a kommunikációs gombot megnyomta. A nő a Földön élt, és az út a Marsra több napot venne igénybe. De az anyag, amit Kurt mutatott... ahhoz mindenképpen nyelvészeti szakértő kellett. És Samantha nemcsak szakértő volt – marsi születésű is. Első generációs marsi gyermek... Ez talán elkötelezettebbé teheti.

Elhatározta magát és aktiválta a privát hívás funkciót, amely titkosítva, közvetlenül a Földre továbbította jelét – egy luxus, amit leginkább csak a STORM vezetői engedhettek meg maguknak.

A kijelzőn néhány másodperc késéssel megjelent Samantha Fairchild arca. Haja halvány, szőkésbarna volt, hatalmas, zöld szemeiben állandó éberség és kíváncsiság tükröződött. Rózsás arca és ajkai miatt mindig olyan benyomást keltett, mintha kissé lázas lenne, holott csak az

intellektuális izgalom fűtötte. A szoba mögötte egy egyetemi iroda rendezett káoszát mutatta.

– William Farewell! – A hangja meglepetten csengett, de azonnal profivá vált. – Minek köszönhetem a hívást? Újabb kritikát kell megfogalmazni valamelyik projekteddel kapcsolatban?

William ignorálta a szarkazmust, de átfutott benne egy gondolat, amely újra előkerült: ha nem lenne ilyen szörnyű modorú, egészen kedves, mondhatni bájos arca lenne.

– Samantha, van egy ajánlatom számodra. Egy... rendkívüli projektre kellene nekem egy nyelvészeti szakértő. Azonnal. A Marson.

A nő arcán halvány mosoly jelent meg.

– Nem kertelsz, mi? Se köszönés, se kis csevely. És még ajánlatot is teszel... – Samantha – látván, hogy William nem vevő az évődésére, megadóan legyintett és folytatta. – A Marson? Van rá különösebb okod, hogy engem hívj? Az én szakterületem az AI nyelvi modellek, nem...

– Ez más – szakította félbe William. – Ez nem AI-hoz kapcsolódik. Vagy legalábbis... nem a hagyományos értelemben. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nyelvészeti szakértelemre van szükség, de olyan valakire, aki a nyelvek eredetével, fejlődésével is foglalkozik, és akiben megbízhatok.

– Szóval most már megbíazol bennem? – Samantha felvonta a szemöldökét. – Az AISEC-75-ös projekt óta?

William sóhajtott.

– Igen. Bebizonyítottad, hogy... alapos vagy.

– Milyen kedves tőled – a nő hangja még mindig fanyar volt, de a tekintetében érdeklődés csillant. – De én most éppen egy szemeszter végén vagyok.

William kihúzta az aduászt.

– Az éves fizetésedet ajánlom egyetlen havi munkáért. Adómentesen.

Samantha szája kinyílt a meglepetéstől, majd amikor észrevette, gyorsan becsukta. William tudta, hogy ez jelentős összeg – a neurolingvisztikai szakértők ugyan jól kerestek, de az egyetemi fizetések mindig szerényebbek voltak a vállalati szféráénál. Az ilyen ajánlat szinte visszautasíthatatlan.

– Ez... szokatlanul nagylelkű – válaszolta Samantha, már komolyabban. – Mi ez a projekt?

– Nem mondhatom el telefonon – William hangja szigorúvá vált. – De garantálom, hogy érdekelni fog. Bízz bennem!

Látta, ahogy Samantha mérlegeli az ajánlatot, így egy kicsit még lökött rajta.

– Már holnap indulnod kellene. Ha elfogadod, küldöm a részleteket az utazáshoz – folytatta William. – Persze minden költséget fizetünk, indulásnak a marsi járat költségeit.

Samantha nem válaszolt azonnal. Szinte látszott rajta, hogy egy belső vitát folytat önmagával.

– Még mindig nem mondtad el, mi ez valójában.

– Fordítási munka – felelte William egyszerűen, fejét rázva.

– De ennél többet csak személyesen.

Samantha lassan bólintott.

– Rendben. Ott leszek.

A beszélgetés véget ért, William lassan hátradőlt a székében, elővette a Kurttól kapott adattárolót, és újra lefuttatta a videót – most már szinte kockánként elemelve minden részletet. „Megvan a nyelvész, megvannak a felfedezők... és én. Talán kellene még valaki, de ehhez előbb többet kell megtudnom...”

II.

Másnap reggel William első útja Harrishez vezetett. Bármennyire szeretett volna még időt nyerni, a STORM protokollja világos volt: minden potenciálisan értékes felfedezést azonnal jelenteni kellett.

Harris Montgomery irodája a STORM főépületének legfelső emeletén volt – egy hatalmas, minimalista tér, ahol a helyi napkelte vörösés fénye különös árnyalatokban játszott a falakon. A férfi az ablak mellett állt, háttal az ajtónak, amikor William belépett.

– Sejtettem, hogy ma látni foglak – mondta Harris anélkül, hogy megfordult volna. Hangja, mint mindig, nyugodt volt és kimért. – Mikor tegnap délután elhagytad az épületet, még semmi fontos nem szerepelt a napirendedben. Mikor visszatértél, a biztonsági beléptetés szerint már volt.

William nem lepődött meg. Harris mindig is figyelt a részletekre.

– Igen, uram. Egy váratlan lehetőség adódott – kezdte óvatosan. – Olyasmi, ami... figyelmet érdemel.

Harris végre megfordult. Ötvenes, magas, kissé telt férfi volt, ősz hajjal, amely kontrasztot alkotott sötétbarna bőrével. Átható tekintete évtizedes tapasztalatról és kemény döntésekről árulkodott.

– Milyen váratlan lehetőség?

William közelebb lépett.

– Egy felderítési lehetőség, uram. Egy független csapat valami... nem mindennapi technológiára bukkant. – Kereste a szavakat. – Nincs még nálam minden részlete, de úgy vélem, mindenképp érdemes lenne egy kis csapattal személyesen is utánajárni.

Harris összevonta a szemöldökét.

– Ez elég homályos megfogalmazás, William. Nem igazán illik hozzád.

– Tudom, uram. De a jelenlegi információk alapján... – William mély levegőt vett. – Azt hiszem, jobban járnánk, ha először egy diszkrét felderítést végeznénk, mielőtt hivatalossá tennénk az ügyet.

Harris lassan az íróasztala felé sétált, majd félúton visszafordult. Megértette, hogy William a céget védi azzal, hogy nem fed fel a lapokat. Ha nem sikerül a felderítés, akkor maximum lesz egy fekete pontja, ha viszont igen, akkor az elsősorban a cég érdeme lesz.

– Milyen erőforrásokra lenne szükséged? – nyitotta meg a számítógépét.

– Egy kisebb hajóra, nyolc-kilenc további szakemberre rajtam kívül, akiket én választhatok ki, és hivatalos jóváhagyásra, hogy legalább egy hónapra elhagyhassuk a Mars szektort.

Harris szeme összeszűkül, ujjai megálltak a billentyűzet felett.

– Hm. Ez nem kevés... Maradt még valami, amivel meg tudnál győzni?

William hezitált egy pillanatra.

– Ha az elvárásoknak megfelelően alakul az expedíció, akkor jobb, ha most minél kevesebben tudnak róla, amíg meg nem győződünk a jelentőségéről. Továbbá, ha a sejtéseim helyesek, akkor ez olyasvalami, aminek a létezéséről a STORM-nak elsőként kell tudomást szereznie és a lehető legdiszkrétebben eljárnia...

Hosszú csend következett. Harris figyelmesen tanulmányozta William arcát, mintha a férfi minden gondolatát onnan akarná leolvasni. William állta a tekintetét.

– Hat év – szólalt meg végül Harris. – Ennyi ideje dolgozol a közvetlen irányításom alatt, William. Hat év alatt egyszer sem kértél tőlem semmit, ami ne lett volna teljesen észszerű és indokolt.

Újabb hosszú szünet következett, William nem szólt.

– Megkapod, amit kérsz – bólintott végül Harris. – A Heracles hajó a tiéd. De ha bármi történik, azonnal jelentened kell. És ha valóban olyan jelentős, amilyennek gondolod, visszatérés után teljes beszámolót várok.

William bólintott.

– Köszönöm, uram. Biztosíthatom, hogy nem fogja megbánni.

Harris elmosolyodott.

– Azt soha nem bántam meg, hogy megbíztam benned, William. Csak azt, hogy néha túl sokat vállalsz magadra. – Újból felállt, jelezve, hogy részéről befejezettek tekinti a beszélgetést. – Vigyázz magadra odakint! Bármi is az a technológia, a STORM-nak szüksége van rád élve és egészségesen.

– Értettem, uram.

– Ja és vidd magaddal Marcus Hoffmant, legyen valami védelmetek.

William bólintott és távozott az irodából. Csak a lift ajtaja mögött engedte meg magának, hogy megkönnyebbülten felsóhajtson. Az első akadályt sikerrel vette. Most már legálisan szervezhette a küldetést – bár tudta, Harris valószínűleg a saját csatornáin keresztül így is figyelemmel fogja kísérfni a tevékenységét.

Következő lépésként Kurt számát csöngette meg, aki szinte azonnal válaszolt, valószínűleg már várta a hívást.

– Beszéltem a főnökömmel, szabad kezet kaptam. Ideje lenne többet megtudnom – mondta William köszönés nélkül.

Kurt bólintott a képernyőn keresztül.

– Találkozzunk ugyanott, egy óra múlva. Viszem az összes anyagot.

A Red Bean Café ezúttal csendesebb volt: néhány magányos vendég ült csak a pultnál, kávéval vagy sörrel a kezében. Kurt már ott várt, egy újabb adathordozót forgatva az ujjai között.

– Remélem, ezúttal nem csak morzsákat dobsz elém – jegyezte meg William, ahogy leült.

Kurt halványan elmosolyodott.

– Természetesen nem. Beszéltem a csapatommal, és úgy döntöttünk, megbízunk benned... amennyire csak lehet. – Az adathordozót William elé tolta. – Itt a teljes anyag. Minden, amit rögzítettünk. A felszínen körülbelül húsz, az objektumban mindegy negyven percnyi videó.

A következő fél órában William szótlánul nézte végig a felvételeket: a gejíreket, a különös, koncentrikus köröket az Europa jegén, a három kutatót, ahogy rálépnek a titokzatos platformra, majd a lift ereszkedését a mélybe. Amikor a Panoptikon lenyűgöző holografikus vetítése megjelent, William szinte levegőt sem vett.

– Az Europa – suttogta végül.

– Pontosan – bólintott Kurt. – Húsz kilométerrel a jégpáncél alatt, az óceánban.

William elgondolkodva dörzsölte az állát.

– Ez megmagyarázza, miért nem fedeztük fel eddig. A jég... eszményi álcázás.

– Igen, és csak egy nagyon specifikus helyen lehet átjutni rajta – tette hozzá Kurt.

William az utolsó felvételeket nézte, ahol a kutatók hazafelé indultak.

– Tehát nem tudátok teljesen feltérképezni?

– Egy óra alatt? – Kurt megrázta a fejét. – Alig pár termet néztünk meg. Az egész legalább nyolcvan méter átmérőjű, és tele van helyiségekkel, folyosókkal. Valószínűleg több hét kellene a teljes feltérképezéshez.

William végre felnézett.

– Rendben. Most már legalább sejtem, milyen szakértőkre van szükségünk. – Egy pillanatra elhallgatott. – De a pontos koordinátákat és a bejutás módját még mindig nem osztottad meg.

Kurt elmosolyodott.

– Azokat a hajón kapod meg, amikor már úton vagyunk. Tudod... biztosíték.

William bólintott.

– Még mindig nem bízol teljesen bennem.

– Óvatosságból – felelte Kurt. – Túl fontos ez ahhoz, hogy kockáztassunk.

William már indulni készült, amikor Kurt megfogta a karját.

– Még valami, amit tudnod kell. Ez az egész... ez nem csak egy idegen technológia.

William szemöldöke összevonódott.

– Úgy beszélsz, mintha lenne valami sejtésed.

– Mert van is – válaszolta Kurt. – De először magadnak kell látnod ahhoz, hogy elhidd, amit mondanék.

William ismét bólintott, majd felállt. – Néhány nap múlva indulunk – mondta. – Addigra összeállítom a csapatot. Készüljetek fel.

Eközben a Földön, a Boston-Cambridge Egyetem professzorlakásainak egyik csendes apartmanjában Samantha Fairchild a félig üres gardrójára meredt. A váratlan hívás feladta a leckét számára. Egyrészt a pénz kétségtelenül jól jött volna – az egyetemi fizetése épp hogy elég volt a mindennapokra és a repülési hobbjára. Ráadásul már több éve próbált félretenni egy saját lakásra, bár ez egyelőre inkább álomnak tűnt, mint reális célnak. A Fairchild név ellenére nevelőszülei nem hagytak rá vagyont, mindketten idős korukban, fokozatosan adták el mindenüket, hogy fedezzék saját ellátásukat.

Samantha kezei ösztönösen mozogtak, miközben a szükséges ruhákat válogatta össze. A Mars... Két éve nem járt ott. Szülőbolygója, amelyet alig ismert... A szülei után ott maradt úrt soha nem sikerült teljesen betöltenie – még a nevelőszülei végtelen szeretetének ellenére sem. Valahol a lelke mélyén még mindig remélte, hogy egyszer fény derül a történetükre, hogy egyszer valaki elmondja, mi történt velük valójában.

A pakolás közben megpillantotta az éjjeliszekrényen heverő kis keresztet – nevelőanyja ajándékát a tizenhatodik születésnapjára. Egy pillanatig habozott, majd a nyakába tette. Valahogy úgy érezte, szüksége lesz rá.

A marsi ingajarat szokásához híven, probléma nélkül szelte az úrt. Samantha apró kabinjában, az ágyán feküdt, egy régi, papíralapú könyvet lapozgatott. Régi nyelvek szótára volt – egy valódi ritkaság manapság –, még nagyapja hagyatékából.

Ujjai a borongós gondolatai ellenére izgatottan simogatták a lapszéleket.

Az agya azt súgta, valami igazán különleges vár rá. Azonnal elhessegette magától ezt a gondolatot – nem akart hiú ábrándokat kergetni az előtte álló két és fél napban, amíg a kabin falai között várakozik. Persze kimehetne a közösségi társalgóba, hogy másokkal találkozzon, de az étkezési eseményeken kívül inkább idebent töltötte az időt és olvasott.

Na de hogy Farewell őt hívta fel! Halk kuncogás tört fel a torkából, majd csak a halvány pír maradt az arcán, amikor elszégyellve magát, újra beletemetkezett a könyvbe.

William Farewell ásítozva nyúlt a fekete teája után – már nem mert ma több kávét inni. Irodájában a kijelzők három napja szinte megállás nélkül világítottak – a projekt formálódott, de sok részlet még mindig hiányzott. Nagyot nyújtózott és észrevette, hogy milyen csend van körülötte. Az éjszaka csendjében még a STORM állandóan nyüzsgő központja is elcsendesedett.

A tájékoztatás szerint Samantha Fairchild tegnap éjjel landolt és most a szállodában alszik, próbálja kipihenni az utazás fáradalmait. Ha minden sikerül, holnap indulnak. De addig még szükség lenne néhány emberre. Ráadásul a legjobbakra.

Előtte négy személy profilja látszott a kijelzőn. Kritikus fontosságú szakértők, mindegyikük a saját területének kiválósága. William hosszas gondolkodás és Kurt videóanyagai alapján választotta ki őket, gondosan egyensúlyozva a szükséges szakértelem és a megbízhatóság között. Már csak meg kell győzni őket...

Az első profil dr. Eliza Chen arcképét mutatta. William régóta ismerte hírből a nőt, a xenoarcheológia egyik legfényesebb elméje volt, de sosem találkoztak személyesen. William aktiválta a kommunikációs panelt, és elindította a hívást. Tudta, hogy már kora reggel van a Mars nyugati kupolavárosaiban, de úgy hallotta, Chen mindig hajnalban kezd.

A kijelzőn hamarosan egy negyvenes éveiehez közelítő, ázsiai vonású nő jelent meg. Haját tökéletes kontyba fogta, szemében a tudomány szenvedélye csillogott. Háttérben zsúfolt iroda, a falakon marsi geológiai térképek, furcsa kőzetek képei látszottak.

– Dr. Chen? – William bemutatkozott. – William Farewell vagyok a STORM AISEC részlegétől.

– Tudom, ki maga – felelte Chen nyugodtan, hangja meglepően lágy volt határozott arckifejezéséhez képest. – Hallottam a Charon projektről. Érdekes munka.

William meglepődött, hogy a nő ismeri a munkásságát, de inkább gyorsan a tárgyra tért.

– Dr. Chen, egy rendkívüli projekt van formálódóban, és az ön szakértelmére lenne szükségünk. Feltételezem, hallott már a... – kereste a szavakat – ...nem-földi eredetű materiális kultúra kutatásáról.

Eliza Chen arca szinte felragyogott, majd azonnal gyanakvó kifejezést öltött.

– Több mint tíz évet töltöttem a nem létező marsi civilizáció bizonyítékainak keresésével, Mr. Farewell. Csak hogy kiderüljön, hogy a „rejtélyes struktúrák” valójában természetes geológiai képződmények. Csodálkoznék, ha hirtelen valódi idegen technológiára bukkantunk volna.

William óvatosan mosolygott, próbálva mérsékelni a nő szkepticizmusát.

– Értem a fenntartásait, Dr. Chen. De ezúttal... – William hangja megváltozott – ...nem természetes képződményekről beszélünk. Hanem szándékosan, precíziós mérnöki munkával kialakított struktúrákról, amelyek véletlenül nem alakulhattak ki. És ami a legfurcsább, hogy olyan helyen vannak, ahol sosem jártak emberek.

Chen hosszan vizsgálta William arcát a képernyőn keresztül, mintha a szavak őszinteségét próbálná felmérni.

– És miért vonnának be egy külsős xenoarcheológust? – kérdezte végül. – A STORM-nak megvannak a saját szakértői.

– Mert ön a legjobb – felelte William egyszerűen. – És mert ez a projekt... speciális. Diszkréciót igényel, és olyan elmét, amely képes a megszokott kereteken túl gondolkodni.

Chen lassan bólintott.

– Mikor és hol?

– Holnap, 0700, a Phobos dokkban. A Heracles 5-ös rámpája. És Dr. Chen... – William hangja komolyabbá vált – ...ez szigorúan titkos. Senki sem tudhat róla.

– Az én munkám mindig titkos, Mr. Farewell – válaszolta a nő halvány mosollyal. – Az általam kutatott civilizációk már nem panaszkodhatnak a magánéletük megsértése miatt – s bontotta a kapcsolatot.

Ahogy a hívás véget ért, és William rögtön a következő profilra tekintett. Dr. Alejandro Reyes, a STORM kvantumfizikai kutatólaboratóriumának vezető tudósa. Tudta, hogy Reyes meggyőzésével nehezebb dolga lesz. A férfi notóriusan válogatós volt a projektjeit illetően, és csak azokra mondott igent, amelyek igazán felkeltették az érdeklődését.

Elindította a hívást. Hosszú várakozás után egy ősz halántékú, negyvenes évei közepén járó, markáns arcú férfi jelent meg a képernyőn. Szemei álmosak voltak, mint akit éppen a legszebb álmaiból riasztottak fel.

– Farewell? – Reyes hangja mély volt, enyhén spanyolos akcentussal. – Mi a baj? Hajnali három van.

William ekkor eszmélt rá, hogy Reyes most épp egy Mars körüli kutatóállomáson van, teljesen más időzónában.

– Elnézést a zavarásért, dr. Reyes, de sürgős ügyben hívom. – Megköszörülte a torkát. – Egy kivételes projekt indult, és szükségünk lenne a szaktudására.

Reyes ásított.

– Milyen projekt? A Charon hajtóművel már befejeztem a számításokat, és őszintén szólva, pihenésre van szükségem.

– Ez nem a Charon – válaszolta William. – Ez valami teljesen más. Olyan technológiára bukkantunk, amely új alapokra helyezheti a fizikáról alkotott elméleteinket.

A férfi arca megváltozott, a szeméből eltűnt az álmoság.

– Milyen értelemben? Kvantumos rendszerek?

– Többek között – bólintott William, de tudta, hogy adnia kell valami csontot, amivel felkelti az érdeklődését. – De van benne olyasmi is, ami... a jelenlegi fizikai ismereteinkkel nehezen értelmezhető. Például egy közlekedési eszköz, amely huszonöt-harminc g-vel gyorsul, s mégis teljesen kompenzálja a mozgást.

Reyes most már teljesen éber volt, fel is egyenesedett ültében.

– Ez lehetetlen. Hacsak... – elhallgatott, sűrű szemöldöke összeszaladt. – Hacsak nem valami egzotikus anyag... vagy téridő-manipuláció... esetleg antigravitáció...

– Pontosan ilyen gondolkodásmódra van szükségünk – William most már biztos volt benne, hogy a férfi csatlakozni fog. – Holnap, helyi idő szerint 0700, Phobos dokk, Heracles hajó, 5-ös rámpa. Ott találkozunk a csapattal.

Reyes lassan bólintott.

– Nem tudom, mit találtak, Farewell, de ha csak a fele igaz annak, amit sejtek, akkor ott leszek.

William harmadikként Marcus Hoffmann profilját nyitotta meg. Ez könnyebb ügy lesz – Hoffmann a STORM biztonsági egységének tagja volt, ilyen beosztáshoz nem kell hosszas meggyőzés, elég egy parancs, ráadásul maga Montgomery is őt javasolta. Azonban William tudta, hogy a küldetés sikere érdekében jobb, ha Hoffmann is érti a tét nagyságát.

A hívás sokkal gyorsabban létrejött. Hoffmann arca meglepően nyugodt volt – vagy számított a hívásra, vagy mindig készenlétben állt.

– Farewell, miben segíthetek? – kérdezte köszönés nélkül.

– Hoffmann, egy különleges küldetésre választottalak ki téged. Holnap 0700-kor indul a Phobos Dokkból. Komplex biztonsági feladat, ismeretlen technológia közelében, és szükségem van valakire, aki nemcsak az izmaival gondolkodik.

A férfi arca nem mutatott meglepetést, csak enyhe érdeklődést.

– A küldetés jellege?

– Kutatási – felelte William. – Egy előre nem ismert objektum és technológia vizsgálata. Potenciálisan nagy jelentőségű. A csapat nagy része civil szakértő lesz, nekik szükségük lehet védelemre és szakértelemre.

Hoffmann bólintott.

– Benne vagyok. Küldj át minden részletet, amit tudsz. Ott leszek.

Utolsó kiválasztottja azonban sokkal nagyobb kihívást jelentett. Dr. Isabelle Nakamura profilja lebegett most a kijelzőn. A nő a STORM biotechnológiai részlegének volt a vezető kutatója, elsősorban a terraformálás biológiai aspektusaira specializálódott. Azonban az elmúlt időszakban szinte teljesen elszigetelődött – egy baleset után, amely során elvesztette a bal karját, visszavonult a nyilvános szerepléstől, és csak a saját laboratóriumában dolgozott, többnyire egyedül.

William tétozott az ujjával a hívás gombon. Nakamura híres volt arról, hogy csak azokat a projekteket vállalja el, amelyeket személyesen is fontosnak tart, és közismerten elutasította a STORM vezetőségének számos felkérését. A nő briliáns volt, de megközelíthetetlen.

Végül indította a hívást, de más taktikát választott – személyes találkozót kért a nő laboratóriumában, amely szintén a STORM épületkomplexumában volt, csak néhány szinttel lejjebb. Meglepetésére, Nakamura azonnal beleegyezett.

Húsz perccel később William a biotechnológiai szint steril folyosóin lépkedett. Nakamura laboratóriuma az épületszárny végén helyezkedett el, hihetetlen kilátással a Marineris-völgyre. Az ajtón kopogott, majd belépett.

A labor tiszta volt és rendezett, molekulák képe mozgott egy hatalmas kijelzőn, a falakat pedig marsi növények genomjainak vizualizációi borították. Dr. Nakamura a terem közepén ült egy különleges, forgó széken. Amikor William belépett, a nő megfordult.

Isabelle Nakamura harmincas évei elején járt – talán egy évvel volt fiatalabb Williamnél – de tekintete sokkal idősebb lélekről árulkodott. Fekete haja rövid volt, praktikusán vágva. Bal karja – vagy inkább, ami a helyén volt – kékes fénnel derengett. A legfejlettebb biotechnikai protézis, amit William valaha látott, elválaszthatatlanul integrálódott a nő testével, szinte élő organizmusként mozgott.

– William – Nakamura hangja hűvös volt, de nem ellenséges. – Minek köszönhetem a látogatást?

William közelebb lépett, és a protézisre pillantott.

– Elnézést, hogy megbámullak, de ez... lenyűgöző munka.

– Saját tervezés – válaszolta Nakamura közömbösen. – De nem hiszem, hogy a karom miatt jöttél ide az éjszaka közepén.

– Nem – William egy szabad székre ült. – Egy különleges projekt miatt jöttem. Olyan, ami téged is érdekelhet.

– Kétlem – vágott közbe a nő, miközben a képernyőn levő adatokat manipulálta távról a művétaggal. – Az utóbbi öt projektet visszautasítottam. Mind unalmas volt.

William előrehajolt.

– Ez más, Isabelle. Ilyet még te sem láttál.

– Folytasd – a nő végre abbahagyta a munkát, s William felé fordult.

– Van egy szerkezet – kezdte William óvatosan. – Valami, ami egy ellenséges, emberi élet számára alkalmatlan környezetben teremt tökéletes, földszerű életfeltételeket. Nemcsak lélegezhetővé teszi a levegőt, hanem valamiféle biológiai vagy biokémiai csoda révén akár évszázadok óta fenntartja önmagát, látszólag külső energia nélkül.

– És mi köze ennek hozzám? – kérdezte Nakamura.

– Az objektumban... – William hezitált – ...olyan légkör található, ami támogatja az emberi életet. Egy helyen, ahol

egyáltalán nem szabadna levegőnek lennie. Ezt kell megvizsgálnod. És minden más biológiai vonatkozást, amit találunk.

Nakamura hosszan hallgatott, ujjai – mind a hús-vér, mind a biotech – doboltak a szék karfáján.

– Értem – mondta végül. – És ha azt mondom, hogy ez nem tartozik a szakterületemhez?

– Akkor tévedsz – felelte William. – Ez mindannyiunk szakterülete. Ez az... ez az objektum potenciálisan megváltoztathatja mindazt, amit az életről, a technológiáról tudunk.

A laborban csend ereszkedett rájuk. A nő mechanikus karja halk, zümmögő hangot hallatott, ahogy átkalibrálta magát.

– Holnap, 0700, Phobos dokk, Heracles hajó, 5-ös rámpa – mondta végül Nakamura. – Igaz?

William meglepetten bólintott.

– De honnan...?

Nakamura halvány mosollyal megvonta a vállát.

– Az itteni kommunikációs rendszerek nem olyan biztonságosak, mint hiszed. – mondta, majd, amikor látta William riadt tekintetét, hozzátette: – Dr. Reyes és én... időnként megvitatunk dolgokat. Sejtette, hogy engem is felhívysz...

William megkönnyebbülten felsóhajtott, de nem lepődött meg különösebben. A zsenialitás ritkán járt diszkrécióval.

– Szóval, számíthatok rád?

Nakamura a kezével a molekulák felé intett, amelyek azonnal átrendeződtek.

– Igen, ott leszek. De nem miattad, vagy a STORM miatt – tekintete a távoli Marsra tévedt a hatalmas ablakon keresztül.

– Hanem mert... ez az első izgalmas dolog, amit hallottam, amióta... – emelte fel a protézist.

William bólintott, és kilépett a laborból. Ahogy visszafelé sétált az irodájába, elgondolkodott a holnapi napon. Kurt és csapata, Samantha, és most ez a négy szakértő... A csapat kész volt, és akármilyen is várjon rájuk az Európán, most már felkészültebben nézhetnek szembe vele.

Irodájába visszaérve még egy utolsó pillantást vetett a tagok profiljára, majd Kurt és csapatának felvételeire, amelyeken a rejtélyes objektum belső terei látszottak. „Holnap kezdődik a valódi munka!” – gondolta, miközben végre kikapcsolta a rendszert és a kabin félhomályában az ablakon át a horizonton felkelő napot nézte, amely vöröses fénybe burkolta a marsi tájat.

III.

A Phobos dokk 5-ös rámpájánál már hajnali fél hétkor megjelent az első néhány csapattag. A félig földalatti indulóállomás szórt fénye sejtelmes árnyakat rajzolt az arcokra, ahogy türelmetlenül várták, hogy mindenki megérkezzen. Liz és Tamás együtt bukkantak fel, vállukon nehéz felszerelést cipelve. Bauer kapitány már a Heracles fedélzetén ellenőrizte a rendszereket. Kurt William mellett állt, halk, sietős beszélgetésbe merülve.

William időnként az órájára pillantott, majd elégedetten nyugtázta, hogy mindenki pontosan érkezik. Dr. Chen és Dr. Reyes szinte egyszerre léptek be a dokkolóalagútba, szakmai kíváncsisággal méregetve a többieket. Nakamura kissé távolabb maradt, biotechnológiai karja kékesen derengett a félhomályban. Marcus Hoffmann már a hajónál őrködött, mellkasa előtt összefont karral minden újonnan érkezőt alaposan felmért. Samantha utolsóként futott be, egy szögletes, kerekcsőrös bőröndöt húzva maga után.

– Kis figyelmet kérek! – lépett elő William, amikor végre mindenki összegyűlt. A beszélgetések elhaltak, minden tekintet rá szegeződött. – Vannak, akik már ismerik egymást, mások most találkoznak először. Egyvalami azonban biztos: ez a küldetés mindannyiunk számára kivételes jelentőségű lehet. Szálljunk fel! A részleteket a fedélzeten ismertetem.

A Heracles nem volt impozáns méretű űrhajó, de a legmodernebb technológiával szerelték fel. Csillogó fekete burkolata elnyelte a fényt, csak a STORM emblémája világított rajta halványan. Tamás végighúzta a kezét a különlegesen erős külső ötvözetben, s nosztalgiával gondolt az ehhez képes apró és ősrégi Libellére. A csapat tagjai sorban léptek át a keskeny beszállóhidon.

Ahogy az utolsó láb is átlépte a beszállóhidat, a hajó ajtaja becsukódott mögöttük. A szűk folyosón először mindenki a saját kabinját kereste fel, hogy letehesse a csomagját, majd a közös helyiségben gyűltek össze újra.

Eközben a háttérben a Heracles hajtóművei halkán felpörögtek: Tamás beindította őket, hogy üzemi hőmérsékletre melegedjenek a felszállás előtt.

– Mielőtt elindulnánk, azt hiszem, illendő lenne bemutatkozni egymásnak – kezdte William. – Én William vagyok, a STORM AISEC részlegétől. Ez a küldetés az én felelősségem. – Kurtre pillantott, majd sorban mindenkire rámutatott, röviden ismertetve a hátteret és a szerepet.

– Kurt, Liz, Tamás és Bauer kapitány – ők négyen voltak azok, akik felfedezték azt, amit hamarosan mindannyian látni fogunk. Samantha nyelvész és neurolingvisztikai szakértő a Boston-Cambridge Egyetemről. Eliza xenoarcheológus, Alejandro kvantumfizikus, Isabelle biotechnológus, és Marcus, a biztonsági csapatunk vezetője. Elnézést a gyors és felületes bemutatásért, de lesz idejük, időtök megismerkedni egymással az út során. Bauer kapitány? – mutatott az új egyenruhában feszítő férfire.

Bauer kapitány előrelépett, mély, tekintélyt parancsoló hangját véve elő.

– Én irányítom a hajót, amelyért külön köszönettel tartozunk a STORM-nak – bólintott William felé, s folytatta. – A Heracles nyolc nap alatt ér az Europa közelébe, szóval – ha minden rendben megy – ötödikén landolunk a holdon. Addig mindenki kényelmesen elhelyezkedhet. – Szigorúan körülnézett. – A következő, konkrétan a feladatunkról szóló tájékoztatót pár órán belül megtartjuk, amikor már elhagytuk a Mars gravitációs terét.

Miközben a csapattagok szétszéledtek, hogy elfoglalják kabinjaikat, William félrevonta Kurtöt.

– Remélem, most már mindent elmondasz. A pontos koordinátákat, a bejutás módját...

– Nyugi, itt van minden. A gejzírek pontos elhelyezkedése, a bejutás módja, mindaz, amit tudnunk kell. – Tekintetével a folyosót figyelte, ahol a többiek szétszóródtak. – Kíváncsi vagyok, mit mondasz, amikor a saját szemeddel látod. De most megyek és segítek Tamásnak az indulásban.

A Heracles puhán kiemelkedett a dokkból. A marsi táj odalent egyre kisebbre zsugorodott, a horizonton a nap első sugarai vörösre festették a felszínt. A hajó a Jupiter-rendszer felé vette az irányt, fedélzetén tíz emberrel – akik még nem tudták, hogy ez az utazás mindörökké megváltoztatja mindazt, amit az emberiségről, a múlttól és a jövőről valaha is gondoltak.

A Heracles halványan megvilágított étkező-tárgyalójában sorra gyűltek össze a csapat tagjai. Tamás érkezett utoljára, miután beállította az automata üzemmódot. Azért a tabletet magához vette, amin bármilyen irányítási folyamatot nyomon tudott követni. A hosszú, ovális asztal körül sorban foglalták el helyüket, arcukon izgalommal és várakozással. A helyiség falait a hajó intelligens kijelzői borították, amelyek most sötéten álltak, várva az aktiválást.

William az asztalfőnél ült, kissé feszült arccal figyelte a többieket. Kurt, Liz, Tamás és Bauer kapitány mellette foglaltak helyet. Eliza és Alejandro a terem túloldalán szakmai eszmecserebe merültek, megtörve a várakozással teli csendet. Samantha egy hagyományos jegyzetfüzettel és tollal a kezében érkezett. Isabelle a sarokban állt, műkarját vizsgálta. Marcus az ajtónál, fegyelmezett testtartásban

posztolt – láthatóan egy pillanatra sem tudott teljesen ellazulni.

William felállt, végignézett a társaságon.

– Köszönöm, hogy mindenki pontosan megjelent. Négy órája hagytuk el a Mars gravitációs terét. Itt az idő, hogy megosszam önökkel, veletek, mi vár ránk az Europa felszíne alatt – és miért is jött létre ez a küldetés.

Isabelle karja halk, zümmögő hangot hallatott, ahogy testhelyzetét váltott.

– Végre – mondta halkan.

William Kurtnek adta át a szót, aki előrelépett. A férfi tekintete komoly volt, hangja határozott.

– Ami most következik, mindent megváltoztathat, amit eddig a naprendszerrel – sőt, talán önmagunkról – gondoltunk. – Kurt aktiválta a falra szerelt kijelzőket. A képernyőkön megjelent az Europa felszíne, majd a kép egyre közelebb zoomolt, amíg a rejtélyes, koncentrikus körök ki nem rajzolódtak. – A hónap elején, egy bányászati felderítő küldetés során véletlenül észrevettük ezeket a mintázatokat.

Eliza előrehajolt, szemei összeszűkültek.

– Csak nekem tűnnek túl szabályosnak? – jegyezte meg azonnal.

– Erről van szó – bólintott Tamás, aki most átvette a szót. – Ezek a jól ismert gejzírkitörések, viszont a hold körülbelül egy kilométeres átmérőjű területén – körberajzolta ujjával a területet – mértani pontosságú koncentrikus köröket alkotnak. Ha valaki tudatosan keresi ezt a helyet, annak valószínűsége, hogy megtalálja...

– Nulla – fejezte be helyette Alejandro, arca komor volt, de szemében izgalom csillogott.

A vetítés folytatódott. A képernyőkön most már a közelképek látszottak az egyik gejzirkürtőről, annak precízen megmunkált belső felületével.

– Amint látják – folytatta Kurt – a területen található kürtők belső felülete nem természetes erózió eredménye. Ezeket valami, illetve valaki kivágta a jégből.

Eliza lassan felállt, és közelebb lépett a képernyőhöz.

– Méghozzá rendkívül precíz technológiával – mormogta, miközben ujjaival a levegőben követte a spirális mintázatot. – Ilyen megmunkálást mi is csak a legfejlettebb eszközeinkkel tudnánk létrehozni... ha egyáltalán.

Marcus arca kifejezéstelen maradt, de a testtartása megváltozott, combján pihenő keze öntudatlanul üres fegyvertokja felé mozdult. Apró energiafegyverét a privát csomagjában tárolta.

A prezentáció tovább haladt, és Kurt megmutatta a lift aktiválódásának pillanatát, a számok visszaszámlálását, majd a zuhanást.

Samantha hirtelen felkapta a fejét.

– Ezek... földi számok! Arab számjegyek! – kiáltotta. – Egy idegen technológia hogy ismerheti a mi számrendszerünket?

A teremre döbbsent csend telepedett.

– Talán nem is idegen – szólalt meg Isabelle halkán, miközben előrelépett és a többiek közé telepedett.

A vetítés a liftről a folyosóra, majd az objektum belsejébe vezette őket. Alejandro felállt, ahogy meglátta a belső tereket.

– Ez... – szavai elakadtak, majd új erőre kaptak. – Ez igazi hologram? – mutatott a fogadóterem eligazító kivetítésére.

Kurt bólintott, majd folytatta:

– S nem csak itt... Ezt nézzék! – Kurt hirtelen elhallgatott, ahogy a képernyőre kivetítette a Panoptikon belső terét az

Europa fölötti úrrésszel. Láthatták, amint megjelent az üdvözlő szöveg, s nem sokkal később a többsoros üzenet. Nem volt szükség további magyarázatra.

A reakciók azonnaliak voltak és mindenkinek más jelentettek. Alejandro szája tátva maradt, a fizikus agya már a technológiai következményeket próbálta felfogni. Eliza halkan felsóhajtott, kezét a szája elé kapta. Marcus megfeszült, mint aki máris láthatatlan ellenségét keres.

De Samantha... ő reagált a legintenzívebben. Felpattant, és szinte futva közelítette meg a képernyőt, ujjai reszketve követték a kivetített jeleket.

– Ez lehetetlen – suttogta, majd hangosabban folytatta. – Ez... ez a mi nyelvünk. Nem is idegen írás. Ez angolul van, csak... mintha egy fejlettebb változata lenne.

A többiekre nézett, szemeiben döbbenet jelent meg.

– Ha ez igaz, akkor ez azt jelenti...

– ...hogyan nem idegenek építették – fejezte be halkan Alejandro. – Vagy ha igen, ismerték az emberi nyelvet.

Isabelle ekkor megszólalt, hangja meglepően nyugodt volt a körülötte fokozódó izgalom ellenére.

– Vagy emberek építették. Csak nem a mi időnkől.

Kurt serényen bólogatott, egyetértve a professzorasszonnyal. William felállt, és körbenézett a döbönt arcokon.

– Pontosan ezért szerveztük ezt a küldetést. Az, amit Kurt és csapata talált, az emberi civilizáció több ezer éves történelmének talán legnagyobb felfedezése. Nem tudjuk, kik építették, mikor, és miért. De az biztos, hogy ez a létesítmény... ez sok mindent megváltoztat.

Marcus közelebb lépett, arca most már nyíltan aggodalmat tükrözött.

– Mi a helyzet a védelmi kockázatértékeléssel? – kérdezte aggodalmas arccal. – Ha nem tudjuk, kik építették, egyáltalán biztonságos megközelíteni?

Kurt és Tamás egymásra néztek.

– Mi már jártunk bent – mondta Tamás. – Ha ártani akartak volna nekünk, megtehették volna.

Liz most szólalt meg először:

– Az egész létesítmény olyan, mintha... vártak volna ránk. A vezérlőpult reagált az érintésünkre, a szövegek közel olvashatóak voltak számunkra, a levegő pont olyan volt, amit belélegezhetünk.

Eliza hátradőlt székében, arca elgondolkodó volt.

– Üzenet a múltból... vagy a jövőből. Egy időkapszula, ami ott várt ránk évszázadok, évezredek óta?

– Vagy egy megfigyelőállomás – tette hozzá Kurt. – Ahonnan észrevétlenül figyelhették a Földet.

Samantha felnevetett, de a nevetése nem vidám volt, inkább ideges és hitetlenkedő.

– A Panoptikon... a mindent látó hely – mondta. – Ijesztően pontos név egy ilyen állomáshoz.

William ekkor újra átvette a szót:

– Ezért van szükségünk mindannyiukra. Eliza a struktúrák és anyagok korát, eredetét vizsgálja majd. Alejandro a technológiát és fizikát. Samantha a szövegeket próbálja megfejteni. Isabelle a biológiai vonatkozásokat elemzi – különösen az életfenntartó rendszereket. Marcus felel a biztonságunkért. Kurt és csapata pedig segít a felderítésben, hiszen ők már ismerik a helyszínt.

A következő órákban a vetítés folytatódott, minden részletet bemutatva, amit Kurt és csapata rögzített. A kérdések egymást követték, elméletek születtek és dőltek meg percek alatt, ahogy a tudósok próbálták feldolgozni a látottakat.

Alejandro egyszer csak felkiáltott, miközben a liftről készült felvételeket nézte újra:

– Ez lehetetlen! A rendszer úgy kompenzálja a gyorsulást, hogy közben nem érződik mozgás... Ez valami réteges téridő-manipuláció lehet!

Eliza közben a gömb anyagát tanulmányozta a képernyőn.

– Az anyag felületi mintázata nem mutat kopást vagy időbeli degradációt – jegyezte meg. – Akár tegnap is készülhetett volna, pedig ki tudja, mióta van ott!

Samantha jegyzeteibe mélyedt, de időnként felnézett.

– A szöveg... mintha többszáz évvel későbbi módosulás lenne. Vannak benne szavak, amelyek teljesen ismerősek, és olyanok, amelyek csak távolról emlékeztetnek a mai kifejezésekre. Azt gondolom, nem lesz gond a megfejtésével, de kérek pár napot.

Isabelle eddig csendben figyelt, de most közelebb lépett a képernyőhöz, a légköri adatokat figyelve.

– Az oxigéntartalom kissé magasabb, mint a Földön – mondta lassan. – De minden szempontból alkalmas az emberi légzésre.

Marcus közelebb lépett.

– Elnézve a lehetőségeket és meghallgatva a tudós kollégák ötleteit, nem kellett volna sokkal nagyobb csapattal jönnünk?

Egy pillanatnyi kényelmetlen csend támadt. William lassan megköszöri a torkát.

– A STORM jóváhagyta a küldetést. A részletek... most is formálódnak. Azonnal hívjuk őket, ha konkrétumokat tudunk mondani.

A teremben hirtelen érezhetővé vált a feszültség. Mindenki számára világos lett, hogy ezt a felfedezést nem csupán tudományos érdeklődés motiválja majd – a politikai és hatalmi vonatkozások elkerülhetetlenek.

Eliza volt az, aki végül megtörte a csendet:

– Akárki is építette ezt, akármilyen okból, a legfontosabb, hogy megértsük. Ha valóban emberi eredetű, akkor ez a legnagyobb régészeti felfedezés a történelemben.

– És ha nem emberi? – kérdezte Marcus, hangja idegesen csengett.

– Akkor az még jelentősebb – felelte Alejandro. – Az első bizonyíték arra, hogy nem vagyunk egyedül. A Drake-egyenlet és a Fermi-paradoxon mehet a kukába! – nevetett kissé ideges hangon.

A következő két órában folytatódott a megbeszélés, a szakértők apró csoportokba verődve vitatták meg a részleteket. Terepszemlék, vizsgálati protokollok, biztonsági eljárások – mindez közös munkaként formálódott, mindenki a saját szakterületének szempontjait hozzáadva.

William végül felállt és jelzett, hogy berekeszti a találkozót.

– Tehát nyolc nap, és az Európánál leszünk – mondta. – Addig mindenkinek lesz ideje átgondolni a saját feladatát. Kurt és csapata rendelkezésre áll, ha további kérdések merülnének fel. Tervezzetek, szervezzetek!

Ahogy a résztvevők lassan szétszéledtek, különböző érzelmi állapotokban távozva, William észrevette, hogy Marcus még mindig az ajtó mellett áll, tekintete fürkészőn követi a többieket.

– Valami probléma, Hoffmann? – kérdezte halkán.

– Nem tudom, uram – felelte a biztonsági szakértő. – De bármi is vár ott ránk, nem egy egyszerű régészeti lelet lesz. – Tekintete Williamre szegeződött. – És nagyon remélem, hogy mindenki ugyanazon az oldalon áll majd, amikor megérkezünk.

William nem felelt, csak bólintott. Ahogy a terem kiürült, egyedül maradt a villogó képernyők előtt, amelyek még mindig a rejtélyes, Europa mélyén rejtőző gömböt mutatták.

A Heracles hangtalanul siklott tovább a Jupiter felé, fedélzetén tíz emberrel, akik szívében egyszerre izzott az izgalom és motoszkált a félelem – ahogy az lenni szokott minden nagy felfedezés előtt.

IV.

A Heracles fedélzetén a napok – minden izgalmuk ellenére – lassan teltek, akár egy elnyújtott várakozás. A szakértők a maguk módján készültek a küldetésre. Samantha a felvételeken látható szövegeket tanulmányozta, próbálta megszerezni nyelvi jellegzetességeiket. Alejandro a lift fizikai működésének lehetséges magyarázatain dolgozott, és szinte sokszerű lelkesedésbe esett, valahányszor új elméletet fogalmazott meg. Isabelle visszahúzódva figyelt, biotechnológiai karját programozta a feladatokra, valamint folyamatos diagnosztikát futtatott a fedélzeti rendszereken. Eliza és Marcus újra meg újra összekaptak a biztonsági eljárásokon – Eliza kíváncsisága rendszeresen ütközött Marcus feszes óvatosságával.

A hajó most már az Europa felé közeledett. A Jupiter sávozott korongja betöltötte a pilótafülke ablakát – mint egy örökké mozgó, kavargó óriás a sötét űrben. Körülötte holdak keringtek, melyek közül az Europa halvány, jégbe burkolt világa egyre közelebb került.

– Belépünk az Europa gravitációs terébe – jelentette Tamás, ujjai gyorsan mozogtak a vezérlőpulton. – Tíz perc múlva orbitális pályára állunk.

– A célpont koordinátái pontosan megvannak? – kérdezte Bauer kapitány, előrehajolva, hogy jobban lássa a műszereket.

– Napnál is világosabban – bólintott Tamás. – Közvetlenül a központi kürtő mellett szállunk le.

William idegesen dobolt ujjával a konzol szélén.

– Érkezési idő?

– Kevesebb mint két óra – felelte Tamás. – Addig mindenki ellenőrizze a felszerelését és készüljön fel a leszállásra.

Mindenki jön, a hajó meglesz magában. Úgysem tudnánk egymással kommunikálni a jég alól.

A légszilipnél lassan felsorakoztak az úrruhába öltözött alakok. Az expedíciós csapat úrruhái sokkal fejlettebbek voltak, mint amelyeneket Kurt és társai használtak a legelső leszálláskor – a legújabb STORM-technológia minden vívmányát magukban foglalták. A sisakokba épített kamerák és kommunikációs rendszerek tökéletes összhangban működtek, a ruhák órákig védelmet nyújtottak a hold dermesztő hidege ellen.

Isabelle különleges, egyedi tervezésű szkafandert viselt, amit kifejezetten a karjához alakítottak ki. Bal karja, könyöktől lefelé kívül helyezkedett el a ruhán, hogy teljes funkcionalitással működhessen.

– Annyira praktikus – jegyezte meg Eliza, elismerően nézve a módosítást. – Biztosan nagyon ellenálló, ha képes működni még ilyen hidegben is. Saját tervezés?

Isabelle biccentett.

– Amikor az ember elveszít egy végtagot, megtanulja, hogyan alkalmazkodjon. Ez a ruha lehetővé teszi, hogy a karom minden funkcióját használjam, miközben biztonságban maradok. A kart nem lehet „csak úgy” leszedni, részben már összenőtt velem – mutatta a felkar közepén a csatlakozást.

A hajó lassan ereszkedni kezdett az Europa felszíne felé. Samantha az ablakhoz préselődött, tekintete falta a látványt.

– Annyit olvastam erről a holdról – suttogta, szinte csak magának –, de sosem gondoltam volna, hogy egyszer a saját szememmel fogom látni. Egyébként, ha nem baj, hívjatok csak Sam-nek – fordult hirtelen a többiek felé. – A Samantha olyan... hivatalos.

– Rendben, Sam – válaszolta Kurt mosolyogva, miközben a többi csapattag is bólintott.

A Heracles rázkódás nélkül érintette a jeges felszínt. Tamás mesterien irányította a járművet, minden mozdulata a majd' évtizedes rutinról árulkodott. A leszállóhely pontosan a központi kürtő mellett volt, mindössze tíz méterre a legnagyobb rejtélytől.

Kilépve a zsilipkapun, a csapat elrendeződött a jeges felszínen. Bauer kapitány önkéntelenül is felfelé pillantott – a Jupiter óriási korongja uralkodott az égbolton, sokkal nagyobbak tűnt, mint ahogy a Földről a Hold látszott. Fénye különös, halványkékes árnyalatot adott a jégsivatagnak, amely körülöttük terült el. A távolban gejzírek törtek az ég felé, jeges vízoszlopok, melyek azonnal megfagytak, és visszahullottak a felszínre – a világ kietlen és idegen volt, mégis lenyűgöző.

Kurt előrelépett és a csoport felé fordult.

– Mielőtt megközelítenénk a központi kürtőt, néhány alapszabályt tisztáznunk kell – kezdte határozottan. – A lift, ami levezet minket, csak akkor működik, ha a lábunk a felületen marad a visszaszámlálás alatt. Ha bárki téblábolni kezd, a folyamat megszakad, és újra kell kezdeni. Ja és amikor leérünk, már levehetjük a sisakot, a légkör odabent alkalmas a légzésre.

A csapat lassan közeledett a központi kürtőhöz. A felület most is tükörsima volt, egyetlen karcolás nélkül, mintha nemrég készült volna.

Kurt a kör közepére lépett és intett a többieknek.

– Mindenki álljon rá, nyugodtan tegyétek le a felszerelést is – mondta. – Akkor ahogy mondtam. Mozdulatlanul kell maradnunk, amikor a számláló elindul.

Lassan mindenki a körbe lépett. Amint az utolsó láb is a felületen volt, a már ismert vörös vonal és kör megjelent. A visszaszámlálás elkezdődött.

– Kilenc... – suttogta Alejandro, szeme elkerekedett a sisak mögött.

Sam lélegzete elakadt.

– Ezek tényleg arab számok! De hogyan...?

– Nyolc... – folytatta Tamás, mosolyogva. – Mindjárt érkezik a jó része.

– Hét... Hat... – Mire a számláló az ötöshöz ért, mindenki mozdulatlanságba dermedt.

Senki sem szólt többet. Amint a számláló a nullához ért, a felszín alattuk hirtelen elsötétült. A platform zökkenő nélkül süllyedni kezdett, a világosság fokozatosan eltűnt felettük, és egy szédítő, hangtalan zuhanásban találták magukat, lefelé, a jégpáncél mélyébe.

– A sebesség... – Alejandro a műszereit bámulta. – Ez lehetetlen! Minden fizikai törvénynek ellentmond!

Marcus feszülten figyelte a kabin oldalát, keze önkéntelenül is a fegyvertokja felé mozdult.

– Nyugalom, szuper élmény lesz – mondta neki Bauer kapitány meglepően nyugodt hangon. – Én is először látom, de a többiek túléltek.

A lift szédítő tempóban haladt lefelé, a jég struktúrái elmosódott csíkokká váltak körülöttük. A kabin oldalán Eliza kopogtatott.

– Ez az anyag... – mormolta. – Nem üveg, nem kerámia, nem is kompozit. Valami, amit még sosem láttam.

Alig több, mint hetven másodperccel később a lift megállt, és az ajtók kinyíltak, feltárva a folyosót. A tér pontosan olyan

volt, mint Kurt leírásában: vakítóan fehér, íves, szabályos falakkal, belső fénnel, amely mindenhol áradt rájuk.

– Mielőtt levesszük a sisakot, végzek egy analízist – jelentette Isabelle, ahogy a karjával adatokat gyűjtött. – Nitrogén 75%, oxigén 23%, szén-dioxid 0.1%... a többi nemesgáz. Nyomás 101.3 kPa, hőmérséklet 22 Celsius. Optimális körülmények az emberi élet számára.

– Akkor...? Ez azt jelenti, hogy levehetjük a sisakot? – kérdezte Bauer, Kurtre pillantva.

– Mi megtettük legutóbb – bólintott Kurt. – Semmi káros hatást nem tapasztaltunk.

Sorban levették a sisakjaikat. A levegő friss és kellemes volt. Mintha egy precízen kalibrált földi laboratóriumban álltak volna – nem pedig húsz kilométerrel az Europa jégpáncélja alatt, egy idegen objektumban.

Ahogy átlépték a külső ajtót, s közelebb értek a fogadóterem közepéhez, a holografikus kivetítő azonnal aktíválódott. Most is a létesítmény felépítését mutatta, a helyiségek térképét, és a központban a "PANOPTIKON" feliratot.

– Azt javaslom, induljunk az átriumba – mondta William. – Onnan szervezzük majd a további felderítést.

Nem sok dolgot hoztak magukkal, az első napot inkább az ismerkedésre szánták, de a környezeti vizsgálatokat végző műszerek – mint Isabelle karja – folyamatosan rögzítették az összes elérhető adatot.

– A gravitáció egy csöppnyivel kevesebb, mint a földi – jegyezte meg Alejandro, miközben egy műszert forgatott a kezében. – Hogyan lehetséges ez? Húsz kilométerrel a felszín alatt, egy jégholdban, melynek tömege töredéke a Földének?

– Mesterséges gravitáció – válaszolta William. – De annál fejlettebb formában, mint amit mi valaha is létrehoztunk.

Az átrium mindannyiuk számára meglepetés volt monumentalitásával, főként amikor a sötét Panoptikon félgömbjét meglátták. Ezt csak azt tudta felülrni, amikor a beléptek a csillagközi térbe a gömbön belül.

Amikor kigyönyörködték magukat, William előrelépett és a csapat felé fordult.

– Pakoljatok le a falak mellé! Most, hogy megérkeztünk, a további felderítésre vonatkozóan a következő szabályokat kell betartanunk – kezdte hivatalos hangon. – Senki sem járhat egyedül. Legalább párokban mozgunk, és óránként jelentünk. A kommunikáció folyamatos legyen. Ha bármi különöset észleltek, azonnal szóltok. Ne érjetez semmihez, amit nem ismertek – kivéve persze, ha a kutatási protokoll miatt szükséges.

William körbenézett, de mivel nem volt sem kérdés, sem megjegyzés, folytatta:

– A mai nap feladata: lehordjuk a felszereléseket és az élelmet, berendezkedünk az elkövetkező egy-két hétre. Marcustól kérem, hogy minden liftezésnél legyen jelen. – A biztonsági szakember bólintott. – Samanthával mi körbenézünk a kupola körül, a földszinten, hátha találunk megfelelő helyiségeket, ahol lepakolhatunk. Kérdés?

Mivel mindenki megértette a feladatát, Marcusszal egyeztetve elindultak a lifthez, hogy a hajóról lehozzák a szükséges készleteket.

– Biztos vagyok benne – kezdte William – hogy lesz valami tároló, láttam a hologramos térképen körben helyiségeket. Ugye, nem baj, hogy magammal hoztalak?

– Ami nekem kell, az már majdnem teljesen itt van – mutatott Sam mosolyogva a fejére – a többit meg majd megoldjuk. Esetleg néhány személyes cuccot hoznék le.

– Azt én is, ráadásul nekem még jelentést kell tennem a STORM felé – legyintett William. – De majd hármásban Marcusszal felmegyünk és segítünk, ha valami nehezét hoznál.

Sam mosolygott, az elmúlt napokban William egészen barátságosan viselkedett vele. Még az ideúton megbeszélték azt a két évvel ezelőtti összetűzést is, s nem kis meglepetésére Will igazat adott neki. Állítólag hosszú távon hasznát vette a szakmai javaslatoknak.

Kiléptek a Panoptikonból és körbepillantottak a földszinten. Egyedül az az ajtó volt ismerős, amelyen a holografikus térképet lehetett elérni. Egymásra néztek, majd egyszerre vonták meg a vállukat a hallgatólágos kérdésre, hogy merre induljanak. William elindult az egyik irányba, de szinte teljesen mindegy volt, így Samantha követte. Elég sokáig kellett menniük, amíg el nem értek egy kétszárnyas, kétszer tíz méteres, eltolható ajtóhoz. Csupán egy finom mélyedés jelezte, hová kell tenni a kezüket, majd hátrafelé húzva, mindenféle megerőltetés nélkül nyitották ki a hatalmas hangárt.

– Nem is tudom mit vártam – biggyesztette le az ajkát Samantha, amikor szembesültek egy 100 méter széles, 15 méter belmagasságú, teljesen üres hangárral.

– Legalább némi port – húzta végig elkeseredve az ujját William a sima padlón, amiről akár enni is tudtak volna. – Vagy keréknyomokat, lábnyomokat. De semmi! Mi történik itt? – rázta a fejét.

– Nyugi, ki fogjuk deríteni, csak legyen hozzá elég türelmed.

– Türelmes vagyok, de egyelőre semmi esélyét nem látom annak, hogy bármit ki tudunk deríteni. Szerintem ez az egész hely üres és elhagyatott.

– Sajnos, az a pár felirat, amit eddig találtunk téged erősít meg. Nyelvészként azt mondom, hogy a feliratok valami ősi angol alapú nyelvből származnak – pillantott fel Samantha.

– Milyen régi szerinted? – kérdezte William kifelé menet a hangárból.

– Nem gondolom, hogy több, mint 500–800 év. De az szinte biztos, hogy nincs ezer – válaszolta elgondolkodva Samantha.

– Ha egy nyelvet rengeteg ember használ, ez okozhatja a gyorsabb változást a perifériákon, de a tehetetlensége miatt akár a konzerválódását is. Ráadásul befolyásolja az is, ha hirtelen a használók életében nagyobb változások állnak be: technológia fejlődés vagy a divatok és a trendek.

– Perifériákon?

– Bocsánat! – nevetett Samantha. – Megszokás. Szóval a nyelvek általában stabilabbak írásban – mint az irodalmi nyelv –, de gyorsabban változnak a perifériákon, mint a beszélt nyelv, vagy a szubkultúrák területén.

William bólintott, de már be is húzta az ajtót, amely teljesen csendben csukódott.

– Nézzük meg a következőt, de gyanítom...

– Ez meg mi? – állt meg Samantha hirtelen. A két méretes hangár között egy 3×3 méteres beugró tűnt elő, amely, mint egy keskeny, három oldalú akna vagy kürtő emelkedett a magasba. Ahogy felnéztek, láthatták, hogy a beugró akadálytalanul folytatódik felfelé, áthatol az első szinten, egészen a második emeletig, sőt talán még tovább is.

– Ez olyan, mint egy vertikális alagút a szintek között – jegyezte meg William, miközben a fejét hátrahajtván vizsgálta a felépítést. – Látod, ahogy összeköti az egész létesítményt?

Sam közelebb lépett a beugróhoz, és óvatosan megvizsgálta az oldalfalát.

– Szerinted mi lehet a funkciója? – kérdezte. – Valami szállító rendszer? Vagy szellőzés?

A beugró megvilágítása is különbözött a környezetétől – finoman pulzáló, halvány kékes fény szűrődött végig a teljes magasságában, mintha hívogatná őket, hogy fedezzék fel, mi lehet a rendeltetése.

– Talán nekem van egy ötletem – mondta William, s belépett a beugróba. Abban a pillanatban egy ugyanolyan visszaszámláló jelent meg alatta, mint a lefelé tartó liften, csak ez nem tízről, hanem ötről kezdte a számlálást. Gyorsan leugrott róla.

– Még egy lift? – bámult rá Samantha a beugró alján levő sötétebb foltra. – Vajon ez is lefelé visz?

– Szerintem felfelé. Már gondolkodtam, hogyan lehet feljutni a szintekre, de úgy látszik, megtaláltuk a módját.

– Felmegyünk? – kacsintott a lány, William pedig mosolyogva rálépett a platformra.

– Várj meg! – Sam is rászökkent a panelre, mire az elkezdett visszaszámolni.

– Öt – suttogta William, ahogy a szám megjelent a lábuk alatt.

– Négy... három... – Sam figyelte, ahogy a számok ragyogó fénnel pulzálva váltják egymást.

– Kettő... egy... nulla – fejezték be egyszerre.

Amikor a számláló elérte a nullát, a három fal között váratlanul megjelent a külső negyedik oldal is – egy áttetsző,

enyhén vibráló energiamező, amelyen azonnal kirajzolódott egy elegáns, interaktív vezérlőfelület. Öt különböző szint jelzése tűnt fel egymás alatt, mindegyik mellett a hozzá tartozó információkkal.

Legfelül, az energiamező tetején egy lekerekített sarkú négyzetben egy „L” betű ragyogott halvány kék fénnel. Mellette kisebb betűvel a „Létóvó szerkezetek” jelent meg, mint egy cím, ugyanis alatta még kisebb betűmérettel kibontva, több sorba szedve a „Szellőzőmű”, „Vízkezelő egység”, „Erőhangoló”, „Klímairányító” jelzések szerepeltek.

Közvetlenül alatta egy markáns kettes számjegy tűnt fel, ami mellett a „Szállóhely szint – Személyes szállók, Hidropóniás kert, Testformáló terem, Társalgó, Óvózóna” feliratok sorakoztak.

Ez alatt egy hangsúlyos egyes szám mellett a „Kutatásszint – Anyagtér labor, Mikroelemző labor, Életszemle állomás, Égfürkésző, Tudástár A, Tudástár B” szavak pulzáltak hívogatóan.

Alatta az „F” betű – vélhetően a földszint jelzése – kicsit erősebb fénnel világított, jelezve jelenlegi pozíciójukat, mellette a „Belépőszint – Panoptikon, Gyűlő csarnok, Rakodótárak, Tározók” információkkal.

Legalul pedig egy sötétebb kék „H” betű húzódott meg, mellette a „Hajtásmű szerkezet – Erőgeneráló, Meghajtás egységek, Hűtőáram, Térvezérlő” szavak adtak magyarázatot.

– Ezt nézd! – William szeme elkerekedett, ahogy az energiamezőn kirajzolódó információs panelt böngészte. – Ez egy teljes térkép.

– Hajtásmű szerkezet? – Sam hangja izgatottan csengett. – Igaza volt a srácoknak, hogy ez egy hajó!

– Bizony! – mosolygott William, miközben szeme a kijelzőt figyelte. – Ez nem csak egy állomás!

– És nézd, ott a létfenntartó rendszerek legfelül – mutatott Sam az „L” jelzésre. – Szellőzőmű, Vízkezelő egység... ez olyan, mint egy teljesen autonóm rendszer.

– És végre van legénysége – tűnődött William félhangosan, majd figyelmét ismét a vezérlőre fordította. – Próbáljuk ki az második emeletet. Ott vannak a lakrészek.

Sam kinyújtotta a kezét, és finoman megérintette a panelen a kettes számot. Az érintés helyén az energiamező enyhén behorpadt, mintha víz felszínét karcolná meg, majd a kiválasztott szám fénye felragyogott, a többi pedig elhalványult. A szállóhelyek szintjének minden felsorolt helyisége élénkebb színt öltött a kijelzőn, mintegy megerősítve választásukat.

A következő pillanatban a lift teljesen hangtalanul elindult felfelé. Nem éreztek semmiféle gyorsulást vagy lassulást, még a gravitáció enyhe változását sem – a fizika törvényei láthatóan nem vonatkoztak erre a szerkezetre.

Tíz-tizenkét másodperc elteltével a lift finoman, minden rázkódás nélkül megállt. Az energiamező eltűnt, és ők kiléptek a második emeleti körfolyosójára. A folyosó, mint egy háromméteres szélességű, szürke kígyó, teljes körben ölelte körbe az emeletet. A nyitott szélén nem volt korlát, csak a tizenöt méteres mélység tátongott alattuk, de William azonnal észrevette itt is a finom remegést.

– Látom, figyeltek a biztonságra – nevetett és kezével megérintette az energiafalat, amely az ujjai helyén kékes – gyorsan eltűnő – foltok formájában reagált.

– Ez lenyűgöző – szólalt meg William, miközben körülnézett. – S bár tudom, hogy ott a fal, mégis egy kicsit félelmetes is.

– Azt hiszem, ez a technológia túl van a mi primitív korlátainkon – mosolyodott el Sam. – Láttad, hogyan reagált az energiamező, amikor nekidőltem a liftben? Szinte azonnal megszilárdult. Itt semmit sem bíztak a véletlenre.

– Tehát ez az egész szerkezet... – William tekintete végigfutott a folyosón és a távolban elhelyezkedő laborajtókon – ...tényleg egy működőképes, idegen úrhajó? Tamásnak biztosan fog tetszeni!

– De lehet egy mobil bázis is, ami képes a helyváltoztatásra – bólintott Sam. – De vajon ki építette? És mi célból? És hol vannak most?

William elgondolkodva nézett vissza a liftre. – Azt hiszem, épp ezért vagyunk itt, hogy ezekre a kérdésekre választ találjunk. – Tekintetét a szint helyiségei felé fordította. – Mit szólnál, ha benéznénk néhány szobába?

– Így gondoltam én is – bólintott Sam, és elindult a legközelebbi ajtó felé.

Ahogy körbenéztek, ezen a szinten csak 16 egyforma ajtó volt látható, de a fehér színt valami nagyon finom, napsárga árnyalat törte meg. Mintegy 10 méterenként egy sötétebb csík is megjelent a szálláshelyek közötti elválasztóként, valamint negyedkörívenként a már ismert lift is megjelent.

Minden ajtószám két számjegyből állt, amelyeket egy kötőjel választott el. Amely előtt álltak, az az „3-1” számokat viselte. A mellette levő az „4-1”-et, de utána már az „1-2” következett.

– Valami nagyon érdekes számrendszert használtak! Talán négyes lesz – mondta William, miközben tovább sétáltak. „2-2”, „3-2”, „4-2” követte egymást.

– Akkor most jön az „1-3”? – próbált Sarah is logikát keresni a számokba, de tévedett. Az „1-4” következett, majd egészen

„4-4”-ig növekedett. Teljesen tanácstalanul várták az új sorozatot, de azon csak egy „ÓVÓZÓNA” felirat volt, ráadásul nem kék, hanem vörös betűkkel. Mellette a „TESTFORMÁLÓ TEREM”, a „TÁRSALGÓ” és a „HIDROPÓNIA KERT” feliratúak, zöld színnel. Majd újrakezdődött az egész sorozat az „1-1”-gyel és „2-1”-gyel.

– Ez valami nagyon furcsa számozás. Ezek szerint van 12 számozott szálláshely, illetve négy speciális helyiség. Mi lenne, ha benéznénk az egyikbe? – kérdezte William óvatosan.

Sarah vállat vont, majd rátette ujját a „2-1” halványkéken derengő gombjára, ahol eredetileg a kilincsnek kellett volna lennie. Az ajtó – ahogy már megszokták – két oldalra becsúszott a falba, s feltárult a szoba.

Mindketten megtorpantak még a küszöbön, tekintetük a tágas közösségi térre szegeződött.

– Ez... hihetetlen – suttogta Sam, lassan előrelépve. – Teljesen érintetlen.

William követte őt, és lassan körbeforgott, próbálta befogadni mindazt, amit látott. A lakrész közösségi tere tágas elnyújtott téglalap alakú helyiség volt, amely kellemes, meleg fényben fürdött. A fény forrása nem volt azonosítható, mégis otthonos, barátságos hangulatot teremtett.

Bal oldalon láthatóan egy konyha és egy ebédlő rész helyezkedett el, a kör alakú asztal köré négy széket helyeztek. A bútorok minimalista elrendezésűek voltak, de valahogy mégis otthonosak – fényes, tejfehér felületek, kellemes tapintással. Sam közelebb lépett, hogy jobban megvizsgálja őket. Amikor az ujjával megérintett egy szekrényajtót, az hangtalan siklott félre, feltárva a belső, üres polcokat. A konyhai részt beépített tárolók alkották, de semmilyen

élelmiszer, evőeszköz vagy konyhai eszköz nem volt bennük. A polcok és fiókok klinikai tisztaságúak voltak, mint egy százszázalékosan steril labor.

– Szerinted mióta lehet üres? – kérdezte Sam, miközben a helyiség másik felében elhelyezkedő közösségi rész felé indult.

– Lehetetlen megmondani – vont a vállát William. – Lehetne akár tízezer éves is... vagy egymillió. Mégsem látni egyetlen kopásnyomot sem. De hogy még egy porszem sem található a polcokon...!

A bejárattól jobbra levő pihenőrész elegáns, minimál stílusú ülőgarnitúrával volt berendezve – két hosszabb, egészen halvány, barackszínű kanapé és két fotel állt körben egy alacsony asztal körül. Az ülőalkalmatosságok egy ismeretlen, selymesen sima anyaggal voltak bevonva. A környezet úgy lettek kialakítva, hogy akár hat ember kényelmesen beszélgessen órákon át.

A bejárattal szembeni falat egy egészen nagy, holografikus kijelző borította, amely most inaktív állapotban volt, csak halvány derengés jelezte, hogy bármikor életre kelhet.

– Nézd ezt az építészeti megoldást – mutatta Will a szoba ívelt falait. – Látod, hogyan használja ki a teret? És érzed ezt a kellemes fényt? Nem vakít, mégis megvilágít mindent.

– Soha életemben nem láttam ilyet – folytatta William, miközben végigsimított a falon. – Nincs illesztés, nincs repedés. Úgy tűnik, egyetlen darabból öntötték az egészet. Olyan, mint valami furcsa műanyag, de annál sokkal kellemesebb a tapintása.

Sam kipróbálta az egyik fotelt, ami azonnal alkalmazkodott a testalkatához, amint ráült.

– Ez... elképesztő kényelmes – mosolygott fel Williamre. – Teljesen a testemhez idomul. otthonra is elfogadnék egy ilyen.

William is helyet foglalt az egyik kanapén, és ugyanolyan ámulattal nyugtázta annak kényelmét.

– Nézzük meg a szobákat – javasolta végül, felállva. – Ha jól láttam, arról a folyosóról nyílnak – mutatott a másfél méteres folyosóra, amely a közösségi helyiségből nyílt. Balra és jobbra is két-két szoba ajtaját látták.

William az egyikhez lépett, és gombnyomásra az ajtó ugyanolyan hangtalanul nyílt ki, mint a közösségi téré. A szoba tágas volt, körülbelül húsz négyzetméter, és az ágyon kívül egy beépített szekrény és egy kis dolgozóasztal, székkal alkotta a bútort. Az ágy lebegni látszott a padló felett, ki tudja, milyen energiák tartották a levegőben.

– Ez megint csak minden fizikai törvénynek ellentmond – jegyezte meg William, miközben megpróbálta meglökni az ágyat, ami millimétereket sem mozdult el. – Annyira stabil, mintha le lenne csavarozva, mégis lebeg.

A szoba, ajtó melletti sarkában kényelmes munkaállomás helyezkedett el – egy elegáns asztal és egy szék, amely ugyanúgy alkalmazkodott a test formájához, mint a nappali bútorai. Az asztalba holografikus panel volt beépítve.

Sam közben a szoba másik végéből nyíló vizesblokk felé indult. Az ajtó felcsúszott, és egy kompakt, de minden szempontból kiválóan használható fürdőszobát tárt fel. A zuhanykabin és a mosdó olyan anyagból készült, ami álomszerűen simának tűnt – nem kerámia, nem üveg, valami egészen más. A csaptelep nem rendelkezett hagyományos kezelőszervekkel, csak egy finom érintőfelülettel.

– Will! – kiáltott fel újra Sam. – Gyere, nézd ezt!

Sam a mosdóhoz lépett, és egy pillanatig habozott, aztán óvatosan megérintette az érintőfelületet. Kristálytisza víz kezdett áramlani a csapból, állítható hőmérsékleten.

– Ez még működik! – nézett Williamre döbbenet. – Évezredek vagy ki tudja, milyen hosszú idő után is precízen működik! Milyen csöveket használtak a vízvezetékekhez?

William a zuhanykabint vizsgálta, s ugyanilyen ámulattal konstataálta, hogy az is működőképes. A víz azonnal megjelent, sőt, a hőmérséklet is rögvest változott, ahogy a vízszintes csúszkát módosította.

– Nem tudom elhinni – rázta a fejét William. – Milyen technológia képes erre? Hogy marad minden működőképes ilyen hosszú ideig?

– Elvégre egy óceánban vagyunk, miért ne lenne víz? – nevetett Sam. – Csak valami szűrő, tisztító funkcióra van szükség.

A folyosóra visszatérve William javaslatára benéztek a többi szobába is. Mind a négy helyiség elrendezését tekintve azonos volt, és mindegyik ugyanolyan hibátlan, éppen most takarított állapotban. Végül visszatértek a közösségi térbe, és csak álltak ott, szótlantul, próbálva feldolgozni mindazt, amit láttak.

Sam felfedezett a közösségi tér asztalának közepén egy kék színű érintőgombot. Egyetlen érintésre aktiválódott és háromdimenziós kijelző jelent meg a levegőben.

– Ez valami vezérlőpanel – magyarázta Sam, miközben a kivetített szimbólumokat tanulmányozta. – Azt hiszem, ezzel lehet a szoba hőmérsékletét, a világítást és talán egyéb dolgokat is szabályozni.

– Vajon be tudjuk kapcsolni azt a nagy kijelzőt? – mutatott a fali képernyőre William.

Sam odalépett, és óvatosan megérintette a felületét. A fal azonnal életre kelt, és egy lenyűgöző panoráma jelent meg rajta – egy zöldellő, idilli táj, amelyet ismerősnek, szinte földihez hasonlóknak éreztek. A látvány olyan valóságghú volt, hogy mindketten önkéntelenül is egy lépést hátráltak.

– Hihetetlen – suttogta Sam. – Mintha egy ablakon tekintenénk keresztül. Ilyen lehetett a földi táj, jó ötven évvel ezelőtt. Szerintem valami AI animáció lehet.

William is közelebb hajolt, a részleteket fürkészve.

– A fények, az árnyékok játéka... a levegő finom mozgása a fák lombjai között. Ha ez generált, akkor az alkotója egy zseni volt. De nézd, még a napszak is változik.

Egy újabb érintésre a kép villódzva átváltozott. Most egy buja, egzotikus dzsungel tárult eléjük. Hatalmas, foszforeszkáló gombák nőttek a sötétbarna, spirálisan csavarodó törzsű fák között, a beszűrődő fénysugárban pedig apró, fénylő, rovarszerű lényecskék táncoltak.

– Na, ez már egyértelműen fantáziavilág – jegyezte meg William, bár a hangjában csodálat vegyült a megállapítással. – Micsoda kreativitás! Ilyen ökoszisztémát kitalálni... Lenyűgöző grafikai munka.

– Még ha csak generált is – tátotta a száját Sam is –, a részletessége elképesztő. A fényviszonyok, a növények komplexitása... Egy teljes, kitalált bioszférát modelleztek le rendkívül profi módon.

Újabb érintés, és ismét a „földi” táj jelent meg, majd újra az idegen dzsungel. A két kép váltogatta egymást.

– Miért pont ez a kettő? – töprengett William. – Egy ismerős, szinte archetipikus táj, és egy elképesztően részletes, de egyértelműen kitalált világ. Talán...

Hirtelen elhallgatott. Szeme a „földi” táj egy távoli pontjára szegeződött, ahol egy apró, szabálytalan mozgást érzelt. Intett Samnek, hogy jöjjön közelebb. Mindketten látták, hogy a távoli liget fái között egy apró, négy lábú lény bukkant elő, majd tűnt el újra a sűrűben. Egy szürkésbarna színű, mezei nyúl!

– Ez... ez nem lehetett előre programozva – suttogetta Sam. – Az a mozgás... annyira természetes volt.

William most az idegen dzsungel képére váltott, és azt kezdte fürkészni ugyanolyan intenzitással. Hosszú percekig csak a fénylényecskék táncát figyelték, majd észrevették: az egyik nagyobb, gombaszerű növény tetején egy apró, kaméleonszerű lény mászott lassan, színeit a környezetéhez igazítva.

– Ott is! – mutatott rá William. – Ezek nem generált animáció, Sam! Ez... ez tisztára valódinak tűnik!

Sam legyintett.

– Valós? Ugyan... Ezer és ezer ehhez hasonló videót láttam még régen. És ahogy elnézem a technológiát, bármit el tudok róluk képzelni.

– Hát... Nekem egészen valósnak tűnik... ingatta a fejét a férfi, hangja most egyszerre volt tele csodálattal és egyfajta szent borzongással. – De vajon kik lehettek ők? Kik építették ezt?

Sam nem kapcsolta ki a kijelzőt, hanem hol az egyik, hol a másik tájat bámulta, a tekintetével próbálva áttörni a képernyő illúzióját.

– Nem tudom, Will – válaszolta halkán. – De egyre inkább az az érzésem, hogy olyan technológiával állunk szemben, ami messze meghaladja a képzeletünket is.

William bólintott, és a lakrész minden részletét újra átfutotta a tekintetével.

– A legfurcsább az egészben az, hogy... ugyanakkor teljesen emberi léptékűnek tűnik – jegyezte meg. – Az ágyak mérete, az asztaloké – minden az emberekre méretezve. Vagy legalábbis olyan lények számára, akik nagyon hasonlítanak ránk.

– Vagy mi hasonlítunk rájuk – vetette fel Sam, és ez a gondolat még hosszú ideig ott lebegett közöttük a levegőben, miközben tovább vizsgálták a rejtélyes lakrész, ami ki tudja mióta óta várta, hogy újra lakói legyenek.

V.

Ahogy a nap előrehaladt, a kutatócsoport többi tagja is felfedezte a második emeleti szálláshelyeket. A kezdeti megilletődöttség hamar átadta helyét a praktikus szervezkedésnek.

– Hát ez elképesztő! – kiáltott fel Eliza, amikor meglátta a lakrészeket. – És ti mondjátok, hogy mindegyik ugyanolyan?

– Eddig legalábbis minden, amit láttunk, teljesen azonos volt – bólintott Sam. – Négy hálószoza, közös tér, konyha.

Kurt és Liz összenéztek, kezük egy pillanatra egymásba fonódott – az a fajta öntudatlan mozdulat volt ez, ami csak hosszú ideje együtt lévő pároknál figyelhető meg.

– Mi beköltözünk egy külön lakásba, ha nem baj – jelentette ki Kurt, Liz pedig egyetértően bólintott.

– Szerintem semmi akadály – válaszolta Bauer kapitány somolyogva. – Ahogy látom, van bőven hely mindenkinek.

Alejandro és Isabelle mintha egyszerre akartak volna szólni, aztán mindketten elhallgattak, zavartan mosolyogva.

– Esetleg... – kezdte végül Isabelle, karjának egy apró modulját megigazítva – ...mi is megoszthatnánk egy lakást.

Alejandro félszegen bólintott.

– Praktikusság mindenekelőtt...

A szemükben mégis ott bujkált valami több – egy kíváncsi, kimondatlan kérdés, amelyet egyikük sem mert még hangosan megfogalmazni.

– Akkor Tamás és én is elfoglalunk egy lakrészt – döntött a kapitány. – Négyszemélyes, de legalább lesz helyünk szétterpeszkedni.

– Mi meg négyen maradunk együtt – foglalta össze Sam, Williamre, Elizára és Marcusra nézve. Mindhárman bólintottak.

– Most pedig szervezzük meg a kipakolást! – vette át az irányítást Bauer.

Az ezt követő órák káprázatos logisztikai hadműveletté alakultak. A teljes csoport egymást váltva használta a lifteket, hordva le a hajóról a szükséges felszereléseket. A folyosókon nemsokára személyi holmikkal, táskákkal, dobozokkal megrakott emberek járkáltak rendezett káoszban.

A „2-1” számú lakrészbe – ahol Sam, William, Eliza és Marcus rendezkedett be – először az alapvető szükségleti cikkek érkeztek meg. Ágyneműk, törölközők, személyes higiéniai felszerelések kerültek a szobákba. Az üres szekrények hamarosan megteltek ruhákkal, a fürdőszobákat pedig ellepték a különféle tusfürdők, samponok, és egyéb piperecikkek.

– A hajón nincs ennyi fürdőszoba! – jegyezte meg Sam, miközben saját táskáit pakolta ki, és elhelyezte a laptopját az egyik lebegő asztalon. – Itt mindenkinek saját vizesblokkja van.

– Az úrhajókon a tér mindig prémium – válaszolta William, ahogy gondosan elrendezte jegyzetfüzeteit az asztala mellett. – Itt viszont, úgy tűnik, nem spóroltak a hellyel.

Eliza a konyharészt vette birtokba, rendszerezve az élelmiszereket, amelyeket magukkal hoztak. Konzervek, szárított ételek, energiaszeletek és -italok sorakoztak a polcokon.

– Hihetetlenül steril ez az egész – mormolta, ahogy megtöltötte az egyik szekrényt. – Egy porszem sincs sehol.

Marcus ezalatt a saját szobájában próbálta kialakítani kis biztonsági központját, bár egyelőre semmilyen rendszerhez nem tudott kapcsolódni. Két laptopot állított fel. Az egyikben a hajó állapotát próbálta követni, a másikon pedig jegyzeteit és jelentését írta a megfigyeléseiről.

Kurt és Liz lakrészében is hasonló szervezkedés folyt. Kurt a precizitásáról volt ismert, és ez most is megmutatkozott: minden holmiját pontos rendszer szerint pakolta ki. Az expedíciós ruházat az egyik oldalra, a kutatáshoz szükséges eszközök a másakra, míg a személyes tárgyak egy harmadik, elkülönített helyre kerültek.

Liz ezzel szemben szinte művészi rendetlenséggel szórta szét a dolgait, de valahogy mégis pontosan tudta, mi hol van. Tudományos jegyzetei, adathordozói, és a különféle mérőműszerei ellepték a szobáját, mégis volt benne rendszer – legalábbis számára.

– Hoztál bármi alkoholt? – kérdezte Kurt, miközben az utolsó dobozait is kiürítette.

– Tudod, hogy tilos – kacsintott Liz, majd az egyik táskájából előhúzott egy lapos, ezüstszínű flaskát. – De ha már kérdezed...

Alejandro és Isabelle lakrészében valami egészen más hangulat uralkodott. Mindketten rendkívül udvariasan, szinte túlzottan formálisan bántak egymással, gondosan ügyelve a személyes terek tiszteletben tartására. Bár kívülről nézve ez pusztán két szakember praktikus együttműködésének tűnhetett, a közöttük vibráló feszültség és a lopott pillantások mást is sejtettek.

Isabelle az egyik szobát gyakorlatilag mobil laboratóriummá alakította, ahol biotechnológiai karjának különböző komponenseit és a javítóeszközöket helyezte el.

Alejandro mindent az ágya alá és köré rendezett, hogy maximális helye maradjon a kísérletezésre. Mérőműszerek, szenzorok és egyéb tudományos felszerelések kerültek elő a táskáiból, és a szoba hamarosan inkább hasonlított egy fizikai laboratóriumra, mint hálöhelyre.

Bauer kapitány és Tamás lakrészében a lehető legellentétebb rendszerek uralkodtak. A kapitány katonás rendet tartott, minden holmiját precízen elrendezve, míg Tamás rendszere sokkal lazábbnak tűnt. A négy szobából kettőt személyes lakóterületként használtak, egyet közös irodaként rendeztek be, a negyediket pedig egyfajta raktárnak és műhelynek alakították át.

– Sosem lehet tudni, mikor kell majd gyorsan elindulnunk – magyarázta Tamás, amikor a kapitány megkérdezte, miért tartja a hajózási naplókat és a tartalék navigációs eszközöket az ajtó mellett. – Jobb, ha minden kéznél van.

Bauer kapitány titokban helyezte el gondosan összeválogatott alkoholkészletét az egyik szekrényben.

– Csak vészhelyzet esetére – mormolta magában, miközben egy üveg finom whiskyt és néhány palack ritka brandyt helyezett el a polcon. – Vagy különleges alkalmakra.

A nap későbbi részében, amikor már mindenki berendezkedett, Marcus érkezett utolsóként a közös lakrészükbe, kezében egy gondosan becsomagolt dobozzal.

– Mi van abban? – kérdezte Eliza kíváncsian.

– Igazi kávé – válaszolta egy büszke mosollyal Marcus. – Columbiai, frissen pörkölt. Hoztam egy kis főzőt is... remélem, működni fog itt.

– Ha nem, akkor feltalálunk valamit – kacsintott Sam. – A kávé nem hagyhatjuk veszni!

Közben William az információs panel előtt állt, és a második szint további helyiségeit tanulmányozta.

– Hé, nézzétek ezt! – kiáltott fel. – Van itt egy „Társalgó” nevű helyiség is. És egy Hidropóniás kert, egy Testformáló terem és egy Óvózóna.

– Még mi sem néztünk körbe, nézzük meg őket együtt – javasolta Sam.

A csoport hamarosan összegyűlt, és együtt indultak el felfedezni a második szint további titkait. A „Hidropóniás kert” egy lélegzetelállító, hatalmas, majdnem üres terem volt. Nem hagyományos kertészetre tervezték, hanem vízkultúrás termesztésre – se föld, se virágcserepek nem voltak. Ehelyett hosszú, üres vályúk és tartályok sorakoztak egymás mellett, mindegyikhez vezetékek, szivattyúk és speciális világítóberendezések csatlakoztak. A falak mellett tápoldattartályok és automatikus adagolórendszerek álltak, készen arra, hogy növényeket neveljenek bennük – tisztán vízben, talaj nélkül.

– Ez fantasztikus – lelkesedett Liz. – Ezt akár újra is indíthatnánk. Gondoljatok csak bele, friss zöldség és gyümölcs itt, az Europa jégpáncélja alatt! Méghozzá rendkívül hatékonyan, minimális vízfelhasználással.

A „Testformáló terem” egy mindennel felszerelt edzőterem volt, különféle gépekkel, súlyokkal, és olyan edzőeszközökkel, amelyek némelyike ismerősnek tűnt, mások pedig teljesen idegenek. Az egyik fal tükörként funkcionált, a másikon holografikus kijelzők sorakoztak, amelyek valószínűleg különböző edzésprogramokat kínálhattak.

Az „Óvózóna” egy kisebb, steril helyiség volt, ami leginkább egy kórházi elkülönítőre emlékeztetett. Négy különálló, zárt szoba, mindegyikben egy-egy ágygal és különféle egészségügyi berendezésekkel.

– Orvosi és karanténzobák – állapította meg Marcus. – Logikus, hogy egy ilyen létesítményben gondoltak erre is.

Végül elérkeztek a „Társalgó” feliratú ajtóhoz. Az ajtó mögött egy hatalmas, mintegy kétszáz négyzetméteres közösségi tér tárult eléjük. A helyiség ugyanolyan jellegű volt, mint a lakrészek közös része, csak sokkal nagyobb léptékben – kényelmes ülőalkalmatosságok, társalgósarkok, egy nagy központi kivetítőfelület, és a helyiség egyik végében egy tágas, jól felszerelt konyharész.

Bauer kapitány körbenézett, halkán füttyentett:

– Na, ez aztán tényleg úrkorszak.

– Ez elképesztő – suttofta Eliza, ahogy beléptek. – Ez az egész egy csodálatosan megtervezett közösségi tér.

William gyorsan felmérte a helyiséget.

– Ez legalább negyven-ötven ember kényelmes együttlétére alkalmas – állapította meg.

– Ez alkalmas lenne a megbeszélésekre – jegyezte meg a kapitány elgondolkodva.

– Vagy akár egy kis ünneplésre – tette hozzá Kurt huncut vigyorral. – Akár most is! Hiszen sikeresen megérkeztünk és berendezkedtünk.

Bauer kapitány elmosolyodott.

– Egyetértek, ideje megünnepelni az eddigieket – mondta, és intett Tamásnak, aki távozott, majd egy nagy hátizsákkal tért vissza.

A hátizsákból különféle italok, néhány különlegesebb élelmiszer és egy meglepően kis méretű hangszóró került elő.

– Gondoltam, egy kis zene nem árthat – magyarázta Tamás, és egy pillanattal később halk, kellemes dallam töltötte be a hatalmas teret.

Kurt és Liz segítettek berendezni a konyharészben egy impozáns ételsarkot, ahol a hajóról hozott finomságok – konzervekben és vákuumcsomagolásban bár, de mégis különlegesnek számító ételek sorakoztak. Alejandro és Isabelle közben kiderítették, hogyan működnek a konyhai főzőpanelek – minden működött –, így nekiálltak melegíteni néhány fogást.

Marcus büszkén állította fel kávéfőző gépezetét, és hamarosan a frissen őrölt kávé illata töltötte be a helyiséget, keveredve a melegedő ételek illatával.

Ahogy az este – vagy ami az idelenti időszámítás szerint annak számított – előrehaladt, a csapat tagjai lassan ellazultak. Bauer kapitány végül előhúzta féltve őrzött brandygyűjteményének két palackját.

– Azt hiszem, ez a különleges alkalom – közölte, és elkezdte tölteni az italokat a poharakba, amiket Kurt hozott magával.

Az ütött-kopott, földi poharakkal a kézben mindannyian egyszerre emelték tekintetüket a hatalmas fali kijelzőre, amelyen William most a Föld képét jelenítette meg – a kék bolygó békésen forgott a csillagok között.

– Az új otthonunkra – emelte poharát Bauer. – Legalábbis a következő hetekre.

– És a rejtélyekre, amiket meg fogunk fejteni – tette hozzá Sam.

– És majd a biztonságos hazatérésre – fejezte be halkan Tamás.

A fém poharak koccanása vidáman csengett az idegen falak között, míg tartalmuk – ez a nagyon is emberi, nagyon is ismerős folyadék – aranyló fénnel csillogott az ismeretlen energiából származó, meleg fényben.

VI.

Másnap reggel ismét a Panoptikonban gyűlt össze a csapat. Mielőtt ki-ki elindult volna a saját, izgalmas felfedezőútjára, William még utoljára magához hívta mindannyiukat.

– Bocsánat, a korai kezdésért, de rengeteg a dolgunk. Akkor ahogy megbeszéltük, mindenki elkezd felderíteni a saját területét. Egyedül senki sem megy sehová, ebből nem engedek. Jegyzeteljetek, délután a Társalgóban találkozunk. A csatorna legyen mindig nyitva – ha bárkinek mondanivalója van, azonnal jelezze. Fontos: ne kapkodjatok, inkább legyetek alaposak! Kérdés?

Mivel senki sem válaszolt, William folytatta.

– Alejandro, Isabelle és Eliza mennek akkor az első emeletre, a laborokhoz. Marcus, Tamás és a kapitány mennek az alagsorba, a meghajtórendszerek szintjére. Nagyon kíváncsi vagyok, mit találtok. Kurt és Liz feladata a legfelső szint felfedezése, ahol a fordítás alapján valószínűleg a létesítmény létfenntartása található. Mi maradunk Samanthával, megpróbáljuk beindítani a Panoptikont.

Miután mindenki elvonult, Sam és Will egy kisebb asztalt és két széket húzott a központi oszlop mellé. Sam elővette jegyzetfüzeteit, néhány könyvet, William pedig csak a tabletjét tette maga elé, azon rögtön megnyitott egy új fejezetet a konzol működéséről. Annyit már tudtak: ha csak megérintik az oszlopot, felvillan az üdvözlő szöveg, ha viszont a tenyerüket a kézlenyomat-felületre helyezik, hibajelzést kapnak. William hozzá is ért az oszlophoz – valóban, az üzenet azonnal felbukkant: „Üdvözlöt barátnak a Panoptikonban!”. Sam ezután a tenyerét a tetején lévő

lennyomatfelületre helyezte – most hibajelzést vártak, de helyette valami egészen más történt: egy kis, holografikus panel jelent meg az oszlop felett. Nem volt nagyobb, mint egy tízhüvelykes tablet, rajta négy ikon lebegett, 2×2-es elrendezésben.

A bal felső sarokban egy nyitott mappa ikonja lebegett, belőle holografikus dokumentumlapok úsztak kifelé, rajtuk stilizált szövegcsíkok, grafikonok, a háttérben mozgó adatmátrix. Mellette lassan forgó fogaskerék, melybe a lencse alakú objektum leegyszerűsített sziluettje volt ágyazva, körülötte finom műszerfalelemek. A harmadik ikon egy lekerekített téglalap, mint egy kijelző: rajta a Föld és egy másik bolygó stilizált képe – a Föld közelebb, lassan forogva, a másik bolygó részben takarásban. A negyedik egyszerű, futurisztikus „TIME” felirat egy hatszögletű keretben, a háttérben mozgó, koncentrikus vonalakkal – Sam ezt találta a legrejtélyesebbnek.

William azonnal felállt és meglepődve Sam mellé lépett.

– Hogyhogy nem a hibaüzenet jelent meg? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – vont a vállát Sam. – Csak megérintettem a tetején a kézlennyomatot.

– Hm. – lépett közelebb William, majd hirtelen elhatározásból rátette ő is a tenyerét a lennyomatra. A hologram eltűnt, újra sötét lett minden, csak a magukkal vitt állólámpák világítottak. Amint újból hozzáért, a sötétségből újra szürkület vált, s megjelent a négy ikon.

– Úgy tűnik, valami történt, mert nincs hibaüzenet... – jegyezte meg Sam. – Ráadásul tudjuk, hogy kell kikapcsolni. Vajon másnak is reagálna, vagy ez valamiért csak nekünk szól?

William elgondolkodott egy pillanatra.

– Ezt majd később leteszteljük. Egyelőre örülünk, hogy legalább mi hozzáférünk. De érdekes felvetés... De mire valók ezek a jelek? – mutatott a panelre.

– Szerintem az első valami dokumentumtár lehet, legalábbis én így jelöltem volna. A másodikban teljesen biztos vagyok: a létesítménnyel kapcsolatos beállítások és adatok lesznek. Nos, a harmadik már gyanús, őszintén szólva meg sem merném nyomni, amíg többet nem tudok róla. Két bolygó van rajta, amiből az egyik a Föld. De melyik a másik?

– Attól félsz, hogy ha megnyomod, akkor elvisz arra a másik bolygóra? – nevetett William.

– Hidd el, nem olyan vicces! Amit tegnap óta itt láttam... Nos, bármi elképzelhető – Sam komoly arccal válaszolt.

– Bocsáss meg, igazad van – gondolta át William. És mit gondolsz az utolsóról?

– TIME. Talán csak megmutatja az aktuális időt, bár nem hiszem. Inkább nem nyomogatnám ezt sem.

– Egyetérték. Először szerezzünk több információt, aztán majd meglátjuk. Mit gondolsz?

Sam bólintott.

– Az adattár lesz az elkövetkező napjaim játszótère – jelentette ki, majd megnyomta az ikont. Érdekes érzés volt, ahogy a holografikus gomb a nyomásra megkeményedett – mintha egy különös, puha szilikon-gombot nyomott volna le, nem csupán fényt.

A konzol felett, egy hatalmas, döntött kijelzőn jelent meg egy adatstruktúra. Sam elámult: a témakörök sokasága egyrészt megrémítette, másrészt szakmailag ösztönzően hatott rá, szinte felvillanyozta. Még nem értette teljesen a megjelenő szöveget, a nyelvtani struktúrák, a szavak néhol

egészen értelmetlenek voltak számára, de tudta, hogy nem lesz gond. Csak adjanak neki megfelelő mennyiségű időt.

Az órák szerint a nap késő délutánba fordult. A Panoptikon félhomályos terében Samantha a helyileg bekapcsolt világítás fényében rajzolgatta füzetébe a módosított szimbólumokat. William lépett a terembe.

– Haladsz a fordítással? – kérdezte a férfi, miközben a holografikus kivetítést figyelte.

– Igen, bár lassabban, mint szeretném – válaszolta Sam, hátradőlve és nyújtózva egyet. – Érdekes nyelv ez. Néha olyan ismerősnek tűnik, hogy szinte olvasni tudom, aztán hirtelen érthetetlen részek következnek. Az biztos, hogy valaki az angol nyelvet vette alapul, de teljesen más irányba fejlesztette tovább.

William bólintott, majd a lány mellett megállt, figyelmesen szemlélve a jegyzeteket.

– Próbáltam kideríteni, hogy mennyi idős lehet ez az objektum, de sehol sem tudtam kormeghatározást végezni. Ezek az anyagok... kortalanok – jegyezte meg. – Az egész felépítmény tele van önjavító mechanizmusokkal, és olyan anyagokkal, amit sohasem láttunk. Hihetetlen, hogy ilyen állapotban maradt fenn. S hogy ilyen technológiával rendelkeztek a készítői...

Sam felnézett, és egy kérdés fogalmazódott meg benne, ami nem egészen a küldetéshez vagy William előző monológjához kapcsolódott.

– William, kérdezhetek valami személyeset?

A férfi szemöldöke enyhén felszaladt, de bólintott.

– Persze.

– Mit jelent a „H” a nevedben? William H. Farewell... Mindig kíváncsi voltam, amikor láttam a publikációidban.

William elmosolyodott, ami ritkaságszámba ment nála.

– Hector. A szüleim imádták a mitológiát, és egy híres személy nevét szeretnék volna adni neked második névként. Így lettem Hector, a trójai hős után – mondta, majd vállat vont. – De sosem kedveltem igazán. Túlságosan avítnak tartom.

– Szerintem szép név – felelte Sam, majd visszafordult a jegyzeteihez.

William néhány másodpercig csendben állt, azon gondolkodva, folytassa-e a beszélgetést, vagy inkább térjen vissza a munkához. Végül még hozzátette:

– Egyébként, ha már a neveknél tartunk... Jobb szeretem a teljes nevedet használni. Samantha. Eleve nem igazán szoktam becézgetni az embereket – a hangja most határozottabbá vált. – A teljes név valahogy... tiszteletteljesebb.

Sam felnézett és elmosolyodott.

– Megértem, és egyáltalán nem okoz gondot. Használd nyugodtan a Samanthát, ha neked úgy kényelmesebb.

– Ha már a személyes kérdéseknél tartunk: jól hallottam, hogy szoktál PAV-ozni?

– Igen! Ezt meg honnan tudod? Imádok repülni! – nevetett fel Sam. – Ez az egyik előnye a Föld nyitott területeinek. A Marson nem igazán tudnék hódolni ennek a sportnak.

– Én is szeretném majd egyszer kipróbálni, de nem volt még alkalmam. Tudod, én tipikus úrjáró vagyok, csak hajókkal repdesünk össze-vissza.

– Ha egyszer a Földön jársz, keress meg, megtanítlak néhány trükkre. A PAV nem is olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.

William bólintott, majd a kijárat felé indult.

– Elfogadom a kihívást! De most folytatom a többi csapat koordinálását. Szólj, ha előrébb jutsz valamiben.

Miután William elhagyta a termet, Marcus lépett közelebb, aki már egy ideje visszaérkezett az első napi felderítésből, s most a jegyeit finomította.

– Ez érdekes volt – mondta halkán, miközben leült Sam mellé.

– Mire gondolsz?

– Hogy ilyen kedvesen elcsevegtetek. Williamnek... nos, van egy beceneve a háta mögött.

– Hadd találjam ki – mosolyodott el Sam. – Hajasbaba?

Marcus halkán felnevetett.

– Jégember. Elsősorban a hideg logikája miatt ragadt rá. Nem igazán barátkozós típus, még a szüleivel sem tartja a kapcsolatot.

Sam meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Komolyan? Pedig olyan családiasnak hangzik ez a Hector történet...

– Az egyetlen alkalom, amikor a családjáról beszél – bólintott Marcus. – De ne hidd, hogy rossz ember. Csak... másképp működik, mint a legtöbben.

Sam kíváncsian szemlélte a biztonsági szakembert, aki most sokkal közvetlenebbnek tűnt, mint a küldetés során eddig.

– És te? Hogyan kerültél ide? – kérdezte. – Nem tűnsz átlagos biztonsági embernek.

Marcus elmosolyodott, majd közelebb húzta a székét.

– Nem csak biztonsági szakember vagyok. Igazából a robotika iránt érdeklődöm. Korábban a földi konfliktusokban

szolgáltam, mesterséges intelligenciával működő védelmi rendszereket fejlesztettem – mondta, majd elhallgatott egy pillanatra. – Aztán amikor megalakult a STORM 2070-ben, beszerveztek. Azóta velük dolgozom.

– Robotika? – Sam érdeklődve pillantott a férfira. – Az jól jöhet egy ilyen helyen. Ki tudja, milyen gépeket találunk még ebben a létesítményben.

– Pontosan – bólintott Marcus. – Bár eddig semmi olyat nem láttam, ami aktív robotikai rendszerre utalna. Inkább egyetlen hatalmas, integrált rendszernek tűnik számomra... Talán jól mondta Will, hogy ez az objektum egy élő szervezet – megfontoltan elhallgatott. – De nem zavarok tovább. Folytasd csak a munkádat, én addig felszaladok a szállásunkra.

Sam biccentett, majd visszafordult a kijelzőhöz, de gondolatai még mindig a beszélgetés körül jártak. Érdekes emberek kerültek a csapatba, mindegyikük a saját történetével, motivációjával. És most itt vannak, egy olyan helyen, amely az egész világ talán legfontosabb titkait rejt. Egy pillanatra feltekintett a holografikus kivetítésre, ahol éppen egy Mirra nevű bolygó sziluettje forgott – egy kitalált, netán elfeledett világ, amelyről eddig senkinek sem volt tudomása. Vajon van köze az itteni dolgokhoz? Bár gyorsabban haladna a fordítással...

Miután a csapat különböző irányokba széledt, Alejandro, Isabelle és Eliza elindultak a legközelebbi lift felé. Az első emeletre igyekeztek, ahol a kutatólaborokat sejtették, legalábbis a furcsa angol szövegek valami ilyesmire engedtek következtetni. Ez volt a „kutatószint”, amely több „lavort” is tartalmazott, ami – remélhetőleg Samnek igaza van – laboratóriumot jelentett. Magyarázott valami nyelvtörténeti

váltakozásokról, de inkább hittek neki. Egyedül Alejandro értette meg miről beszélt, hiszen a spanyol nyelvben a „b” és a „v” fonetikailag erősen összeolvadt.

Az „Anyagtér” felirat alatt egy olyan ajtó állt, amely feltűnően különbözött a többitől, amivel eddig találkoztak. Nem a megszokott, érintésre hangtalanul félrecsúszó panel volt, hanem egy tömörnek tűnő szerkezet, oldalán egyetlen, nagyméretű, sötéten világító gombbal.

– Ez más – jegyezte meg Alejandro, ujját végighúzva a hideg fémfelületen. – Sokkal... robusztusabb. feltételezem, hogy komolyabb védelmet igényel, ami mögötte van.

Eliza megnyomta a gombot. Az ajtó nem könnyedén siklott, hanem egy mély, mechanikus kattanással oldott ki, majd lassan, súlyosan tárult fel, egy pánccélterem bejáratához hasonlóan.

Ahogy átlépték a küszöböt, a súlyos biztonsági ajtó egy tompa puffanással és egy határozott kattanással zárult be mögöttük, elvágva őket a folyosó könnyed világától. A záródás hangja és az ajtó masszivitása egyértelműen jelezte, hogy ez a helyiség más szabályok szerint működik.

– Mit gondoltok, mi lehet ez? – kérdezte Eliza, a hangja kissé megváltozott a bezártság szokatlan érzésétől, miközben sóvárogva figyelte a hatalmas, elhagyatott teret.

– Fogalmam sincs – válaszolta Alejandro, tudományos érdeklődésével küzdve a környezet idegenszerűségével. – Anyagtér... Remélem, valami kvantumfizikai kutatás?

A labor, közel négyszáz négyzetméteren, hibátlan állapotban várta őket. Minden csillogott, sehol egy porszem – mintha csak percekkel ezelőtt kapcsolták volna ki. A terem közepén egy lenyűgöző szerkezet állt némán: egy óriási gömb alakú keret, amelyben egykor valami különleges kísérlet folyhatott. A felfüggesztett gravitációs manipulátorok, ahogy

Alejandro sejtette, precízen pozícionálva álltak, várva, hogy újra életre keljenek.

– Ez elképesztő! – suttogta, tudományos kíváncsisága azonnal fellobbanva. – Egy olyan technológia, amivel az anyag alapvető tulajdonságait manipulálhatták.

Eliza közben már a falakat borító vezérlőpultoknál járt, szakértő szemmel vizsgálva a különleges berendezéseket.

– Nézzétek ezeket a rendszereket! – lelkendezett, óvatosan tapogatva a konzolokat. – Soha nem láttam még ilyen kifinomult interfészeket. Még kikapcsolt állapotban is érezni, micsoda teljesítmény rejlik bennük.

Isabelle a laboratórium közepén álló ismeretlen berendezéshez lépett.

– Tudósként sok mindent láttam már, de ez... – csóválta a fejét – fogalmam sincs, mi lehet. Talán valamiféle részecskegyorsító vagy kvantum-összefonódás vizsgáló?

– Bármit is tettek itt, nem csak úgy kikapcsolták, hanem készenléti állapotba helyezték – jegyezte meg Eliza, miközben egy vezérlőpultot tanulmányozott. Azonnal felismerte a mintázatot. – Nézd, minden rendszer energiatakarékos módban van. Lehet, hogy csak arra vártak, hogy valaki visszajöjjön és újraindítsa őket.

A terem egyik sarkában nanomechanikus eszközök álltak, olyan fejlettek, hogy még Alejandro sem tudta beazonosítani őket, pedig két doktori fokozata is volt kvantumfizikából.

– Azt hiszem, ezek a szerkezetek részecskeszintű manipulációra szolgálhattak – mondta bizonytalanul. – De hogy pontosan mire? Rejtély.

Eliza egy komplex gépezet előtt állt, amelynek felépítése erősen ellentmondott a fizika ismert törvényeinek.

– Ez a hajtómű... vagy inkább generátor? – morfondírozott hangosan. – Semmilyen hagyományos mechanikai alapelvet nem követnek az alkatrészei. Istenem, bármit adnék, ha láthatnám működés közben!

– El tudjátok képzelni? – súgta, miközben szakértő tekintetével felmérte a környezetet. – Ezek itt olyan kutatásokat végeztek, amelyről nekünk még halvány fogalmunk sincs. Az eddigi technológiájukat látva akár sokezer évvel járhatnak előttünk. Ezek a fejlett lények eljöttek az Európára, aztán... egyszerűen mindent hibernáltak és elmentek.

– De miért? – kérdezte Isabelle, miközben fém ujjáival finoman végigsimított egy konzol felületén. – És hová?

Alejandro egy különös eszközhöz lépett, ami talán a téridő szövetét manipulálhatta. Azonnal felismerte a jelentőségét, de működésének részletei homályosak maradtak előtte.

– Azt hiszem, most már értem, mit jelent az „anyagtér” – mondta elgondolkodva. – Ez egy fizikai kutatólaboratórium. Csak egészen máshogy értelmezték a fizikát, mint mi. Sokkal komplexebben.

– De kik voltak ezek az emberek? És miért hagyták el ezt a helyet ilyen hibátlan állapotban? – Mindannyiuk fejében csak a kérdések sorakoztak, ám választ egyikre sem kaptak.

Ahogy elhagyták az „Anyagtér” labort, a következő helyiség felé vették az irányt. Az ajtó felett a „Mikroelemzés” felirat derengett, ugyanolyan halvány, kékes fénnnyel és masszív ajtóval, mint az előző laboratóriumnál.

– Mikroelemzés – olvasta hangosan Alejandro. – Ez valamilyen kémiai labor lesz az előzőek alapján.

Az ajtó ugyanolyan hangtalanul nyílt ki, mint az előző, és egy újabb, négyszáz négyzetméteres laboratórium tárult eléjük.

– Elképesztő... – suttogta Eliza, ahogy beléptek. – Sosem fogom megszokni ezeket a méreteket.

Ez a helyiség szinte az előző tökéletes ellentéte volt. Az „Anyagtér” nyílt, tágas terével szemben a „Mikroelemzés” labor szűkebb, számos kisebb munkaállomásra tagolódott, mind tele hihetetlenül komplex berendezésekkel. A falak mentén hermetikusan zárt, átlátszó fülkék sorakoztak, bennük egykor talán titkos kísérletek zajlottak.

– Ez tényleg egy kémiai laboratórium – mondta Isabelle, miközben az egyik munkaállomáshoz lépett. – De sokkal fejlettebb, mint bármi, amit valaha láttam.

A központi részen egy ember magasságú, henger alakú eszköz helyezkedett el, amely egyszerre többféle földi eszközhöz hasonlított: egyszerre lehetett mikroszkóp, spektrométer és valamiféle anyagmanipulátor. Ezernyi apró port és érzékelő vette körül, amelyek – akárcsak minden más a teremben – technikailag kifogástalan állapotban, csak éppen kikapcsolva álltak.

Alejandro egy különleges, kígyózó csőrendszerre figyelt fel, amely a terem mennyezetéről indult, és különböző munkaállomásokat kötött össze.

– Az egész terem tele van olyan berendezésekkel, amelyeknek még a funkcióját sem tudjuk meghatározni – mondta elgondolkodva.

A falak mentén vezérlőpanelek sorakoztak, rajtuk ismeretlen szimbólumokkal és jelzésekkel. Az egyik falon egy nagy, fekete, tükörsima felület húzódott végig, ami talán képernyő lehetett.

Az egyik sarokban egy elkülönített, kisebb helyiség volt látható, az ajtó felett „Atombelső átalakítás” felirattal.

– Szubatomi rekonstrukció? Ez hihetetlen – suttogta Alejandro, miközben az ajtóhoz közeledett. – Azt hiszem, ezek a lények képesek lehettek elemek átalakítására, talán még újak létrehozására is.

Miközben sétáltak a teremben, azt figyelték meg, hogy sehol sem voltak láthatók szerves anyagok maradványai vagy vegyszerek. Minden felület ragyogóan tiszta volt, de ezt már megszokták, itt viszont tényleg minden nyomot eltüntettek.

– Bárhogya is, ez nem hagyományos értelemben vett kutatólabor – mondta Isabelle. – A berendezések futurisztikusak, és tisztán látszik, hogy a mi technikánknál sokkal fejlettebbek.

Mindhárman érezték: ez a helyiség is csak egy újabb titok, egy újabb réteg volt a sok közül, amit ez a rejtélyes, elhagyatott állomás magában hordozott – és minél mélyebbre ástak, annál több kérdés merült fel bennük.

VII.

Az „L” szint a létesítmény legfelső szintjét foglalta el. A „Létévő szerkezetek” felirat valószínűleg a létfenntartó rendszerekre utalt, ami tökéletesen logikusnak tűnt az eddigi elrendezés alapján.

– Hihetetlen, milyen állapotban van ez a hely! – szólalt meg Kurt, amikor felértek a szintre és beléptek a komplexumba. – Akármilyen régi lehet, minden tökéletesen működik. Nincs kopás, nincs rozsdá, semmi elhasználódás. – Karjával szélesen intett végig a helyiségben. – Ez a technológia messze túlszárnyalja mindazt, amit ma el tudunk képzelni.

Liz csak bólogatott és próbálta befogadni a látványt. Az eddig gyakorlattal ellentétben itt szűk és sokkal sötétebb helyiségek követték egymást olyan vezérlőpultokkal és berendezésekkel, amihez hasonlót sem láttak tudományos munkásságuk során.

A folyosó egyre szélesedett, míg végül egy hatalmas, kör alakú terembe érkeztek. Kurt lélegzete elakadt a látványtól, és hallotta, hogy Liz is egy pillanatig ugyancsak levegő után kapkod.

Ez volt az első terem, ahol nem csupán tétlen gépek, hanem valóban működő berendezések fogadták őket: minden zúgott, bűgött, surrogott, mintha az egész hely egyetlen hatalmas szervezetként élne és lélegezne. A falak mentén üvegszerű csövek hálózata kígyózott, bennük kékesen derengő folyadék áramlott. A mennyezetről vékony, fénylő szálak ereszkedtek alá, melyek a padlóból kiemelkedő oszlopokkal kapcsolódtak össze. Az egész rendszer lüktetett, mint egy élő szervezet, mintha egy óriási szív pumpálná az energiát a létesítmény artériáiba.

– Ha jól látom, ez egy klímaszabályozó rendszer – szólalt meg Kurt szinte azonnal, felfelé mutatva, ahol a plafonon nagy, kerek nyílások voltak láthatók. – Levegő-újrahasznosítás, páratartalom, légnyomás, hőmérséklet-szabályozás... – bökött rá az egyes részekre. – Teljesen zárt rendszer. Önfenntartó, szinte lélegzik. Azok ott pedig biztosan a szűrőrendszerek részei – mutatott a hatalmas befűvő egységekre.

Lassan körbejárt, megvizsgálva a berendezéseket. Egyik sem hasonlított semmihez, amit valaha látott, mégis, szinte azonnal megértette a funkciójukat.

Liz közben a terem közepén álló központi konzolhoz lépett. Ahogy közelebb ért, a fekete felület életre kelt: egy hatalmas, holografikus kijelző nyílt meg felette, melyen bonyolult diagramok, grafikonok és adatok áramlottak a kékes fényben.

– Ez működik – suttogta. – És figyelj: válaszol a mozdulataimra.

Kurt csatlakozott hozzá, együtt tanulmányozták a kijelzőt. Liz óvatosan közelített egyik kezével a hologramhoz, és az reagált – a felület követte az ujjait, ahogy intuitíve navigált az adatblokkok köztük.

– Nézd ezeket! – mutatott egy adathalmazra. – Ha jól értelmezem, ezek a létfenntartó rendszer diagnosztikái. Biztos vagyok benne, hogy minden teljesen automatizált és önjavító.

A férfit azonban már más kötötte le. A konzol felső részén egy kör alakú panel volt, amit eddig nem vett észre. Amikor ujjaival óvatosan megérintette, a panel belsejében apró fények gyúltak, és a 3D kijelző megváltozott. Most a terem háromdimenziós modelljét mutatta, különös szimbólumokkal kiegészítve.

– Ez meg mi? – nyújtotta nyakát Liz. – Valami térkép?

Kurt homloka ráncokba szaladt, ahogy tanulmányozta a rendszert.

– Csak ez a szektor van rajta – mutatta. – Szerintem valami konfigurációs panel lehet. Inkább nem nyúlok bele, nem akarom a levegőt kikapcsolni az állomáson – húzta a száját.

– Tuti, hogy azt meg sem lehetne csinálni – Liz már a kezdetektől elkezdte felépíteni magában annak a fajnak képét, aki építette az állomást. – Biztos vagyok benne, hogy érzékeli a rendszer, hogy élőlények vannak a fedélzeten, s emiatt nem fogja engedni, hogy fatális módon módosítsd a paramétereket. Persze igazad van, én sem bántanám. Kíváncsi vagyok, de nem ennyire – nevetett.

Tovább haladtak, s nemsokára egy olyan terembe értek, ahol embervastagságú csövek indultak az oldalfalak mentén lefelé. A csöveken középen egy fél méteres szélességű betekintő ablak látszott.

– „Vízkezelő egység” – idézte fel Liz a holotérképen látott feliratot. Innen kapjuk a vizet.

– Mit gondoltok, zárt a rendszer, vagy... – Kurt egészen közélről kukucskált be az ablakon.

– Szerintem kell valahonnan utánpótlást kapnia – rázta a fejét Liz. – De egy óceánban vagyunk, szóval legfeljebb szűrni és tisztítani kell felhasználás előtt.

– Kár, hogy nem mentem Tamásékkal – gondolkodott hangosan Kurt. – Biztosan azon a szinten van az energiatermelő egysége az objektumnak. De majd később bepótolom!

– Miért érzem úgy, hogy még én sem tudom ellensúlyozni a tudós kíváncsiságát! – nézett rá tettetett sértettséggel Liz. Nevetni kezdett amikor meglátták a férfi megnyúlt arcát,

akinek még tiltakozni sem volt ereje, egyszerűen csak elpirult és zavartan mosolygott.

- Inkább nézzük meg, mit találunk még az utolsó részben!
- talált rá végre a hangjára és elindult előre.

Az utolsó terem nem volt túl nagy és szinte egyetlen hologramból állt. Hasonló volt a fogadóteremben levőhöz, csak minden teljesen áttetsző volt és nem mozgott, nekik kellett körbejárniuk. A létesítményt ábrázolta, minden egyes helyiségével, s a helyiségekben piros pontok mozogtak.

– Ezek mi vagyunk! – állapította meg Liz. – Jól sejtettem, hogy érzékel minket a rendszer. – Ahogy a Panoptikon területéhez ért az ujjával, egy panel jelent meg, amely a létfenntartás adatait tartalmazta az adott helyiségről. Megjelent még egy érték is, amely jelezte, hogy két ember van a teremben.

- Két ember? – Liz furcsán nézett a feliratra.
- Mi a bajod vele? – Kurt nem értette a nő kérdését.
- Ha te egy olyan információs ablakot terveznél, amely kijelzi, hány ember van egy adott helyiségben, hogyan fogalmaznád meg?
 - „Teremben levők száma: 2”... Ugyanígy.
 - És a szám mögé írnád, hogy „ember”? – húzta fel a szemöldökét Liz, amikor látta, hogy kezd leesni Kurtnek is a probléma.
 - Óóó! Persze, hogy nem! Ez akkor azt jelenti, hogy...
 - Bizony! Ez két dolgot jelenthet: ezen a létesítményen emberek is jártak, valamint, hogy ezen a létesítményen nem csak emberek jártak – fejezte be Liz a mondatot. Ez tudod mit jelent? Hogy ezek szerint nem vagyunk egyedül a világegyetemben!

A harmadik csapat már az „M” szint belsejében járt. Az eleje semmi érdekességet nem tartalmazott, vagy legalábbis számukra nem sok mindent mondott.

– Nézd, itt a Panoptikon szintje... alatta pedig... Ezek tehetetlenségi csillapítók. És itt... nyomáskiegyenlítők és gravitációs stabilizátorok – mutatta Tamás a terem egységeit.

Marcus szemöldöke a magasba szökött.

– Nem vagyok pilóta, de tudom, hogy ezek mire valók. De itt nem látom egyiknek sem értelmét egy óceánban, húsz kilométerre a jég alatt? Hacsak... – Elakadt a szava, majd újra a hologramra meredt. – Hacsak nem azért, mert ez az egész szerkezet... Lehetséges, hogy az óceánban is lehet vele mozogni?

Tamás Bauer kapitányra nézett, majd legyintett.

– Á, főlöszleges találgatnunk, úgysem tudjuk bizonyítani. Menjünk inkább tovább – javasolta. – Ebből a teremből több átjáró is nyílik. Kövessük a vastagabb csöveket!

Az egyik átjáró felé indultak, amely még mélyebbre vezetett a gömb aljában levő szektorba. Ez a folyosó rövidebb volt az előzőnél, és hamarosan egy újabb, kisebb, de nem kevésbé lenyűgöző terembe érkeztek.

Ez a helyiség sötétebb volt, mint az előző, csak a falak mentén húzódó sávok világítottak halványkék fénnel. A terem közepén azonban ott lebegett valami, ami azonnal magára vonta a figyelmüket – egy körülbelül két méter átmérőjű, fénylő, kékes-fekete gömb, a terem közepén lebegve. Körülötte áttetsző energiamező vibrált, és időnként apró, villámszerű kisülések pattantak belőle a köré helyezett gyűrűkbe. Ami azonban még különösebbé tette ezt a jelenséget, hogy a gömb körül szemmel láthatóan eltorzult, meghajlott a tér, mintha a valóság szövetén apró gyűrődés

keletkezett volna, és egy másik, ismeretlen dimenzió próbált volna áttüremkedni rajta.

– Ez... hihetetlen – suttogta Tamás, miközben óvatosan közeledett. – Soha életemben nem láttam ilyet.

– Én sem – felelte Bauer, miközben sűrű szakállát vakargatta. – De egy biztos: ez a gömb a komplett létesítmény energiaforrása.

Tamás bekapcsolta a rádióját.

– Alejandro, hallasz? Van itt valami, amiről véleményt kérnénk.

Rövid szünet után Alejandro recsegő hangja hallatszott a készülékből.

– Itt vagyok. Mi történt?

Tamás részletesen leírta a lebegő energiaforrást. Alejandro hallhatóan egyre izgatottabb lett.

– Várj, próbálj közelebb menni! Milyen mező van körülötte? Mágnesesnek tűnik? Antigravitációs? Sugárzást bocsát ki?

Marcus közelebb lépett, műszerével különböző méréseket végezve.

– Nem tudom pontosan beazonosítani – válaszolta. – A sugárzási szintje elenyésző. Ami igazán különös, hogy mintha... a semmiből – vagy inkább egy másik dimenzióból – nyerné az energiát.

Alejandro hangja szinte remegett az izgalomtól.

– Ugyanilyen érzésem volt azzal kapcsolatban, ahogy a lift működik! Az jutott eszembe, hogy a téridő energiáját hasznosítja valahogy... Amint itt végeztünk, mindenképpen megnézem én is! Majd találkozunk a Panoptikonban.

– Azt hiszem, nem ez az egyetlen furcsa dolog ebben a teremben – szólott közbe Tamás, aki időközben a kijárat melletti

berendezéseket vizsgálta. – Ezek itt... Kapitány, nézze meg ezeket! – kiáltotta izgatottan.

Bauer csatlakozott hozzá, Tamás pedig egy sor különös eszközre mutatott. Hosszú, henger alakú szerkezetek sorakoztak a fal mellett, mindegyiken különös, áramvonalas formájú fúvókák. Mellettük egy holografikus konzol, amelyen hosszú számsorok és három-dimenziós térkép látszott.

– Ez valamilyen számítógép? – kérdezte Marcus, ahogy odaért a többiekhez.

– Ez egy navigációs rendszer – mondta halkán Tamás, miközben vizsgálta a kijelzőket. – És ezek bizony hajtóművezérlők, bár inaktív állapotban.

Körbejárta a termet, szemével követve a falakból előbukkanó csöveket és vezetékeket, amelyek mind a központi energiagömb felé futottak.

– Most már biztos vagyok benne, hogy ez egy űrhajó! – kiáltott fel. – Az egész objektum egy űrhajó!

– Miért, eddig nem voltál biztos benne? – nézett rá meglepetten Bauer.

– Nem teljesen! Látnom kellett a bizonyítékokat! – Tamás egyre izgatottabban gesztikulált. – Ez a lapított gömb forma, legjobb egy űrhajó számára. Tehetetlenségi csillapítók, gravitációs stabilizátorok, hajtóművek, navigációs rendszerek... Ez nem csak egy megfigyelőállomás. Vagyis, nem csak az. Ez egy űrhajó, amelyet valamilyen okból ide, az Europa jege alá rejtettek!

Marcus a hajtóművezérlők felé fordult, és óvatosan végighúzta az egyik műszerét a konzol felszínén. A kijelzők halványan felvillantak, de aztán visszahalványultak.

– Mit gondolsz? Aktiválhatóak lennének? – kérdezte óvatosan.

– Ahogy a többi rendszert látom, egyértelműen! Azért nem merném megkockáztatni az elindítását – Tamás szeme még mindig további részleteket keresett, amellyel alátámaszthatja az elméletét. – Azt hiszem, erről be kell számolnunk a többieknek. Vissza kellene mennünk a Panoptikonba.

Miközben visszafelé haladtak, a látottak jelentőségén gondolkodtak. A folyosók most már másnak tűntek – nem egy statikus létesítmény részeiként, hanem egy hatalmas, alvó úrhajó részegységeiként.

Tamás megállt egy pillanatra.

– Ha ez egy úrhajó, akkor vajon miért van itt? Rejtőzködik? Ki rejtette el? Esetleg csak egyszerűen lezuhant? Vagy várakozik? És ha igen, mire?

Kérdéseire természetesen nem kapott választ, csupán saját lépteik puha hangja hallatszott a folyosón, ahogy a központi terem felé lépdeltek.

Eliza, Isabelle és Alejandro az „Égfürkésző” terembe léptek éppen be. Olyan halvány fény fogadta őket, mint a Panoptikonban. Amikor a szemük már hozzászokott a fényhez, érzékelték, hogy egy tágas, kör alakú terembe érkeztek. A falak mentén pedig több sorban elhelyezett tárolóegységek álltak. Ahogy közelebb értek, apró, kristályszerű eszközöket találtak, kis tárolókba állítva. Ahogy kezükkel a kristályhoz közeledtek, mindegyik fölött egy-egy kép és némi felirat jelent meg. Alejandro megérintette az egyiket, amely fölött felismerhetően a Föld jelent meg, mire a terem közepe hirtelen erős fényt kezdett árasztani.

Megfordultak és egy bolygórendszer holografikus képét látták ragyogni – a mi Naprendszerünket. Alatta szövegek voltak, ugyanolyan írással, mint amit a Panoptikonban láttak.

– Nem tudom elolvasni – rázta a fejét Eliza frusztráltan. – Bár Samantha itt lenne! Ő talán többet értene ebből a nyelvből.

Alejandro közelebb lépett a vetítéshez és karjával, kezével mozdulatokat tett a felületen. A kivetítés reagált – újabb és újabb képek jelentek meg, bolygók, csillagok, különös szerkezetek ábrái – mintha egy könyvben lapozott volna.

– Próbálok navigálni, de nem teljesen értem a kategóriákat – magyarázta. – Ez kimondottan a Naprendszerünkről tartalmaz mérhetetlen mennyiségű információt. Válasszatok egy másikat! – kérte szinte játékosan.

Eliza módszeresen haladt egyik kristálytól a másikig, keresve azt, amely a leginkább érdekesnek tűnt. Végül azt választotta, amely egy igen színes csillagködöt mutatott kicsiben. Ahogy hozzáért, azonnal módosult a konzol fölött megjelenő kivetítést.

– Ez gyönyörű! – Alejandro ámuldozva figyelte a számára ismeretlen égi objektumot. Úgy érezte, ő is része ennek a káprázatos csillagködnek.

– Van fogalmatok, hogy ez melyik nebula? – kapcsolódott be a csodálkozásba Isabelle is, aki eddig csak ámuldozott és a kezével próbált adatokat szerezni.

Alejandro nemet intett, biztos volt benne, hogy sosem találkozott ezzel a formával. Lehetséges, hogy egyszerűen egy másik szögből fotózták, vagy akár olyan távolságban található, ahová még az emberiség nem jutott el.

– Ez valami galaktikus kódex lesz – javasolta Eliza, miután befejezte a képek rögzítését a kamerájával. – De térjünk vissza ide Sammel is. A nyelvészeten ő a szakértőnk.

Elhagyták az Égfürkészt, és a következő helyiség felé indultak.

Ez a helyiség teljesen más jellegű volt, mint az előző. Nem kristályok, hanem különféle munkaállomások és műszerek töltötték meg a teret. A falak mentén vitrinszerű tárolók sorakoztak, bennük ismeretlen eszközökkel.

– Komoly laboratórium – állapította meg Alejandro azonnal, szakértő szemmel járta körbe a berendezéseket. Eliza egyik munkaállomástól a másikig haladt, próbálva megérteni, mire használhatták őket.

– Igazad lehet – mutatott egy sor eszközre, amelyek egy hosszú pulton pihentek. – Ugyanis ezek egyértelműen terepvizsgálatokra lettek kialakítva. Nézd: mintavevők, elemzők... De sokkal fejlettebbek, mint bármi, amit valaha használtunk.

Alejandro közben az egyik központi berendezést vizsgálta, amely leginkább egy bonyolult mikroszkópra emlékeztetett, de a felépítése teljesen idegen volt.

– Ez pedig egy spektrális analizátor – mondta, miközben óvatosan megérintette a készülék felületét. – De a felbontása messze meghaladhatja a mieinket.

A laboratórium egy másik részén Eliza különleges állványokat talált, rajtuk kőzetek, kristályok és más anyagok helyezkedtek el, gondosan rendszerezve.

– Ilyennek képzelek el egy jövőbeli geológiai labort – jegyezte meg. – Akik ezt az egészet létrehozták, mindent tudni akartak a környezetükről.

– Szerintem ezen leletek jelentős része nem is a mi naprendszerünkben való – tette hozzá Alejandro elgondolkodva. – Ha nem tudnám, hogy egy óceánban vagyunk a húsz kilométeres jégpáncél alatt, simán elhinném,

hogy ezzel a létesítménnyel hatalmas távolságban levő csillagrendszereket fedeztek fel, vizsgálták és katalogizálták.

Eliza csak megvonta a vállát.

– Ha mindezt meg tudták valósítani, a többit is el tudom képzelni.

– Én egyre inkább elhiszem, hogy ez egy űrhajó. Csak nehogy elinduljon, míg rajta vagyunk! – nevetett Isabelle, protézisével a lehető legtöbb adatot összegyűjtve.

A következő terem az előzőnél is egyszerűbb volt. Egy, a Panoptikonhoz hasonló tér fogadta őket, ugyanúgy egy konzol volt csak a teremben. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, a kivetítés automatikusan aktiválódott. Egy holografikus idővonal bukkant elő, amely tizenkétezer évvel ezelőtt indult, és napjainkig tartott.

– Miért pont tizenkétezer év? – kérdezte Alejandro, hitetlenkedve fürkészve a dátumokat.

– Huh, sok minden... – gondolkodott Eliza. – Akkor volt a pleisztocén vége és a holocén kezdete. A nagy jégkorszak vége, emiatt innentől számítjuk a mezőgazdaság és az állattenyésztés kezdetét – kezdte sorolni. – De ehhez le kellett telepedniük. Így az első falvak és városok létrejötte is erre az időszakra tehető.

– Biztosan volt valami kulturális változás is, ami miatt ez a kezdődátum – nézett a nőre a fizikus.

– Rengeteg mítosz alapját teszik erre az időszakra, úgy tekintik az akkori mitológiát, mint az „elvesztett civilizációk” vagy „korábbi korszakok” – vonta meg a vállát Eliza. A pulthoz állt és azonnal elkezdte előre tekerni, majd véletlenszerűen valahol megállt. A körülöttük megjelenő kivetítés

kristálytisza minőségben látszott, úgy érezték, maguk is részesei a történelemnek.

– Ez hihetetlen – suttogta, miközben a jelenet Egyiptom piramisait mutatta, meglepő részletességgel. – Ezek nem rekonstrukciók. Ezek túl részletesek, túl pontosak ahhoz. És...

– Mit látsz? – lépett közelebb Alejandro. – Egyiptom aranykora? – Egyik kedvenc időszakom.

– A nagy piramisokat ugye körülbelül 4 500 évvel ezelőtt építették? – kérdezte Eliza.

– Igen, az időszámításunk előtti 26. században...

Mindhárman megdermedve nézték a videó alatti idővonal számait, hiszen az ismert dátum helyett a Krisztus előtti 60. század időszakát mutatta a kijelző.

– Robert Schoch-nak igaza volt! – nevetett fel Alejandro. – Már ha hihetünk ennek az archívumnak!

A képek között szövegek is megjelentek, de ahogy az előző termekben, itt sem tudták értelmezni azokat. A látványt azonban így is nehéz volt feldolgozni – a történelem kulcsmomentumai peregtek előttük, méghozzá olyan perspektívából, amit ember nem láthatott.

– De hogyan lehetséges ez? – kérdezte Isabelle. – Hogyan láthatták mindezt ilyen részletességgel? Nem lehettek holografikus kamerák abban a korban... hacsak...

– Hacsak nem utaztak vissza az időben – vette át a szót Alejandro. – Vagy valahogy megfigyelték a múltat... kívülről.

Egy különösen drámai jelenet jelent meg – egy hatalmas csata, amelyet Eliza az első világháború nyugati frontjaként azonosított. A képek olyan valóságosak voltak, hogy szinte hallani vélték a fegyverek robaját.

– Nem csak a távoli múltat figyelték – mutatott rá Eliza. – Hanem a közelmúltat is.

Szavait hirtelen megszakította Alejandro kommunikátorának hangjelzése. A férfi a készülékhez nyúlt.

– Alejandro – hallották Tamás hangját a készülékből. – Van itt valami, amit látnod kell. Egy energiaforrás, amiről véleményt kérnénk.

Alejandro figyelmesen hallgatta, ahogy Tamás részletesen leírta az általuk talált lebegő energiaforrást. Pár mondatban válaszolt, közben látszott, ahogy arcára egyre növekvő izgalom ült ki.

Miután a beszélgetés véget ért, Isabelle kérdően nézett Alejandrora.

– Mi történt? Miről beszéltek?

– Valami rendkívüli energiaforrást találtak a déli blokkban – felelte a fizikus, tekintete még mindig a körülöttük lebegő képeken. – Úgy hangzik, a teljes objektumot az látja el, de teljesen ismeretlen a mi fizikánk számára. De most... fejezzük be a kutatást itt.

Még egy rövid időt töltöttek a teremben, dokumentálva mindent, amit láttak. A történelmi jelenetek között navigálva Eliza úgy érezte, egy múzeumban kalandozik, amely az emberiség történelmét mutatja be – csak éppen olyan részletességgel és olyan perspektívából, ami eddig elképzelhetetlen volt.

– Abba gondoljatok bele, hogy milyen szinten változtatja meg ez a felfedezés a történelmünket. Nincsenek többé találgatások, csak a puszta tények. – A nő arcán izgalom tükröződött. – Ez nem egy egyszerű megfigyelőállomás. Ez egy teljes archívum az emberiség történelméről, a technológiánkról, a civilizációnkról egészen a jelen korig!

Alejandro elgondolkodva bólintott, de gondolatai már Tamás hívása körül forogtak.

– Az az energiaforrás, amit Tamásék találtak... – kezdte lassan. – Valami olyasmi lehet, ami nem a mi világunkból származik.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Eliza.

– Egy ideje már gondolkodom rajta... A fizika jelenlegi állása szerint – magyarázta Alejandro –, a világegyetem energiájának nagy része számunkra láthatatlan és elérhetetlen. A sötét energia, a sötét anyag... Ezek manapság csak a tudósok fejében létező elméletek, amire semmilyen direkt bizonyíték nincs. De mi van, ha valaki rájött, hogyan érje el és hasznosítsa ezeket?

– Sötét energia? – Eliza szemöldöke a magasba emelkedett.

– A látottak alapján egyre inkább ezt gondolom – bólintott Alejandro. – Akármilyen is ez a hely, olyan energiaforrást használ, amely a jelenlegi fizikánk szerint lehetetlen.

A visszafelé vezető utat néma csendben tették meg – mindegyikük gondolatai a friss felfedezések körül forogtak. Amikor átlépték a Panoptikon küszöbét, már pontosan tudták: amit találtak, nem csupán egy különös régészeti érdekesség vagy tudományos kuriózum. Hanem valami olyasmi, ami alapjaiban írhatja át mindazt, amit eddig az emberiség a saját történelméről, tudományáról – és önmagáról – gondolt.

Amikor befejezték a Mikroelemzés helyiség átvizsgálását, továbbhaladtak a következő laboratórium felé. A bejárat felett a már ismerős kékes fényvel az „Életszemle állomás” felirat derengett.

– Életszemle állomás? – olvasta hangosan Isabelle. – Ez valami biológiai kutatólabor lehet, azaz az én területem!

– Kíváncsi vagyok, mit találunk odabent – felelte Alejandro, miközben az ajtóhoz lépett.

Az ajtó ugyanazzal a hangtalan precizitással nyílt ki, mint a többi laboratóriumnál. Ahogy beléptek, egy újabb helyiség tárult eléjük, de ez teljesen más elrendezésű volt, mint az előzőek.

A terem közepén hosszú, íves pultok sorakoztak, rajtuk különböző méretű, áttetsző tartályokkal. Bár most üresek voltak, jól látszott: egykor folyadék lehetett bennük. Mellettük bonyolult, karszerű szerkezetek álltak, végükön vékony tűkkel és érzékelőkkel.

Isabelle azonnal az egyik tartályhoz sietett, bionikus karja már analizálta is a szerkezetet.

– Ez nem egyszerű inkubátor – mondta, miközben ujjaival végigfutott a tartály szélén. – A belső felülete különleges anyagból készült, ami reagálhatott a benne lévő anyagra. Még soha nem láttam ilyet.

Eliza módszeresen járta körbe a termet, s ahogy megszokta, minden részletet dokumentált.

– Itt rendszert vélek felfedezni a tartályok elrendezésében – jegyezte meg. – Nem véletlenszerűen helyezték el őket. Mintha... egy evolúciós folyamat állomásai lennének.

Alejandro, akit lenyűgözött a helyiség, most megszólalt.

– Tudod, mi a különös, Isabelle? – fordult kollégájához. – A terraformálási technológiánk ehhez képest játékszernek tűnik.

– Ne emlékeztess – morogta Isabelle, miközben követte. – A Mars átalakításán is hány évet dolgoztunk, ők pedig... ki tudja, mire voltak képesek?

Bent egy kör alakú platform állt, körülötte holografikus kivetítők sorakoztak. A platform közepén egy mélyedés volt, amely talán egy minta elhelyezésére szolgálhatott.

– Ezt vélhetően DNS-szekvenálásra tervezték, de sokkal fejlettebb szinten – mondta Isabelle, ahogy körbesétálta a platformot. – Talán teljes genomokat tudtak itt rekonstruálni, sőt, lehet, hogy akár módosítani is.

– Figyelemreméltó, hogy semmilyen szerves anyag nem maradt hátra – mondta Eliza. – Az én tapasztalataim szerint még a legsterilebb környezetben is van nyoma az organikus tevékenységnek. Itt viszont semmi.

A labor egyik falán hosszú, átlátszó fülkék sorakoztak, amelyek valamiféle növénytermesztésre szolgálhattak. Mindegyik teljesen tiszta volt, bármiféle föld vagy növényi maradvány nélkül.

– Ezek a növesztőkamrák kontrollált körülményeket biztosíthattak – magyarázta Isabelle, miközben a protézisével gyűjtött adatokat elemezte. – De hogy milyen növényeket vagy élőlényeket tenyésztettek bennük, arról fogalmam sincs.

Alejandro egy különös berendezés előtt állapodott meg, amely a jelzések alapján energia- vagy fényimpulzusokat bocsátott ki, amikor működésben volt.

– Ez... ez valószínűleg valami energiamező-generátor – mondta elgondolkodva. – Talán a biológiai minták körül hozott létre speciális környezetet.

Eliza precíz módszerével körbejárta a teljes laboratóriumot, minden részletet gondosan megfigyelve.

– Az általam tanulmányozott marsi formációkról sokáig azt hittük, egy ősi kultúra nyomai – jegyezte meg. – De ez... ez valódi bizonyíték egy fejlett intelligencia létezésére. Hihetetlen, hogy ilyen állapotban hagyták hátra.

– A kérdés az – szólalt meg Isabelle, miközben továbbra is adatokat rögzített –, hogy a saját biológiájukat tanulmányozták itt, vagy valami egészen mást?

Alejandro, akinek szemei csillogtak a laboratórium titkai láttán, csak annyit mondott halkán:

– Vagy talán a miénket.

A három tudós tovább vizsgálta a helyiséget, mindegyikük a saját szakterülete felől közelítve meg a különös berendezéseket. Bármennyire is próbálták megfejteni a helyiség titkait, makacsul őrizte azt – ahogyan az egész állomás is, amely egykor egy ismeretlen, fejlett civilizáció otthona lehetett.

VIII.

A Társalgó halk, megnyugtató atmoszférája éles kontrasztban állt a nap idegtépő izgalmaival. A tágas, kétszáz négyzetméteres tér már nem pusztán egy funkcionális helyiség volt, hanem otthonos szigetként szolgált az idegen technológia tengerében. A nap eseményei után mindannyian érezték: most igazán szükségük van egy kis feszültségoldásra – a létesítmény tervezőinek ergonomikus közösségi terme tökéletes menedéknek bizonyult.

Az előző esti rögtönzött ünneplés után a helyiséget tovább alakították: a nagy asztalok körül kényelmes ülőalkalmatosságok sorakoztak, a falakon megjelentek a csapat által készített első felvételek kivetítései, a háttérben halk zene szólt. Tamás egy régi jazz-albumot keresett elő, a lány dallamok pedig furcsa, időtlen hangulatot varázsoltak a futurisztikus térbe. Bár a hangulat felszínesen oldott volt, a levegőben továbbra is ott vibrált a feszültség – túl sok élmény, túl sok megválaszolatlan kérdés maradt a nap végére.

Marcus az improvizált bárpultnál serénykedett, gondosan kimérve az italokat. Bauer kapitány ritka brandygyűjteményének első palackja már kiürült, a másodikat apró poharakban adták körbe. Eliza a sarokban saját teakészletét rendezgette, épp egy különleges kínai teát forrázott le magának és Samanthának.

William, kezében egy pohár whiskyt forgatva járkált a teremben, egyik beszélgetésből a másikba csatlakozva, miközben próbálta összerakni a nap folyamán feltárt információk mozaikját. Végül az asztal közepéhez lépett, és halkán megköszöri a torkát.

– Figyelmet kérek, barátaim – szólalt meg. A halk beszélgetés elcsendesedett, minden tekintet felé fordult. – Azt

hiszem, itt az ideje, hogy megosszuk egymással, mit találtunk a mai nap folyamán. És bár ez nem egy hivatalos megbeszélés – emelte fel a poharát –, mégis javaslom, haladjunk sorban, csoportonként.

– Hivatalos vagy sem, a főnök mindig főnök marad – jegyezte meg Tamás halkán Bauer kapitány felé, aki csak egy sejtelmes mosollyal válaszolt.

– Kezdhettek! – intett William Kurtnek és Liznek.

Kurt felállt, vett egy mély lélegzetet, és körbehordozta tekintetét a társaságon. Kényelmesen öltözött – mindenki levetette már a szürke expedíciós ruházatot, és a privát, kényelmes holmiját viselte. Kurt kockás ingben és farmerben állt előttük, míg Liz szorosan mellette egy laza, mélykék tunikában és szürke jóganadrágban.

– Mi a létesítmény legfelső, L-szintjét vizsgáltuk, ahol a létfenntartó rendszerek találhatóak – kezdte Kurt. – Ami talán a leginkább megdöbbenő volt... – egy pillanatig elhallgatott, kereste a szavakat –, hogy ezek a rendszerek még mindig működnek.

– Hány éve lehetnek itt? – kérdezte Sam.

– Ez az! – csapott az asztalra Kurt. – Ez az egyik legfőbb kérdés. Ha figyelembe vesszük az állapotukat, azt mondanám, hogy akár tegnap is telepíthették volna őket. Sehol egy kopásnyom, egy elhasználódott alkatrész. Azonban a létesítmény technológiája és elrendezése alapján... – itt Lizre pillantott.

– Évszázadok, talán évezredek is lehettek – vette át a szót Liz. – És mégis, minden működik. A légszűrés, a vízkezelés, a hőmérséklet-szabályozás – azt érzem, hogy valamilyen módon mindent ránk, emberekre szabtak.

Liz most előrelépett, tabletjén egy képet mutatott.

– Képzeljétek, találtunk egy helyiséget, amely élő képet mutat az egész létesítményről – magyarázta lelkesen. – Az egész objektumot figyelik a szenzorok, és jelzik, hol tartózkodnak emberek.

– Ami igazán meglepő volt – mosolygott Liz –, hogy a kijelzőn ez állt: „Személyek száma: 2 ember”.

– „Ember”? – Ezek szerint...

– Esetleg más lényekre is fel van készítve a rendszer? – kérdezte Eliza és tekintetében egyszerre csillant aggodalom és szakmai érdeklődés.

– Erre nincs bizonyítékunk – vonta meg a vállát Kurt. – De mindenesetre érdekes, hogy explicit határozza meg a fajt. Olyan, mintha más fajokra is fel lenne készítve... – elhallgatott, talán túl merésznek találta a gondolatot. – Ez legfeljebb azt jelentheti, hogy a tervezői vagy találtakoztak más értelmes lényekkel is, vagy... ők maguk nem emberek voltak.

Halk moraj futott végig a csapaton. Marcus kényelmetlen mozdulattal igazította meg üres fegyvertokját, amit még mindig nem volt hajlandó levenni.

– Megtudtunk még valamit... – lépett előre Liz, tekintetével találva Kurtét, aki bátorítóan bólintott. – A létfenntartó rendszer teljesen zárt. Megújítja a levegőt, újrahasznosítja a vizet.

– Épp ahogy egy űrhajónak kell – szólalt meg Tamás.

William jelentősegteljesen a pilótára nézett.

– Ti is erre a következtetésre jutottatok?

Tamás megvonta a vállát.

– Már nem csak következtetés. Ez már tény. – Felegyenesedett ültéből. – A H-szint, ahol mi jártunk, egyértelműen egy hajtóműrendszer. Azt hiszem, nem túlzás kijelenteni, hogy az egész létesítmény valójában egy űrhajó.

Eliza, aki épp a teáját kevergette, meglepetten nézett fel.

– Űrhajó? Az Europa jege alatt? Még mindig nem tudom, vagy nem is tudom... nem akarom elhinni.

– Pedig... – bólintott Tamás. – Klasszikus hajtóművezérlők, navigációs rendszerek, gravitációs stabilizátorok, tehetetlenségi csillapítók – az összes szükséges rendszer, ami egy űrhajóhoz kell. És szintén kifogástalan állapotban vannak.

– És találtunk valami mást is – szólalt meg Marcus. – Egy ismeretlen energiaforrást, amely mindent működtet. Semmihez sem hasonlítható, amit valaha láttam.

Alejandro szeme felcsillant és előredőlt.

– Az energiaforrás... Már akartam kérdezni! Milyen volt pontosan?

– Egy lebegő, kékes-fekete gömb, körülötte energiamező – válaszolta Tamás. – De a legkülönösebb, hogy maga a tér is eltorzult körülötte. Mintha... egy másik dimenzióból szívná át az energiát.

– Kvantumfizikai szempontból ez... – Alejandro elakadt, keresve a megfelelő szót – ...forradalmi. Ha a téridő energiáját képesek voltak közvetlenül hasznosítani, az megmagyarázná, hogyan működik még mindig minden rendszer. Gyakorlatilag kimeríthetetlen energiaforrással rendelkeznek.

– Tehát egy űrhajóban vagyunk – összegezte William. – Egy működőképes űrhajóban, amely valamilyen okból az Europa jégpáncélja alatt parkol.

– És már hosszú ideje itt van – tette hozzá Bauer. – A kérdés csak az, hogy mióta, és mikor jönnek vissza a tulajdonosai?

Zavart csend ereszkedett a társaságra. Samantha töltött magának még egy pohár teát, és elgondolkodva kortyolta.

– Mi történt veletek, Alejandro? – kérdezte végül William.
– Ti mit találtatok az első szinten?

Alejandro, Isabelle és Eliza egymásra néztek, némán, csak néhány pillantással egyezettették, ki kezdje. Végül Eliza állt fel.

– Mi a kutatólaboratóriumokat tártuk fel – kezdte. – Az „Anyagtér” és a „Mikroelemzés” laborokban olyan technológiát találtunk, ami messze meghaladja a jelenlegi képességeinket. Fizikai kutatásokra, anyagok átalakítására, talán még új elemek létrehozására is alkalmasak lehetnek.

– De ami igazán érdekes volt – vette át a szót Alejandro –, hogy minden egyes berendezés konzerválva lett. Nem kikapcsolva, hanem energiatakarékos üzemmódban, csak arra várna, hogy valaki újra használatba vegye.

Isabelle biotechnológiai karja halkán zúgott, miközben gesztikulálni kezdett vele.

– Az „Életszemle állomás” valószínűleg biológiai minták tanulmányozására és talán genetikai módosításokra szolgált – magyarázta. – Amit nem tudok eldönteni: a saját biológiájukat tanulmányozták, vagy esetleg... a miénket.

– A miénket? – kérdezte élesen Kurt.

– Csak spekuláció – vontá meg a vállát Isabelle. – De a berendezések kialakítása alapján nagyon is lehetséges.

Eliza felemelte a kezét, jelezve, hogy van még valami.

– A legkülönösebb felfedezést az „Égfürkésző” és a „Tudástár” termekben tettük – mondta. – Az „Égfürkésző” egy csillagászati adatbázis, rengeteg holografikus felvétellel különböző csillagrendszerekről, bolygókról, kozmikus jelenségekről. A „Tudástár” pedig...

Elhallgatott, pillantása találkozott Alejandroval. A férfi vett egy mély lélegzetet.

– A „Tudástár” egy történelmi archívum – folytatta Alejandro. – Egy olyan részletes és pontos, hogy az szinte lehetetlen. Láttunk felvételeket az emberi történelem különböző időszakaiból, olyan részletességgel, amit abban az időszakban lehetetlen lett volna felvenni, hiszen még az áramot sem ismerték.

– Felvételeket a múltból? – hitetlenkedett Bauer. – Ez akkor inkább valami virtuális rekonstrukció lehetett, nem?

– Nem – rázta a fejét Eliza határozottan. – Legalábbis szerintem nem! Ezek nem egyszerű rekonstrukciók voltak. Túl sok apró részlet, túl sok olyan momentum, amit csak akkor lehetett rögzíteni, ha valaki tényleg ott volt, a helyszínen. És ami még furcsább... – hezitált egy pillanatra – ...láttunk felvételeket az egyiptomi piramisokról.

– Ezek után mi olyan furcsa ebben? – kérdezte Marcus.

– A datálás – vágta rá Eliza. – A felvételeken a piramisok az időszámításunk előtti 60. században épültek, nem a 26.-ban, ahogy ma tudjuk.

– Ez több mint 3000 év különbség! – jegyezte meg Sam. – Lehetséges, hogy a fordítás pontatlan?

– Nem hiszem – rázta a fejét Eliza. – A számok egyértelműek voltak. És nem ez volt az egyetlen eltérés a mi történelmi ismereteinktől. Úgy tűnik, a létesítmény készítői sokkal többet tudtak a múltunkról, mint mi magunk.

– Nem lehetséges, hogy nem a mi történelmünket láttátok? – kérdezte Sam két korty között.

– Kiét másét? – vont a vállát Isabelle. – Egyértelműen földi emberek voltak, különböző korokból, különböző eseményekből.

– Vagy talán... – kezdte Alejandro, majd elhallgatott, mintha visszariadna attól, amit mondani készült. – Vagy talán képesek

voltak időben utazni – fejezte be halkan a fizikus. – Vagy legalábbis megfigyelni a múltat.

A csoporton nevetés futott végig, bár érezhető volt, hogy a látottak alapján már akár ezt is el tudják képzelni.

– Senki sem bizonyította az ellenkezőjét annak, hogy lehet utazni az időben. Főleg a múltba, ami már megtörtént... – próbálta Alejandro védeni az igazát.

A kör most William és Samantha felé fordult. William letette a poharát és közelebb húzta a székét az asztalhoz.

– Mi a Panoptikont vizsgáltuk – kezdte. – És találtunk egy...
– kereste a szavakat – ...felhasználói felületet, hogy úgy mondjam. Egy holografikus konzolt, amelyen négy ikon szerepel.

Sam előrehajolt.

– Az első ikon egy adattárhoz, vagy ahogy a felület saját magát hívja, a „Dokumentár-hoz” vezetett, bár a legtöbb információt egyelőre nem tudom értelmezni... A nyelv... különös. Alapvetően angol eredetű, de folyamatosan eltér attól, amit ismerünk. Szerintem az angol egy jövőbeli változata lehet, több száz év nyelvfejlődésével.

Kurt szeme elkerekedett.

– Az angol egy változata? Ez azt jelentené, hogy...

– Igen – bólintott Sam. – Akárki is építette ezt a létesítményt, vagy ismerte az emberi nyelvet, vagy ember volt. Méghozzá a jövőből.

– Ez őrülség! – jelentette ki Bauer. – Időutazás? Jövőbeli emberek? Túl sok a sci-fi-t néztek, emberek!

– Talán – ismerte el William. – De van még valami, amit láttunk. A harmadik ikon a konzolon a Földet ábrázolta egy másik, ismeretlen bolygóval vagy holddal. A negyedik pedig...

– A negyediken egyszerűen csak a „TIME” felirat szerepelt – fejezte be Sam. – Időkapszula? Időgép? Nem tudjuk. Egyiket sem mertük még aktiválni.

– Okosan tettétek – bólintott Marcus. – De nem említettétek a második gombot.

– Ó, az csak egy, a Nexus-t érintő felület, ahol bármit lehet konfigurálni. Olyan lehet, mint amit Kurt és Liz is felfedeztek.

Újabb csend ereszkedett a társaságra, ahogy mindenki megpróbálta feldolgozni az elhangzottakat. A képlékeny elmélet, miszerint az állomás inkább valamiféle megfigyelőállomás, immár alaposan megváltozott.

– Ha ez valóban egy űrhajó, amelyet jövőbeli emberek, vagy legalábbis emberi nyelvet ismerő idegenek építettek... – kezdte Eliza. – És lehetséges, hogy képes az időben utazni vagy megfigyelni az időt... És mindez itt parkol a Europa jégpáncélja alatt... Már csak az a kérdés, hogy miért? Miért van itt? Miért hagyták itt? És miért pont most találtuk meg?

Senki sem tudott válaszolni. Bauer kapitány végül felállt, és újratöltötte mindenki poharát.

– Azt hiszem, mára elég a rejtélyekből – mondta. – Holnap folytatjuk a kutatást. Igyunk az emberiség legnagyobb felfedezésére!

– Az emberiség legnagyobb felfedezésére! – visszhangozták, és koccintottak.

Az étkezés és a könnyed ivászat folytatódott, ahogy mindenki megtalálta a számára legkevésbé taszító élelmiszereket a hajóról lehozott választékból. William szétosztott néhány speciális űrhajós csokoládét is, amit titokban hozott magával a készletből.

– Ez nem szerepel a hivatalos ellátmányban – kacsintott –, de egy kis luxusra mindenkinek szüksége van.

A csokoládé azonnal feldobta a hangulatot, és ezzel együtt a feszültség is oldódni kezdett a helyiségben. A társalgóban lassan mélyebb, személyesebb irányt vett a beszélgetés. Tamás mesélni kezdett arról, hogyan választotta a pilóta hivatást, Kurt a korai tudományos kudarcairól beszélt, amelyek végül a jelenlegi kutatásaihoz vezették. A hangulat egyre fesztelenebbé vált – mindannyian érezték, hogy ez a kis szusszanás már nagyon hiányzott ahhoz, hogy feldolgozhassák a nap eseményeit.

– És te, Isabelle? – kérdezte Liz, amikor egy rövid csend állt be. – Hogyan lettél biotechnológus?

Isabelle karja újra kiadta azt a megszokott halk, zümmögő hangot, ahogy öntudatlanul az asztal széléhez érintette. Egy pillanatig úgy tűnt, nem fog válaszolni.

– A balesetem után – szólalt meg halkán. – Addig is érdekelt a tudomány, de... – rövid szünetet tartott, mély levegőt vett. – Hat éve egy kísérleti marsi biodómban dolgoztam. Az volt a feladatunk, hogy olyan növényeket hozzunk létre, amelyek a marsi talajon is életképesek. Egy nap... baleset történt.

Mindenki elcsendesedett, s figyelmesen hallgatta.

– Az egyik kísérleti üvegház légmentesítő rendszere meghibásodott. Az oldalfal berobbant a nyomáskülönbség miatt. – Felemelte karját. – Ugyanez a kar tartotta vissza az egyik kutatótársamat, hogy ne sodródjon ki a réseken keresztül a marsi légkörbe. De az üvegszilánkok... – Elhallgatott. – Több mint fél órába telt, mire a mentőcsapat odaért. Életem leghosszabb fél órája. Addigra a bal karom használhatatlanná vált, amputálni kellett. De a kollégám túlélte.

– Ez... ez elképesztő – suttogta Sam.

– Nem teljesen – Isabelle arca most már kifejezéstelen volt.
– Bárki megtette volna. De utána eldöntöttem, hogy ha már új kart kell kapnom, az legyen a legjobb, amit az emberiség létre tud hozni. – Elmosolyodott, ami ritkán fordult elő nála. – Ez a kar most már annyira részem, hogy néha elfelejtem, hogy nem az eredeti.

William észrevette, hogy Alejandro úgy néz Isabelle-re, ahogy korábban még soha.

– Elég az érzelgősségből – legyintett Isabelle hirtelen, megtörve a pillanat varázsát.

A beszélgetés ezután lazábbá vált, kisebb csoportokra oszlott. A bárpultnál Tamás éppen egy újabb italt kevert magának, amikor mellé lépett Bauer kapitány.

– Szóval, pilóta, mit gondolsz? – kérdezte a kapitány. – Mi ez az egész?

Tamás vállat vont.

– Őszintén? Fogalmam sincs, kapitány. De biztos vagyok benne, hogy megváltoztatja mindazt, amit eddig tudtunk.

– És ez jó dolog, vagy rossz? – töprengett Bauer.

– Attól függ, mire használják majd – felelte Tamás. – Ha tényleg megtaláltuk a megoldást az emberiség energiaproblémáira, az jó. De ha ezt a technológiát fegyverként fogják használni...

– Mindig is ez volt az emberiség átka – bólintott Bauer. – A legnagyobb felfedezéseinket fegyverré alakítjuk.

– Talán ezúttal más lesz – mosolygott bizakodóan Tamás.

– Optimista vagy – jegyezte meg a kapitány. – De tudod mit? Ennek a világnak szüksége van az optimistákra.

Az egyik sarokban Alejandro és Isabelle ültek egymás mellett egy kényelmes kanapén és folytatták az előző témát. Isabelle a karját mutatta Alejandrónak.

– Szóval ez az implantátum közvetlenül az idegrendszeredhez kapcsolódik? – kérdezte a fizikus, miközben óvatosan szemügyre vette a kar kékes fénnel derengő csatlakozásait. – Még sosem figyeltem meg, azt hittem, zavarna téged.

– Ó, dehogy! Inkább büszke vagyok rá! – nevetett Isabelle, maga előtt forgatva a karját. – Ez már nem pusztán mechanikus eszköz, inkább részben organikus. Gyakorlatilag összenőtt a szervezetemmel.

– Lenyűgöző – suttogta Alejandro, és óvatosan megérintette a kar egy részét. – Fáj a beültetés?

Isabelle tekintete egy pillanatra elrévedt.

– Igen, de nem úgy, ahogy gondolnád – válaszolta halkán. – A fizikai fájdalom elviselhető volt. De elveszíteni egy testrészt, aztán újratanulni, hogyan használd az újat, az... – elhallgatott.

– Nem kell beszélned róla, ha nem akarsz – mondta Alejandro gyengéden.

– Nem, nem gond – rázta meg a fejét Isabelle, és halványan elmosolyodott. – Már túl vagyok rajta. Akkoriban még kísérleti fázisban volt ez a technológia. – Felemelte a karját, és az ujjai tizedmilliméteres precizitással mozogtak. – Most már szinte hálás vagyok érte. Ez lett a mesterművem. Működőképes biotechnológia.

– Ezek szerint te voltál az első alany? – Alejandro szeme elkerekedett.

– Az első sikeres alany – helyesbített Isabelle. – A STORM nagyon jól fizetett ezért a kockázatért. És a tapasztalatért. – Hirtelen felnézett, tekintete találkozott Alejandróéval. – De

elég a tragikus történetekből. Mit gondolsz arról az energiaforrásról, amit Tamásék találtak?

Alejandro szeme felcsillant, szinte azonnal átváltott tudományos üzemmódba.

– Ha tényleg valami kvantumforrásról van szó, amely más dimenziókból csapolja le az energiát, az... Az egész energia-paradigmánkat át kellene értékelnünk.

– És megoldaná az emberiség energiaproblémáit – tette hozzá Isabelle.

– Pontosan! – bólintott Alejandro. – De hogy működik? Hogyan stabilizálja a téridő fluktuációkat? Ez az, ami igazán izgat.

– Ez téged mindig is izgatott, nem? A lehetetlen elméletek – mosolygott Isabelle. – Emlékszem, amikor először hallottalak előadni az egyik Mars-konferencián. Mindenki azt mondta, örülség, amit állítasz a féreglyuk-stabilizációról.

– Ott voltál? – lepődött meg Alejandro. – Nem is emlékeztem, hogy akkor találkoztunk először!

– Nem is találkoztunk – ismerte be Isabelle. – Csak messziről figyeltelek. Aztán jött a baleset, és... – megrázta a fejét. – Utána pedig a közös projekt a Deimoson... – emlékezett vissza, a távolba meredve. – Azért az jó volt. Most meg újra összehozott a sors, egy idegen hajón, az Europa jégpáncélja alatt.

– A sors fura dolgokat produkál – mosolygott Alejandro, és óvatosan a nő ép kezére tette a sajátját. Isabelle nem húzta el.

A terem legtávolabbi sarkában Samantha és William ültek egy alacsony asztalnál. William épp egy történetet mesélt, ami ritkán történt meg vele – általában nem szeretett a múltról beszélni.

– És akkor ott álltam, a teljes STORM igazgatótanácsa előtt, huszonnyolc évesen – mesélte –, és közöltem velük, hogy az egész mesterséges intelligencia fejlesztési irányuk hibás. Alapjaiban hibás.

Sam elismerően felvonta a szemöldökét.

– Bátor húzás.

– Vagy örült – nevetett William. – Persze kirúgtak az előadásról. De a következő napon Harris Montgomery behívatott az irodájába. Azt hittem, végem. De ehelyett felajánlotta a pozíciót az AISEC-nél. Azt mondta, olyan emberekre van szüksége, akik ki merik mondani az igazságot, még ha fáj is.

– És azóta vele dolgozol – bólintott Sam.

– Igen. Jó főnök. Keménykezű, követelőző, de igazságos.

Sam elgondolkodva nézett a férfire.

– William... mi van, ha ez a felfedezés veszélyes? Nem a technológia miatt, hanem... amit sugall.

William összevonta a szemöldökét.

– Hogy érted?

– Ha ez a hajó tényleg a jövőből jött, vagy legalábbis olyan technológiával rendelkezik, ami képes megfigyelni a múltat, akkor... mi van, ha a jövőnk nem olyan, amilyennek reméltük? Mi van, ha... – elhallgatott.

William egy pillanatig csendben vizsgálta a lány arcát, majd óvatosan megérintette a kezét.

– Samantha, akármi is ez, akárhonnán is jött, most a mi kezünkben van. Mi döntjük el, mit kezdünk vele.

– De mi van, ha ez a hajó valamiféle üzenet? Egy figyelmeztetés?

William elgondolkodva hallgatott.

– Akkor meg kell fejtenünk ezt az üzenetet – mondta végül halkán. – Ezért is van most különösen nagy szükségünk rád. Te vagy az egyetlen, aki talán megértheti ezt a nyelvet.

Sam halványan elmosolyodott, és kicsit kihúzta magát.

– Köszönöm a bizalmat. Holnap folytatom a szövegek elemzését. Valahol kell lennie egy kulcsnak, egy Rosetta-kőnek, ami segít megérteni a kontextust.

– És azt is megtudjuk végre, mi van a „TIME” gomb mögött – tette hozzá William.

– Azt hiszem, egyelőre kerüljük azt a gombot – nevette el magát Sam.

– Miért? – William szája sarkában mosoly bujkált. – Nem bízol bennem?

– Dehogynem – felelte Sam. – De nem akarok véletlenül visszautazni a dinoszauruszok korába sem.

William önkéntelenül is felnevetett – ez ritka esemény volt tőle.

– Tudod, Samantha, kezdek örülni, hogy téged választottalak erre a feladatra.

– Hm, pedig kétségeim voltak, amikor először hívtál – vallotta be Sam. – A Farewell-féle hideg ész és az én... kaotikusabb megközelítem nem tűnt jó párosításnak.

William meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Kaotikus? Én inkább intuitívnek mondanálak. És pontosan erre van most szükség.

– Intuitív... – tűnődött Sam. – Ezt szép megfogalmazásnak tartom a rendszertelenségemre – mosolyodott el.

A beszélgetés és a kis ünneplés még órákig tartott. Az este folyamán a csapat tagjai között láthatóan oldódott a feszültség, és a közös élmények hatására egyre erősebb

kötelékek kezdtek kialakulni közöttük. És bár a létesítmény rejtélye továbbra is sok kérdést vetett fel, ma este legalább kicsit hátrahagyták a tudományos feszültséget, és egyszerűen csak élvezték egymás társaságát.

Késő este volt már, amikor a csapat végül elindult a szállásaik felé. A folyosókon csak a halvány, sárgás fény világított, misztikus hangulatot kölcsönözve az idegen környezetnek.

Sam épp a szálláshely ajtaja előtt állt, amikor William odalépett mellé.

– Te nem jössz még? – kérdezte.

Sam a fejét rázta.

– Szeretnék még egyszer körülnézni, mielőtt nyugovóra térek. A Panoptikonban.

William habozott egy pillanatig.

– Elkísérjelek?

Sam elmosolyodott, amihez a tea utáni pohárka brandy mellett a nap izgalma és a késői óra is hozzájárulhatott.

– Kedves tőled, de nem szükséges. Csak összeszedem egy kicsit a gondolataimat.

– Rendben – bólintott William. – De ne nyomd meg a „TIME” gombot nélkülem! – intette figyelmeztetően, félig tréfásan.

– Megígérem – mosolygott Sam, majd elindult a lift felé.

A létesítmény csendje most már nem tűnt olyan idegennek – valahogy otthonosabbá vált a nap folyamán. Ahogy Sam végigsétált a folyosón, arra gondolt, hogy ez a felfedezés tényleg megváltoztathatja az emberiséget. Akár jóra, akár rosszra. De egy dologban biztos volt: nem szabad hagyni, hogy ez a technológia rossz kezekbe kerüljön.

A Panoptikon látványa még mindig lélegzetelállító volt. Ahogy belépett, a kivetítőn a környező csillagos égbolt fénylett, a tér közepén a csillagképek némán ragyogtak. A konzol halványan derengett, hívogatóan. Sam lassan odalépett, végigsimított a hideg, sima felületen, majd elgondolkodva az aranyló csillagokra emelte tekintetét.

„Ez csak a kezdet” – gondolta. „És ki tudja, hová vezet ez az út?”

Rátette a tenyerét a konzol tetejére, mire előjöttek az ikonok. A „TIME” felirat szinte hipnotikusan vonzotta a tekintetét, csak arra várva, hogy valaki felfedezze a titkát. De ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse. Volt valami a levegőben – egy érzés, egy sejtés, amely azt súgta, hogy a valódi kaland még csak most kezdődik.

IX.

Samnél lassan rutinná vált, hogy az esti megbeszélések után a Panoptikonban üldögélt, és olvasgatott, amíg el nem álmosodott. Az utóbbi időben azonban alig jött álom a szemére – hiába a kényelmes szoba, a gondolatok nem hagyták nyugodni. Volt, hogy éjfél után ment aludni, de ma egyáltalán nem volt álmos, pedig lassan hajnali kettő körül járt a központi, marsi idő.

Szerencsére a holografikus menü második ikonja a „Nexus konfiguráció” sok mindent megengedett a hajóval kapcsolatban. Például azt, hogy automatikusan változott a fény a hajón. A Marson is a földi időszámítást használták, tehát a greenwichi középido szerint változtatták a kupola alatt a fényviszonyokat. Tamás kedvence volt ez a menüpont, egész délutánokat töltött vele, amikor Sam éppen feldolgozta a kigyűjtött nyelvi módosulásokat.

Az elmúlt napok egyik furcsa tapasztalata az volt, hogy a konzolt senki más nem tudta aktiválni – mindenki hozzáférési hibába ütközött, kivéve Williamet és Samet. Mintha ők ketten lennének a kulcs a hajó rendszereihez, bár azt egyikük sem értette, hogy miért.

Csend honolt a Nexuson. Csak a biztonsági fények világították meg az egyes szinteket, amely egyrészt a folyosókat a középső, nyílt tértől elválasztó erőtér halvány derengéséből állt, másrészt az ajtók körvonalát jelző fények adták.

A Panoptikon közepén, a konzol előtt üldögélt egy tegnapelőtt ideiglenesen odapakolt kis asztalka mögött, egy kényelmetlen széken. Mögötte és fölötte a csillagok és bolygók körpályái csendesen lebegtek a sötétségben – egy állólámpa sápadt fénye és a konzol saját fénye világította meg a

helyiséget. Hátradőlt, alkalmá nyílt tüzetesen szemügyre venni a Napot, majd a bolygók rendszerét. Az nem lehet a véletlen műve, hogy a mi rendszerünk látszik alpból a hajóban. Minden tudósnak az a célja, hogy olyan területeket fedezzen fel, amelyek még ismeretlenek. Az, hogy a Naprendszer képe volt az alapértelmezett háttér, mindig furcsa érzéssel töltötte el Samet: ismerős bolygók, a Heracles útvonala, az Europa, a Panoptikon mind ott ragyogtak a holografikus térben. Mégis volt valami zavarba ejtő ebben a megszokottságban – egyfajta úrrön túli nosztalgia, amit nem tudott megmagyarázni.

A hangulatvilágítás, amely valahol a terem nem látható sarkaiból áradt, tompán kékes árnyalatot kölcsönzött az arcának, miközben lapozgatta a már lemásolt, lefordított kifejezéseket. Már az első naptól világos volt, hogy a talált nyelv nem is annyira idegen, mint várta. Inkább egyfajta fejlett, távoli változata az angolnak – egy evolúciós ága, ahol néhány szó eltűnt, mások átalakultak, vagy éppen újak születtek.

A szövegekben talált ismeretlen szavakat egy ideje táblázatba gyűjti a jegyzetfüzetében, most azt vette elő újra, miközben belépett a „dokumentárba”, hiszen még sehoh sem tartott a tanulmányozásában. Magában felnevetett: még a kategóriákat sem vette végig, annyi volt belőle. Tiszta Encyclopedia Galactica!

A témakörök elképesztően széles skálán mozogtak: tudományos értekezések, történelmi feljegyzések, személyes naplók, technikai dokumentációk... A mennyiség lenyűgöző volt, de egyben zavarba ejtő is. Samantha most egy cikket kezdett olvasni.

A „Mirra” szó már többször is szembejött vele a dokumentumokban, de eddig nem volt ideje utánajárni, mit

jelenthet pontosan. Eszébe jutott, hogy több nyelvben is létezik hasonló szó, de itt – mindig nagy kezdőbetűvel írva – valaminek a neve kellett, hogy legyen. De minek?

Keresőszóként begépelte a konzolba, és azonnal ezernyi találat jelent meg a holografikus felületen.

– Ez rengeteg – suttogta. – Hogyan lehet ezeket rendezni?

Ujjai automatikusan próbálták megnyitni a menüt, ahogy egy modern számítógépen tette volna. Meglepetésére a rendszer reagált: az adatelemek újrarendeződtek, és egy időrendi skála jelent meg a kivetítés alján.

Az első bejegyzés valahonnan nagyon régről származott – bár ezt a dátumot nehéz volt értelmezni, ahhoz kellett volna egy közös kiindulási pont a bejegyzés létrehozójával. Egy csillagászati megfigyelés volt, csillagképek, galaxisok neve szerepelt rajta, és bolygók megnevezései. Olvasás közben a tekintetével egyre keresett valami ismerőset, valami kapaszkodót. Többször is megjelent a „Mirra” név különböző szövegekörnyezetekben, de nem tudta azonnal meghatározni, hogy mire vonatkozhat.

Gyorsan előre lapozott még néhány dokumentummal, hogy megerősítse gyanúját. Minden újabb találat egyre biztosabbá tette. A Mirra egy lakott bolygó volt, tele élettél, óceánokkal, erdőkkel, városokkal. Emberek által lakott bolygó. A leírások, bár a futurisztikus nyelv miatt nehezen voltak értelmezhetőek, de egyértelműen egy földszerű bolygóról – talán magáról a Földről – szóltak, vagy valami nagyon hasonlóról.

Aztán meglátta a többi nevet is. Mettan, Veino, Téria, Mirra, Juta, Satina, Unnone, Petta... Szisztematikus rendben voltak felsorolva. Gyorsan papírra vetette a neveket, hogy könnyebben láthassa őket egymás mellett. Nem volt

ismeretlen számára, hogy a bolygók nevei változnak idővel, különböző nyelveken másként jelölik őket.

Felsorolta újra a neveket, majd észrevéve a mintákat a jelenlegi elnevezésekkel. Eszméletlen gyorsasággal elkezdte keresni az összevetési lehetőségeket. A „Téria” szó hasonlított a „Terra” szóra, ami a Föld latin neve. A Juta hatalmas bolygóként volt jelölve – talán a Jupiter? A Satina pedig gyűrűvel rendelkezett a leírás szerint – ez egyértelműen a Szaturnusz lehetett.

De akkor melyik a Mirra? Egy fragmentált szövegrészt talált, amelyben valami olyasmi szerepelt, hogy „a Téria szomszédja a Mirra”. Aztán egy másik töredékben azt olvasta, hogy a Mirra „gazdag ásványkincsekben” és „az emberi kultúra virágzó központja” volt. Ahogy az idegen nevek mellé felírta a ma ismert neveket... A Mirra a Mars régi neve! A Föld az egyik szomszédja, míg a másik oldalon a Juta hatalmas, színes korongja ragyog. Sam megdermedt. A Mars lenne az emberek eredeti bolygója? Emlékezett rá, hogy Eliza és még rengeteg kutató éveket töltött azzal, hogy bebizonyítsa, miszerint a Marson valaha volt élet. Sem a rengeteg befektetett kutatási pénz, sem az évek, amit beleöltek nem hozta meg a kívánt eredményt: nem sikerült semmi kézzelfogható bizonyítékot találni a tézisre.

Idegesen lapozott tovább a dokumentumok között, és szemei elé tárult egy részlet, amely egy közelgő katasztrófáról beszélt: „A Mirra pályája egyelőre stabil, de már érezhetőek a pusztulás (vagy a „pusztítás” lenne a helyes fordítás?) előszelei...” – olvasta az egyik bejegyzésben. Egy másikban ez szerepelt: „A Mirra destabilizációja és végső szétesése a Juta gravitációs hatására...”.

Sietősen tovább keresgélt, mohón falta a szövegeket, agya automatikusan csak az ismert szavakra koncentrált. Talált egy részletet, ami úgy kezdődött: „A Mirra pusztulása után...”

Sam elkerekedett szemmel olvasta: „A Mirra pusztulása...” A következő magyarázat minden addigi elméletét megdöntötte: „A negyedik bolygó felrobbanása után három fő darab maradt: az egyik a Juta irányába sodródott, létrehozva a Zónaövet; egy másik a Téria gravitációs terébe került, ahol SélMirra néven vált örök társsá; a harmadik, miután elvesztette külső burkát, magányosan, lakatlanul folytatta útját.”

Sam fejében egyszerre kezdtek pörögni a kapcsolódó fogalmak: aszteroidaöv, Hold, Mars...

A terem hirtelen forogni kezdett körülötte. A lehetőségek és kérdések terhe ólomsúlyként nehezedett a mellkasára. Óvatosan felállt, hogy egy kicsit járkáljon, rendezze a gondolatait. Azt érezte, hogy előtte hirtelen kapu tárult fel, de nem látta tisztán, hogy valójában egy csapda bejáratáról, vagy egy ismeretlen világba vezető átjáróról van-e szó. Szólni kellene valakinek, aki jobban ért ehhez!

– Eliza! – kopogott a nő ajtaján. – Szükségem van rád!

Sam hallotta, hogy belülről motozás hallatszik, majd Eliza jelent meg mélykék színű köntösben az ajtóban. Bár már megszokta a nő eleganciáját, azért meglepődött: mintha most sminkelt és fésülködött volna.

– Ta... Találtam valamit. Szükségem van rád – mondta Sam suttogva.

– Hajnali fél öt van... – Eliza hangja rekedten csengett. – Nem várhat még egy kicsit?

– Kizárt – rázta meg a fejét Sam. – Nagyon fontos!

– Jól van... – sóhajtott Eliza, és visszalépett. – Adj tizenöt percet, aztán ott vagyok.

– Rendben, a Pakoptikonba gyere! És... Köszönöm! – mondta Sam, immár a zárt ajtónak.

Ahol egy ajtó becsukódik... Ugyanabban a pillanatban William ajtaja nyílt ki résnyire. Egy nagyon borzas fej kukucskált ki a nyíláson. Sam elmosolyodott, egy másodpercre eszébe jutott, hogy úgy néz ki, mint az egyik kislánykori babája, amikor túl sokáig fésülgette. Miss Tina alapból dús barna haja színes tincsekkel és csillogó szálakkal volt tarkítva, és fontos tartozékok is jártak hozzá: mini fésű, csatok, színes hajgumik.

– Történt valami? – kérdezte Miss Tina, azaz William két ásítás között.

– Jöhetsz te is, felfedeztem valamit!

– Ugye nem...?

– Dehogy, nem nyomtam meg a „TIME” gombot! – tiltakozott Sam, bár azt nem mondta el, hogy bizony, eszébe jutott. Még jó, hogy a Mirra kutatása lefoglalta. – Gyere a Panoptikonba!

– Rendben, sietek... – William becsukta az ajtót, de Sam így is hallotta a hatalmas ásítást odabentről.

Visszaliftezett a földszintre és a kupolába igyekezett. Elővette a jegyzeteit, hogy rendszerezze a gondolatait.

Szinte másodpercre pontosan negyedóra múlva megjelent Eliza, s kíváncsian nézett Samre.

– Nos? Mi volt olyan fontos?

– William is csatlakozik, várjunk még pár percet. Addig mesélnél nekem a marsi élet kutatásáról?

– A Prometheus Expedícióra gondolsz? – nézett értetlenül Eliza Samre. – Mire vagy kíváncsi?

– Milyen érzéseid vannak azzal a kutatással kapcsolatban?

– Érzéseim? Hm... – Eliza elfordította a fejét, s az egyik sötét sarkot bámulta. – Tudod, Sam, több mint egy évtizedet töltöttem el azzal, hogy a marsi élet nyomait kutassam – sóhajtott fel Eliza, miközben idegesen tördelte az ujjait. – Minden egyes furcsa formációnál, minden szokatlan kőzetnél azt hittem, most megtaláltuk. Egy darab kő, ami bár tényleg írásjeleket tartalmazott volna... Aztán azok a különös, szabályos mintázatú mélyedések és kiemelkedések... – legyintett. – Mind csak kegyetlen tréfa volt, amit a természet üzött velünk. Tíz év, Sam. Tíz évem van eltemetve abban a vörös homokban, és mit hoztam vissza? Egy halom adatot arról, hogy nincs ott semmi. Néha arra gondolok, talán jobb lett volna, ha soha nem is kezdünk bele.

– Ez jó! – mosolygott rejtélyesen Sam. – Kiváló!

– Kiváló? – Eliza nem értette Sam reakcióját. – Miről beszélsz?

William lépett be a kupolába, egy fokkal szalonképesebben, mint előzőleg.

– Na, mi történt? – lépett oda a lányokhoz. Eliza vállat vont.

– Találtam pár érdekes dolgot a „dokumentárban”... – kezdte Sam, majd megállt egy pillanatra. – Hadd kezdjek egy kis történelemórával. A Naprendszerünk körülbelül 4,6 milliárd éve született egy csillagközi gáz- és porfelhőből, ami a gravitációs összehúzódás hatására koronggá alakult. A középpontban kialakult a Nap, körülötte pedig először kisebb kőzetdarabok, majd a bolygók. A belső régióban a kőzetbolygók – Merkúr, Vénusz, Föld, Mars –, a külső övezetben pedig a gázóriások – Jupiter, Szaturnusz, Uránusz, Neptunusz – jöttek létre. Később a Holdat egy Mars méretű

égitest Földdel való ütközése hozta létre – fejezte be a kiselőadást. – Mindent jól mondtam? – nézett a hallgatóságra, akik megütközve néztek a túl lelkesnek tűnő lányra.

– Ööö... Igen. Lényegében igen – mondta végre William két ásítás között.

– Na. Képzeljétek el, hogy a Mars átmérője csak fele a Földének – kezdte Sam, szinte hadarva.

– Pontosabban: 53% – javította ki Eliza unottan. – Na és?

– Képzeljétek el, hogy ha a Mars méretét negyven, vagy akár ötven százalékkal megnövelnék...

– A Földnek biztosan nem tenne jót... – William még nem volt képes fejben kiszámolni a pontos adatokat. – A Mars jelentős tömegnövekedése módosítaná a bolygó gravitációs mezejét, ami fokozatosan perturbációt okozna a Föld keringési pályáján. Ez a megnövekedett gravitációs vonzás a Földet közelebb tolná a Naphoz, így bolygónk átlaghőmérséklete veszélyesen megemelkedne, ami az óceánok részleges vagy teljes elpárolgásához és a légkör összetételének drasztikus változásához vagy teljes elvesztéséhez vezetne.

– De ennek semmi értelme... – akadékoskodott Eliza. – Hogy lehet egy bolygó méretét megnövelni? Ráadásul ennyivel?

– Sehogy – mosolygott Sam még mindig. – Épp ellenkezőleg: a Mars veszített a tömegéből!

William és Eliza először csak néztek, majd a nő felnevetett.

– Ahhoz azért egy egészen nagy, világméretű katasztrófára lenne szükség. Na meg valakire, aki mindezt előidézi.

– Pontosán ezt történt – adta meg Sam élvezettel a kegyelemdőfést.

Megütközve néztek rá, mintha megbolondult volna.

– Az éjjel olvasott dokumentumok alapján – kezdte végre a konkrét magyarázattal Sam – a Mars neve régen Mirra volt. Virágzó civilizáció létezett rajta, modern építészettel, haladó szellemű társadalmi berendezkedéssel és fejlett tudománnyal.

– Idegenek? – szólt közbe Eliza reménykedve, de Sam csak rázta a fejét.

– Nem. Emberek. A Mirra az emberiség eredeti lakhelye.

– Akkor miért nem találtunk eddig semmit, ami erre utalna? – kérdezte William, picit éberebben becsatlakozva a beszélgetésbe.

– Egy magyarázat lehet erre csupán: ha belülről robban kifelé, azaz minden emberi alkotás lerobbant a bolygóról... – Eliza tekintetében fény gyúlt. – Ez nekem is eszembe jutott sok-sok évvel ezelőtt, de el is vetettem. Mitől robbanna kifelé egy bolygó?

– Pedig a leírások alapján pontosan ez történt – mutatta Sam az egyik dokumentumot, kivetítve a többieknek. – És több következménye is lett a robbanásnak. Azt mondja a szöveg, hogy a Jupiter felé robbant, s rengeteg anyagot kiszórt a két bolygó közötti térbe.

– Az aszteroidaöv? – William szemöldöke a homlokáig szaladt. Sam bólintott.

– Valamint az egyik 3 500 kilométeres darab, ami leszakad, a Föld felé indult.

– ...amit a Föld befogott. A Hold! – Eliza most már egészen felélénkült, majd azonnal leült, keze remegett. – És a maradékból maradt a mai Mars... Ez hihetetlen...

– De mi lett az emberekkel, akik ott laktak? Hogy kerültek a Földre? – kérdezte Will, aki még mindig kételkedni látszott.

– Te mondtad, hogy a Föld nagyon forró volt ahhoz, hogy élet legyen rajta. Mit gondolsz, mi történt, amikor a Mirra elvesztette tömege egy részét? – Sam élvezettel nézte, ahogy a férfi összerakja a darabokat.

– A Föld távolabb kerül a Naptól, így lehűl és alkalmas lesz az életre. Jó, jó, de az azért többszáz, vagy ezer év is lehet. Mit csináltak addig az emberek?

– Ezt már nem tudom, de feltételezem, hogy addig vártak az űrben és elkezdték terraformálni a Földet. Legalábbis láttam egy kifejezést, ami erre utalhat: „asztroformálás”.

– Asztro...? Persze, hiszen a terraformálás csak a Föld neve miatt lett az: földszerűvé konvertálás.

Eliza még mindig a széken ült, és eddig egy szót sem szólt, csak az arcán maradt pír mutatta a benne levő feszültséget.

– Szóval a Marsról származunk? – mondta végül, felegyenesedve. Sam látta rajta, hogy az elhangzott információk erősen megrázták, de szinte teljesen összeszedte magát. – Teljesen át kell értékelnünk mindent, amit eddig gondoltunk... Mindenről...

Sam egy újabb dokumentumot vetített ki.

– Ez azt mondja, hogy az emberiség nagy része evakuált a katasztrófa előtt, s az astroformálás után a Téria bolygóra költözött, amely most már a második otthonukká vált. A szövegek utaltak arra is, hogy az űrben, valamint a Satina és a Juta holdjain is alapítottak kisebb kolóniákat. Nézzétek! – mutatott az egyik kivetített szövegrészre. – „Az emberiség legnagyobb exodus...”

– Erről azonnal szólni kellene a többieknek! – lelkesedett William, aztán elnevette magát. – De talán várjuk meg, míg legalább reggel lesz...

X.

Liz érdekes kettősséggel rendelkezett a rendet illetően: ha a gépészeti munkájáról volt szó, rendkívüli precizitás jellemezte. Ha viszont a személyes terét tekintjük, egy szóval lehetne kifejezni: őskáosz! Most is éppen a tegnap este ledobált ruháit szedte össze, s rakta a használtak közé. Úgy döntött, hogy az egyik beépített szekrény alsó fiókját fogja erre a célra használni.

– Legalább hajtogasd össze, hogy jobban elférjenek... – szólt rá Kurt, miközben a pólóit nézegette, hogy melyik lenne jó a mai napra. Az újrjárókhöz képest kidolgozott felsőteste még nedvességtől csillogott, pár perce zuhanyozott le a kissé érdekes, de mindenképpen hatékony tusolóban. A zuhanykabin még valami fura szárító üzemmóddal is fel volt szerelve, de Kurt inkább a hagyományos törölközőt választotta – ezzel legalább el tudta fedni az alsótestét.

– A fenébe is, miért nem akarsz becsukódni? – morgott Liz, ahogy dühösen próbálta betolni az egyik fiókot, de hiába.

– Mondtam, hogy hajtsd össze rendesen! Biztos beszorult valahogy – lépett oda Kurt, s lehajolt, hogy megnézze, mi történt. – Hadd nézzem!

Csak két ruhadarab volt a fiókban, ezeket kivette, majd pár mozdulattal összehajtotta őket és a fiók aljába mélyesztette.

– Így. Tessék! – majd betolta a fiókot. Illetve toltá volna, amikor érezte, hogy nem csukódik teljesen, valami még mindig akadályozta. Kihúzta, kivette a ruhadarabokat és újra megpróbálta. Ugyanaz.

– Beesett volna mögé egy ruhád? – nézett a lányra.

– Nem tettem bele eddig semmit – nézett körbe ártatlanul Liz, számba véve az ágyon és a földön heverő ruháit.

– Akkor meg mi az ördög lehet? – hajolt bele teljesen a fiókba Kurt. Egy pillanatra mintha valami megvillant volna a fiók mögött. Kurt kíváncsian benyúlt, ujjai egy hideg, sima, üvegszerű felületet tapintottak ki. Óvatosan húzta elő a tárgyat.

Óvatosan kiemelte: egy fémkeretes, vékony képkeret volt, mindössze pár milliméter vastagságú, hátoldalával felfelé.

Liz ösztönösen Kurt mellé lépett, a kép fölé hajolt, mintha a közelség segítene feldolgozni a látottakat. A hátoldalon lévő apró, fekete felirat egyetlen mondatot mutatott: „2100. március 19. – Bűvös 16!”.

– 2100? – Liz hangja elcsuklott, ahogy a számokat kimondta. – De hiszen az...

– A jövő – fejezte be Kurt a mondatot, és lassan megfordította a keretet.

A kép színei már kissé megfakultak, de minden részlet tisztán kivehető volt. Egy fiatal lány mosolygott a fényképen, két idősebb ember között állva – az arcvonások kísértetiesen ismerősek voltak. Mosolygott, smaragdzöld szeme vidáman csillogott, vörös haja lágy hullámokban omlott a vállára. Mellette valószínűleg a szülei álltak: egy halványan őszülő, szigorú tekintetű férfi meglepő hajkoronával és egy elegáns, idősebb nő, akinek arcán ugyanaz a mosoly játszott, mint a lányén, ráadásul a szeme is ugyanolyan mosolygós és élénkzöld volt.

Kurt érezte, ahogy Liz megdermed mellette, miközben a saját tarkóján is felállt minden szőr.

– Ez... – suttogta Liz, a hangja elakadt.

Kurt sokáig csak bámulta a fotót, mintha nem hinne a szemének.

– Az a férfi... megesküdnék, hogy William az. Sokkal idősebben, de a vonásai ugyanazok.

– És mellette... – Liz szinte suttogott – az pedig Sam.

A két alak valóban kísértetiesen hasonlított a küldetés két tagjára, csak évtizedekkel idősebbnek tűntek. A harmadik személy, a fiatal nő, olyan vonásokkal rendelkezett, amelyek ötvözték William és Samantha arcvonásait.

– Ki ez a nő köztük? Talán a lányuk? – töprengett hangosan Kurt, miközben közelebb emelte a képet a fényhez. – És hogy kerül ide egy fotó, ami állítólag huszonhárom évvel a jövőben készült?

Liz lassan megérintette a képet, ujjai szinte simogatták az üveg felületét.

– Tuti a lányuk, nézd meg, mennyire hasonlít Samre. – Nyelt egy nagyot és hadarni kezdett, mint mindig, amikor ideges lesz. – De ez a dátum... 2100. Ez nem lehet. Valami hiba lesz. Talán... talán ez egy régi családi kép, és a dátumot rosszul írták rá? Vagy egy vicc? De ki tenne ide egy ilyen személyes viccet, egy elhagyatott fiók mélyére?

Kurt a fejét rázta, miközben a képet forgatta a kezében, a hátlapján keresve valami magyarázatot.

– Nincs rajta semmi más, csak ez a felirat. És a kép minősége... Nem tűnik réginek, sem manipulálnak. De akkor hogy lehetséges ez? Huszonhárom évre a jövőben...

Elhallgatott, majd Lizre nézett, arcán a döbbenet és a kezdődő felismerés keveredett.

– Emlékszel, mit mondott Alejandro a hajóról? Az energiaforrásról, a téridő manipulációról... és arról, hogy talán képes...

Liz szeme elkerekedett.

– Arra gondolsz, hogy... hogy ez a hajó... vagy akik építették...

– Képesek lehettek az időben utazni! – fejezte be Kurt halkán, a szavak szinte alig hagyták el a száját. – Ha ez a kép valóban a jövőből származik, és ide került valahogy... akkor az azt jelentené, hogy az építők nem csak térben, de időben is hatalmas távolságokat tudtak áthidalni.

Liz lassan bólintott, próbálta feldolgozni a hallottakat.

– Időutazás... Ez mindent megmagyarázna. A fejlett technológiát, a nyelvet, ami egyszerre ismerős és idegen...

Mindkettőjük szemében félelem és izgalom egyszerre tükröződött, ahogy a gondolat egyszerre volt félelmetes és lenyűgöző.

– Ezt mindenképp meg kell mutatnunk a többieknek – szólalt meg végül Liz, hangja még mindig remegett. – Főleg Williamnek és Samnek. És talán Alejandro... ha valaki, ő talál magyarázatot erre az egészre. Már ha van ilyen egyáltalán...

XI.

A Panoptikon megvilágított közepén három alak beszélgetett halkán, amikor Kurt és Liz beléptek a helyiségbe. Óvatos léptekkel, zavartan közelítették meg Williamet, mintha attól tartanának, hogy valami titkos, tiltott dolgot hoznak napvilágra.

– Főnök... beszélhetnénk? – súgta Kurt olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. William rosszállóan kapta fel a fejét.

– Most rögtön? – kérdezte kissé bosszúsan, de látva Kurt komoly arcát, nagyot sóhajtott. – Rendben.

– Sam, megtennéd, hogy te is jössz velünk? – nézett Liz a lányra, aki kérdően pillantott Williamre, majd bólintott.

Eliza, még mindig kissé kábultan a korábban hallott információktól, diszkréten jelezte, hogy visszatér a lakókörletbe – beszélgessenek nyugodtan.

William keresztbe font karokkal, türelmetlenül figyelte Kurt zavart mozdulatait.

– Nos? Mi ez az egész? És mióta hívsz te engem főnöknek? – kérdezte halkán összehúzott szemmel.

Kurt mély levegőt vett, próbálva összeszedni zavaros gondolatait. William egyre nyugtalanabban várta a magyarázatot.

– A negyvenkettes lakásban lakunk, amely két dupla szobából áll. De ezt úgyis tudod... – kezdte, majd látva William türelmetlen toporgását, váltott. – Na mindegy. Találtunk valamit – s hangja szokatlanul komollyá vált. – Valamit, amiről úgy gondoltuk, jobb, ha először csak ti ketten látjátok – hadarta Kurt, szemét lesütve.

William tekintetében a türelmetlenséget egyre inkább az aggodalom váltotta fel. Sam kíváncsian közelebb hajolt,

miközben Kurt előhúzott egy kis táskát, majd kivett belőle egy vékony, ezüstösen csillogó keretet. William összeráncolta a homlokát, bizonytalanul méregetve a tárgyat.

– Ez... olyan, mint egy képkeret... – törte meg végül Sam a csendet, szemében kérdések sokasága villant fel. – Valami személyes tárgy?

– Ez nem csak egy sima képkeret – rázta meg a fejét Kurt, majd óvatosan megfordította a tárgyat.

William egy pillanatig mozdulatlan maradt, mintha lefagyott volna a rendszere. Döbbenten meredt a képre, tekintete rémületet és hitetlenkedést sugárzott egyszerre. Sam döbbenten, önkéntelenül emelte kezét a szája elé. A férfi szinte kiragadta a keretet Kurt kezéből, közelebb emelte az arcához, képtelen volt elhinni, amit lát. Arcát teljes zavar uralta.

– Ez valami vicc, ugye? – hangja elcsuklott, bizonytalanul remegett. Szemei elkerekedve bámulták a fényképet, azt várva, hogy az bármelyik pillanatban eltűnik, vagy legalábbis valami elfogadható magyarázatot talál majd.

Liz Kurt mellé lépett, és finoman a képkeret hátoldalára mutatott.

– Nézzétek meg a dátumot!

William óvatosan megfordította a keretet, keze láthatóan remegett. Sam egészen közel hajolt hozzá, s együtt olvasták az apró fekete betűket: „2100. március 19. – Bűvös 16!”

Sam hangja rekedten és tétován szólt:

– Kétezer-egyszáz...? Ez abszurd... Hiszen az még meg sem történt...

William kezében szinte ropogott a képkeret, úgy szorította. Arcán izzadság gyöngyözött, teljesen elveszettnek tűnt.

– Ez valamilyen tévedés... hamisítvány... nem lehet igazi – próbálta meggyőzni magát, de hangja teljesen elvesztette a magabiztosságát.

– Nem valószínű – mondta csendesen Kurt. – Fogalmam sincs, hogy csinálták, de eredetinek tűnik.

Sam zavartan ingatta fejét.

– Ha ez a dátum valódi, akkor a képen látható lány még meg sem született... Csak hét év múlva fog megszületni... – mondta ki végül, szinte magának suttogva.

– Viszont, ha ez igaz, ez azt jelentené, hogy tényleg egy időgépben vagyunk... – vont a halkan Kurt a következtetést. Liz serényen bólintott, egyetértését kifejezve.

– És erre utalhat az a bizonyos „TIME” felirat is, amit említettél – fordult végül Sam felé, aki csak meglepetten bámult maga elé.

William szeme a semmibe révedt, a valóság darabokra hullott körülötte. Tekintete zavart volt, arcán a döbbenet mellett a teljes tehetetlenség fájdalmas jelei rajzolódtak ki.

– Akkor... most hogyan tovább? – kérdezte végül, és hangjában egyszerre érződött a kétségbeesés és a reménytelen tanácsstalanság.

– A kérdés inkább az, hogy elmondjuk-e a többieknek? – próbált Kurt józanul gondolkodni. Nem csodálkozott Will és Sam reakcióin, fordított esetben valószínűleg ők is sokkot kaptak volna. Még jó, hogy nem ők vannak a képen.

– Fogalmam sincs... – rázta a fejét Will. – Sam? – Nézett a lányra, aki szinte falféher volt a döbbenettől.

– Nos... El kellene mondanunk. Ez bizonyítja az időgép elméletet, ami sok mindent megváltoztat – válaszolta halkan.

William csak bólogatni tudott, de láthatóan nem is volt jelen. Fejében milliónyi dolog kavargott, szinte hányingere lett az agyát elborító információ mennyiségétől és súlyától.

– Most szerintem jobb, ha magatokra hagyunk titeket – intett Kurt Liz felé, majd komoly arccal elsétáltak.

Sam leült a székre, Will pedig a szék mellé, a padlóra kuporodott, háttal a lányok. Egy darabig egyetlen szót sem szóltak, gondolataikba mélyedve próbálták feldolgozni a hallottakat.

Először a Mars, illetve a Mirra története, a felismerés, hogy nem a Föld az igazi otthonunk. Aztán a fotó, amelyen egy húsz évvel későbbi William és Sam látható, egy kislány mellett. A lányuk mellett! Kétezer-egyszázban!

– Szerinted létezik, hogy igaz? – törte meg Sam a csendet.

– Amióta megérkeztünk, úgy érzem magam, mint aki a jövőbe lépett be azon az ajtón – William hangja egyre emelkedett. – Találtunk egy idegen objektumot, amiben minden – ismétlem: minden! – meghaladja a korunkat. Szerintem még a csapokból folyó víz is futurisztikus! Olyan eszközöket találtunk, amelyek nem húsz, hanem több száz évvel is meghaladják a korunkat. Mi ez? – mutatott körbe a Panoptikonban. – Mire szolgál? Hol vannak az építők? Emberek voltak vagy idegenek? Mi a francért van minden jövőbeli angol nyelven? – lemondóan legyintett, majd térdei közé hajtotta a fejét.

– Én nem bánám, ha tényleg igaz lenne... – mondta halkan Sam. – Mindig is akartam gyereket.

William keserűen felnevetett.

– Persze, és pont tőlem!

– Miért ne? – mosolyodott el Sam, Will felé fordulva, aki még mindig háttal ült neki. – Helyes és intelligens pasi vagy,

és az elkövetkező hét év alatt még bármi történhet! – kacsintott a közben hátraforduló férfirra.

Will először csak halkán felkuncogott, mintha saját kétségbeesése szórakoztatná, majd hirtelen kitört belőle egy mély, szinte felszabadító nevetés. Sam először zavartan figyelte, de hamarosan őt is magával ragadta Will vidámsága, egymást nézve, könnyek között folytatták, míg már csak azon derültek, hogy milyen jókedvűek – igazi öngerjesztő folyamat, s a végén már azt sem tudták, mi volt az eredeti ok, ami ezt az egész hangulatváltást elindította.

Marcus lépett be a kupolába.

– De vidámak egyesek már kora reggel! – vetette oda mosolyogva. – Szabad tudni, mi ilyen vicces?

– Ó, de mennyire... De csak ha együtt leszünk – válaszolta William. – Van pár... – megköszöri a torkát, miközben Samre nézett – ...újdonság. Találkozunk a Társalgóban. Ma ott lesz a reggeli eligazítás.

Marcus bólintott és visszaindult a körletekbe.

A Társalgó lassan megtelt. Az expedíció tagjai egymás után érkeztek, ki még álmosan, ki frissen, de mindenkin látszott a kíváncsiság a furcsa összehívás miatt. William a terem közepén ácsorgott, igyekezett magabiztosnak tűnni, de a kezei remegését nem lehetett nem észrevenni.

– Két dologról szeretnék ma reggel beszámolni – kezdte, miután mindenki helyet foglalt. – Az első talán könnyebben elfogadható, bár ez is alapjaiban rengeti meg mindazt, amit az emberiség eredetéről eddig gondoltunk. A második... nos, a második elég nehezen emészthető, de ott legalább van kézzelfogható bizonyítékunk.

Tamás hangosan ásított egyet, majd a fejét fogva, félig csukott szemekkel nézett Willre, aki folytatta.

– Sam tegnap éjjel érdekes felfedezést tett. Átadom neki a szót, az ő fejében már összeállt ez az egész.

Sam felállt és körbenézett. Zavartan mosolygott, majd összeszedte a gondolatait.

– Tegnap éjjel, miközben a Panoptikon dokumentumtárában kutattam, találtam néhány részletet, ami... nos, ami arra utal, hogy az emberiség eredeti otthona nem a Föld volt.

– Hanem? – nevetett Tamás.

– Hanem a Mars.

Halk moraj futott végig a termen. Alejandro felvonta a szemöldökét, Isabelle és Bauer összenéztek, de nem szóltak semmit. Eliza viszont azonnal felállt.

– Sam hajnalban mutatta meg nekem a bizonyítékokat – mondta halkán, de határozottan. – Először hihetetlennek tűnt, de minden összeáll. A Mirra – ez volt a bolygó régi neve – egy virágzó civilizáció otthona volt. Az emberiség otthona.

– De akkor mi történt? – kérdezte Isabelle, megigazítva protézis karját, amely alig észrevehetően megrándult. – Miért nincs ma élet a Marson? Miért üres és vörös?

– Katasztrófa történt – vette át a szót Sam. – A dokumentumok szerint a Mars – illetve a Mirra – felrobbant. Három fő darabra szakadt: a törmelék nagy része a Jupiter felé indult el, ez hozta létre az aszteroidaövet, a másik, méretesebb darabból a Hold lett, a maradék pedig maga a mai Mars.

Alejandro csendben törölgette a szemüvegét, de látszott rajta, hogy valamit forgat a fejében.

– És mi lett az emberekkel? – kérdezte Bauer kapitány. – Ha a Mars volt az otthonunk, hogyan kerültünk a Földre?

– A katasztrófa előtt evakuálták a lakosságot – válaszolta Sam. – A dokumentumok asztroformálásról beszélnek, ami valószínűleg a terraformálás megfelelője. Asztroformálták, vagyis lakhatóvá tették a Földet.

Isabelle előrehajolt.

– Ez azt jelenti, hogy a földi élet – legalábbis az emberi élet – nem természetes fejlődés eredménye, hanem... telepített?

– Pontosan – bólintott Sam.

– És mikor történt mindez? Hol vannak a régészeti bizonyítékok? Miért nem tudunk erről semmit? – kérdezett közbe Tamás.

– A dokumentumok nem tartalmaznak használható időadatokat – mondta Sam. – De több ezer, talán több tízezer évvel ezelőtt történhetett.

Eliza szomorúan elmosolyodott.

– Tíz évig kutattam a Marson. Mindig éreztem, hogy van ott valami, csak nem találom. Most már értem, miért nem találtunk semmit. Ha a bolygó belülről robbant kifelé, akkor minden bizonyíték megsemmisült. Mintha a Mirra levedlette volna a köpenyét.

Alejandro végre megszólalt a hosszú hallgatás után. Hangja nyugodt volt, elemző.

– Mondjuk, hogy elfogadom ezt a teóriát. De ez hogyan kapcsolódik a Panoptikonhoz? Mi köze van mindennek ehhez az... építményhez?

William köhintett egyet.

– Ez átvezet a második témához. Sam?

– A Panoptikon, úgy tűnik, nem csak egy úrállomás vagy kutatóközpont – vette vissza a szót Sam. – Hanem... egy időgép.

Döbönt csend telepedett a teremre. Alejandro szélesen elvigyorodott, de a többiek arcán inkább kétkedés látszott. A hallgatást Bauer kapitány törte meg először.

– Időgép? Ez valamiféle tréfa? – kérdezte, arcán hitetlenkedéssel.

William mély levegőt vett.

– Kurt és Liz ma reggel találtak valamit. Egy bizonyítékot, ami alátámasztja az időgép elméletet.

Kurt és Liz egymásra néztek, miközben William megmutatta a képet Bauernnek, aki elkerekedett szemekkel bámulta.

– Ez... ez te vagy, William? És... Sam? De sokkal idősebbek vagytok rajta – dadogta az idős kapitány.

A kép körbeért, mindenki megnézte. Isabelle arca elsápadt, ahogy a keretben lévő dátumra pillantott.

– 2100. március 19.? Ez huszonhárom évvel a jövőben készült?

– És ki ez a vörös hajú lány köztetek? – kérdezte Marcus, közelebb hajolva a képhez, mielőtt továbbadta volna.

William és Sam egymásra néztek, de egyikük sem válaszolt azonnal.

– Valószínűleg... a lányunk – mondta végül Sam halkán.

A teremben szinte tapintható volt a feszültség. Alejandro képtelen volt elszakítani a tekintetét a képről, amikor nála volt.

– Ugye, mondtam! – kiáltott fel, szinte diadalittasan. – Ezt próbáltam elmondani korábban is! A „TIME” felirat, a technológia fejlettsége... Tudtam, hogy valamiképpen az időhöz kapcsolódik ez az építmény.

Isabelle a fejét csóválta.

– De ez sületlenség. Az időutazás paradoxonokkal jár. Ha ez a kép a jövőből származik, és most nézzük... ez teljesen felborítja az ok-okozati viszonyt.

– Lehet, hogy nem is paradoxon – mondta Alejandro elgondolkodva. – Lehet, hogy párhuzamos idővonalak vannak. Minden döntésünk elágazásokat hoz létre. Talán ez a kép egy lehetséges jövőből származik.

Bauer felállt, és határozottan az asztalra csapott.

– Elég! Időgépek nem léteznek! Felejtsétek el ezt a butaságot, biztosan van magyarázat mindenre!

– Már bocsásson meg, kapitány, de minden eshetőséget figyelembe kell venni – Alejandro nem tudta abbahagyni a mosolygást. – Emlékszik mit mondott Sherlock Holmes? „Ha a lehetetlent kizártuk, ami marad, az az igazság, akármilyen valószínűtlen legyen is.”

– Sherlock Holmes nem létezett, ráadásul ez csak akkor igaz, ha tényleg minden lehetőséget kizártunk – kötötte az ebet a karóhoz Bauer.

– Viszont, ha ez tényleg egy időgép... – A fizikus nem engedte eltántorítani magát – ...akkor akár használhatnánk is... Képzeljétek el a lehetőségeket!

Marcus felemelte a kezét.

– Várjunk! Nem kellene elhamarkodottan cselekedni. Még semmit sem tudunk biztosan. Lehet, hogy a kép hamis. Vagy... esetleg mást jelent a dátum.

Eliza felnevetett.

– Bűvös 16? Ez valami születésnap lehet, nem? A lány tizenhat éves a képen? Ha igen, 2084-ben született... Vagyis, ha most 2077 van, akkor... hét év múlva.

Will és Sam halvány mosoly kíséretében egymásra nézett.

Alejandro eltűnődve dörzsölte az állát.

– Ha a Nexus tényleg időgép, és ha az, amit a marsi civilizációról mondtatok, igaz... mi van, ha a két dolog összefügg? Mi van, ha a Panoptikont a marsi emberek építették, mielőtt a bolygójuk megsemmisült? Talán ez volt a menekülési eszközük.

Isabelle szeme felcsillant.

– Vagy talán... ez nem egy időgép, hanem egy időkapszula. Egy utolsó üzenet a jövőnek. Hiszen akkora tudást halmoztak fel az archívumokban, hogy két élet sem lenne elég átolvasni őket.

– De akkor miért lenne benne egy kép Williamről és Samról? – kérdezte Kurt.

A teremben csend lett. Senki sem találta a választ.

William megköszörülte a torkát.

– Ezek mind érdekes elméletek, de egyelőre több a kérdés, mint a válasz. Javaslom, hogy folytassuk a hajó és a dokumentumtár kutatását. Minél többet tudunk, annál közelebb kerülünk az igazsághoz.

– De ha ez tényleg időgép – mondta Alejandro halkán – akkor olyan lehetőségek nyílnak meg előttünk, amelyekről csak álmodni mertünk eddig.

Az eligazítás végeztével mindenki a saját gondolataiba merült. A Mirra története és a jövőből származó fénykép mindenkit felkavart, de különböző módon.

Isabelle odalépett Alejandrohoz, és halkán kérdezte:

– Te komolyan gondolod, hogy ez a hajó képes az időutazásra?

Alejandro Isabelle szemébe nézett.

– A fizika törvényei szerint lehetséges... elméletben. Legalábbis nincs rá egzakt cáfolat. És ha van bármi, ami képes

lenne megvalósítani, az olyasmi lenne, mint ez a hajó, vagy mi a szösz.

Nem messze tőlük Tamás suttogott valamit Bauer fülébe, aki tagadóan rázta a fejét.

Marcus William mellé lépett és a vállára tette a kezét.

– De este ugye jelentjük a STORM-nak, hogy mi találtunk? – tette fel a kérdést. – Eddig nem sok mindent mondtál nekik...

– Még várjunk ezzel, Marcus! Fogalmam sincs, egyáltalán hogyan tálaljam számukra ezt az egészet. – William nagy levegőt vett. – Azt semmiképpen sem szeretném, hogy katonai egységek lepjék el a Nexust, vagy hogy bárki kisajátítsa a technológiában rejlő lehetőségeket. Létezik egy „tudósok felelőssége” elv: felelősséggel tartozunk a felfedezéseink és találmányaink következményeiért – különösen akkor, ha azokat káros célokra is lehet használni.

– Úgy tűnik, már gondolkodtál ezen... Azért azt se feledd el, kinek dolgozunk! – csattant fel türelmetlenül Marcus, majd elindult az ajtó felé.

– Pontosan ezt tartom szem előtt! – szólt utána William, és komoran nézte, ahogy Marcus kilép a Társalgóból. Tudta, hogy ma este ismét egy rendkívül óvatos jelentést kell majd leadnia a STORM-nak. Olyat, ami elég információt tartalmaz ahhoz, hogy ne tűnjön gyanúsnak, de elég keveset ahhoz, hogy ne keltsen túl nagy érdeklődést. Az előző alkalmakkor is próbálta ezt az elvet követni, pedig már az első naptól lett volna mit mondani. Még nem...

Különben is a fotó, ami a zsebében lapult egyelőre nem tartozik rájuk.

GENIDE

I.

Az Europa jeges felszíne alatt, húsz kilométernyi jégpáncél mélyén, a Nexus fedélzetén lassan új nap virradt – legalábbis a tízfős expedíció belső órája és a mesterségesen szabályozott világítás szerint. Egy hét telt el azóta, hogy először beléptek ebbe a felfoghatatlan létesítménybe – hét nap a döbbenet, a felfedezés és a megválaszolhatatlan kérdések jegyében. A kezdeti sokk – és a Mirra, valamint az időutazás lehetőségét felvető fénykép kiváltotta érzelmi viharok – lassan ültek el, átadva helyüket a tudományos munka és a mindennapi rutin kényszerének.

A Panoptikon termében Samantha órák óta mozdulatlanul ült a konzol előtt. A központi oszlop fölött lebegő holografikus panel bonyolult adatstruktúrái halvány fénybe vonták Sam koncentrált arcát. Körülötte jegyzetfüzetek, tabletek, és a Földről hozott, ősi nyelvekről szóló referenciakönyvek heverték szanaszét a rögtönzött munkaállomáson.

Az elmúlt napok megfeszített munkával teltek számára. A „Dokumentár” – ahogy a rendszer nevezte magát – végtelennek tűnő adattengernek bizonyult. Az archaikus, mégis furcsán ismerős, angolszerű nyelv megfejtése lassan, aprólékosan haladt. Minden egyes lefordított mondat, minden felismerés újabb darabkát illesztett a kirakóhoz, de a teljes kép továbbra is homályban maradt. Megerősítést nyert a Mirra-elmélet: részletes leírásokat talált a bolygó egykori virágzó civilizációjáról, katasztrófájáról, az emberiség Földre – a Tériára – költözéséről és annak „asztroformálásáról”. Az adatok lenyűgözőek voltak, de egyben félelmetesek is. A technológia, amelyet a szövegek leírtak messze meghaladta a 21. század végi emberiség képességeit.

Sam rájött, hogy a Dokumentár nem csupán száraz adatok gyűjteménye. Voltak benne személyes naplóbejegyzések, filozófiai értekezések, sőt, művészeti alkotások leírásai is. Egy egész civilizáció kollektív emlékezetét próbálták megőrizni ebben a digitális archívumban. Az egyik naplóíró – egy „Idővándor”-nak nevezett személy – különösen megragadta a figyelmét. Írásai tele voltak utalásokkal a múlt eseményeire, de a kontextus és a pontos jelentés még mindig rejtély maradt. Azt érezte, ez a napló lehet a kulcs a „TIME” funkció megértéséhez, de a szöveg komplexitása és a furcsa nyelvezet miatt csak lassan haladt a megfejtéssel.

Eközben a Nexus más részein a csapat többi tagja sem tétlenkedett. Az első napok lázas felfedezése után a munka mostanra szisztematikusabb, rendezettebb lett.

Alejandro és Isabelle az első szint laborjaiban töltötték idejük nagy részét. Újabb, jelentős felfedezéseket nem tettek, de minden egyes nap újabb részleteket tártak fel a már ismert berendezésekről. Megpróbálták aktiválni a kisebb diagnosztikai eszközöket az „Anyagtér” és a „Mikroelemzés” laborokban. A legtöbb rendszer inaktív maradt, vagy olyan energia-szignatúrát igényelt, amit nem tudtak biztosítani. Néhány kisebb elemző műszer azonban életre kelt Alejandro finomhangolásának köszönhetően. Bár a kapott adatok nagy része értelmezhetetlen volt a jelenlegi fizikai modellekkel, néhány mérés azt bizonyította, hogy a laborok képesek lehetnek szubatomi szinten manipulálni az anyagot. Isabelle az „Életszemle állomás” tartályait és a hozzájuk kapcsolódó rendszereket vizsgálta. Sikerült aktiválnia néhány diagnosztikai panelt, amelyek megerősítették, hogy a rendszer alkalmas volt komplex szerves molekulák létrehozására és fenntartására, de a konkrét célra vagy a korábbi „lakókra” vonatkozó adatokat nem talált.

Kapcsolatuk Alejandróval egyre mélyült a közös munka során. A tudományos viták gyakran terelődtek személyesebb vizekre, és a kezdeti, udvarias távolságtartás helyét fokozatosan kölcsönös tisztelet – s talán valami több – vette át.

Kurt és Liz a legfelső, L-szinten dolgoztak. Feltérképezték a teljes létfenntartó rendszert, dokumentálták az energiaáramlás útvonalait és a különböző alrendszerek kapcsolatát. Liz gépészeti zsenialitása és Kurt analitikus gondolkodása tökéletesen kiegészítette egymást. Sikerült hozzáférniük a központi monitorozó rendszer alapvető funkcióihoz, amelyek folyamatosan mutatták a levegő minőségét, a hőmérsékletet és a páratartalmat az egész hajón belül. A rendszer rendkívül stabilnak és hatékornak bizonyult. Megpróbálták megérteni a helyiségfigyelő rendszert is, amely jelezte a „személyek” és az „emberek” számát, de nem jutottak közelebb a megkülönböztetés okához és mikéntjéhez. A közös munka és a felfedezés izgalma újra közel hozta őket egymáshoz, estéiket gyakran töltötték kettesben a saját lakrészükben, régi emlékeket idézve és a jövőbeli lehetőségekről beszélgetve – beleértve azt a jövőt is, amit a rejtélyes fénykép sugallt.

Az alsó, H-szinten Tamás, Bauer kapitány és Marcus a hajtóműrendszert és az energiaforrást tanulmányozták. Tamás órákat töltött a navigációs konzolok és a hajtóművezérlők vizsgálatával. Bár aktiválni nem tudta őket – a rendszerek valószínűleg komplexebb biztonsági protokollal rendelkeztek vagy egy központi parancsra vártak –, sikerült részleges diagnosztikai adatokat kinyernie. Ezek megerősítették, hogy a hajtóművek elméletileg működőképesek, és rendkívüli tolóerő – vagy antigravitáció? – leadására lennének képesek. Bauer kapitány a tapasztalatával segített értelmezni a rendszerek felépítését,

gyakran hasonlítva azokat a hagyományos űrhajókhöz, miközben rámutatott a hatalmas technológiai különbségekre. Marcus a biztonsági szempontokat vizsgálta. Megpróbálta feltérképezni a létesítmény belső hálózatát és az esetleges védelmi rendszereket, de nem talált aktív fenyegetés- vagy behatolásjelző rendszert. Az energiaforrás továbbra is rejtély maradt: stabilan lebegett a terem közepén, látszólag kimeríthetetlen energiát sugározva. Működésének elvét azonban nem sikerült megfejteniük – hiába figyelte Alejandro nap mint nap szinte vallásos áhítattal.

Eliza idejének nagy részét a „Tudástár” és az „Égfürkésző” termekben töltötte, lenyűgözve a látottaktól. Bár a nyelv még mindig akadályt jelentett, a vizuális információk önmagukban is forradalmiak voltak. Órákon át nézte a történelmi felvételeket, jegyzetelt, összehasonlította azokat az ismert adatokkal, és próbálta megérteni az eltéréseket. Az „Égfürkésző” csillagászati adatai szintén lenyűgözték; olyan galaxisokat és csillagrendszereket látott, amelyek létezéséről eddig csak sejtéseik voltak. Úgy érezte, egy hatalmas, intergalaktikus könyvtár kincseihez férhet hozzá.

William koordinálta a csapatok munkáját, rendszeresen egyeztetett mindenkivel, és próbálta összegezni a beérkező információkat. Esténként óvatosan fogalmazott jelentéseket küldött a STORM-nak, amelyek csak általánosságban említették egy „fejlett, ismeretlen eredetű technológiai komplexum” felfedezését egy „Europa felszíne alatt rejtőző objektumon”, anélkül, hogy felfedte volna a pontos helyszínt, a belépési módot vagy a legmegdöbbentőbb részleteket (időutazás, Mars-eredet). Tudta, hogy ez kockázatos játék, és Harris Montgomery türelme nem végtelen, de úgy érezte, időt kell nyernie, amíg jobban megértik, mivel is állnak szemben. A jövőbeli fénykép továbbra is a zsebében lapult, mint egy

állandó, zavarba ejtő emlékeztető a küldetés valódi tétjére. Néha összeültek Sammel és bizalmasan beszélgettek – egy ideje már nem csak a képről.

A hetedik nap estéjén a csapat ismét összegyűlt a Társalgóban. A hangulat már távol volt a kezdeti eufóriától; inkább a kitartó munka fáradtsága és a rejtély egyre nyomasztóbb súlya nehezedett rájuk. Újabb jelentős áttörésekről senki sem tudott beszámolni, de a részletek lassan összeálltak.

– A Dokumentár alapján úgy tűnik, a hajó neve valóban Nexus – jelentette Sam. – És úgy tűnik, ez a hajó volt az egyetlen a maga nemében. Utazásokat tettek vele hatalmas távolságokba. „Kapukat nyitottunk a sötét világon keresztül ezer és ezer fénytávolságba.” – ezt írja az Idővándor.

– Mit nyitottak és hová? – kérdezte Kurt, de Alejandro azonnal fordította.

– A sötét világ valószínűleg a sötét energia forrását jelenti, amit mi sötét térként ismerünk. Egyes elméletek szerint a sötét térben való utazás olyan, mintha belépnénk egy féregjáratba. Hatalmas távolságokat tehetnénk meg rajta keresztül, viszonylag rövid időn belül.

– Egyelőre maradjunk a tényeknél – intette le William, bár a saját hangjában is érezhető volt az izgalom. – Amit biztosan tudunk: egy rendkívül fejlett, önfenntartó, valószínűleg csillagközi vagy akár időutazásra is képes űrhajóban vagyunk, amelyet egy, a miénkhez hasonló, de sokkal fejlettebb, valószínűleg emberi vagy emberi eredetű civilizáció épített, és amelynek archívumai átírhatják az emberiség ismert történelmét. A kérdés továbbra is az: miért van itt, és mi a célja?

– Írnak valamit az időutazásról? – kérdezte Eliza.

– Nos, ez érdekes! – folytatta Sam. – Konkrét időutazásra még mindig nem találtam semmilyen utalást, pedig higgyétek el, nagyon figyelem a hivatkozásokat. Ennek két oka lehet: vagy egészen máshogy mondják az időutazást, vagy sosem történt ilyen.

– Van egy lehetséges harmadik megoldás is – vetette közbe Alejandro. Mindenki kíváncsian nézett rá. – Ha a sötét téren át utaztak, akkor sokkal gyorsabbak voltak a fénynél. Ha csak távcsővel nézünk egy ezer fényévre levő objektumot, akkor azt látjuk, mi történt vele ezer évvel ezelőtt. Konkrétan mindig csak a múltba tudunk visszatekinteni. Ha viszont a Nexus mondjuk egy hónap alatt odaért a bolygóhoz, akkor ezer évet ugrottunk előre az időben. Lehet, hogy ezt nevezték időutazásnak.

– Azaz ezer év múlva fogják látni a leszármazottjaink, hogy odaért a hajónk – bólogatott Bauer kapitány.

– Legalábbis, ha akkor is távcsővel vizsgálják majd a bolygót – egészítette ki Tamás.

– De ez nem magyarázza a fotót... – Samnek nem tetszett a magyarázat, valahogy nem elégítette ki. A Naprendszerből nem működött Alejandro elmélete.

Miközben a többiek az elméleteket vitatták, Sam tekintete a Panoptikon felé kalandozott. A „TIME” ikon halványan vibráló képe szinte hívogatta. Az elmúlt napokban egyre erősebben érezte a kísértést, hogy megérintse – hogy végre felfedje a mögötte rejlő titkot. William óvatosságra intő szavai és saját félelme eddig visszatartották. De most valami azt súgta: talán eljött az idő, hogy kicsit... bátrabb legyen.

II.

A létesítmény továbbra is ontotta a rejtélyeket, de a válaszok csak lassan, apránként szivárogtak elő. A tudományos kihívások mellett azonban egy másik, sokkal személyesebb feszültség is lappangott – leginkább William és Marcus között volt ez tapintható. Ez a feszültség nem egyik pillanatról a másikra alakult ki; az elmúlt esték óvatos jelentései és a kimondatlan nézeteltérések lassan, alattomosan táplálták.

William a hetedik nap jelentésére készült. Első riportjai a STORM felé szándékosan általánosak voltak. Említette a stabil, emberi életre alkalmas környezetet és a lenyűgöző, de még feltérképezetlen belső tereket. Marcus ekkor még elfogadta ezt; a felfedezés friss volt, az óvatosság indokolt. Harris Montgomery a központban szintén türelmes volt, bár érezhető volt az érdeklődése.

A jelentésekben William említést tett „rendkívül hatékony, ismeretlen elven működő energiaforrásról” és „komplex technológiai installációkról, amelyek további elemzést igényelnek”. A Mars–Jupiter távolság miatt a Will által elküldött üzenetre csak harminc-ötven perc múlva érkezett válasz. Will ilyenkor a tabletjébe temetkezve tovább rendszerezte az adatokat – sosem unatkozott a válaszig.

Néhány nappal ezelőtt, egy jelentés elküldése után épp egy táblázatot rendezgetett, amikor felvillant a kommunikációs jelző. Montgomery üzenete rövid és velős volt; arca a képernyőn egyre türelmetlenebbnek tűnt. Csak ennyit mondott: „Farewell! Konkrétumokat akarok!”. Will válaszként még egy üzenetet küldött a Marsra, ahol továbbra is próbálta lehűteni főnöke érdeklődését azzal, hogy egy ilyen technológiát nem egyszerű pár nap alatt kiismerni.

Ahogy a következő napokban a csapat egyre mélyebbre hatolt a Nexusban, egyre alaposabban feltárták a laborokat, az energiaforrást és a hatalmas archívumokat, Marcus is egyre türelmetlenebbé vált.

– William, ezek nem apróságok – vetette oda Marcus a negyedik napi jelentés előtt. – A hajtómű-szekció, az az energiaforrás... ezeket konkrétabban kellene jelenteni. A fiúk sokkal többet tudnak már róluk, s nem csak feltételezésekről beszélek. Mi van, ha valami veszélyforrást rejtenek ezek az eszközök? A STORM-nak tudnia kell a potenciális kockázatokról.

– Egyelőre csak annyit tudunk, hogy léteznek, Marcus – válaszolta William nyugodtan. – Nincs adatunk a működésükről, sem a potenciális veszélyeikről. Amint Alejandrónak vagy Tamásnak vannak konkrét eredményei, jelenteni fogom. Addig csak spekuláció lenne.

Amikor Samantha az elmúlt napokban egyre jelentősebb áttöréseket ért el a nyelv megfejtésében, és megosztotta a csapattal a Mirra-elméletet, valamint az emberiség marsi eredetének lehetőségét, William óvatossága csak tovább erősödött. Ez az információ túl nagy horderejű volt ahhoz, hogy ellenőrizetlenül kiengedje a kezei közül. Az esti jelentés előtt Marcus már-már követelte, hogy ezt az elméletet is foglalják bele a beszámolóba.

– Ez mindent megváltoztat, William! – érvelt Marcus a Panoptikonban. – A STORM-nak tudnia kell, hogy talán a saját múltunkat fedeztük fel!

– Ez egyelőre csak egy nyelvészeti elmélet, Marcus, döbbenetes dokumentumokon alapul ugyan, de még nem bizonyított tény! – vágott vissza William. – Képzeld el a pánikot, a politikai következményeket, ha ezt most bedobjuk

a központnak! Először meg kell erősítenünk, több bizonyítékot kell találnunk.

Aznap este William jelentése csak „jelentős mennyiségű, komplex tartalmú archívumról” szólt, amelynek „nyelvészeti elemzése folyamatban van, és potenciálisan fontos történelmi adatokat tartalmazhat”.

Marcus számára az utolsó cseppet a pohárban a jövőből származó fénykép jelentette. Amikor ezt is megosztották a csapattal, a hangulat szinte robbanásig feszült. Az időutazás lehetősége, összekapcsolva a Mirra-történettel, olyan távlatokat nyitott, amelyeket nehéz volt felfogni. Úgy érezte, William szándékosan és veszélyesen titkolózik, talán személyes ambíciókból, talán egyszerűen csak alkalmatlan a helyzet kezelésére.

– Meddig akarod ezt még titkolni, William? – kérdezte Marcus a hatodik esti jelentés előtt, hangja már nem volt kérdő, inkább vádló. – Egy fotó a jövőből! Egy lehetséges időgép! A saját eredetünk rejtélye! És te még mindig csak „komplex technológiáról” és „elemzés alatt álló adatokról” akarsz jelenteni? Ez már nem óvatosság, ez szabotázs!

– Nem szabotázs, hanem felelősség, Marcus! – emelte fel a hangját William is. – Amíg nem értjük, mi ez, addig nem adhatjuk ki! Képzeld el, mi történne, ha a STORM megpróbálná katonailag biztosítani ezt a helyet! Vagy ha valaki megpróbálná saját céljaira használni az időutazást, ha egyáltalán lehetséges!

Az aznapi jelentés a lehető legáltalánosabb, legsemmitmondóbb volt. William érezte Harris növekvő frusztrációját, és tudta: fogy az ideje.

Így érkezett el a hetedik nap estéje. A levegő szinte vibrált a ki nem mondott feszültségtől. William tudta, hogy ma este már nem kerülheti el a konkrétabb információk megosztását,

de még mindig küzdött azzal, hogyan találja azokat anélkül, hogy lavinát indítana el. Marcus pedig elérkezettnek látta az időt, hogy nyomást gyakoroljon.

– Ideje indulni a jelentéshez – mondta William Marcusnak, hangja fáradt volt.

– Remélem, ma este már a teljes igazságot fogod jelenteni – válaszolta Marcus hűvösen.

A liftben felfelé tartva a csend még nyomasztóbbnak tűnt, mint az előző napokban. Mindketten érezték, hogy most valami végleg megváltozik.

– Még egyszer utoljára megkérdezem, William – szólalt meg Marcus, amikor már közeledtek a felszínhez. – Jelented a Mirrát? Jelented a fényképet? Jelented, hogy ez egy hajó, talán egy időgép?

– Jelentem a kutatások előrehaladását, Marcus. Azokat a tényeket, amelyeket alá tudunk támasztani. Az időutazás meg... Te is hallottad, hogy Samantha sem talált dokumentumokat, amelyek alátámasztják az elméletet – próbálta William védeni a saját igazát, de a hangja egyre bizonytalanabbá vált.

– Akkor továbbra is megszeged a protokollt és veszélyezteted a küldetést – állapította meg Marcus jegesen.

A Heracles fedélzetén a forgatókönyv a szokásos volt, de a feszültség új szintet ért el.

– Várj a közös helyiségben, vagy intézd a saját dolgaidat – mondta William, és eltűnt a kommunikációs fülkében.

William újból leadta a jelentését Montgomerynek. Óvatosan fogalmazott, de ezúttal több konkrétumot említett a laboratóriumi technológiákról és az archívum méretéről. Megemlítette a „rendkívüli nyelvészeti kihívásokat” és a „történelmi adatok feldolgozásának szükségességét”, de a

Mirráról és az időkérdésről továbbra is hallgatott. Montgomery most meglepően türelmesen reagált. Válaszában nem kérdezett, nem problémázott, aminek William kimondottan örült. Elfáradt a nap, a hét folyamán, leginkább pihenni vágyott.

Kilépett a fülkéből, és a pilótafülkébe indult. Marcus éppen akkor fordult el a konzoltól, amikor belépett, arcán a semlegesség álarca.

– Végeztem – mondta William halkán.

– És? Elégedett volt a központ? – kérdezte Marcus, teljesen közömbös hangot.

– Úgy vettem észre, hogy Montgomery végre megértette az óvatosságomat.

Marcus ajka szinte észrevehetetlenül mosolyra húzódott.

– Akkor végre a protokoll szerint járunk el. Indulhatunk vissza?

William bólintott, de gyanakvóan méregette Marcust. Valami nem stimmelt. A férfi túlságosan nyugodt volt, miután hetek óta a jelentés miatt ostorozta.

A lefelé vezető út átható csendben telt. William agya lázasan járt: valamit történt. Nem tudta összerakni Marcus és Montgomery viselkedését. De nem sok ideje volt ezen tanakodni, gyorsan megérkeztek.

A Panoptikon bejáratánál Sammel talákoztak, aki érzékelte a feszültséget a két férfi között.

– Minden rendben? – kérdezte halkán.

– Egyelőre igen – válaszolta William komoran, miközben Marcus egyetlen szó nélkül elsétált mellettük.

Samantha látta a szikrákat William szemében, és Marcus arcán a jéghideg nyugalmat. Érezte, hogy a törekeny egyensúly végleg megbomlott. Tudta, hogy a tudós felelőssége

és a katonai lojalitás hamarosan nyíltan összecsapnak – és ennek a konfliktusnak a kimenetele beláthatatlan következményekkel járhat a Nexus, sőt, az egész emberiség jövőjére.

III.

– Nem hiszem el, hogy nincs egyetlen utalás sem az időutazásra! Az Idővándor is csak arról ír, hogy a galaxis melyik szegletében járt a Nexusszal – fakadt ki William. – Valaminek itt kell lennie, csak valahogy elkerüli a figyelmünket!

Sam a keresési eredményeket lapozgatta. Az „idő” keresőszóra milliányi találatot kapott, de „időutazásra” már csak párszázat – és egyik sem magáról a folyamatról szólt. Az Idővándor mindössze annyit írt: „Olybá tűnt a Nexus útja, mint egy időutazás a jövőbe”, amikor különleges helyszínekről mesélt.

– Szerintem... – kezdte Sam, de aztán inkább nem fejtette ki a gondolatát.

– Igen? – William már bármit meghallgatott volna, Bauer kapitány áltudományos magyarázatai is jobbák voltak, mint kétségek között lenni.

– Csak arra gondoltam... – Sam megállt egy pillanatra. – Hogy mi van, ha az ilyen jellegű anyagok a „TIME” kulcsszó alatt vannak?

– Nem nyomhatjuk meg, Samantha! – rázta a fejét Will. – Mi van, ha tényleg elrepít minket az időben, akárhová?

– Nem hiszem... – felelte halkán a lány. – Egy valamit biztosan tudok a Nexusról: eddig biztonságos volt.

– Nem is azt mondom, hogy ártani akarna nekünk, de ki tudja, mi számít az alkotók szemében biztonságosnak? Mi van, ha visszavisz minket az ő idejükbe?

– Azt gondolod, hogy ha megnyomjuk a gombot, akkor azonnal beindul egy folyamat? – Most Samen volt a kételkedés

sora. – Szerintem csak kapunk egy újabb panelt, mint az első két ikonnál.

– Nem tudhatod... Még a bolygós ikont sem mertük megnyomni – mutatott a négy ikonra Will.

– De miért? Szerintem semmi sem történne! Talán az is csak egy információs panel a Földről és a Holdról.

– Akkor miért nem nyomjuk meg? – közelített lassan a férfi a gomb felé nevetve, majd az utolsó pillanatban elkapta a kezét.

– Pasik! – forgatta a szemét Sam, aztán villámgyorsan megnyomta a harmadik gombot.

– Samantha! – kiáltott fel William meglepődve. – Mi az ördögöt csináltál?

– Valamit végre tenni kellett... – vont a vállát Sam látszólag nyugodtan, bár belül ő is feszült volt. Mindketten a fülüket hegyezték, hogy történt-e valami, de csak egy újabb panel jelent meg a dokumentumok helyén.

– Egy panel! – lélegzett fel Will. A kezdeti rémület helyét a megkönnyebbülés vette át, bár egy árnyalatnyi bosszúság még ott bujkált a hangjában Samantha vakmerősége miatt.

– Mondtam! – mondta újraéledt bátorsággal Sam, és közelebb hajolt az új kivetítéshez. – Lássuk csak, mit kaptunk cserébe a szívrohamomért.

Két részletesen kidolgozott, lassan forgó bolygó képe lebegett előttük. Bal oldalon a Föld ismerős kék-fehér-zöld színei ragyogtak, fölötte a „Téria” felirat pulzált halvány fényben. A jobb oldalon egy valamivel kisebb, de hasonlóan élettel telinek tűnő bolygó forgott, ennek felszínét azonban a zöld különböző árnyalatai és kiterjedt, sárgás-barnás területek uralták; a kék óceánok kisebb területet foglaltak el. Fölötte a „Genide” név jelent meg. A két bolygókép fölött pedig

tisztán olvasható volt a jelenlegi dátum és idő: 2077. június 13., 16:28.

– Téria... a Föld – mormolta William, miközben a képet tanulmányozta. – A fordítás helyes volt. De mi ez a Genide? Soha nem hallottam róla. Nem szerepel egyetlen ismert csillagászati adatbázisban sem.

– Zöldesebb, mint a Föld – jegyezte meg Sam, miközben a Genide felszínét vizsgálta. – Talán a légköre más összetételű? Vagy a növényzete dominánsabb? És a szárazföldek aránya is nagyobb.

William óvatosan kinyújtotta a kezét, és megérintette a lebegő Téria-hologramot. A kép nem csak vizuálisan reagált: ujjbegyén finom bizsergést érzett, ahogy a rendszer visszajelzett. A terem azonnal átalakult körülöttük. A korábban sötét, csendes Panoptikon egy szempillantás alatt életre kelt, az eddig sötét falak eltűntek, csak a hófehér padló maradt változatlan a lábuk alatt. William és Samantha egyszerre megdermedt a döbbenettől. A Panoptikon teljes belső félgömb felülete most egy végtelen, acélkék víztömeget mutatott a kép alsó részén, apró, fehér habfodrokkal, amint nyugodtan hullámozott, felül pedig a csodálatosan kék ég, minimális gomolyfelhővel.

– Nem hiszem el – suttogta Samantha, miközben körbefordult a helyén. – Ez csodálatos!

A szimuláció remek volt. Mintha valóban ott állnának a semmiben, magasan az óceán felszíne felett, minden irányban csak a végtelen víztükör csillogása. William lába alatt megnyugtatóan ott volt a Panoptikon szilárd padlója, mégis egy lebegő érzés fogta el. Az oldalfalak és a mennyezet teljes illúziója, a hullámok mozgása, az ég perspektívája tökéletesen keltette azt a benyomást, hogy valóban az óceán

fölött vannak, miközben a kupola biztonságos buborékként vette körül őket a magasban.

Eközben a konzol felett lebegő négy alapikon széthúzódott, közöttük két újabb kezelőfelület materializálódott. Az első egy tenyérszerű, négyzet alakú panel volt, halványoszürke, pulzáló kerettel. Mellette jobbra egy keskeny, függőleges csík húzódott, amelynek alsó fele élénk smaragdzölden derengett, míg felső része áttetsző szürkében vibrált.

Sam bizonytalanul közelítette meg a négyzetet, és ráhelyezte tenyerét. Meglepetten konstataálta az ellenállást – ez nem a megszokott holografikus felület volt. A többi kivetített elem esetében ujjai könnyedén átsuhantak volna a képen, enyhe remegést hagyva maguk után, de ez a panel olyan volt, mint egy láthatatlan, szilárd membrán, akár a védőfalak a liftekben és a folyosók mentén.

– Ez valahogy más – suttogta, miközben finoman megnyomta a felületet.

Mutatóujját lassan elhúzta a négyzeten, mire felsikoltott. A kivetített óceánkép váratlanul elmozdult! Ijedtében hátralépett, majdnem nekiütközve a mögötte álló Williamnek.

William egy darabig nézte a paneleket, majd megfontoltabban előrelépett, és célirányosan helyezte mindkét kezét a panelre.

– Azt hiszem, értem – mondta higgadtan. – Ez egy navigációs rendszer.

Próbaképpen körkörös mozdulatot tett, mire a kivetített kép 360 fokos panorámát mutatott be – végtelen kékség minden irányban, ahol az ég és a víz összemosódott a távoli horizonton.

– És az a másik? – mutatott Sam a függőleges csíkra.

Óvatosan hozzáért, és felfelé húzta ujját. A perspektíva azonnal változott –egyre magasabbra emelkedtek az óceán felszíne fölé.

– Magasságszabályzó! – kiáltott fel izgatottan. – Will, ez fenomenális! Megnézhetem én is? – kérte a férfit, aki készségesen átadta a vezérlést.

– Menj olyan magasra, amennyire csak tudsz – javasolta a lánynak. – Talán meglátunk valamit.

Sam teljesen feltolta a csúszkát, de a képen továbbra is csak a végtelenbe nyúló óceán látszott, most már madártávlatból.

– A Földön vagyunk, valahol egy óceánon – vonta le a nyilvánvaló következtetést William, miközben a kivetített kép előtt állt. – De vajon miért nem látunk szárazföldet?

– Talán azért, mert mozognunk kell – morfondírozott Sam. – De hogyan?

William, aki egyébként mindig idegenkedett az érintőkijelzőktől, most mégis két ujjal közelített a panel felé. Ahogy mutató- és középső ujját a felülethez érintette, a kép finoman elmozdult, és egy új információs panel bukkant fel a konzol felett.

– Ezek koordináták! – kiáltott fel Sam, a panel első részében levő adatokra mutatva. – Földrajzi koordináták és magasság!

– És egyfajta nullponton vagyunk – bólintott William, miközben meredten bámulta a számokat. – 878 méter magasan... valahol a Föld egy olyan pontján, ami közel van a 0;0 koordinátákhoz.

Sam elővette régi tabletjét, amelynek kijelzője halványan derengett a félhomályban. Gyorsan bepötyögte a koordinátákat, aztán diadalmasan William felé fordította a képernyőt.

– A 0° szélesség, 0° hosszúság a Guineai-öböl közepére esik. Ez a Null-sziget, legalábbis így nevezik a képzeletbeli pontot. A legközelebbi szárazföld több mint 600 kilométerre van.

– Afrika partjai – tűnődött William. – Ha észak felé haladunk, Ghána területére jutunk.

– Konkrétan majdnem Accrába. Vagyis, ami maradt belőle – tette hozzá Sam komoran, emlékezve a tanulmányaira a 2069-es nagy tengerszint-emelkedésről, ami a parti városok jelentős részét elnyelte.

William mély levegőt vett.

– Próbáljuk ki! Nézzük, mire képes ez a rendszer.

Óvatosan a négyzet közepére helyezte két ujját, majd határozott mozdulattal felfelé húzta. Az adatmezőben a sebességjelző életre kelt: 10, 50, 100, 500, majd 1000 km/h.

Alattuk a tenger felszíne elmosódott csökká változott. Az 1000-es értéknél megállította a mozdulatot és felemelte ujjait. A sebesség stabilizálódott.

– Ejha, ismerős tempó – jegyezte meg William, visszagondolva a liftes utazásra. – De még így is harmincöt-negyven perc, mire partot érünk.

– Nem baj, legalább addig megismerkedhetünk ezzel az új panellel. Ugyanis ahogy látom, nem csak a navigációs adatokat mutatja.

S valóban: a navigációs adatok alatt további jelzések sorakoztak.

– Ez... ez valami Föld-diagnosztika – suttogta William, miközben végighúzta ujját az információkon. – Mint egy orvosi lelet. Vagy inkább egy vérvizsgálat...

Sam közelebb hajolt a kijelzőhöz.

– Atmoszféra összetétele: nitrogén 78%, oxigén 21%, széndioxid... – Elhallgatott, mikor meglátta a következő sort. – A

szennyezőanyagok szintje folyamatosan nő. Ez nem meglepő, de a tendenciavonal már a kritikus zónában jár.

William az alatta levő paraméterre mutatott, ami pirossal volt írva.

– Felszíni átlaghőmérséklet: +17,71 °C – olvasta. – Annak ellenére, amit a reflektív légköri pajzsokkal próbáltunk elérni.

– A víztakaró aránya 71,47%, és még mindig növekszik – folytatta Sam, a kék grafikont figyelve. – A tengerszint-emelkedés nem állt meg... Valószínűleg soha nem is fog már.

– Lakosság: alig 7 milliárd, de lassan növekszik... Viszont...

William arca elkomorodott, amikor a következő, vörösen világító számra nézett.

– Bioszféra stabilitás index: 0,43. Vajon ez mit jelent?

– Az ökoszisztémák összeomlását – válaszolta halkán Sam. – Ez az érték azt mutatja, mennyire képes a bolygó fenntartani a biológiai rendszereit. Az 1,0 lenne az ideális. 0,8 alatt kezdődnek a problémák, 0,5 alatt visszafordíthatatlan a folyamat. És mi már csak 0,43-nál tartunk.

– Akkor az erőforrás-egyensúly index gondolom azt jelenti, hogy mennyire szipolyoztuk ki a Földet – bökött Will a következő értékre, ami szintén piros volt és –3,8 értéket mutatott. – De nézd, ezen legalább növekvő tendenciát láthatunk.

– Biztosan a holdak bányászata miatt. Legalább ennyi...

Mindketten némán meredtek az utolsó értékre, amely egyszerű számként villogott előttük, mégis szörnyű súlya volt: Fennmaradási előrejelzés: 67 év ± 10 év.

– Tehát a Föld, ahogy ismerjük... – kezdte Will, de a hangja elcsuklott.

– Hatvan–nyolcvan éve maradt – fejezte be a mondatot Sam. – Ezért vagyunk itt. Ezért kellett eljöttünk az Európára. Talán ez az utolsó esély...

William megrázta a fejét, és visszafordította figyelmét a navigációs panelre. Egy pillanatig mindketten csendben meredtek a kivetített képre, magukba szívva a látványt és az ijesztő információt. Aztán Will megszorította Sam vállát.

– Ne hagyjuk, hogy ez elvegye a fókuszunkat. Pontosan azért vagyunk itt, hogy változtassunk ezen a jósláson. Most minden másodperc számít. Használjuk ki ezt a technológiát, hogy minél alaposabban feltérképezzük a helyzetet.

Sam bólintott, visszanyerve szakmai kíváncsiságát.

– Igazad van. És egyébként is... micsoda lehetőség ez! – mutatott a sebességjelzőre. – Mennyi lenne az egyenlítő mentén megkerülni a Földet ezzel a sebességgel?

William halványan elmosolyodott, hálásan a témáért, ami elterelte figyelmüket a borús jövőképről.

– Az egyenlítő hossza 40 075 kilométer – számolt gyorsan William. – Tehát nagyjából 40 óra egy teljes kör.

Hirtelen eszébe jutott valami, és újra a panelre helyezte a kezét. Ezúttal erősebben nyomta meg a felületet, miközben felfelé húzta. A sebességmérő ugrásszerűen szökött fel: 1 000... 5 000... 10 000 km/h.

Az óceán végtelen kékje egyetlen elmosódott, szikrázó szalagként terült el alattuk, ahogy a nyugodt víz felett száguldottak. A lenyugvó nap balról érkező ferde sugarai megnyúlt, vörös-arany fényhidakat vetettek a víz remegő felszínére, miközben tekintetük hiába pásztázta a látóhatárt – a szárazföldnek nyoma sem volt.

– Mit csináltál? – hőkölt hátra Sam, ahogy meglátta a kijelzőn a sebességértéket.

– Úgy tűnik, nyomásérzékeny – magyarázta William, miközben ujjaival finoman modulálta a nyomást. – Minél erősebben nyomom, annál gyorsabban mozgunk.

Óvatos nyomással tovább növelte a sebességet: 15 000... 20 000... végül 25 000 km/h-nál megtorpant.

– Ez örület! – suttogta Sam. – Ilyen sebességgel kevesebb, mint egy óra alatt körbeutazhatjuk az egész bolygót!

– Inkább lassítok, mert a végén Európában kötünk ki – javasolta William, és finoman csökkentette a nyomást, amíg a sebesség vissza nem esett 1 000 km/h-ra. – Nézd, ott a part!

A horizonton feltűnt egy sötét vonal – Afrika partvonala. Ahogy közeledtek, a vonal egyre részletgazdagabbá vált. A kijelzőn a koordináták folyamatosan változtak, jelezve északi haladásukat.

– Elképesztő – suttogta William, miközben a szárazföld körvonalai kibontakoztak előttük.

A partszakasz, ami feltárult, döbbenetes látványt nyújtott – pontosan olyan volt, mint a legfrissebb jelentésekben, amelyekre Sam még a Marsra indulása előtt emlékezett. A tengerszint-emelkedés több kilométeres sávot harapott ki a kontinensből, ahol egykor termékeny deltavidék terült el, most sekély lagúnák és szigetek szövevényes rendszere húzódott.

– Ez... ez Accra – suttogta Sam hitetlenkedve. – De ez nem lehet! Csak nekem tűnik úgy, hogy minden éppen most történik és a jelent látjuk?

William lélegzete elakadt a felismeréstől.

– Gondolj bele, Sam. Több mint 600 millió kilométerre vagyunk a Földtől. De ez a kép... ez nem felvétel vagy szimuláció. Ezek az emberek ott lent... mozognak!

A hologram valóban élő képet mutatott – az egykori ghánai főváros partmenti negyedei víz alatt heverték, míg a régi városközpont helyén néhány megkövesedett betonkolosszus meredt ki a tengerből. A magasabban fekvő területeken új város épült: sűrűn egymáshoz tapadt, fehér-ezüst kupolák és tornyok együttese, körülöttük sötétzöld növényi védőgyűrűvel.

– Ereszkedjünk lejjebb – javasolta Sam izgatottan. – Nézzük meg közelebbről!

William a magasságszabályzóval óvatosan lefelé navigált, miközben a sebességet is jelentősen csökkentette, egyre közelebb kerülve a városhoz. Alig ötven méter magasságban jártak már, amikor Sam hirtelen felkiáltott:

– Látod azt a hordozható generátort? A munkások épp most állítják be!

– Ez nevetséges – rázta a fejét William. – Hogy láthatnánk ilyen részleteket az Europa holdról?

Még lejjebb ereszkedtek, már csak méterekre a város egyik kupolájától. Will már nyúlt, hogy kikerüli, de Sam megfogta a kezét.

– Várj, próbáljunk meg bemenni az egyik épületbe – javasolta váratlan ötlettől vezérelve.

A navigációs panelt használva, egyenesen az egyik kupola tetejének irányították a nézőpontot. Mindketten lélegzet-visszafojtva figyelték, mi történik – és a „kamera” simán áthatolt a szerkezeten, mintha ott sem lenne.

– Na ez már durva! – tátotta a száját Sam. – Átmehetünk bármin! Semmi sem állít meg minket!

Az épület belseje feltárult előttük: emberek dolgoztak komplex műszerek között, hatalmas képernyők villogtak a falakon, és az egyik sarokban furcsa, piramis alakú szerkezet

villogott halványkék fényel. Az épület közepén egy oszlop emelkedett, amely az épület útjelzőjeként funkcionált, s emellett a pontos időt is mutatta egy igen díszes külsejű órán.

– 12:47 perc van ott... – álmélkodott Sam. – Négy órával korábban, az időeltolódás miatt!

– Sam, ezek most, valós időben történő események – suttogta William, miközben egy pillanatra megállította a képet. – De hogyan? Hiszen negyven-ötven perc alatt érne ide a jel fénysebességgel is.

Sam elgondolkodva simította végig ujjait a vezérlőpanelen.

– Ez az idegen technológia valamiféle... azonnali megfigyelést tesz lehetővé? Vagy talán...

– Kvantumösszefonódás? – vetette fel William. – Valami, ami áthidalja a teret és időt?

Tovább navigáltak a város utcáin, akadálytalanul haladva át falakon, járműveken, emberi testeken. A rendszer csodálatos részletességgel mutatta a Föld valóságát, miközben ők fizikailag több százmillió kilométerre, az Europa felszíne alatt voltak.

– Képzeld el a lehetőségeket – suttogta Sam, miközben egy forgalmas piactér fölött lebegtek, ahol emberek tucatjai cserélték ritka javaikat. – Bármit megfigyelhetünk, bárhol a Földön.

– De hogyan? És főleg... miért? – kérdezte William. – Mi lehetett az alkotók célja ezzel?

Mindketten elnémultak a gondolatra, miközben Új Accra nyüzsgő életét figyelték – az Europa hold jégtakarója alatt, egy ismeretlen civilizáció által hátrahagyott teremben állva.

Néhány percig még köröztek Accra felett, kíváncsian figyelve az új város szerkezetét. William irányította a

nézőpontot, óvatosan ereszkedve a kupolák közé. Az egyik tér felett megálltak, ahol emberek zsibongtak egy improvizált piac környékén.

William tovább navigált, majd végül megállt.

– Elég Accrából. Nem akarom meglesni az embereket a tudtuk nélkül. Érdekes, de talán számunkra most nem ez a legfontosabb helyszín. – Felemelte a tekintetét a kivetítésről. – Van valami, amit szívesen megnéznél?

Sam arca felderült.

– Igen... – habozott egy pillanatig. – Szeretném látni, mi történik Cambridge-ben.

– Boston? Az egyetem? – kérdezte Will.

– Pontosan. Tudni szeretném, mi van a campusommal.

William bólintott, és visszalépett a navigációs panel elé.

– A tiéd a kormány. Te tudod, hova menjünk.

Sam lépett a panel elé, és finoman megérintette a felületet. Először óvatosan változtatta a nézőpontot, hogy újra felfelé nézzenek, majd feljebb húzta a magasságszabályzót.

– Szóval, azt mondd, hogy ez nyomásérzékeny – mondta, miközben mindkét ujját erősebben nyomta a panelre. – Menjünk vissza nagyjából egy kilométer magasra. Onnan könnyebb lesz tájékozódni.

A kép fokozatosan távolodott, ahogy emelkedtek. Accra lassan összezsugorodott alattuk, míg végül Afrika partvidékének jellegzetes kontúrja bontakozott ki.

– Most pedig... – Sam mély lélegzetet vett, és a négyzetpanel tetejére helyezte két ujját. Enyhe nyomást gyakorolt rá, fokozatosan növelve az erőt. A sebesség kijelzője azonnal reagált: 1 000... 5 000... 10 000... 25 000 km/h.

Az Atlanti-óceán kék felülete olyan sebességgel suhant el alattuk, hogy szinte követhetetlen volt

– Ez még így is eltart egy darabig – jegyezte meg William, a koordinátákat és a sebességkijelzőt figyelve. – Miért nem kockáztatunk egy kicsit?

Sam ránézett, majd halvány mosollyal bólintott. Újra a panelre helyezte ujjait, ezúttal határozottabban nyomva azt. A sebesség kijelzője szédítő magasságokba kúszott: 50 000... 75 000... végül 100 000 km/h-nál állapodott meg.

– Ez a beszéd! – vigyorodott el William. – Így öt perc alatt odaérünk.

A kép olyan gyorsan változott, hogy már csak elmosódott színfoltok suhantak el alattuk. Az óceán kékje hamarosan zöld-barna foltos kontinenssé változott: Észak-Amerika keleti partvidékét érték el.

– Lassítsunk – javasolta Sam, ahogy a koordináták mutatták, hogy közelednek Terra Nova – az észak-amerikai kontinens – északkeleti részéhez.

Ahogy a sebesség 5 000 km/h-ra csökkent, már ki tudták venni a New England régió körvonalait. Sam óvatosan irányította a nézőpontot Boston irányába. A város sziluettje felsejlett a horizonton – kevésbé volt látványos, mint a régi fotókon, de még mindig rendezett, működő metropolisz benyomását keltette.

– Boston – suttogta Sam. – Az utolsó éveimet itt töltöttem, szinte ki sem mozdultam, csak egy-egy konferenciára. No meg két évvel ezelőtt a Marsra, valami buta projekt végett – kacsintott Willre, aki elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak az emlékek.

Tovább csökkentette a sebességet. Az egykori Charles-folyó szélesebb volt, mint amire Sam emlékezett, partjain mesterséges gáttakkal és vízszabályozó rendszerekkel. Az MIT és Harvard környéke azonban felismerhető maradt, bár a

modern beavatkozások jelei – magasított alapok, vízvédelmi rendszerek – mindenütt láthatók voltak.

– Ott van – mutatott Sam a Harvardi campus egyik jellegzetes épületcsoportjára. – A Jefferson Tudományos Központ. Ott dolgoztam.

A sebesség nullára csökkent, és mostantól apró, precíz mozdulatokkal navigáltak közelebb. A campus sok szempontból hasonlított a régi egyetemi negyedekre – gondozott parkok, klasszikus stílusú épületek –, de a változások is szembetűnőek voltak. Napelemes tetők, függőleges kertek, zárt üvegházak, víztározók.

– Nézd, ott egy PAV pálya! – kiáltotta Sam, a kamerát fölé irányítva. Éppen hárman repdestek a maximum harminc méteres akadálymentes légtérben.

– Tényleg meg kell mutasd nekem is ezt a játékot! – mosolygott Will, ahogy látta Samantha örömét, aki egy percig csak vigyorogva nézte az egy- és kétszemélyes repülőket, de aztán megrázta magát és egy alacsonyabb épületegyüttes felé indult.

– Ez a professzori negyed – magyarázta Sam, miközben lejjebb ereszkedtek. – Itt laktam az utolsó évben.

A negyed elegáns, háromszintes épületekből állt, amelyek körül kis, gondozott kertek húzódtak. Minden épület energetikailag független volt, saját napelemes rendszerrel és esővízgyűjtővel.

– Melyik volt a tiéd? – kérdezte William.

– A Keleti Szárny, negyedik emelet, B42-es lakás – felelte Sam, miközben a nézőpontot egy fehér vakolatú, klasszikus stílusú épület felé irányította. – Az a saroklakás, ahol azok a nagy ablakok vannak.

Óvatosan közelítettek, áthaladva az épület falán – furcsán hátborzongató érzés volt átsiklani a szilárd anyagon. A lakás apró nappalijában találták magukat, ahonnan panorámaablak nyílt a campus parkjára.

– Otthon, édes otthon – mosolyodott el Sam keserédesen.

A lakás elegáns és rendezett volt, kevés modern bútorral és minimalista berendezéssel. A falakon képek függtek – néhány családi fotó, pár munkatárs. Az ablak melletti asztalon egy hatalmas, burjánzó növény, amit láthatóan egy öntözőrendszer tartott életben, de a levelei között már sárgulás jelei mutatkoztak.

– Szegény Fitzgerald... – sóhajtott fel Sam, amikor meglátta a növényt. – A szárazságtűrő fikuszom. Még ő is szenved.

– Ki gondozza a lakást? – kérdezte William.

– Az egyetem gondoskodik a professzorok lakásairól, amíg küldetésen vannak – magyarázta Sam. – Az alapellátást biztosítják, de látszik, hogy senki sem járt itt... – A hangja elhalkult, ahogy az asztalon lévő digitális naptárra pillantott. – Tizenkilenc napja.

Sam lassan végigvezette Willt a lakáson. A dolgozószoba íróasztalán jegyzetek, félbehagyott kutatási anyagok heverték, a könyvespolcokon szakirodalom. A konyha praktikus volt, de láthatóan ritkán használt. A fürdőszoba modern, környezetbarát megoldásokkal.

– A hálószobát is megnéznéd? – kérdezte Sam hirtelen, zavartan elpirulva már magától a kérdéstől is.

– Csak ha te is szeretnéd – felelte William, diplomatikusan.

Sam tétovázott, majd végül a navigációs panelre tette a kezét.

– Rendben, csak egy gyors pillantás – mondta, és átsiklottak a zárt ajtón.

A szoba éppolyan kicsi volt, mint a többi, de világos, otthonos. Az egyik falnál dupla ágy, a másik oldalon beépített szekrény sor. Az éjjeliszekrényen egy bekeretezett fénykép: Sam és egy idősebb pár – valószínűleg a szülei. Egy pillanatra megállt a kép előtt, aztán továbblebegett. Az ágy mellett néhány ruha hevert a földön, mintha valaki sietve hagyta volna ott őket. Mindenen vékony por ült – tizenkilenc nap elhagyatottsága.

– Hirtelen kellett indulnom – magyarázta Sam. – Még a csomagolásomat sem fejeztem be. Másnap reggel már a Kennedy Űrközpontban voltam.

William csak mosolygott a nő zavarán, de nagyon kedvesnek találta, ahogy elpirult és magyarázkodott.

– Rendben – sóhajtott hatalmasat Sam. – Menjünk vissza a campusra. Van még valami, amit meg akarok nézni, mielőtt továbbállunk.

Visszanavigáltak a lakás nappalijába, majd kifelé, a campus felé. Ahogy kiértek az épületből, Sam rámutatott egy nagyobb, központi épületre.

– Ez a Neurolingvisztikai Mesterséges Intelligencia Intézet – mondta. – Nézzük meg, mi történik ott.

A hatalmas, elegáns épület felé repültek, melynek homlokzatán harmonikusan olvadt össze az ősi egyetemi tradíció és a csúcstechnológia. Áthaladva a falakon, egy több részlegből álló, komplex digitális laboratóriumban találták magukat. Kutatók tucatjai dolgoztak különböző állomásokon, kijelzők, neurális interfészek és komplex szimulációs rendszerek között.

– Az én osztályom – mutatott Sam egy elkülönített részlegre, ahol mérnökök és nyelvészek dolgoztak hatalmas, faltól falig érő képernyők és adatfolyamok között. – A NAIM, azaz a Neurolingvisztikai AI Mérnökök csapata.

Közelebb navigáltak, és láthatták a speciális állomásokon dolgozó szakembereket. Egyesek komplex kódsorozatokat írtak, mások szemantikai térképeket elemeztek, megint mások pedig beszélgetéseket folytattak virtuális entitásokkal, melyek algoritmusait valós időben finomhangolták.

– Szabályozzuk, elemezzük és tervezzük, hogyan használják a mesterséges intelligenciák a nyelvet – magyarázta Sam automatikusan szakmai nyelvre váltva. – Különös figyelmet fordítunk a morális, kulturális és társadalmi torzításokra.

Az egyik nagy képernyőn egy folyamatábra látszott, amely az „Érző AI” nyelvi protokolljának fejlesztési fázisait mutatta. A jelenlegi állapot: 73,8% adaptációs ráta, etikai megfeleléség: 91,2%.

– Ezek jó számok – jegyezte meg William.

– Az AI talán az egyetlen terület, ahol előrehaladtunk az elmúlt években – felelte Sam. – És nézd, az a férfi ott, Dr. Gabriel Martinez. Ő vette át a projektemet. – Egy középkorú, rasztahajú férfira mutatott, aki épp egy AI-jal folytatott beszélgetést analizált. – Jó kezekben van a munkám.

William figyelte, ahogy Sam arcán különös, keserédes mosoly jelenik meg.

– Készen állsz? – kérdezte William néhány perc múlva.

Sam mély lélegzetet vett, és bólintott.

– Igen. Láttam, amit látnom kellett. Köszönöm, Will! – Visszafordult a navigációs panel felé. – Inkább nézzük, mit találunk még ezen a fantasztikus eszközön.

Will elgondolkodott, ujjai a még mindig aktív navigációs panel felé indultak.

– Várj csak – szólt közbe Will hirtelen. – Amikor megnyomtad a harmadik ikont, a Térián kívül ott volt egy másik bolygó is. Genide.

Sam homlokán a felismerés ráncai jelentek meg.

– Igazad van! Teljesen kiment a fejemből a Föld felfedezése alatt. Lássuk, mit rejt az a másik világ!

Sam óvatosan a „Genide” ikonra bökött a választóképernyőn, amely most is halványan derengett a Téria mellett. A Föld képe eltűnt, helyét egy egészen más világ látványa vette át. A váltás sima volt, a kontraszt annál meglepőbb.

Egy rét közepén találták magukat, egy kilométerrel a talajszint felett. Lejjebb ereszkedtek, hogy közelebből is lássák a világot. Egy medencében voltak, amely legalább harminc kilométer szélességben terült el alattuk. Körülöttük kilométeres nagyságba nyújtózó hegységek, melyeket sűrű erdőségek borítottak. A fák formája bizarr volt – törzsük finoman csavarodott az ég felé, kérgük sötétbarna, néhol sötétszürke színekben csillogott, leveleik pedig nem zöldek, hanem mély smaragdszöldek voltak. A talajt vastag, puha, mohaszerű növényzet borította, amelyből különös, nagyon apró, harangszerű, fehér virágocskák emelkedett ki. A levegő tisztának, de párásnak tűnt, a fény pedig szűrt volt, egy idegenszerű, zöldes árnyalatú alkonyatban lebegtek.

– Húha – lehelte Sam. – Ez határozottan nem a Föld.

– Nem ezt láttuk a kijelzőn a lakrészünkben? – emlékezett vissza Will az első napra. – Akkor azt hittük, hogy valami AI által generált videófolyam.

– Nos, én már bármit el tudok képzelni... Azt is, hogy egy idegen bolygón vagyunk – felelte Sam mosolyogva.

William azonnal az információs panelre pillantott, amely most a Genide adatait mutatta. Az értékek jelentősen eltértek a Földétől.

– Atmoszféra összetétele: Nitrogén 71%, Oxigén 23%, Ismeretlen gázok 6%... Magasabb oxigénszint, és valami más is van a levegőben – olvasta hangosan. – Felszíni átlaghőmérséklet: +15,41 °C. Kellemes, kicsit hűvösebb, mint a Téria jelenlegi átlaga. Víztaaró aránya: 42,73%. Jól több a szárazföld.

Megállt a következő két értéknél, és a szemöldöke a magasba szökött.

– Bioszféra stabilitás index: 1,0 – mondta lassan, hitetlenkedve. – Pompás! Abszolút egyensúlyban van az ökoszisztéma.

– Nézd a lakosságot! – mutatott Sam feszülten az kijelzőre. William lenézett a panel aljára.

– Lakosság: 0.

Csend ereszkedett rájuk. A nullás szám szinte belehasított a többi adat közé, amelyek egy gazdag, élettel teli világról árulkodtak.

– Meglepő... – suttogta Sam meglepetten. – De hát ez a hely... hemzseg az élettől! Nézd azokat a növényeket! Az oxigénszint! Hogyan lehet nulla a lakosság?

– Talán úgy érti, „emberi” lakosság nulla – vetette fel William. – Vagy legalábbis olyan civilizáció, amit a rendszer felismer.

– Vagy... talán egykor laktak itt, de kihaltak? Mint a Mirrán, csak itt nem történt katasztrófa, ami eltüntette volna a nyomokat? – Sam hangjában aggodalom csengett. – Ha igen, akkor talán találunk romokat.

William a navigációs panelhez lépett.

– Csak egy módon deríthetjük ki. Keressünk! Próbáljunk meg egy spirális útvonalat bejárni, egyre növekvő sugárral. Hátha látunk valamit a magasból.

Sam bólintott. William óvatosan felemelte a nézőpontot az erdő fölé, majd lassan körözni kezdett, fokozatosan tágítva a kört és növelve a sebességet. A táj változatos volt: hatalmas, ismeretlen formájú hegyvonulatok, kanyargó, ezüstösen csillogó folyók, óriási, gombaszerű képződményekkel tarkított síkságok váltották egymást. A növényzet színei és formái folyamatosan változtak, de egy dolog állandó maradt: sehol sem láttak épületeket, utakat, vagy bármilyen mesterséges struktúrát.

– Nézd! Ott mozog valami! – kiáltott fel Sam, és egy nyíltabb területre mutatott.

William lelassított és lejjebb ereszkedett. Egy hatlábú, pikkelyes bőrű, növényevőnek tűnő állatokból álló csorda legelészett békésen egy tisztáson. Méretük nagyjából egy földi lóénak felelt meg, de a testfelépítésük teljesen idegen volt.

– Lenyűgöző flóra és fauna – jegyezte meg William. – De nem éppen az, amit keresünk.

Folytatták a keresést, legalább egy órán át feltérképezve a tájat. Láttak hatalmas, színes, rovarszerű lényeket repülni a levegőben, furcsa, vízben élő állatokat egy tó partján, és álcázott ragadozókat lapulni a sűrű aljnövényzetben. A bolygó tele volt élettel, de az intelligens életnek, legalábbis az ember által ismert formájának, semmi jelét nem mutatta.

– Kezdem azt hinni, hogy a „lakosság: 0” tényleg azt jelenti: sosem alakult ki itt fejlett civilizáció – mondta végül Sam csalódottan, miközben egy hatalmas, érintetlen hegyléc felett haladtak el.

– Vagy ha igen, akkor olyan régen volt, hogy a természet már teljesen visszahódította – tette hozzá William

elgondolkodva. – De akkor is... miért van ez a bolygó itt? Miért pont ez van a Föld mellett ezen a panelen? Mi a kapcsolat?

Sam megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. Nem illik bele a Mirra-történetbe. Nem kapcsolódik az időutazás elméletéhez sem, legalábbis látszólag. Ez... ez egy teljesen újabb rejtély.

William kikapcsolta a navigációt, a Genide statikus képe jelent meg a panelen.

– Egyetértek. Ez a bolygó egyelőre vakfolt marad. Nem tudjuk hova tenni.

– Akkor talán itt az ideje, hogy bevonjuk a többieket – javasolta Sam. – Lehet, hogy nekik van ötletük, vagy találtak valamit az archívumokban, ami segíthet.

William bólintott.

– Igazad van. Túl sok a kérdés, és túl kevés a válasz. Javaslom, hogy az esti megbeszélést most inkább itt tartsuk. Megyek behozok néhány széket és párnát – mondta. – Addig is kicsit kiszellőztetem a fejemet.

IV.

Az esti eligazítás szokatlan helyszínén, a Panoptikon kupolája alatt gyűlt össze a csapat. Arcaikon a kíváncsiság és a hét napnyi kemény munka fáradtsága keveredett. Az előző napok felfedezései – az emberiség marsi eredetének döbbenetes lehetősége, és a jövőből érkezett, zavarba ejtő fénykép – még mindig éreztették hatásukat, feszültséggel töltve meg a hatalmas teret. A központi konzol halvány fénye misztikusan világította meg az összegyűlteket, akik helyet foglaltak a rögtönzött ülőalkalmatosságokon.

William megköszöri a torkát, körbenézett a többiekben, majd Samanthára pillantott, aki alig észrevehetően bólintott.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan összegyűltetek – kezdte William. Hangja igyekezett nyugodt maradni, de a szeme elárulta a belső izgalmat. – Ma nem a Társalgóban gyűltünk össze, mert amit Samanthával ma felfedeztünk, az ehhez a konzolhoz kötődik. Úgy gondoltuk, a leghatékonyabb, ha itt, a helyszínen mutatjuk be.

Tekintete végigsiklott a csoporton. A legtöbb arcon érdeklődés látszott, kivéve Marcusét. A biztonsági főnök karba tett kézzel állt kissé hátrébb, arcán a szokásos semlegesség, de a testtartása feszültséget sugárzott, és alig észrevehetően megrázta a fejét, mintha rosszat sejtett volna.

– A tegnapi megbeszélésen említettük a konzolon található négy fő ikont – folytatta William. – Az első a „Dokumentár”, a második a „Nexus konfiguráció”. Ma pedig... nos, Samantha bátorságot vett, és aktiválta a harmadikat.

Mindenki Sam felé fordult, aki zavart félmosollyal az arcán lépett a konzolhoz.

– Nem volt ez akkora bátorság – mondta, bár a hangja kissé remegett az izgalomtól. – Inkább csak... kíváncsiság. Szóval, ez az ikon az.

Rábökött a harmadik szimbólumra, amely a Földet és egy másik, ismeretlen bolygót ábrázolt. A konzol felett azonnal megjelent a két égitest részletes, lassan forgó holografikus mása, fölöttük a „Téria” és a „Genide” feliratokkal, valamint az aktuális dátummal és idővel.

– Ez a funkció hozzáférést biztosít a két bolygóhoz – magyarázta Sam. – Még hozzá nem akármilyen hozzáférést. Kezdjük a Tériával, a Földdel.

– Jó értettem, két bolygó? – emelte fel a kezét Eliza. – Ezen mit értesz?

– Máris megmutatom, kérem a türelmeteket.

Kiválasztotta a Föld ikonját. A Panoptikon falai és mennyezete ismét átalakultak. A csillagos ég helyét most a földi égbolt vette át, alattuk pedig a Harvard épületei és parkjai terültek el madártávlatból, ahogy azt délelőtt Sam és William látták. A látvány részletessége most is lenyűgözte a csapatot. Többen felálltak, körbefordultak, élvezték, ahogy a város felett lebegtek.

– Mivel utoljára Bostonban, a Harvard campus felett használtuk, a rendszer ott folytatja, ahol abbahagytuk – mosolygott Sam kissé zavartan, de gyorsan összeszedte magát és előadói hangra váltott. – Ez a rendszer valós idejű, távoli megfigyelést tesz lehetővé – magyarázta. – Ez pedig itt a kezelőpanel – mutatott a konzol felett lebegő, halványszürke négyzetre és a mellette derengő, zöld csíkra. – A négyzettel az irányt és a sebességet, a csúszkával a magasságot szabályozhatjuk. A panel nyomásérzékeny, így a sebesség finoman adagolható.

– Valós idő? De hát közel egy órányira vagyunk! – hitetlenkedett Tamás. Alejandro csak csendben mosolygott Isabelle mögött.

– Pontosan ez a döbbenetes – bólintott Sam. – Semmi képletetés. Amit látunk, az most történik a Földön. És ami a legmeglepőbb... – óvatosan a négyzetre tette ujjait, majd előre tolt a nézőpontot a Jefferson Tudományos Központ felé. – Bármin át tudunk menni: falakon, tetőkön... mintha szellemek lennénk.

A kamera áthatolt az épület falán, feltárva a belső előadótermet és laborokat, ahol diákok és kutatók dolgoztak. Halk moraj futott végig a csapaton.

– Ez hihetetlen... – suttogta Eliza. – Micsoda lehetőség a régészeknek! Képzeljétek el, belépni érintetlen sírkamrákba, anélkül hogy kárt okoznánk!

– Vagy megfigyelni a mélytengeri árkokat – tette hozzá Isabelle, a szeme csillogott. – Anélkül, hogy a nyomás veszélyeztetne minket.

– Elég a lelkesedésből – szólt közbe Bauer kapitány, bár ő maga is csodálkozva figyelt. – Nem nézünk meg valamit?

– Én Róma romjait nézném meg – javasolta Eliza azonnal. – A Forum Romanumot, a Colosseumot... Vajon mi maradt belőlük a víz alatt?

– Rendben, irány Róma – mondta Sam, és ügyesen a panelre helyezte az ujjait. Felemelkedtek Boston fölé, majd a sebességet 100 000 km/h-ra növelte. Az Atlanti-óceán kéksége suhant el alattuk, majd hamarosan Európa partjai tűntek fel. Sam Olaszország felé navigált, majd lelassított Róma felett.

Az egykori metropolisz nagy része valóban víz alatt volt. A magasabban fekvő hét domb szigetként emelkedett ki a csillogó víztükörből, összekötve modern, magas hidakkal és

lebegő platformokkal. Sam leereszkedett a Forum Romanum egykori helyére. Az ősi romok nagy része a víz alatt pihent, algákkal és tengeri növényekkel benőve, de néhány oszlop és falmaradvány még kísértetiesen kiemelkedett a sekélyebb részeken. A Colosseum hatalmas amfiteátruma félig vízben állt, mint egy óriási, megtört kagyló.

– Lenyűgöző és szomorú egyszerre – mondta halkán Eliza, miközben Sam lassan körbejárta a romokat a kamerával. – Még a víz alatt is érezni a történelmet.

– Hova tovább? – kérdezte Sam pár perc múlva. – Esetleg Európán belül?

– Én szívesen megnézném Budapestet – szólalt meg rövid csend után Tamás. – A régi Duna-partot, ha még megvan belőle valami. Gyerekkoromban sokat jártam ott a nagyapámmal.

– Rendben, Budapest – bólintott Sam. – Tamás, majd mondd, merre menjek.

Sam ujjai a panelen táncoltak. Felemelte a nézőpontot, majd a sebességet 25 000 km/h-ra növelte. Róma víz alá került romjai fölött északkelet felé fordultak, az Appenninek hegyvonulata suhant el alattuk, majd az Adria csillogó, megváltozott partvonalú víztükre után a Balkán északi tájain átvágva pillanatok alatt a Kárpát-medence síkságán találták magukat. A táj gyors egymásutánban változott a magasból, miközben a „kamera” akadálytalanul követte a kijelölt irányt. Ahogy közeledtek, a sebességet csökkentette, Tamás iránymutatásai alapján a magyar főváros felé navigált.

– Ott, a folyó mellett... az a nagy épület a Parlament volt – mutatott Tamás. – Menjünk közelebb!

Lassítottak, és leereszkedtek a város fölé. A Duna szélesebb volt, partjait magas gátak szegélyezték. A Parlament épülete még állt, bár látszott rajta az idő és a víz pusztítása. A

környező régi épületek helyén modern, magasabb alapokra épült házak és zöld tetők sorakoztak.

– Menjünk a Margit hídhoz! – kérte Tamás. – Ott volt egy óra a hídfőnél, talán még működik...

Sam a híd felé irányította a nézőpontot. A szerkezetet modernizálták az elmúlt évek során, de már egyetlen lámpa sem világított rajta. És valóban, a pesti hídfőnél egy digitális óra mutatta az időt.

– 19:53 – olvasta le Sam. – Egy órával több, mint a középidő. Ez tényleg élő adás.

A csapat tagjai némán figyelték a jelenetet. Látni a távoli Földet ilyen közelségből, valós időben, szinte felfoghatatlan volt. Még néhány percig követték Tamás kéréseit, megnéztek pár számára ismerős utcát, aki meghatódva törölgette a szemét.

– Nézzük meg a Himaláját! – javasolta Isabelle. – Kíváncsi vagyok, mennyi gleccser maradt.

– Ott most éjszaka van, szerintem valahol éjfél és hajnal között – szólt közbe Tamás.

– Nem baj, hátha van benne éjszakai mód! – nevetett Sam, miközben feljebb emelte a sebességet.

Ázsia felé vették az irányt. Éjszakai mód nem volt, de úgy láttak mindent, mintha nappal lenne – a rendszer valószínűleg automatikusan igazodott az időzónához.

A világ teteje fenséges látványt nyújtott, de a hósípkák és a gleccserek mérete drámaian lecsökkent ahhoz képest, amit a régi felvételekről ismertek. A hegyek oldala több helyen kopár volt, a visszahúzódó jég alatt sötét sziklák látszottak.

– A Föld beteg... – sóhajtotta Isabelle, hangjában minden korábbi, meg nem hallgatott figyelmeztetés keserősége. – És mi vagyunk a kór.

Miután még néhány helyszínt bejártak – például Liz kérésére megnézték a Nagy Korallzátony kifehéredett maradványait –, William intett, hogy elég.

– Azt hiszem, értjük a lényegét – mondta halkán. – Ez a rendszer valós idejű, korlátlan hozzáférést biztosít a Föld bármely pontjához. Most pedig nézzük a másik világot.

William vette át a panelt, és a „Genide” ikonra váltott. A Panoptikon képe ismét átalakult. A földi tájak helyét a buja, smaragdzöld erdő vette át a virágos domboldallal, ahol legutóbb jártak.

– Ez a Genide – mondta. – Mint látjátok, ez a bolygó... más.

Finom mozdulatokkal irányította a lebegő nézőpontot. Először a talajszint közelében siklottak, ahol a Genide lenyűgöző, idegenszerű bioszférája tárult fel teljes részletességében: a fémes kérgű, lehetetlenül csavarodó törzsű fák, a talajt borító puha, párnaszerű, mohára emlékeztető növénytakaró, amelyből különös, biolumineszcens virágok emelték pulzáló fényű kelyhüket a fák által létrehozott örökzöld félhomályba. A korábban már látott, furcsa, hatlábú teremtmények csordában, békésen legelésztek egy tisztáson. Majd a virtuális kamera simán a magasba emelkedett, áttörve a sűrű, sötétzöld lombkoronát, hogy egy lélegzetelállító panorámát mutasson: alattuk a végtelennek tűnő erdőség hullámzott, mint egy élő tenger, a távolban pedig éles gerincű, szinte geometriailag elképzelhetetlennek tűnő formájú hegyvonulatok sziluettjei rajzolódtak ki az ismeretlen színű égen, köztük pedig ezüst szalagként kígyóztak a széles, lustán kanyargó folyók.

– Az atmoszféra oxigéndúsabb, a bioszféra maximálisan egyensúlyban van – sorolta az adatokat William. – De a legfurcsább... – az információs panelre mutatott – ...hogy a rendszer szerint nincs intelligens lakossága. Nulla.

– De hát ez tele van étellel! – hitetlenkedett Liz.

– Növényekkel és állatokkal igen – bólintott William. – De semmilyen civilizáció nyomát nem találtuk eddig. Se épületek, se utak, semmi.

– Talán a föld alatt élnek? Vagy az óceánokban? – vetette fel Tamás.

– Lehetséges – mondta William. – De egyelőre úgy tűnik, ez egy érintetlen, bár rendkívül gazdag ökoszisztémával rendelkező világ.

Alejandro lépett közelebb, arca elmélyült gondolkodásról árulkodott.

– Az azonnali megfigyelés... A téridő áthidalása... Ez a technológia messze túlmutat azon, amit a kvantumfizika jelenleg lehetségesnek tart. Ez nem egyszerűen fejlett mérnöki munka, ez a fizika alapvető törvényeinek egy új szintű megértése és alkalmazása. – Izgatottan gesztikulált. – Képzeljétek el, hogy a konzol nem csak egy megjelenítő, hanem egyfajta kvantum-interfész, amely egy kvantum-nézőpontot működtet! Lehet, hogy a megfigyelési pontot nem is a mi téridőnkben hozza létre, hanem egy... párhuzamos rétegben, amely képes azonnal kapcsolódni bármelyik kiválasztott ponthoz a célbolygón, áthatolva az anyagon, megkerülve a fénysebesség korlátját. Az energiaforrás, amit Tamásék találtak, talán éppen ebből a másik rétegből nyeri az energiát, egyfajta... dimenzionális csapolással! A sötét téren keresztül minden távolság lerövidül. Ez magyarázná a látszólag kimeríthetetlen energiát és az ismert fizikai törvényeknek ellentmondó jelenségeket is.

A teremben csend lett, mindenki Alejandrót hallgatta, próbálva felfogni a szavai súlyát. Még Bauer kapitány is elgondolkodva vakarta a szakállát.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, barátom, de komolynak hangzik! – mondta az öreg, mire mindenki nevetni kezdett.

Közelebb húzódtak a konzolhoz, egyedül Marcus állt a háttérben, arcán egyre mélyülő árnyékkal.

William és Sam hátraléptek, hogy a többiek is kipróbálhassák az irányítást.

– A lehetőségek végtelenek – mondta William halkán, de hangja betöltötte a termet. – És a felelősségünk is. Mostantól ez a funkció is a rendelkezésükre áll. Használjátok bölcsen, fedeztétek fel, tanulmányozzátok! De soha ne feledjétek: amit itt láttok, az valóság. Élő embereket figyeltek, akik nem is tudnak rólatok, és minden tettünknek következménye van.

Átadta a kezelőpanelt. A csapat tagjai lassan, szinte megilletődve léptek közelebb. A Nexus újabb, talán legmegdöbbentőbb titka tárult fel előttük. Most már nemcsak a múlt rejtélyeivel, hanem a jelen – és talán a jövő – korlátlan, de egyben félelmetes lehetőségeivel is szembe kellett nézniük.

V.

A Nexus belső rendszere a greenwichi középídjöt követte, finom árnyalatokkal jelezve a reggelt. Már a kilencedik nap kezdődött ebben a felfoghatatlan, idegen létesítményben.

Sam – ahogy szinte mindig – elsőként ébredt. Már hajnalban a holografikus Dokumentár újabb szegletét térképezte fel, mellette az asztalon egy régi, nyomtatott nyelvtörténeti szótár pihent, bizarr anakronizmusként az ultramodern környezetben. Az Idővándor naplója továbbra is inkább költői utalásokkal volt tele, a konkrét technikai részletek helyett. „Kapukat nyitottunk a sötét világon keresztül ezer és ezer fénytávolságba.” – olvasta újra a mondatot, próbálva mélyebb értelmet találni benne Alejandro tegnapelőtti magyarázatán túl. A nyelvi megfejtés lassan haladt; minden lefordított szó egy lépés volt előre, de a teljes kép még mindig távolinak tűnt. Gondolatai újra és újra visszatértek ahhoz a zavarba ejtő fotóhoz – William, ő maga, és egy lány. A lányuk. Még mindig képtelen volt feldolgozni a látottakat.

A Társalgóban Marcus már a kávéfőző mellett állt. A frissen főzött kávé illata – egy darabka földi normalitás ebben az idegen környezetben – lassan betöltötte a teret. Professzionális nyugalommal pakolta ki a csészéket, de tekintete éberén vizslatta a helyiséget, ahogy a többiek lassan beszállingóztak.

Eliza volt az első, kezében egy gőzölgő csésze teával, amelyet a saját készletéből főzött. Leült az egyik sarokba, és azonnal belemerült a tabletjébe, valószínűleg a Tudástár tegnapi felvételeit elemezte újra.

Alejandro és Isabelle együtt érkeztek. A fizikus arcán még mindig ott csillogott a tegnapi felfedezés izgalma, Isabelle-t

pedig a megszokott, hűvös nyugalom lengte körül. Protézise a szokásos, halk zümmögéssel követte mozdulatait. Alig hallhatóan vitatták a Nexus energiaforrásának kvantummechanikáját – de beszélgetésükben most volt valami személyesebb, mint korábban.

Kurt és Liz kézen fogva léptek be. Együtt mentek a kávéhoz, Kurt játékosan megkocogtatta Liz vállát, aki nevetve lökte el a kezét. Nyoma sem volt köztük a korábbi évek távolságtartásának, a külön töltött évek semmi nyomot nem hagytak a kapcsolatukon.

Tamás és Bauer kapitány utolsóként érkeztek. A kapitány töltött magának egy kávé, s a tőle megszokott katonás tartással ült le. Tamás szemei alatt sötét karikák húzódtak – a pilóta hajnalig gyakorolt a Világfürkésszel, a holografikus nézőpont-rendszerrel, egészen elmerült az új technológia felfedezésében. Már úgy mozgatta a lebegő nézőpontot a konzolon, mintha egy láthatatlan, tűhegynyi hajót vezetett volna, és órákig gyakorolt vele tegnap este, jóval azután, hogy a többiek már visszavonultak pihenni. Főleg a Genide érintetlen, idegen tájain „repkedett” a Fürkésszel – ahogy egymás között hívták a bolygónéző morálisan kissé megkérdőjelezhető funkcióját –, lenyűgözve attól, ahogy átsiklott bármin. Pilótaösztonei szimbiotikusan működtek együtt ezzel a rendszerrel; a térbeli navigáció, a sebesség finom adagolása a nyomásérzékeny pannellel szinte természetesnek hatott számára, sokkal inkább, mint a hagyományos hajók irányítása.

William lépett a terembe, kezében egy tablettel. Bólintott a többieknek, majd egyenesen a kávéhoz ment. Marcus felé sem nézett, aki szintén nem kereste a tekintetét. A levegő hirtelen megfagyott kettejük között.

– Jó reggelt mindenkinek – kezdte William, miután kortyolt a kávéjából. Hangja tárgyilagos volt, de tekintete árulkodott az álmatlan órákról, arcán a kimerültség jelei látszottak. – Rövid eligazítás a mai napra. Folytatjuk a kijelölt területek szisztematikus feltárását. Samantha már a Dokumentárban van, folytatja az olvasást. Alejandro, Isabelle, Eliza – az első szint laborjai. Kurt, Liz – a létfenntartó rendszerek további elemzése. Tamás, Kapitány – a hajtómű-szekció diagnosztikája. Marcus... – itt egy pillanatra elhallgatott – ...folytasd a belső biztonsági rendszerek feltérképezését. Próbálg meg hozzáférni a belső kommunikációs hálózathoz, ha van ilyen.

Marcus csak biccentett, arca kifejezéstelen maradt.

– Este a szokásos időben találkozunk itt, hogy megbeszéljük az eredményeket – fejezte be William. – Bármi rendkívülit észleltek, azonnal jelezzétek a közös csatornán. Jó munkát!

A csapat lassan szétszéledt, párokban és kisebb csoportokban indultak a liftek felé.

Az „Életszemle állomás” laborjában Isabelle és Alejandro egy komplex mintaelemző berendezés fölé hajoltak. Isabelle karjának finom érzékelői óvatosan érintették a konzolt, miközben Alejandro a lehetséges energiaáramlási diagramokat tanulmányozta a tabletjén.

– Ha ez a rezonancia-kamra tényleg képes volt szubatomi szinten stabilizálni a szerves molekulákat... – magyarázta Alejandro, miközben egy bonyolult függvényt rajzolt a levegőbe a tablet ceruzájával –, akkor az megmagyarázná a tartósítás mértékét. De az energiaigénye... felfoghatatlan.

– Ezzel szemben a rendszer készenléti energiafelvétele minimális – jegyezte meg Isabelle, miközben a karja által

gyűjtött adatokat nézte. – Mintha... aludna. Várna valamire. Vagy valakire. – Felnézett Alejandróra. – Tegnap este sokat gondolkodtam a Mirra-elméleten. Ha a Földet tényleg „asztroformálták”... az azt jelenti, hogy az egész evolúciónk, a történelmünk egy mesterségesen létrehozott környezetben zajlott.

– Lehet, hogy mi magunk is egyfajta... kísérlet vagyunk? – fejezte be a gondolatot Alejandro. – Igen, ez nekem is eszembe jutott már. Lenyűgöző, de egyben ijesztő is. De ettől még nem változik, kik vagyunk most.

– Talán nem – tűnődött Isabelle. – De megváltoztatja, ahogyan a múltunkra és a jövőnkre tekintünk. És talán ez volt a célja annak, aki ezt a helyet létrehozta. Hogy szembesítsen minket ezzel. – Egy pillanatra elhallgatott, majd a férfi felé fordult. – Emlékszel a Deimos-projektre? Amikor azokat a marsi mikrobákat próbáltuk újraéleszteni?

– Hogyne emlékeznék – mosolyodott el Alejandro. – Az volt az első közös munkánk. Majdnem felrobbantottuk a fél holdat azzal a bioreaktorral.

Isabelle elnevette magát, ami ritkán fordult elő.

– Te voltál az, aki rosszul kötötte be a plazmainduktort! De végül sikerült. És ott... ott éreztem először, hogy talán mégis van remény a Marssal kapcsolatban. Még a balesetem után is.

– Akkor még nem tudhattuk, hogy a remény talán éppen itt, az Europa jege alatt vár ránk – mondta Alejandro, és tekintete meglágyult, ahogy Isabelle-re nézett.

Az L-szinten Kurt és Liz a központi monitorozó teremben egy újabb panelt próbáltak értelmezni. A panel a hajó külső szenzorainak adatait mutatta – már amennyire ezt ki tudták következtetni az ismeretlen szimbólumokból.

– Ez talán a külső nyomást és hőmérsékletet méri – mondta Kurt, rámutatva egy grafikonra. – De az értékek... stabilak. Körülöttünk az óceán teljesen nyugodtnak tűnik.

– Vagy a hajó valamilyen energiamezővel védi magát a környezettől – tette hozzá Liz, miközben egy másik diagramot vizsgált. – Nézd ezt az energiaeloszlási mintázatot a hajótest körül. Egységes, pulzáló. Olyan, mint egy pajzs.

Kurt bólintott.

– Logikus lenne. De mi van ezzel a másik szenzorral? – Egy ismeretlen, hullámozó vonalra mutatott. – Ez nem hőmérséklet, nem nyomás... talán valami aktivitást mér az óceánban?

Liz közelebb hajolt.

– Nekem inkább valami gravitációs eszköznek tűnik... Emlékszel, Alejandro beszélt a téridő manipulációjáról. Mi van, ha a hajó nem csak védekezik, de aktívan befolyásolja a környezetét?

– Egyre több a kérdés – sóhajtott Kurt. Odalépett Lizhez, és átkarolta a vállát. – Fogalma sincs. Lehet, hogy több tudóst kellene bevonni, akiknek nagyobb tapasztalata van ezen a területen?

– Biztos vagyok benne, hogy ez lesz a STORM következő lépése – suttogta Liz. – De most mi vagyunk itt, nekünk kell felfedezni mindent. Rá kell jönnünk, mit akar tőlünk ez a hajó. Vagy aki mögötte áll.

A H-szinten Tamás a navigációs konzol előtt ült, teljesen belefeledkezve a holografikus csillagtérképek és a bonyolult kezelőszervek tanulmányozásába. Bauer kapitány a háttérben állt, karba tett kézzel figyelte a pilótát. Marcus

éppen akkor tért vissza egy rövid „felderítő körútról” a szint mélyebb részeiből.

– Semmi szokatlant nem tapasztaltam, kapitány – jelentette Marcus. – A rendszerek stabilak, nincsenek aktív védelmi mechanizmusok, legalábbis amit észlelni tudtam. A folyosók tiszták.

– Helyes – bólintott Bauer. – És te mit találtál, Tamás? Közelebb kerültünk ahhoz, hogy elvigyük ezt a gyönyörűséget egy körre?

Tamás felnevetett.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne, kapitány. Ez a rendszer... hihetetlenül komplex. Van benne egy csillagközi navigációs adatbázis, ami több ezer rendszert tartalmaz, olyanokat is, amikről mi még csak nem is hallottunk. De az irányítás... Szerintem lezárták. Vagy egy speciális kulcs kell hozzá, vagy...

– Vagy nem nekünk szánták, hogy vezessük – tett hozzá Marcus halkán.

Tamás vállat vont.

– Lehetséges. De az biztos, hogy ez a hajó képes volt hatalmas távolságokat megtenni. Talán még... az időben is.

– Hagyd már ezt az időutazás... – mormogta Bauer, szemöldökét felvonva.

– Nem tudom – ismerte be Tamás. – De az a „TIME” ikon a Panoptikonban... nem hagy nyugodni.

Marcus csendben figyelte a többieket, arca semmitmondó, de a tekintete kemény és számító volt. „Hamarosan úgyis kiderül” – gondolta.

Kora délután William visszatért a Panoptikonba. Samantha még mindig a konzolnál ült, szünetet tartott: egy csésze teával

a kezében, a lebegő csillagképeket bámulta, miközben ebédje utolsó falatkáit majszolta.

– Történt valami változás reggel óta? – kérdezte William halkan, leülve a rögtönzött asztal másik székére.

– Nem igazán – sóhajtott Sam. – Az Idővándor naplója lenyűgöző, de tele van metaforákkal és költői képekkel. És néha úgy vélem, direkt rejtegeti a konkrét információkat. De találtam valamit... – Letette a teáját, s elővett egy jegyzetlapot. – Többször említ két kifejezést: „Tükör” és „Szellem”. Nem tudom pontosan, mire utal, de mindig fontos, sorsfordító eseményekkel kapcsolatban jelennek meg ezek a szavak. A „Tükör” olyan lehet, mint valami... átjáró, vagy egy másik valóság? A „Szellem” pedig... talán egy entitás? Vagy maga a hajó? Nem tudom még.

– Tükör és Szellem... – ismételte William elgondolkodva. – Lehet, hogy ezek a „TIME” funkció kulcsszavai?

– Elképzelhető – bólintott Sam. – De még több kontextus kellene. Viszont találtam valamit a hajó biztonsági rendszereiről is. Mintha lenne egyfajta éberségi protokoll: ha veszélyt észlel, automatikusan lezár bizonyos funkciókat, vagy akár el is hagyhatja a jelenlegi helyét.

William homloka ráncokba szaladt.

– Ez aggasztó. Különösen, ha a STORM úgy dönt, hogy... erőteljesebben lép fel.

– Pontosán – nézett rá Sam komolyan. – Meddig tudod még húzni az időt a jelentésekkel?

William fáradtan megdörzsölte a szemét.

– Nem sokáig. Harris türelme véges. És Marcus... érzem, hogy lépni fog valamit. Talán már lépett is.

Csend telepedett rájuk. Csak a Nexus halk, alig hallható alapzaja és a Panoptikon lebegő csillagainak örökös tánca

törte meg a nyugtalansággal teli pillanatot. Mindketten tudták, hogy a felfedezés öröme mellett a felelősség és a veszély árnyéka is egyre növekszik. Az idő fogyott, és hamarosan döntéseket kellett hozniuk.

– Majdnem elfelejtettem! – nézett fel Sam a jegyzetéből. – Készítettem egy időskálát, s megpróbáltam összeegyeztetni a saját rendszereinkkel. Nézd csak!

– Ez kiváló, Samantha! – William leült az asztal mellé és együtt kezdték el nézni a lány tabletjét.

– Nem volt túl bonyolult, mert a Dokumentár is egységes időrendszert használ, a Mirra eredeti idejét és a Föld idejét is közös nevezőre hozva.

– És mi van a Genidével? – kérdezte Will. – Hiszen az is megjelenik a dokumentumokban.

– Igen és nem – húzta a száját Sam. – Találkoztam néha vele, de csak közvetetten. Szerintem ahogy az időutazás, a Genide is el lett választva a klasszikus beszámolóktól és...

– ...és a TIME funkció alá lett téve... Erre gondoltál? – fejezte be Sam gondolatait Will.

– Nos... Igen – Sam nem rejtette véka alá az érdeklődését a TIME gomb iránt. – De inkább folytatom az idővonalat. Szóval az első bejegyzés hozzávetőlegesen 12 100 évvel ezelőtt született és a „Mirra fátumáról” szól.

– Mire gondolsz? Milyen fátum? – nézett fel William.

– Állítólag itt tudják meg, hogy a Mirra halálra van ítéelve – vont a vállát Sam. – De hogy milyen módon, s ki által, arról semmit sem találtam.

– Pedig valószínűleg az a lényege az egésznek...

– Lehetséges. A következő dátum ezek után százötven évvel hivatkozik, amikor a bolygó népe is megtudja a kegyetlen igazságot – folytatta Sam.

– Várj, várj! – emelte fel az ujját a férfi. – Akkor előzőleg kik voltak, aki megtudták?

– Fogalmam sincs! Csak homályos utalások vannak benne, valami számokkal megnevezett személyekről.

– Mármint?

– Mint Egy, Kettő, Három... – nézett bele Sam a jegyzeteibe.

– Nem lehet, hogy ezek inkább tisztségek? Mint valami tanács tagjai... Mint Optimus Prime, vagy az Első Szóló...

– Lehet, a leírások szerint az „Egyes” lehetett a főnök...

– Majd kiderül, mesélj tovább!

– Igen – lapozott egyet Sam. – Bő kétszáz évet ugrunk, amikor is a Mirra felrobban. Azt írja, hogy a „magból kifelé” történt a robbanás.

– Ez megmagyarázza a két irányba történő nagyobb anyagkilökődést, ahogy azt is, ahogyan a köpeny megsemmisült – bólogatott William.

– És itt már nem nagyon találtam pontos dátumokat és különösképpen eseményeket sem, de ötszáz–hatszáz évet említ, amikor a Téria a megfelelő zónába tért és elkezdhatték az astroformálását.

– S hogy addig hol éltek, arról mit ír?

– Az űrben... Hatalmas nagy, tórusz-alakú űrállomásokon.

– Évszázadokig? – hüledezett Will.

– Generációkon keresztül, mielőtt a Földre költöztek volna... Fogalmam sincs, hogyan csinálták.

Sam most a tabletjét vette elő, s elkezdett rajta keresgélni.

– Ha eddig nem lett volna elég, akkor mondom még meredekebb dolgokat, bár még sok dolog nem értek belőle.

Will figyelmesen nézte a nőt, akinek a szemében mindig különös csillogás jelent meg, amikor a történeti dokumentumokat idézte.

– Szóval... Meg is van: itt egy hosszabb szakasz kezdődik, amely mintegy 10 000 éves fejlődést ír le. Ami érdekes, hogy egészen máshogy alakult a fejlődésük, mint a mienk. Sokszor azt érzem, hogy nem is rólunk ír, hanem egy regény szereplőiről.

– Miszerint?

– Egyrészt olyan eseményekről számol be, amelyek nem történtek meg a mi történelmünkben, legalábbis nem találtam semmilyen utalást rájuk. Továbbá úgy tűnik, sokkal gyorsabban fejlődtek, mint mi. Vagy például teljesen furcsa szakmáik vannak. Van köztük levitátor, ami valószínűleg valami pilóta lehet. Mondjuk az nekem is tetszene – vigyorodott el szélesen Sam. – Meg mecha, thermal – akármit is jelentsenek ezek.

– Szerintem a mecha a fizikai munkásnak felelhet meg... A thermal meg... fűtő? – nevetett Will, találgatva a furcsa szakmákat.

– Akkor az „elektro” például villanyszerelő? – nevetett fel Sam is, de tudta, hogy valószínű nem erről van szó. – Mindegy, van jópár, de konkrétan egyiket sem értem teljesen. Na de ami sokkal fontosabb, hogy a történetek párszáz év után véget érnek, egyszerűen elkopnak a bejegyzések.

– És mikor élt ez az Úrvándor? – kérdezte Will.

– Ez viszont furcsa. Egyszer csak az események elkezdődnek, 2100 után, talán 2105-ben. Ekkor kezdődtek meg az utazások a Nexusszal. De az Úrvándor beszámolóin kívül mást nem igazán találtam, s azok is inkább erősen spirituális színezetűek, sőt sci-fibe hajlóak.

– Nem lehetséges, hogy inkább mesék, mítoszok, amiket ez a valaki leírt?

– Ha nem lenne az a kép, amelyen mi vagyunk, meg a mi...

– kezdte Sam, de inkább nem fejezte be.

– ...állítólagos lányunk.

– Igen. Ráadásul teljesen úgy tűnik, hogy ez a mi... lányunk

– Samnek még mindig nehezebb esett kimondani, s elhinni a képen levőket – fontos szerepet játszott ebben az egészben. Talán ő lehetett a pilóta a Nexuson... Vagy az „idegenvezető”? Mindenhol ott van, de szinte semmit sem írnak róla.

– Legalább a nevét tudjuk?

– Az Alkotó.

Sam és Will csendben próbálták összerakni az eddigi ismereteket, de nem igazán jutottak közelebb a Nexus funkciójához, vagy hogy miért nyúlik a jövőbe a történetük.

– Azt gondolom, hogy ezek az információk már nem a Dokumentárban vannak... – nyújtotta át Sam a tabletjét Willnek.

– Te is arra gondolsz, amire én? – vette át a tabletet William, amin a négy gomb képe és az első három rövid funkciója volt látható.

– Nem tudom... – mosolygott Sam. – De én a TIME gombra gondoltam. Szerintem ugyanis ennek a lánynak köze van ahhoz a funkcióhoz.

Will komoly arccal bólintott.

– Ki akarod próbálni?

– Igen. De most te nyomod meg!

VI.

A Panoptikonban vibráló, súlyos csend uralkodott. William és Samantha a központi konzol előtt álltak, tekintetük a negyedik, rejtélyes ikonra tapadt: „TIME”. Mindketten érezték, hogy most minden eddigi válasz vagy kérdés ezen a ponton dőlhet el.

– Szóval... – kezdte William, hangja rekedtebb volt a szokásosnál. Az elmúlt napok felfedezései, a Mirra-elmélet, a jövőből származó fénykép – mindez hihetetlen súllyal nehezedett rá. – Úgy tűnik, nincs más választásunk. Ha meg akarjuk érteni ezt a helyet, és azt, hogy mi közünk van hozzá... Akkor ezt is aktiválnunk kell.

Samantha bólintott, bár az arcán látszott a bizonytalanság. – Én is így gondolom. Az Idővándor naplója tele van utalásokkal, de konkrét válaszok nélkül. Talán ez az ikon... talán ez ad kontextust.

William halványan elmosolyodott. Mély levegőt vett, összeszedte magát, majd határozott mozdulattal kinyújtotta a kezét, és ujjbegyével megérintette a lebegő „TIME” ikont.

A reakció azonnali és drámai volt, de másképp, mint várták. A teremben a fények hirtelen megváltoztak – a naprendszer hologramja eltűnt, a Panoptikon falai elsötétedtek, csak a konzol és annak közvetlen környezete maradt megvilágítva. A központi oszlop fölött egy vadonatúj, komplex vezérlőfelület jelent meg, kissé megdöntve kínálta fel nekik magát.

Sam lélegzete elakadt. Az ölnyi háromdimenziós kivetítésből információk özöne áradt. Feliratok, bonyolult, egymásba fonódó diagramok, örvénylő skálák, apró, stilizált rajzok – mind egy olyan rendszer részeként, amelyet még

soha nem látott, és amelynek komplexitása messze meghaladta az eddig tapasztaltakat.

– Temporális Integritás Manipulációs Egység – olvasta hangosan Samantha, a szimbólumok jelentését lassan kibontva, a már ismerős, mégis idegen nyelven. – TIME... Ez az. Ez az, amit kerestünk.

A holografikus panel közepén, szinte kikerülhetetlenül, egyetlen, fényesen forgó ikon villogott. Nem volt rajta felirat, csak egy egyszerű, kör alakú szimbólum, hívogatva őket. Körülötte az összes többi funkció halványabbnak, inaktívnak tűnt.

– Úgy tűnik, először ezt kell aktiválnunk, hogy hozzáférjünk a többihez – jegyezte meg William, miközben a villogó jelet tanulmányozta. – Nincs más út.

Sam bólintott.

– Akkor... lássuk... – Sam habozott egy pillanatig, majd ujját a pulzáló kör fölé emelte. Érezte a finom rezgést, ahogy a hologram reagált a közelségére. Mély levegőt vett, és megnyomta.

A kör fénye fellobbant, majd lassan egy fél méter magas hologram emelkedett ki a konzolból – egy női alak. William és Sam döbbenten ismerték fel: ugyanaz a fiatal nő volt, aki a Kurt és Liz által talált fényképen szerepelt a saját idősebb énjük mellett, csak most nem tizenhat évesnek, hanem talán a húszas éveik végén járó nőnek látszott. Vörös haja rövidebb volt, de smaragdzöld szeme ugyanazzal a különös, egyszerre megfontolt, ugyanakkor játékos fénnel csillogott. Az alak a levegőbe beszélt, mintha egy üzenetet rögzítene. A nyelv, amin megszólalt, első hallásra angolnak tűnt, de a kiejtése, hanglejtése és bizonyos szavak használata annyira eltérő volt, hogy William és Sam csak nagy nehézségek árán tudta követni. Sam megpróbálta szinkronban fordítani William

számára, már amennyire eddig ismeretei alapján képes volt rá.

A nő alakja tisztán kirajzolódott, arcán egyszerre tükröződött mélységes bölcsesség és talán... egyfajta melankolikus elfogadás. Aztán beszélni kezdett, hangja dallamos volt, mégis súlyos érzelmeket hordozott:

„Személyes napló, utolsó bejegyzés, emlékeztető magamnak, magamtól.

Valószínűleg évezredek telnek majd el mire visszatérek, de nem feledhetem, miért is hoztam létre ezt a helyet. A Nexus eredetileg az utazásokat, kirándulásokat szolgálta – mindig szerettem megmutatni barátaimnak – embernek és genidének egyaránt – a világmindenség csodáit.”

William és Sam összenéztek a „genide” szó hallatán. Ez volt a másik bolygó neve a konzolon.

„De már mind elmentek, az utolsó is több, mint ötszáz éve elhagyott. Persze szerezhettem volna új barátokat, ismerősöket mindkét oldalról, de inkább hagytam őket, hogy a saját útjukat járják.

Sosem tett jót nekem a magány... A végtelen idő csupán egy dologra volt jó: töprengeni kezdtem, hogy mi történt volna, ha sosem avatkozom közbe? Ha a Mirra népe a maga útját járhatta volna, s nem próbálom megmenteni a civilizációjukat mindenféle segítő, de egyben manipulatív eszközzel?”

– A Mirra népe... mi... – suttogta Sam, a felismeréstől megdermedve.

„Végül átalakítottam a Nexust, hogy képes legyen létrehozni és fenntartani egy alternatív

idővonalat. A gép működni kezdett, és az új valóság bontakozott ki előttem.

Őszintén bizakodva figyeltem, ahogy a Mirra népe a sajnálatos katasztrófa után az űrbe, majd az astroformálás után a Földre költözik, ahogy civilizációjuk először hanyatlik – szinte el is pusztult –, majd újra felemelkedni látszott. Nem tudom, honnan vettem az erőt, hogy ne avatkozzak bele a kétségekkel teli időkben.

Ma már biztos vagyok benne, hogy ez a változat is életképes, talán jobb is, mint amit én teremtettem fölöslegesnek tűnő beavatkozásaimmal – bár meg kell mondjam, sokkal több szenvedés árán jutottak ideig. Az alternatív idővonal lassan, de biztosan halad a saját útján, hellyel-közzel már négyezer éve figyelem a változásokat.”

– Alternatív idővonal... a mi valóságunk? – William hangja alig volt hallható. – Négyezer éve figyel minket?

„Most mennem kell... Egyszer még biztosan visszatérek, hogy legalább azt lássam, Sarah hogyan boldogult ebben a világban – már ha egyáltalán megszületik. Talán a fiatalkori éveinek idején, amikor lassan felnőtté válik.”

– Ki az a Sarah? – súgta William, de a hologram máris folytatta.

„Elmondhatnám neki az igazságot – hogy egy másik idősíkban én voltam ő, mielőtt Omni lettem. De azt hiszem, legjobb, ha hagyom boldognak lenni azt a változatot, akinek sosem kellett hordoznia ezt a súlyos terhet.

A sötét energia még évezredekken át fenntartja ezt a létesítményt, addig pedig teszem a dolgomat...”

A holografikus alak képe vibrálni kezdett, majd lassan elhalványult, és végül teljesen eltűnt. Helyén ismét a bonyolult TIME vezérlőfelület lebegett, de most már nem villogott az aktiváló ikon – helyette a gombok, ikonok világítottak halványan várakozva.

A Panoptikonban dermedt csend honolt. William és Samantha némán álltak a konzol előtt, próbálva feldolgozni a hallottakat. A szavak súlya szinte fizikailag nehezedett rájuk.

– Bár fogalmam sincs, mennyire lehetséges – szólalt meg Will –, de én most még kevésbé értem, mint ezelőtt.

– Sarah... – suttogta Sam, a név idegenül csengett. – Ő a lány a képen. Aki Omni lett. Ez mit jelent?

Tekintete Williamre villant, aki még mindig a konzolt bámulta, mintha választ várna tőle.

– Nem tudom... – rázta meg a fejét William. – Ez az Omni egy lény, aki képes idővonalakat teremteni... Aki évezredek óta figyel minket... És a Mirra katasztrófája... talán nem is volt véletlen az ő eredeti idővonalán? Vagy ő avatkozott közbe, és a miénk lett a „jobb”, de szenvedéssel teli változat?

– Will... – Sam hangja elcsuklott. – A lány a képen... Sarah. De Omni azt mondta, „már ha egyáltalán megszületik”. Mi van, ha a mi jelenlétünk itt... megváltoztat valamit? Az ő jövőjét? A mi... – habozott kimondani – ...lehetséges lányunk jövőjét?

William lassan Sam felé fordult, arcán a döbbenet, a felelősség súlya és valami új, eddig ismeretlen érzés látszott – talán a jövő iránti törékeny remény vagy félelem.

– Nem tudom, Samantha. De egy biztos: ez a Nexus nem egyszerű eszköz. Ez a valóság kulcsa – és most a mi kezünkben van.

– És mit tudunk vele kezdeni? Hiszen még beindítani sem tudjuk! – fogta a fejét Sam.

– Mi nem is, de azt mondta, visszatér majd, hogy lássa Sarah-t felnőni...

– Talán – suttogta Sam. – S addig? Itt ülünk majd és várjuk, hogy visszatérjen?

– Fogalmam sincs. De bármi is az igazság Omni kilétéről, a felelősség már a miénk. Mit teszünk ezzel a tudással? És mit jelent ez a lány számára... a mi lehetséges jövőnk számára?

A Panoptikon csendje most már nem volt üres. Megtelt kimondatlan kérdésekkel, a múlt és a jövő súlyával, egy alternatív idővonal teremtésének felfoghatatlan tényével, és egy olyan lény emlékével, aki talán Istenként játszott a sorsokkal – vagy talán csak egy végtelenül magányos utazó volt, aki a saját múltja és a lehetséges jövő között őrlődött, hátrahagyva ezt a hihetetlen örökséget és felelősséget az utókornak. Vagy éppen nekik.

Az eligazításra ezúttal sem a Társalgó kényelmében, hanem a Panoptikon hűvös, félhomályos terében került sor. William kérése szokatlan volt, de senki sem kérdőjelezte meg; a levegőben tapintható volt a várakozás, az az érzés, hogy valami jelentős dolog fog történni. A csapat tagjai lassan gyülekeztek a központi konzol körül, amely most csendesen lebegett a tér közepén, csak halvány, belső fényei utaltak a benne rejlő hatalomra. A falakon és a mennyezeten a Föld és a Genide képei helyett ismét a végtelen, nyugodt csillagtér derengett, a rendszer visszatért kezdő állapotába.

William a konzol mellett állt, mellette Samantha, aki egy tabletet tartott a kezében, tele friss jegyzetekkel. Arcukon az elmúlt órák feszültsége és a felfedezés súlya látszott. Amikor mindenki elfoglalta a helyét a rögtönzött ülőalkalmatosságokon vagy a padlón, William megköszönte a torkát.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan ideértetek – kezdte, hangja a szokásosnál is tárgyilagosabb volt, ezzel próbálva palástolni saját érzelmeit. – Mint tudjátok, Samantha és én tegnap aktiváltuk a harmadik ikont, a „Világfürkészt”. Ma délután pedig... tettünk egy újabb lépést. Aktiváltuk a negyedik, „TIME” feliratú funkciót.

Halk moraj futott végig a csoporton. Alejandro kíváncsian előrébb hajolt, Eliza abbahagyta a teája kevergetését, még Marcus arcán is átsuhant valami az érdeklődéshez hasonló.

– Mielőtt elmondanánk, mit tapasztaltunk – folytatta William –, szeretném, ha tudnátok: amit most hallani fogtok, az... alapjaiban rengetheti meg mindazt, amit eddig a világról, az emberiség eredetéről, sőt, talán a saját valóságunkról gondoltunk. Samantha, kérlek.

Sam bólintott, és a konzolhoz lépett. Mély levegőt vett, majd ujjával megérintette a központi, korábban villogó ikont, amely az első aktiválás után a bal felső sarokba vándorolt. A konzol azonnal reagált. Ismét megjelent a vörös hajú lány háromdimenziós, élethű hologramja. Hangja azonnal betöltötte a Panoptikont. Sam készen állt a tablettel, hogy szükség esetén fordítson vagy magyarázzon.

– „Önszemélynek való napló, végzáró beírat, emlékezet önmagának, önmagamtól.” – kezdte a hologram azon a furcsa, archaikus angol nyelven. Sam azonnal közbeszólt, halkán fordítva:

– „Személyes napló, utolsó bejegyzés, emlékeztető magamnak”. Érdekes a szórend és a birtokviszonyok használata... szinte olyan, mint egy ősi nyelv.

A hologram folytatta, beszélt a Nexusról, mint utazásra szolgáló eszközről, és a barátairól, akiket elvesztett.

– „Nexus létsége kezdetben járásokra, csatangokra volt alkotva” – hagyta Sam az üzenetet egy darabig futni, majd fordította. – Ez a rész arról szól, hogy barátainak mutatta meg a világmindenség csodáit.

– „Humánoknak és genidének egyként”. Arra jutottunk, hogy a Genide a bolygó, valamint az azon élő faj neve is – magyarázta William.

– A Genidén nem élnek intelligens élőlények – szólt közbe Eliza. – Kikről beszél?

– Lehet, hogy a mirrai civilizáció két különböző csoportra oszlott? – vetette fel Isabelle, de Sam intett, hogy hallgassák tovább.

A hologram most Omni magányáról és a nagy dilemmáról beszélt: a beavatkozásról a Mirra sorsába.

– „Nem kedvelte sohse lelkem a magánt... A végtelen idő csak egy jóra szolgált volt: kezdtem tűnődni, mi lett volna, ha soha bele nem szólok? Ha Mirra népe ön útján haladhatott volna, nem próbálkozáim volna mentni civilizációjukat mindenféle segítő, de manipulátor tevésekkel?” Ez nagyon nehezen érthető szakasz. De ha jól értem, azon gondolkodott, mi lett volna, ha nem avatkozik be... és nem menti meg a Mirra népét.

Kurt előrehajolt.

– Szóval beavatkozott valamibe? És most ezt bánja?

– Úgy tűnik – bólintott William. – Az eredeti idővonalán talán megakadályozta a katasztrófát. De kíváncsi volt, mi lett

volna, ha hagyja megtörténni... Micsoda erkölcsi dilemma és nehéz döntés...

– Szerintem csak azért létrehozni egy alternatív idővonalat, hogy utána hagyja felrobbanni, hogy megtudja, mi történt volna, ha nem menti meg őket... – kezdte Sam a fejét ingatva. – Ez szerintem szintiszta gonoszság. Akárkiról is van szó – tette hozzá, majd gyorsan továbbléptette a felvételt.

– Én még nem tudom az erkölcsi-etikai oldalát értékelni – csóválta fejét Tamás. – Leragadtam az alternatív valóságok, párhuzamos univerzumok témájánál... Ez már a tudományos-fantasztikus filmek világa – dörzsölte a tenyerét izgatottan.

– Pedig a részecskefizikában régóta léteznek elméletek a multiverzumról – jegyezte meg Alejandro. – Viszont sosem gondoltam, hogy a saját szememmel látok bizonyítékot rá.

Sam intett, és visszatért a hologramhoz. Éppen ott tartottak, hogy Omni hogyan alakította át a Nexust, hogy képes legyen létrehozni és fenntartani egy alternatív idővonalat. Ezúttal hagyta a hologramot hosszabban beszélni, csak néha állította meg, amikor különösen nehéz szakaszok következtek. Az üzenet elmondta, hogyan figyelte a Mirra népét a szomorú katasztrófa után, ami az űrbe, majd az astroformálás után a Földre költözött, hogyan látta civilizációjuk hanyatlását, majd újbóli felemelkedését.

Végül a hologram elérkezett az utolsó, legmegdöbbentőbb részekhez: a visszatérés szándékáról, Sarah-ról és Omni valódi kilétéről.

– „Egyszer még bizonyán visszjövök, lássam aztat, Sarah mint boldogult ez más-világban – ha ugyan megszületék. Tán az újonnan kelt évidőkben, amikor fiatal felnőve lesz már. Mondhatnám néki igazságot – másik síkban én vónék ő, Omnivá létezéseink előttig. De vélem, jobb engedni bódognak lenni e változatot, ki felé sohssem hordozá ez nehéz terhet.”

A hologram végül eltűnt, miután Sarah megemlítette, hogy a sötét energia még évezredekken át fenntartja a létesítményt. A Panoptikonban olyan csend lett, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett volna, de ehelyett csak Isabelle karja zizegett halkán. Mindenki a konzol feletti üres teret bámulta, ahol az imént még Omni holografikus alakja lebegett.

– Szentséges ég – suttogta Bauer kapitány, levéve a sapkáját és megtörölve a homlokát. – Ez... ez minden eddigi tudásunkat felülírja. Már ha igaz!

William észrevette, hogy Sam keze finoman reszket.

– Összefoglalnám, hogy jól értem-e, ugyanis látok benne egy hatalmas ellentmondást – szólalt meg Alejandro, megtörve a csendet, hangja egyszerre volt izgatott és zavart. – Volt egy bolygó, a Mirra. Tizenkétezer éve felrobbant, vagy felrobbantották, ebből lett az aszteroidaöv, a Mars és a Hold. Az eredeti idővonalon élt egy Sarah nevű lány a 2100-as években – ahogy a fotó mutatta. Ez a Sarah valahogy Omnivá vált, egy hihetetlenül fejlett lényé, aki képes volt visszamenni az időben, és megakadályozta a Mirra pusztulását az ő idővonalán. De mivel kíváncsi volt, mi lett volna, ha nem avatkozik be, létrehozta a mi idővonalunkat, ahol a Mirrát hagyta felrobbanni, és mi a Földre kerültünk. És most itt vagyunk mi, az ő „kísérlete”, amit négyezer évig figyelt, majd elhagyott. Jól értem?

– De akkor, ha az eredeti idővonalon megmentette a robbanástól a Mirrát, akkor nem kellett és nem is tudtak a Földre költözni, hiszen az a forró zónában maradt. És akkor nem születik meg Sarah, aki sosem hozza létre az időgépet, nem hagy nekünk üzenetet... A szokásos időparadoxon – csapott a homlokára Eliza.

– Pontosan ez a problémám – emelte fel az ujját Alejandro, miközben a többiek csak nézték és megpróbálták követni, mire gondolhatnak ezek ketten.

Egy darabig csend volt, majd Kurt szólalt meg.

– Egyetlen ötletem van, amivel átvághatjuk a gordiuszi-csomót: mi van, ha nem a robbanást akadályozta meg? Ha a robbanás mindkét idősíkon megtörtént?

– Mi másra gondolhattott? – kérdezte Sam. – Ha Omni tényleg olyan hatalmas entitás, mint képzeljük, mást el sem tudok képzelni...

– Esetleg az eredeti idővonalon megakadályozta, hogy ne költözzenek a Földre? – A kapitány is beleszólt, de aztán azonnal javította magát. – Nem, akkor megint oda jutunk, hogy Sarah sem születik meg...

– Most komolyan? – rázta Tamás a fejét. – Párhuzamos univerzumok, idővonal-teremtés... Ez már nem sci-fi, ez... valami egészen más.

– Nekem is van egy problémám, de ez inkább erkölcsi, etikai gond – szólalt meg Isabelle is. – Ha jól értem, Omni csak úgy, heccből létrehozott egy alternatív idővonalat? Csak nekem tűnik ez furcsának?

– És figyelj, hogy ez az idővonal, vagyis a mi világunk fejlődik – értette egyet Eliza. – Mint egy hatalmas emberkísérlet.

– Talán nem csak kíváncsiság volt benne – próbálta védeni Alejandro. – Esetleg kiderült, hogy az ő eredeti idővonala még rosszabb volt. Talán ez a „szenvetéssel teli” változat még mindig jobb, mint az, ami ott történt volna. Nem ítélezhetünk, amíg nem ismerjük a teljes történetet. Különben is, egy hangyafarm-kísérletnél ti elgondolkodtok a hangyák jogain?

– „Letekint a mennyből az Úr, és lát minden embert.” – idézte a Biblia egy mondatát Sam, átszellemülve.

– Zsoltárok könyve, 33:13. – fejezte be Bauer kapitány.

Egy pár pillanatig újra teljes csend telepedett a helyiségre, mindenki a maga módján próbálta feldolgozni a hallottakat. Senki sem szólalt meg, csak egymásra néztek, egymástól várva a magyarázatokat. William végül megköszönte a torkát, megtörve a csendet.

– Próbáljuk logikusan végiggondolni – mondta határozottan. – Elemezzük módszeresen, amit hallottunk.

Újraindították a felvételt, s mindegyik szónak próbáltak értelmet adni, összekapcsolva azokat a hajó többi részében talált bizonyítékokkal.

– A lényeg – és ez bizonyítható –, hogy nálunk megtörtént a Mirra robbanása, de előtte a lakosság egy része elmenekült, és végül a Földre telepedett. Tehát mi, emberek, tulajdonképpen a Mirra leszármazottai vagyunk.

– Egy idegen faj... – suttogta Bauer.

– Nem idegen – javította ki William. – Mi vagyunk ők. Ugyanaz a faj, csak... ezer évek választanak el minket. Valamint egy katasztrófa, ami eltörölte a civilizációjuk nagy részét.

A beszélgetés tovább folyt, de William észrevette, hogy Samantha egyre csendesebb lett. A lány kezében még mindig ott volt a kis kereszt, amit a nyakláncán hordott, és időnként finoman forgatta az ujjai között.

– Minden rendben? – kérdezte tőle halkán William, amikor a többiek más témára váltottak.

Sam felnézett, szemeiben különös fény csillogott.

– Tudod, egész életemben árva voltam. Sosem ismertem igazán a szüleimet... A Marson születtem, de semmi

információm nem volt róluk. Anya és apa, akik felneveltek, csodálatos emberek voltak, de mindig éreztem, hogy... hiányzik valami. – Egy pillanatig szünetet tartott. – És most kiderül, hogy mindannyian árvák vagyunk valamilyen szinten. Egy elpusztult és elfeledett civilizáció gyermekei.

William nem tudta, mit válaszoljon. A saját szüleivel való kapcsolata mindig is formális volt, távolságtartó. Soha nem beszélt róluk, és a STORM-nál sem volt ismert a családi háttere. Talán ezért volt olyan magányos, annyira a munkájának élő.

– Túlságosan gyorsan felülemelkedtünk azon, hogy Sarah Omnivá vált – mondta Sam, figyelmét újra a társaság felé fordítva. – Mi vagy ki ez az Omni? Egyfajta... istenség? Vagy csak egy hihetetlenül fejlett lény?

– Arthur C. Clarke ezt kitűnően megmagyarázta – vetette közbe Alejandro, aki meghallotta a kérdést. – „A kellően fejlett technológia megkülönböztethetetlen a varázslattól.” Talán nem is kell különbséget tennünk isten és egy fejlett lény között.

Sam erre elmosolyodott, és William észrevette, hogy a szemei körüli feszültség kissé enyhült.

– Az üzenetben azt mondta, hogy talán a lány fiatal éveiben tér vissza, hogy lássa, az alternatív változata hogyan boldogult „ebben a világban” – jegyezte meg Sam elgondolkodva. – Szóval talán még találkozhatunk vele.

William önkéntelenül is arra a képre gondolt. A képre, amelyen ő és Sam idősebb változatai láthatók a tizenhat éves Sarah-val. 2100 márciusa. Huszonhárom év múlva. Annyira valóságosnak tűnt, hogy szinte fizikai fájdalmat okozott, amikor rágondolt.

– Lehet – válaszolta végül, és érezte, hogy a hangja kicsit rekedtes. – De csak akkor, ha abból indulunk ki, hogy a mi

idővonalunk nagyjából ugyanúgy fog alakulni, mint az eredeti.

William érezte, ahogy a beszélgetés újra gyorsulni kezd, az izgalom visszatért a társaságba. Mindenki egyszerre akart beszélni, új elméletek és ötletek röpködtek ide-oda. De ő most valahogy távolinak érezte mindezt. Tekintete újra Samre esett, aki szintén őt figyelte. Egy pillanatig úgy tűnt, egy láthatatlan buborékba kerültek, kizárva a körülöttük zajló izgatott társalgást.

Apró, szinte észrevehetetlen biccentéssel jelzett Sam felé. Sam alig láthatóan viszonzta a mozdulatot. Most először, a küldetés kezdete óta, William úgy érezte, hogy valaki tényleg érti őt.

Az éjszaka lassan haladt előre, de senki sem akart aludni menni. A hologramüzenet felfedezése után újabb elméletek születtek, és újabb kérdések merültek fel. Voltak, akik visszatértek a korábbi beszélgetésükhöz, mások elmerültek a technikai részletekben, próbálva megérteni, hogy működhet a sötét energia vezérelte időmanipuláció.

Érezhető volt, hogy kimerültek, a végén már szinte csak maguk elé bámulva üldögéltek a padlón és a kevésbé kényelmes székeken. Sam megfontoltan forgatta kezében régen kihúlt teáját, majd a többiek felé intézte kérdését.

– Érdekelne... mit gondoltok erről az egészből? Mármint, nem a tudományos részéről, hanem... a jelentőségéről.

– Hogy érted? – kérdezte Eliza, előrébb hajolva.

Sam elgondolkodva nézett a többiekre.

– Az emberi történelem hivatalos verziója szerint fokozatosan fejlődtünk majomból emberré, aztán lassan civilizálódtunk, felfedeztük a tüzet, a kereket, a mezőgazdaságot... De amit itt látunk, az azt sugallja, hogy a

valóság sokkal komplexebb. – Újra a nyakában lógó kis keresztet kezdte morzsolgatni. – Ha valóban egy másik bolygóról származunk... az mindent megváltoztat. Mindent, amiben hittünk.

A terem elcsendesedett. William tekintete egy pillanatra találkozott Samével, szomorúságot látott benne.

– Nem feltétlenül mond ellent a vallásnak, ha erre gondolsz – szólalt meg váratlanul Alejandro. – Az evolúció és a hit sem egymást kizáró fogalmak. Egy teremtmény használhatja az evolúciót eszközként. Miért ne használhatna egy másik bolygót is?

Sam hálásan mosolygott a fizikusra.

– Sosem gondoltam, hogy egy kvantumfizikus fog megnyugtanni a hitéleti kérdéseimben.

– A legjobb fizikusok mindig is foglalkoztak metafizikával – kacsintott rá Alejandro. – Einstein, Planck, Heisenberg... mind keresték a választ a „miért” kérdésre is, nem csak a „hogyan”-ra. Ráadásul én azt gondolom, hogy az evolúciós elmélet nem sérült így sem.

Sarah érdeklődő tekintettel nézett Alejandróra.

– De hiszen konkrétan bizonyítékaink vannak arra, hogy egy másik bolygóról származunk...

– Ez igaz – mosolygott a fizikus. – De azt senki sem mondta, hogy azon a bolygón nem zajlott le egy evolúciós fejlődési szakasz.

Marcus lépett előre a félhomályból, arca komoly volt. Megállt a konzol mellett, közvetlenül Williammel szemben.

– Alternatív idővonalak. Valóságmanipuláció. Egy lény, aki istent játszik. És egy fotó... a jövőből. – Marcus minden szót súlyosan ejtett ki, tekintetét egyenesen Williamre szegezve. –

Meddig akarod ezt még titkolni, Farewell? Meddig eteted a központot csupán részjelentésekkel?

William kihúzta magát, próbálta visszanyerni a higgadságát, bár érezte, hogy a talaj kicsúszik alóla.

– Marcus, ez nem ilyen egyszerű. Ezek az információk... felfoghatatlanok. Felelősséggel tartozunk...

– A felelősségünk a STORM felé van! – vágott közbe Marcus, hangja élesen csengett a csendben. – A protokoll egyértelmű: minden lényeges felfedezést azonnal és teljeskörűen jelenteni kell! Nem morzsákat szórni, mint egy kegyet gyakorló uralkodó! Mit gondolsz, miért vagyok itt? Azért, hogy biztosítsam a szabályok betartását és a küldetés biztonságát, amit te a titkolózással folyamatosan veszélyeztetsz!

– Én a következmények miatt aggódom! – emelte fel a hangját William is, a többiek döbbenetben figyelték a kibontakozó konfliktust. – Nem adhatunk ekkora hatalmat senkinek a kezébe, amíg nem értjük, mivel állunk szemben! Gondolj bele, mi történne, ha a STORM úgy dönt, hogy ezt az eszközt... militarizálja? Vagy ha rossz kezekbe kerül? Ez nem egy újfajta hajtómű, Marcus, ez maga a valóság szövetének manipulálása!

– És ezt majd te egyedül eldöntöd? – Marcus hangja gúnyos volt. – Magadra vállalod az emberiség sorsát, William? Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki képes felelős döntést hozni? A STORM erre van felkészülve! Megvannak az eljárásaink, a szakértőink, a biztosítékaink! A te „óvatosságod” lassan már inkább az egód és a kontrollmániád kivetülése! Vagy talán... talán más oka van annak, hogy visszatartod az információt? Talán személyes ambícióid vannak ezzel a... „jövő-képpel”? – biccentett a fotó felé, direkt szünetet tartva az utolsó két szó között.

William elsápadt a sértéstől, de mielőtt válaszolhatott volna, Marcus folytatta, egy lépéssel közelebb lépve.

– Az én feladatom világos. Jelentenem kell mindent. És ha te nem teszed meg, akkor én fogom. A következő kommunikációs ablakban. És abban a jelentésben az is szerepelni fog, hogy a küldetésvezető szándékosan visszatartott kritikus információkat, veszélyeztetve ezzel a csapatot és a STORM érdekeit.

William állta Marcus kemény tekintetét. Tudta, hogy a biztonsági főnök nem blöfföl. A protokoll és a parancs valószínűleg valóban Marcus oldalán állt ebben a helyzetben. De a lelkiismerete... az nem engedte, hogy egyszerűen átadja ezt a felfoghatatlan hatalmat.

– Rendben – mondta végül halkán, de a hangja jeges volt. – Jelenteni fogunk. De a részleteket... azokat még át kell gondolnunk. Nem ömleszthetjük rájuk egyszerre ezt az egészet. Fokozatosan kell! Én viszem vásárra a bőrömet, a szakmai hírnevem múlhat azon, ha...

– Nincs fokozatosság, William! – vágott közbe Marcus élesen. – Ma este. A teljes igazság. Vagy én teszem meg helyetted. Döntsd el!

Marcus sarkon fordult, és egyetlen szó nélkül elindult a kijárat felé. A Panoptikonban újra csend lett, de ez a csend most tele volt feszültséggel, kimondatlan vádakkal és a nyílt konfliktus fenyegetésével. A csapat tagjai némán néztek Williamre, akinek vállára most nemcsak a felfedezés súlya, hanem a közvetlen engedetlenség és annak következményeinek terhe is ránehezedett. Az expedíció törékeny egysége végleg megtört.

A Nexus felfedte egyik legnagyobb titkát, és a tíz ember most ott állt a történelem – vagy talán több, alternatív történelem – választóján.

VII.

A lift hangtalanul siklott felfelé a jégpáncélon keresztül vágott aknában. A feszültség szinte tapintható volt a szűk kabinban a két férfi között. William a lift átlátszó falán keresztül a felfelé suhanó, kékesen derengő jégrétegeket bámulta, de gondolatai messze jártak. Mellette Marcus állt, karba tett kézzel, arca zárkózott és olvashatatlan volt. A Panoptikonban lezajlott vita óta egyetlen szót sem váltottak. William tudta, hogy Marcus most elvárja a teljes igazság jelentését, és bár a lelkiismerete még mindig tiltakozott az információk feltétel nélküli átadása ellen, belátta, hogy nincs más választása. Marcus vagy így, vagy úgy, de jelenteni fog. Jobb, ha ő maga teszi meg, megpróbálva legalább a kontextust és a saját álláspontját árnyalni.

A fedélzetére érve a kontraszt azonnali és éles volt. A Nexus szinte élő, organikus formái és misztikus fényei után a Heracles rideg, fémszürke belső tere szinte visszalökte a valóságba. Minden él sarkosabb, minden árnyék keményebb volt. Marcus egy szó nélkül elindult a saját kabinja felé, valószínűleg saját jelentését akarta megírni, vagy csak teret akart adni Williamnek. William bólintott a távolodó alak felé, majd a kommunikációs fülke felé vette az irányt.

A fülke kicsi volt és steril. Leült a konzol elé, és aktiválta a biztonságos, titkosított csatornát a STORM marsi központja felé. Az előkészített videóanyagot pár gombnyomással továbbította, majd várt. A kijelző szerint most a Mars-Jupiter távolság 37 percnyire volt. Míg várakozott, megpróbálta a feladatait végezni a tableten, bár most nehezebben ment, mint máskor. Szinte biztos volt benne, hogy Marcus is továbbította a saját jelentését.

Aztán egyszer csak a komm-panel jobb felső sarkában jelezni kezdett a bejövő üzenetek lámpa.

Néhány másodpercnyi várakozás után Harris Montgomery arca jelent meg a képernyőn. A Tudományos Divízió vezetőjének arca a szokásosnál is komorabbnak tűnt.

– William – kezdte Montgomery, hangja nélkülözött minden formaságot. – Az elmúlt napok jelentései... szűkszavúak voltak. Reméltem, hogy ma már konkrétabb információkkal szolgálsz. Marcus Hoffmann külön jelentésben jelezte, hogy okkal feltételezhető, hogy jelentős adatokat tartasz vissza. Megértem, hogy a helyzet, amivel szembesültetek... példátlan. Olyan jelenségeket és információkat találtatok, amelyek feldolgozása és ellenőrzése időt igényelt. Ahogy ismerlek, tudom, hogy nem akarsz megalapozatlan, potenciálisan pánikot keltő vagy félrevezető információkat közölni, amíg legalább minimális bizonyosságot nem szerzel. Szóval értem az óvatosságot, William, de a protokoll egyértelmű – Montgomery hangja kemény volt és határozott.

Látszott, hogy tabletjén a jegyzeteit figyeli.

– Azt mondtad a jelentésben – folytatta –, hogy a dokumentumok egyértelműen arra utalnak, hogy az emberiség eredeti otthona nem a Föld, hanem a Mars volt, amelyet Mirrának neveztek. Egy katasztrófa... egy bolygóméretű robbanás következtében a Mirra elpusztult, maradványaiból lett a mai Mars, az aszteroidaöv és a Holdunk. Az emberiség túlélői pedig a Földre menekültek, amelyet előtte lakhatóvá tettek. – Az idézetet után Montgomery szeme összeszűkül. William tudta, hogy a férfi agya lázasan dolgozik, elemzi az információ súlyát.

– Ez... rendkívüli állítás, William – folytatta Montgomery halkán. – Szeretném, ha elküldenéd azt is, hogy milyen

bizonyítékok támasztják ezt alá... Mert az írásos dokumentumok egy archaikus, még ha felismerhetően angol alapú nyelven is – nem túl meggyőző számomra.

Montgomery lapozott párat a tabletjén.

– Írod, hogy találtatok egy fényképet. Egy képet, amelyen te és Dr. Fairchild szerepeltek idősebb koruként egy fiatal nővel együtt. A képen szereplő dátum pedig egy jövőbeli dátum. Ez kimondottan érdekelt, szóval próbáljátok meg kitalálni, mi lehet ez. Tényleg valami időutazásról van szó?

Újabb lapozás...

– A TIME-rendszerrel nem sokat írtál, de gondolom, még nagyon az elején jártok. Ezt a Sarah-Omni dolgot nem értem, arról a hologramról majd egy komolyabb jelentést várok, ahogy a TIME működéséről is.

Montgomery hosszú másodpercekig csak némán nézett rá a képernyőn keresztül. Arcán semmilyen érzelm nem látszott, de a szeme... még 40 perc távolságból és élesen, kutatva figyelte Williamet.

– Alternatív idővonalak. Egy lény, aki valóságokat teremt. Egy fénykép a jövőből – összegezte Montgomery lassan, kimérten. – William, tisztában vagy vele, hogy ez őrültségnek hangzik? Hogy ezek az állítások... messze túlmutatnak mindenben, amit a tudomány ma lehetségesnek tart?

Lassan letette a tabletet az asztalára, majd felnézett.

– Értem az indokaidat, William. Az óvatosság indokolt lehetett kezdetben. De az információk visszatartása ilyen mértékben súlyos protokollsértés. Nem a te feladatod eldönteni, hogy a STORM mikor és milyen formában kapja meg a kritikus adatokat, és végképp nem a te dolgod mérlegelni a lehetséges következményeket. A mi feladatunk a

felfedezés és az elemzés, a következmények kezelése a politikai vezetés dolga.

Montgomery egy pillanatra elhallgatott, tekintete átható volt.

– A jövőben elvárom a teljes és azonnali tájékoztatást minden egyes releváns fejleményről, legyen az bármilyen hihetetlen vagy ellenőrizetlen. Nincs több mérlegelés, nincs több szelektálás. Értve vagyok? Ne feledd, hogy a küldetés sikere és a csapat biztonsága a legfőbb prioritás, és a vezetőségnek kell meghoznia a stratégiai döntéseket a birtokunkba jutott információk alapján. Bízom a szakértelmedben, William, de a bizalom kétirányú utca. És jelenleg a te oldaladon meglehetősen gyenge a forgalom.

A szavakban ott volt a burkolt fenyegetés. William érezte a súlyát. Egy rossz lépés, egy újabb visszatartott információ, és nem csak a küldetésvezetéstől vonhatják meg, de akár súlyosabb következményekkel is számolhat.

Montgomery arckifejezése egy árnyalattal enyhült, ami a helyzethez képest még mindig meglepő volt, s folytatta.

– Folytassátok a munkát. Maximális prioritást kap a projekt. De elvárom a folyamatos, részletes tájékoztatást. Mindenről. Nincs több titok, William. Biztosítsd, hogy az adatfolyam zavartalan legyen. Montgomery kilép.

A videófolyam véget ért. William ült a sötét képernyő előtt. Az egész beszélgetés... furcsa volt. Montgomery reakciója túl kimért volt. Valami mást várt – kiabálást, azonnali parancsokat, talán a leváltását. De ehelyett csak ez a hideg, számító nyugalom és a nyomatékosított parancs a folyamatos jelentésre. Mintha Montgomery már tudna valamit, vagy egy nagyobb terv része lenne ez az egész, amiről ő, William, még nem tud.

Kilépett a fürkéből, és elindult a lift felé. Útközben Marcus is csatlakozott, de – szokás szerint – semmit sem tudott leolvasni az arcáról.

Amikor a Panoptikonba ért, Samantha még mindig ott ült, láthatóan várta. Tekintete aggódó volt, de kíváncsian fürkészte William arcát.

– Nos? Kirúgtak vagy letartóztattak? – kérdezte, félmosollyal próbálva oldani a feszültséget.

William halványan elmosolyodott, és leült vele szemben.

– Meglepő módon... egyik sem – mondta. – Beszámoltam mindenről. Elmondtam a Mirrát, a képet, Omnit, az alternatív idővonalat...

– És? Mit válaszolt? – Sam meglepődött.

– Ez a legfurcsább az egészben – mondta William, és leült Sam mellé. – Olyan volt, mintha... mintha nem lepődött volna meg igazán. Vagy talán csak egy szükséges lépést várt volna tőlem egy már eldöntött folyamatban. Azt mondta, biztosítam a zavartalan adatfolyamot.

– Mit jelent ez? – ráncolta a homlokát Sam.

– Nem tudom – rázta a fejét William. – De van egy rossz előérzetem. Valami készül a háttérben, amiről nem tudunk. De egyelőre nincs más választásunk, mint folytatni a kutatást, és a lehető legtöbbet megtudni erről a helyről, mielőtt... mielőtt bárki más megtenné helyettünk. És reménykedni, hogy Marcus nem csinál semmi meggondolatlanságot.

– Ez furcsa – ráncolta a homlokát Sam. – Harris Montgomeryről beszélünk? Aki arról híres, hogy a legkisebb protokollsértésért is fejeket vág le?

– Pontosan – bólintott William. – Van egy olyan érzésem, hogy többet tud, mint amit mutat. Vagy... talán a felfedezés nagyságrendje miatt most kívár. De az biztos, hogy a póráz

sokkal rövidebb lett. Mostantól minden lépésünket figyelni fogják.

– Akkor... folytathatjuk? – Sam hangjában remény csendült.

– Igen – bólintott William, és a szemében újra felcsillant a tudományos kíváncsiság tüze, elnyomva a pillanatnyi aggodalmat. – Folytathatjuk. És azt hiszem, pontosan tudom, hol kell kezdenünk. Az Idővándor naplójában. Meg kell fejtenünk Omni valódi motivációit és a Tükör és Szellem jelentését. Felgyorsítjuk az egészet! Mit szólsz hozzá?

Samantha arca felderült és bólintott. Visszatért a munkájához, a feladathoz, ami most minden eddiginél fontosabbnak tűnt. William pedig a konzol fölé hajolt, és elmélyülten figyelte a bonyolult ikonokat. A játszma új szakaszba lépett, és a tét magasabb volt, mint valaha.

VIII.

A jelentést követő éjszaka nyugtalanul telt a Nexus fedélzetén. Samantha képtelen volt elaludni. Újra és újra a Panoptikon járt a fejében, a konzol, és az a negyedik, csábító, de egyben baljós ikon: „TIME”. Omni szavai visszhangoztak a fejében: egy alternatív idővonal létrehozása, a múlt figyelése... Milyen mechanizmusok rejlenek e szavak mögött? És mit jelent a Tükör és a Szellem?

Sam már a mesterséges napfelkelte előtt ébren volt. Az esti vita, a William és Marcus között kibontakozó nyílt konfliktus csak még sürgetőbbé tette benne az érzést: nincs több idő. Válaszokat kell találniuk, mielőtt a belső ellentétek vagy a STORM beavatkozása mindent megakadályozna.

Lopva kiosont a lakrészből. A folyosók üresek voltak, a falakon csak a halvány biztonsági fények derengtek. A lift hangtalanul vitte le a földszintre, a Panoptikon ismerős, mégis újra és újra lenyűgöző terébe. A csillagok tánca most nem megnyugtatta, inkább lázasan fűtötte kíváncsiságát.

Leült a konzol elé, mély levegőt vett, majd aktiválta a rendszert. A négy fő ikon ismerősen jelent meg. Tekintete azonnal a TIME felíratra szegeződött. Tegnap látták, hogy az ikon megérintése nem indít el semmilyen visszafordíthatatlan folyamatot, „csupán” egy újabb, felfoghatatlanul komplex kezelőfelületet hoz elő. „Kell lennie valamilyen dokumentációnak, egy leírásnak a működéséről” – gondolta elszántan. „Omni nem hagyhatta ezt a rendszert ennyire... védtelenül.”

Ez a gondolat adott neki erőt. Ujját határozottan a TIME ikonra helyezte. A komplex vezérlőpanel újra megjelent előtte. Szeme megakadt egy stilizált könyvet vagy tekercset

ábrázoló kis ikonon, amely a panel felső sarkában helyezkedett el. „Talán ez?” Óvatosan megérintette.

A bonyolult felület azonnal eltűnt. Helyettük egy rendezett lista jelent meg, címekkel és alcímekkel, hasonlóan egy digitális kézikönyv tartalomjegyzékéhez. A legfelső sorban ez állt: „T.I.M.E. Rendszer – Felhasználói Kézikönyv és Működési Naplók”. Samantha szíve hevesebben vert. Megtalálta.

Ujjai remegtek az izgalmtól, ahogy a vezérlőpult választható bejegyzéseit olvasta. Az egyik különösen felkeltette a figyelmét: egy napló, vagy inkább feljegyzéssorozat. Megnyitotta az első bejegyzést, és a Panoptikon falai körül hatalmas, szövegmezők jelentek meg.

„FELJEGYZÉS: Előkészületek a Temporális Alternatív Valóság kialakításához” – olvasta Sam. – „A rendszer most már képes lesz alternatív idővonalat létrehozni az eredeti világunkból. Mielőtt azonban aktiválnám a teljes folyamatot, előzetes szimulációkat kell lefuttatnom... Kiprobálom az üzemmódokat, hogy bizonyos lehessen a működésében.”

Sam szíve hevesen dobogott. Ez volt a bizonyíték. A Nexus nem egyszerűen megfigyelésre szolgált – hanem az időfolyam aktív manipulálására.

– Tehát Omni először több kísérleti világot hozott létre, mielőtt a miénket megalkotta – suttogta döbbenet.

A következő órában Sam mohón olvasta a feljegyzéseket, próbálva kideríteni a rendszer működését.

Az egyik leírást többször is végigolvasta, mert alig akart hinni a szemének.

– Tükör-mód... Szellem-mód... – az ujja végigfutott a kijelzőn, próbálva értelmezni a furcsa kifejezéseket. A

jelentésük nem volt egyértelmű, de valami arra utalt, hogy a különbség a beavatkozás lehetőségében rejlik.

Az is világossá vált, hogy a TIME-rendszer csak a kezdődátum – 218 évvel a Mirra pusztulása előtt – és az aktuális dátum közötti időszakban tud működni.

– Fel kell ébresztenem Williamet – mondta végül hangosan, akaratlanul is megtörve a terem csendjét. – Ezt látnia kell.

William keveset aludt, s azt is eléggé zaklatottan. Biztos volt benne, hogy a többieknél sem volt jobb a helyzet, s valóban. A különböző szektorok hálójelvényeiben a csapat tagjai egész éjjel forgolódtak, álmatlanul meredtek a plafonra, vagy éppen visszafojtott hangon beszélgettek. A hologramüzenet és különösen a hologram története túl sok kérdést vetett fel ahhoz, hogy nyugodtan pihenjenek.

Samanthára gondolt, majd a képre, a tizenhat éves lányra, akinek a hologram szerint – egy lehetséges jövőben – ő és Sam lehetnek a szülei. A gondolat egyszerre volt ijesztő és valahogy furcsán... megnyugtató. Pedig alig ismerte Samet, és az a kevés idő, amit együtt töltöttek, legnagyobb részben munkával telt. Sőt, két évvel ezelőtt a pokolba kívánta a túlbuzgó NAIM ügynököt. Persze, igaza volt, de ez csak később derült ki... Most mégis, a küldetés kezdete óta valami összekapcsolta őket – valami, amit még nem tudott megnevezni.

Felkelt, felfrissítette magát és a társalgóba ment. Senki sem volt még ott, valószínűleg mindenki megpróbált legalább egy kis szunyókálást magára erőltetni.

Éppen egy adag maradék kávé tölthet ki magának, amikor Sam futott be a folyosóról. Arca kipirult volt, haja kócos, szeme alatt sötét karikák mutatták az éjszakázás viszontagságait.

– Már felkeltél? – kérdezte William vidáman.

– Nem igazán tudtam aludni – válaszolta Sam láthatóan izgatottan. – Túl sok gondolat kavarog a fejemben. De nem érdekes, most velem kell jönnöd.

– Miért? Sikerült előrébb jutnod? – kérdezte.

Sam csak mosolygott.

– Azt hiszem, igen – mondta halkán, óvatosan körbe tekintve, nehogy valaki meghallja őket, pedig egyedül voltak a helyiségben. – Szerintem sikerült belépnem a TIME-rendszerbe.

– Hogyhogy?

– Mindegy, csak gyere már velem és megmutatom! – azzal kézen fogta a férfit és elkezdte maga után húzni.

William hagyta magát vezetni, miközben a lány izgatottan magyarázott menet közben:

– Egész éjjel a konzolon dolgoztam, de addig nem akartam elindítani semmit, amíg nem találok valami leírást a funkciókról. És találtam!

Mire a Panoptikonhoz értek, Sam légzése egészen felgyorsult az izgalomtól. Ahogy beléptek, azonnal a központi konzolhoz sietett.

– Nézd! – mutatott a kivetítésre, ahol a megszokott négy gomb hologramja helyett most az új vezérlőfelület lebegett.

William közelebb lépett, szeme végigfutott a kijelzőkön, amelyek idegennek tűnő szimbólumokkal voltak tele.

– Rendben – suttogta végül. – Nem lesz gond belőle, hogy ide bejutottál? Tudod egyáltalán, hogy mit csinálsz?

Sam vállat vont.

– Nem teljesen, de eleget értek ahhoz, hogy tudjam, ez nem egyszerűen egy diavetítés. Ez tényleg egy időmanipulációs eszköz, William.

A férfi óvatosan megközelítette a lebegő vezérlőpultot.

– Találtál valami használati útmutatót, vagy csak kitaláltad, mit jelentenek a szimbólumok?

– Mindkettő – válaszolta Sam. – Omni hagyott néhány feljegyzést, amelyek segítenek megérteni az alapvető funkciókat. – Sam arca egy pillanatra lágyabbá vált, ahogy a fotó eszébe jutott, de azonnal újra koncentrálttá vált. – És egyre többet értek a nyelvből is.

William feszülten figyelte, ahogy Sam végigfuttatja ujjait a virtuális gombokon.

– Két alapvető működési mód van – magyarázta a lány. – Tükör és Szellem. A leírások alapján a Tükör-mód csak passzív megfigyelést tesz lehetővé, míg a Szellem... – elhallgatott egy pillanatra – ...a Szellem-módban már interakcióba léphetünk a múlttal, bár nem teljesen világos, hogyan, szinte semmi leírás nincs róla, mintha minden magától értetődő lenne.

– Interakció a múlttal? – William hangja óvatossá vált. – Ez túl veszélyes lehet! Az időparadoxonok komoly dolgok, Samantha!

– Ezért kezdjük a Tükör-móddal – javasolta Sam. – Keressünk egy biztonságos időpontot és helyet, ahol tesztelhetjük.

William habozott.

– Talán a többieket is be kellene vonnunk...

– Igazad van – bólintott Sam. – Hívjuk őket ide.

Nem telt el fél óra, és a teljes csapat összegyűlt a Panoptikonban. Bár még korán volt, senki sem tűnt álmosnak – mindannyian élénk figyelemmel hallgatták Sam beszámolóját a TIME-rendszerről.

– Akkor mégiscsak egy időgép? – kérdezte Alejandro, szemében izgatott csillogással. – Itt a szemünk előtt?

– Nem feltétlenül időgép a klasszikus értelemben – pontosított Sam. – Inkább egy különleges megfigyelő és talán kommunikációs rendszer, amely átnyúlik a téren és az időn.

– Szóval időgép... – vigyorgott Alejandro, mint egy rosszcsonn gyerek.

Isabelle karja finoman zizegett, miközben közelebb lépett a konzolhoz.

– Nekem inkább olyannak tűnik, mint a Fürkész, csak az időben is működik – mondta. – És azt mondod, ezen az eszközön keresztül visszanezhetünk a saját múltunkba is?

– Pontosan – bólintott Sam. – Két üzemmódja van: az egyikkel visszanezhetjük a múltat, s a másikkal – legalábbis azt hiszem – újat hozunk létre és résztvevői is lehetünk.

– Hohó! – lépett előre Marcus. – Álljunk meg egy pillanatra! Ugye, még nem próbáltátok ki? Belenyúlni egy már megtörtént időfolyamba, veszélyes lehet.

– Nyugi! – nyugtatta Sam. – Eddig semmit sem csináltunk. Mindent átgondolunk és megbeszélünk együtt, mielőtt bármit elindítunk.

– Ennek a technológiának a jelentősége felbecsülhetetlen lehet – jegyezte meg Eliza, hangjában a tudományos izgalom mellett némi aggodalom is bujkált. – De meg kell bizonyosodnunk arról, hogy biztonságos és hogy valóban a saját múltunkba visz minket!

– Ezért javaslom, hogy először a Tükör-módot próbáljuk ki – mondta Sam. – Mielőtt bármi kockázatosabbat tennénk.

Kurt előrelépett, tekintete a vezérlőpulton időzött.

– Gondolom, már van ötleted. Milyen időpontot javasolsz? Sam a többiekre nézett.

– Olyat, amit mindannyian ismerünk. Így könnyen ellenőrizhetjük, hogy a rendszer pontos-e, ahogy Eliza is megemlítette.

– Az indulásunk napja – javasolta William. – A Phobos dokk, reggel 7 óra. Mindannyian ott voltunk.

– Tökéletes – helyeselt Bauer kapitány. – Elég közeli időpont, és mindannyian jól emlékszünk rá.

Sam mély lélegzetet vett, majd a vezérlőpult fölé helyezte kezeit.

– Beállítom az időpontot. 2077. május 29., reggel 7 óra.

– A helyet nem kell beállítani? Honnan fogja tudni, hogy hol szeretnénk belépni az időfolyamba? – kérdezte Alejandro.

– Nem láttam semmi ilyen lehetőséget – böngészte Sam a hatalmas panelt.

– Hm... – A fizikus elgondolkodva simogatta az állát. – Van egy ötletem, hogy honnan fogunk elindulni, de ez hamarosan kiderül.

Sam ujjai fürgén mozogtak a panelek között, miközben beállította a paramétereket. A többiek feszült csendben figyelték. Végül egy nagy, vörös színű gomb jelent meg középen.

– Tükör-mód aktiválása – olvasta Sam. – Mindenki készen áll?

A csapat tagjai bólintottak, arcukon a feszültség és izgatott várakozás keveréke tükröződött. Sam egy pillanatig még habozott, majd határozott mozdulattal lenyomta a gombot.

A hatás azonnal jelentkezett – és lenyűgöző volt. A Panoptikon falai, padlója és mennyezete szinte felolvadtak, csak a kijáratí ajtó halvány körvonala lebegett a semmiben. Hirtelen mindannyian az űrben lebegtek, az Europa felett, a Jupiter óriási korongjának fényében.

– Tudtam! Zérópont! – kiáltott fel Alejandro, miközben ösztönösen Marcus vállába kapaszkodott. – Micsoda illúzió!

– Ha ez illúzió egyáltalán – jegyezte meg halkán Isabelle, karja folyamatosan adatokat gyűjtött, bár úgy tűnt, hiába, mert csak a Panoptikont észlelte.

Alattuk az Europa jégpáncélja minden apró részletével együtt látszott – a gejzír-kitörések, a repedések, a jégformációk. A látvány olyan valóságos volt, hogy szinte érezni vélték a világűr hidegét, bár tudták, hogy még mindig a teremben állnak.

– Mozgatható! – kiáltott fel Sam, miközben ujjai alatt a konzolon megjelent a jól ismert irányítópult, amit a Világfürkésznél megismertek. – Kapaszkodjatok, irányt váltok!

Ahogy aktiválta a parancsot, a nézőpontjuk elmozdult. Szinte mindenki megtántorodott egy pillanatra, amikor távolodni kezdtek az Európától, eleinte lassan, majd egyre gyorsuló ütemben.

– Kicsit más a sebességszabályzó – mutatott Sam a virtuális csúszkára. – Egészen a fénysebességig fokozhatjuk.

– Viccelsz! – jött közelebb Alejandro a pulthoz. – Mutasd!

A fizikus megdöbbenve olvasta a fokozatszabályzó feliratait. – „Fénygyorsaság”? – Ez tényleg annak néz ki!

– Tegyétek maximumra és indulás a Mars felé! – javasolta Tamás lelkesen. – Ha valós időben kellene megtennünk ezt a távolságot a Jupiter és a Mars között, az napokig tartana!

– Átadhatom? – kérdezte Tamást, akinek a szemében azonnal hála és izgalom csillant. A panel elé állt és a csúszkát a végpontig tolta. A hatás lenyűgöző volt – a fénysebesség elérése után a világ kifordult önmagából. A csillagok egyetlen vakító fénycsóvába torlódtak előttük, a tér önmaga felé

roskadt. A Jupiter képe szinte befagyott mögöttük, groteszkül torzult és halványodott, míg a Mars egyre élesebben rajzolódott ki, kékbe hajló fénnel száguldva elébük.

– Ez... ez rendkívüli – suttogetta Eliza, miközben a világűr látványa mindannyiukat körülvette. – Ilyen lehet hát fénysebességgel repülni!

Alig fél óra elteltével már a Mars gravitációs terének közelében jártak, ezért Tamás lelassított. A vörös bolygó most már kitöltötte a látómezejük nagy részét, krátereit és völgyeit hatalmas részletességgel rajzolódottak ki.

– Nem érzek semmit. Legalább már a Mars gravitációját éreznünk kellene, de olyan érzés, mintha nem hatna ránk semmilyen hatás – jelezte a kormány mellől.

– Akkor irány a Központi Kupolaváros – adta ki az utasítást William, és Sam a kellő irányba kormányzott.

Ahogy közeledtek, feltűnt a hatalmas, csillogó kupola, amely, mint egy futurisztikus ékszerdoboz emelkedett ki a marsi sivatagból. A Phobos dokk félig földalatti komplexuma is láthatóvá vált.

– Kérdés: hogy megyünk át a kupolán? – töprengett hangosan Sam. – Vagy csak kívülről figyelhetünk?

– Szerintem nem lesz gond – válaszolta Alejandro magabiztosan. – Biztos vagyok benne, hogy ugyanaz, mint a Fürkész.

Tamás bólintott, és a nézőpontot egyenesen a kupola felé irányította. Mindenki visszafojtott lélegzettel figyelte, mi fog történni. Amikor elérték a kupola felszínét, különös érzés futott végig rajtuk, ahogy – teljesen ellenállás nélkül – áthaladtak az anyagon, mint forró kés a vajon.

– Elképesztő – suttogetta Marcus. – Ugye, ti is észrevettétek, hogy senki sem szólt ránk? Teljesen láthatatlanok vagyunk,

ráadásul áthatolhatunk az anyagon... Nem kell mondom, hogy micsoda biztonsági kockázat! Ez rosszabb, mint a Fürkész!

Bent a kupolában a kora reggeli élet zajlott. Emberek siettek dolgukra, járművek suhantak a fő útvonalakon, a mesterséges napfény továbbra is megtévesztő módon imitálta a földi reggelt. Sam a dokk felé navigált, de amikor odaértek, csalódottan tapasztalták, hogy a Heracles már nincs ott.

– Elkéstünk – állapította meg Kurt. – A hajó már elindult.

– Menjünk utána! – lelkesedett Eliza. – Ilyen sebességgel gyorsan utolérhetnénk!

Tamás azonnal reagált, és a nézőpont kilótt a kupola átellenes oldalán, ahol a kilövőállomások helyezkedtek el. A távolban egy apró, csillogó pont látszott – a Heracles, amely éppen csak elhagyta a Mars légkörét.

– Ott van! – kiáltotta Tamás. – Növelem a sebességet!

A nézőpont engedelmeskedett, gyorsan közeledtek a hajóhoz. Amint utolérték, lelassítottak, és most már pontosan láthatták a Heracles elegáns, fekete testét, amint a Jupiter felé tart.

– Menjünk be! – javasolta Liz lelkesen, mire Tamás bólintott, finoman irányítva a nézőpontot, amely – akárcsak a kupolán – simán áthatolt a hajó külső burkolatán.

Mindannyiuknak elakadt a lélegzete, ahogy hirtelen a Heracles belsejében találták magukat. A hajó folyosói, kabinjai és központi terme élénk színekkel rajzolódtak ki előttük. És ott voltak – önmaguk múltbeli verziói, mindannyian a fedélzeten, éppen csak fél órával az indulás után.

– Ez... hihetetlen – suttogta William. – Pontosan úgy nézünk ki... minden részlet stimmel.

A látvány valóban megdöbbentő volt. Saját maguk tökéletes másai tevékenykedtek a hajón, mit sem sejtve arról, hogy jövőbeli énjük figyeli őket. Liz a kabinjában ült, jegyzetelve. Kurt és Bauer a navigációs térképeket tanulmányozták. Isabelle a laboratóriumi felszereléseit ellenőrizte. Alejandro éppen Elizával beszélgetett az egyik szobában, Marcus a hajó hátsó részében matatott valamit a biztonsági rendszerek körül. William a kommunikációs teremben jelentést készített, míg Sam a privát kabinjában olvasott egy régi könyvet.

– Szürreális érzés – jegyezte meg Sam halkán, miközben önmagát figyelte. – De várjatok csak!

Tamás mellé állt, s ujjai újra mozogni kezdtek a vezérlőpulton, új funkciókat aktiválva.

– Láttam az egyik leírásban egy érdekességet. Úgy tűnik, a nézőpontunkat nem csak helyhez köthetjük, hanem... – halvány mosoly jelent meg az arcán – egy személyhez is. Láthatjuk az illető szemén keresztül a világot.

– Én vállalom! – ajánlkozott azonnal Tamás. – Próbáljuk ki rajtam!

Sam bólintott, és néhány gyors beállítást végzett a panelon. A kép hirtelen megváltozott – most már a múltbeli Tamás szemszögéből látták a hajó pilótafülkéjét, ahol éppen a műszereket ellenőrizte.

– Lenyűgöző – mondta Alejandro áhítattal a hangjában. – Még az is érzékelhető, hogy éppen melyik műszerre fókuszálsz.

Tamás zavartan felnevetett.

– Furcsa látni ebből a szemszögből...

A következő percekben Sam különböző nézőpontok között váltogatott – hol egyik, hol másik csapattag szemszögét

használva. Így sikerült részletesen megfigyelniük, mi történt pontosan a hajón az indulás utáni percekben.

– Minden pontosan úgy zajlott, ahogy emlékszünk – állapította meg William végül. – A rendszer hűen reprodukálja a múltat.

– De csak megfigyelünk, vagy ez valóban a múlt újrajátszása? – vetette fel Isabelle. – Megpróbálhatnánk egy későbbi időpontot is, mondjuk a holdra érkezésünket?

– Megtehetjük – felelte Sam. – De azt hiszem, már mindenki megbizonyosodhatott arról, hogy a rendszer működik.

– Bennem egy kérdés merült fel – emelte fel az ujját Alejandro – Ez a Tükör-mód ugye csak visszaidézi a múltat, de nem hoz létre új időfolyamot?

Sam olvasott erről egy részt.

– Az egyik videóanyagban úgy emlékszem azt mondta Omni, hogy a visszajátszás csak az aktuális időfolyamot játssza vissza, míg a Szellem-mód generál csak új időfolyamot.

– Szóval bármit vissza tudunk nézni anélkül, hogy félnünk kellene attól, hogy beleavatkozunk a múltba? – összegezte William a működési elvet.

– Én még mindig azt mondom, hogy még a Tükör is veszélyes üzemmód – rázta a fejét Marcus. – Már a Fürkésznél is mondani akartam! Gondoljatok bele! Egy ilyen rendszer használata súlyosan sértené az egyének magánélethez és információs önrendelkezéshez való jogát, aláásná az emberi méltóságot, minden titkos és titkosított kommunikációt és szellemi tulajdont veszélyeztetne, valamint ellehetetlenítené a felejtéshez való jog érvényesülését. Csak hogy érthetőbb legyen: Kurt vagy Liz! Vállalnátok, hogy az út nyolc napján rátok akasszuk a nézőpontot?

– Értjük a felvetésedet – válaszolt Kurt huncut mosollyal, a piruló Lizre tekintve. – Gondolom, nem is ilyen céllal készítették... Inkább az a kérdés, Marcus, hogy egy ilyen képességű civilizáció vajon ugyanazokkal a kicsinyes, emberi motivációkkal működött-e, mint amik miatt te aggódsz. A tudás megőrzése, a történelem elemzése, a fejlődés mintázatainak megértése... ezek tűnnek valószínűbb célnak, nem pedig az, hogy ki mit csinál éppen. Ez a technológia valószínűleg olyan etikai szinten született, ahol a te aggályaid egyszerűen nem is relevánsak, vagy egészen máshogy kezelik őket. Persze – tette hozzá Kurt, hangja egy árnyalattal komolyabbra váltott –, ez nem jelenti azt, hogy ha ez a képesség a mi korunk hatalmainak, például a STORM-nak a kezébe kerül, ne használnák pont azokra a célokra, amiktől te tartasz. A tudósok eredeti szándéka és a későbbi felhasználás sajnos ritkán esik egybe.

Miközben Liz büszkén nézett hősére, aki ilyen ügyesen megvédte őt, Sam megkereste a leállító gombot a vezérlőpulton, és megnyomta. A kép elsötétült, a Panoptikon falai újra körülöttük materializálódtak, a félhomály újra köréjük borult.

A visszatérés után néma csend telepedett a csapatra. Mindenki a saját gondolataiba mélyedt, próbálta feldolgozni az imént átélt élményt. Végül Eliza törte meg a csendet:

– Ez több, mint amiben reménykedhettünk. Ez nem csupán egy régészeti lelet, vagy egy megfigyelőállomás. Ez egy kapu a múltba.

– És nem csak egy kapu – tette hozzá Sam izgatottan. – Ha a Szellem-mód valóban azt teszi, amire gondolok... akkor talán interakcióba is léphetünk a múlttal.

William arca megfeszült.

– Ezt nagyon meg kell fontolnunk – szólalt meg William komoran. – Nem ismerjük a múltba való beavatkozás következményeit. Az etikai irányelvekről már nem is beszélve. Kurtnek igaza van: ez a technológia egyesek kezében veszélyes fegyver lehet...

A következő órákban a csapat felosztotta a feladatokat. Miközben Sam, William, Alejandro és Eliza a TIME-rendszer további rejtélyeit próbálták megfejteni, a többiek az előző „kiruccanás” kiértékelését végezték.

Már lassan esteledett. A Panoptikon központi pultjánál Sam lankadatlanul dolgozott. Előtte holografikus kivetítések lebegtek, amelyeken a TIME-rendszer szimbólumai és leírásai sorakoztak. Már szinte teljesen folyamatosan fordította a nyelvet – napról napra többet értett belőle, egyre inkább egy félig elfelejtett gyermekkori nyelv, vagy egy másik élet emlékeiként éledtek újra benne a szavak, a mondatok.

– Azt hiszem, egyre jobban kezdem érteni a Szellem-mód működését is – mondta Sam, miközben egy különösen bonyolult leírászakaszt tanulmányozott. – Nem egyszerűen csak a megfigyelést teszi lehetővé, hanem valahogyan ténylegesen átléphetünk a kiválasztott időpontba.

William, aki addig a tabletjén dolgozott, most közelebb lépett.

– Mit jelent pontosan az „átlépés”? – kérdezte.

– A leírás szerint... fizikailag – felelte Sam bizonytalanul. – De nem abban az értelemben, ahogy általában elképzeljük. Nem az történik, hogy az egész testünkkel ott leszünk, hanem inkább... – a szavakat kereste – ...egy vetített jelenlét. Látszani fogunk, interakcióba léphetünk a környezettel, de valójában még mindig itt maradunk a Panoptikonban.

Alejandro izgatottan csatlakozott hozzájuk, szemében a felismerés szikrájával.

– Mint egy kvantum alapú projekció! – lelkesedett. – A kvantummechanika lehetővé teszi bizonyos feltételek mellett, hogy egy részecske egyszerre két helyen legyen. Ez lehet ugyanaz a jelenség, csak makroszkopikus szinten.

A fizikus egy pillanatra elhallgatott, homlokát ráncolva.

– Várjunk csak... van itt valami érdekesség. Ha a Szellem-mód egy alternatív idővonalat hoz létre, akkor ez pontosan ugyanaz a folyamat, amivel Omni létrehozta a mi idővonalunkat az eredetiből.

William és Sam meglepetten néztek rá.

– Mire gondolsz? – kérdezte Sam.

– Gondoljatok bele – magyarázta Alejandro, és izgatottan gesztikulált. – Mi már eleve egy alternatív idővonalban élünk. Ez az a világ, amit Omni létrehozott, hogy megfigyelhesse, mi történik, ha nem avatkozik be – bármit is jelentsen a beavatkozás. És most mi is készülünk arra, hogy ugyanezt tegyük: egy alternatív idővonalat nyitunk a sajátunkból.

– Alternatív idővonalak az alternatív idővonalakból – motyogta William. – Mint egy egymásba ágyazott struktúra.

– Pontosan! – bólintott Alejandro. – És ha ez lehetséges, akkor... elméletileg végtelen számú valóság létezhet párhuzamosan, mindegyik egy kicsit másképp alakulva, mint a többi.

– Csak hogy jól értem-e! – emelte fel az ujját William. – Amikor aktiváljuk a Szellem-módot, valójában nem a saját múltunkat változtatjuk meg, hanem egy párhuzamos idővonalat hozunk létre. Vagyis egy alternatív valóságot.

William homlokán ráncok jelentek meg, de folytatta.

– Tehát ha bármit megváltoztatunk a múltban, az nem a mi jelenünket befolyásolja, hanem az alternatív, másik idősíki jövőjét?

– Csak így lehet – bólintott Alejandro. – Ahogy a mi világunk is csak egy másolata az eredetinek. De hogy ez hogyan működik a gyakorlatban... – vállat vont – ...azt csak akkor tudjuk meg, ha kipróbáljuk.

– Még mindig túl kockázatos – rázta a fejét William. – Nem tudjuk, milyen következményei lehetnek egy új idővonal létrehozásának.

– De láttuk, hogy a Tükör-mód hogyan működik – emlékeztette Alejandro. – És ha a Szellem-mód valóban csak egy alternatív valóságot hoz létre, akkor nem veszélyeztetjük a sajátunkat. Bár mi van, ha mégis visszahat valahogyan?

A vita folytatódott, amikor Eliza váratlanul javaslattal állt elő:

– Mi lenne, ha olyan eseményt választanánk, amely könnyen ellenőrizhető, és amelynek változása minimális hatással lenne bármely idővonalra? Mi lenne, ha újra visszamennénk az indulásunk reggelére? Csak ezúttal egy fél órával korábban. Akkor még mindannyian a hangárban készülődtünk.

– És mit változtatnánk meg? – kérdezte William.

– Csak a saját viselkedésünket – válaszolta Sam. – Semmi olyat, ami másokat érintene. Így csak mi magunk lennénk tudatában bármilyen változásnak. Ha fizikailag is részesei leszünk annak a világnak, akkor találkozhatunk saját magunk alternatív változatával.

– Ahogy Omni akar találkozni a hamarosan megszülető Sarah-val... – gondolkodott el egy pillanatra William.

A javaslat meglepően ésszerűnek tűnt. Minimális kockázattal járt, és gyakorlatilag azonnal ellenőrizhető lenne. William hosszan nézte Samet, majd végül határozottan bólintott.

Alig egy órával később a teljes csapat újra összegyűlt a Panoptikonban. Az izgalom és a feszültség mindenkiben ott vibrált, ahogy Sam ismertette a helyzetet és a tervet.

– Szóval kipróbálnánk a Szellem-módot – foglalta össze Bauer kapitány, miután Sam befejezte a magyarázatot. – És ténylegesen interakcióba lépnénk a múltbeli önmagunkkal?

– Igen – bólintott Sam. – De csak olyan módon, ami senki mást nem érint. És ami nem változtatja meg jelentősen a múltat.

Marcus hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ez akkor is óriási a kockázat. Mi van, ha valami rosszul sül el?

– A dokumentáció szerint a Szellem-mód egy alternatív valóságot hoz létre – magyarázta Alejandro. – Tehát a mi idővonalunk sértetlen marad.

– És honnan tudjuk, hogy ennek az alternatív valóságnak a létrehozása nem okoz problémákat a saját univerzumunkban? – kérdezte Isabelle, karja hallhatóan bűgött, ahogy idegesen mozgatta az ujjait.

– Nem tudjuk biztosan – ismerte el William. – De a TIME-rendszer ezért készült. És ha működött Omni számára, nincs okunk feltételezni, hogy számunkra nem fog.

Kurt, aki eddig figyelmesen hallgatott, most előrelépett.

– Szerintem megéri a kockázatot – mondta határozottan. – Ha valóban képesek vagyunk interakcióba lépni a múlttal, akkor tényleg alternatív valóságokat tudunk létrehozni.

Liz egyetértően bólintott mellette.

– Jó, de hogyan lépünk át fizikailag a másik világba? – Marcus még mindig a biztonsági szakember szemével nézte a dolgokat, figyelmen kívül hagyva a tudósok nemtörődöm izgalját.

– A leírás szerint a TIME azt is megoldja, bár még nem tudom, hogyan – felelte óvatosan Sam, érezve azt, hogy vannak még nyitott kérdések.

– Azt a kérdést már fel sem merem tenni, hogy mi döntünk-e arról, hogy belépünk az alternatív valóságba, vagy mindenkit átteleportál például, aki idebent van... – folytatta Marcus a jogos aggódását.

Egy rövidebb vita keletkezett, de végül csak megegyeztek a részletekben. Sam beállította a paramétereiket: 2077. május 29., reggel hat óra, így fél hétre az indítócsarnokban lehetnek. Már ha a megszokott módon működik a Szellem-mód is...

A többiek feszülten figyelték, ahogy a lány ujjai a holografikus felületen táncoltak. Végül egy nagy, vörös gomb jelent meg – hasonló ahhoz, ami a Tükör-módnál is látható volt.

– Indíthatom? – nézett a többiekre Sam.

Egymásra néztek, majd szinte egyszerre bólintottak. Tamás előrelépett, hogy átvegye az irányítást, ha szükséges lesz.

– Indítás – mondta Sam, és megnyomta a gombot.

A hatás azonnali volt – de egészen más, mint a Tükör-módnál. A Panoptikon falai, padlója és mennyezete a helyükön maradtak. Ehelyett a terem egyik fala lassan áttetszővé vált, és mögötte egy világos, fényben úszó folyosó bontakozott ki – mintha eddig rejtve lett volna a szemük előtt. A ragyogó folyosó közepén egy különös folt sötétlett – egy kicsi, áramvonalas, fekete jármű, ami leginkább egy siklóra emlékeztetett.

– Mi a galaktikus pokol bugyra ez? – suttogta Tamás, ahogy mindannyian döbbenetesen bámulták a látványt.

– Ez nem az, amire számítottam – jegyezte meg Sam, miközben közelebb lépett a falban nyíló átjáróhoz.

– Várj! – William megragadta a karját. – Biztos vagy benne, hogy ez a Szellem-mód? Nem hasonlít arra, amit leírtál.

Sam a konzolra pillantott, ahol a feliratok szerint ez volt az aktív mód.

– Minden azt mutatja, hogy igen – felelte bizonytalanul. – De valóban nem erre számítottam. Azt hittem, hasonló lesz a Tükör-módhoz, csak interakcióval.

A bátrabbak óvatosan közelítettek az átjáróhoz.

– Szerintem először fel kellene derítenünk ezt a... valamit – javasolta Kurt. – Mielőtt bármit tennénk.

Alejandro bólintott, és elsőként lépett a folyosóra. Tamás és Kurt azonnal követte, míg a többiek a Panoptikon biztonságából figyelték őket.

Ahogy közelebb értek, a fekete jármű részletei egyre jobban kirajzolódtak. Nem voltak látható ablakai vagy ajtói, minden nyílás nélkül állt a folyosó közepére állítva. Mégis, amikor Tamás közeledett hozzá, a burkolat egy része átlátszóvá vált, bejáratot formálva.

– Hihetetlen technológia – motyogta Alejandro, ahogy bekukkantottak a jármű belsejébe. – Szerintem ez a jármű lesz a projekció alapja...

– Ezzel utazunk a másik idővonalra? – nézett rá Tamás bizakodva. A fizikus csak megvonta a vállát, de izgalmaiban fülig ért a szája.

A belső tér meglepően tágas volt – nagyobb, mint amit a külső méreteiből sejteni lehetett. A kabin puha, ezüstösen derengő fényel volt megvilágítva. A középpontban kétszer

két, egymás mögött elhelyezkedő áramvonalas ülés volt látható, valamint egy egyelőre sötét vezérlőpanel.

– Csak négy ülés van – jegyezte meg Kurt. – Tehát négyen mehetnek.

– Én vállalom az irányítást, akárcsak a Tükör-módnál! – jelentkezett Tamás határozottan. – Már érzem a rendszert, és szerintem ezzel minimalizálhatjuk a kockázatokat – s már ült is be a pilóta székébe.

– Én is megyek – csatlakozott Kurt. – Én fedeztem fel az objektumot.

– Szükség lesz egy fizikusra is – tette hozzá Alejandro. – Tudnom kell, hogyan működik ez a rendszer a gyakorlatban.

– Én leszek a negyedik – ajánlkozott Marcus. – Biztonsági szakértőként fel kell mérnem a lehetséges kockázatokat.

William elgondolkodott, majd bólintott.

– Ez így logikus. A többiek itt maradunk, hogy felügyeljük a rendszert.

– Nem kellene nekem is mennem? – ellenkezett Sam. – Én értem a legjobban a TIME működését.

– Épp ezért kell maradnod – magyarázta William. – Ha bármi történik, te vagy az egyetlen, aki értelmezni tudja a technológiai leírásokat.

Sam vonakodva, de belátta az érvek súlyát.

– Rendben. De folyamatos kommunikációs kapcsolatot kell létesítenünk velük.

– Már amennyire lehetséges – tette hozzá Alejandro. – Nem tudjuk, milyen lesz a kapcsolat egy alternatív idővonal és a miénk között.

Kurt, Alejandro és Marcus közben elfoglalták a többi ülést. Ahogy leültek, a hajó belsejében a fények kissé felerősödtek, és a vezérlőpanelek életre keltek előttük.

– Ezek ugyanazok a szimbólumok, mint a TIME-rendszeren – állapította meg Alejandro, a holografikus kijelzőket vizsgálva. – Ez a Panoptikum rendszerének fizikai megtestesülése.

– Beszéljünk a többiekkel – javasolta Marcus, és a belső kommunikátor felé nyúlt.

– Sam, William, hallotok minket? – kérdezte Kurt.

– Tisztán – hangzott Sam válasza. – Minden rendben van?

– Igen – felelte Kurt. – De nem vagyunk biztosak benne, hogyan működik. Tamás?

Tamás már a vezérlőpulton dolgozott, ujjai könnyedén siklottak a holografikus felületen.

– Azt hiszem, értem a működését – mondta magabiztosan. – A rendszer nagyon intuitív, szinte magától kitalálja, mire gondolok. És megtaláltam az indítógombot is, amivel valószínűleg be tudom indítani a hajót.

– Még egyszer egyeztessünk – javasolta Marcus. – Mi a pontos tervünk, ha megérkezünk?

– Csak megfigyelünk – felelte Kurt. – Megpróbáljuk nem megváltoztatni a múltat, hacsak nem feltétlenül szükséges. És ha bármi rendelleneset látunk, azonnal visszatérünk.

– A hajó vezérlőpultján van egy visszatérési gomb – mutatta Tamás. – Pontosan olyan, mint a TIME-rendszer kikapcsoló gombja.

A négy férfi egymásra nézett, arcukon a várakozás aggodalmával.

– Készen álltok? – kérdezte Tamás.

– Indulhatunk – bólintott Kurt.

– Indulhattok – érkezett William hangja a kommunikátoron keresztül. – De legyetek óvatosak.

Tamás mély lélegzetet vett, majd határozott mozdulattal megnyomta az indítás gombot.

IX.

Vakító fehér fény villant a hajóban, egyetlen pillanatra mindent eltörölt körülöttük – aztán éppoly hirtelen szertefoszlott, ahogy jött. A négy férfi pislogva tért magához. A kabin falain túl lassan kibomlott a látvány: az űrben lebegtek.

– Szent ég, sikerült! – nyögte Alejandro, miközben a jármű mozdulatlanul lebegett a végtelen csendben, a parancsra várva. – Tényleg itt vagyunk az Europa felett! Ezért nem kellett kezdőpozíciót megadni!

A kis sikló felső része közben teljesen átlátszóvá vált, immár egy sötétített üvegen keresztül láthatták a Jupiter vörösésbarna viharfelhőinek örvénylő mintázatát és az Europa jégpáncéljának kékesfehér, repedésekkel szabdalt felszínét, ami a távolból úgy csillogott, mint egy hatalmas, törött tükör.

Tamás döbbenetesen vette észre, hogy már nem a megszokott ruhájában ül. Mindannyian ugyanazt a sötétszürke, testhez simuló, fémesen csillogó egyenruhát viselték – szinte idegenül feszült a bőrükön.

– Mi ez a ruha? – Kurt lassan végigsimított az egyenruhán, érezve annak különös, selyemszerű tapintását.

Marcus is gyorsan végigmérte magát, de a döbbenet helyett inkább dühösen dünnyögött. Az eredeti zakója zsebében elrejtett pisztolynak most nyoma sem volt. Ő felkészült mindenre, biztos, ami biztos alapon, de ez a ruhacsere keresztülhúzta a számítását.

Az új ruha alatt az alkarjukon egy fénylő, tetoválásként pulzáló panel jelent meg – színes, holografikus ikonokkal, ismeretlen jelekkel. Senki sem tudta, mire valók.

– Azt hiszem, ez egy irányítópult – mondta Tamás. – Nálatok is villog az egyik ikon?

– Szerintem az lesz a kapcsolat a bázissal – következtetett a narancssárga ikonból Alejandro, amelyen a Nexus végletekig leegyszerűsített ábrája volt látható. – Én megnyomom!

Ebben a pillanatban a hajó hangszórója aktiválódott és Sam hangja hallatszott.

– Tamás? Kurt? Hall engem valaki? Mi történt veletek?

– Panaptikon bázis! Minden rendben, az Europa fölött lebegünk a hajóban! – szólt bele Tamás a kommunikátorba.

– A hajóban? De hát... – Sam nem tudta befejezni a mondatot.

– Ez miért furcsa? – kérdezte Alejandro. – Mi történt ott nálatok? Nem csak elteleportáltunk arról a fényes folyosóról?

– Nos, nem egészen – kapcsolódott be William is a beszélgetésbe. – Amint Tamás megnyomta az indítógombot, minden megállt.

– Megállt? Az egész Nexus?

– Nem, nem így értettem! – javította magát William. – Először csak annyit láttunk, hogy mind a négyen mozdulatlanra dermedtek a hajóban. Aztán maga a sikló és benne ti is lassan áttetszővé váltatok, az anyag fokozatosan vesztette el a sűrűségét. Másodpercek múlva már csak egy hologram volt a helyeteken. Láttuk, ahogy Tamás keze megállt a levegőben a gomb felett, s a többiek is különböző pózokba fagytak bele – az idő egyszerűen megállt a hajóban.

– Ja és akadálytalanul át tudunk menni rajtatok! – kiáltott be Liz a beszélgetésbe.

– Átmennék rajtunk – suttogta Alejandro döbbenet. – Mintha egyáltalán nem is léteznénk se itt, se ott fizikailag!

– Sam, nem tudjátok véletlenül követni az útvonalunkat? – kérdezte Marcus, akinek a kezdeti izgatottsága immár éberséggé változott. – Csak a biztonság kedvéért, ha bármi bajunk történne.

– Megnézem, de nem elképzelhetetlen! – mosolygott Sam, miközben elővette az eddig talált sokszáz leírást. – Ja és a kis hajót Szellemjárónak hívják, a dokumentáció alapján. Ötletes név!

– Az, de nem találtál valamilyen lehetőséget, hogy mi is lássunk titeket? – kérdezte Tamás, miközben a túl bonyolult műszerfalat böngészte. – Nem akarok összevissza nyomogatni semmit, nehogy gondot okozzak. Viszont megtaláltam ugyanazt az irányítópanelt, ami a te konzolodon is van. Máris elindulunk a Mars felé, nehogy lekéssük a randevút önmagunkkal! – nevetett fel Tamás vidáman.

Kurt vette át a szót.

– Nem is mondtuk! Kicsit feltuningolt minket a rendszer! Képzeljétek, kaptunk új ruhát, meg egy alkar-panelt.

– Komolyan? – Isabelle kiáltott be hátulról. – Hogyhogy kaptátok?

– Amikor az úrbe kerültünk, már rajtunk volt mindkettő – magyarázta Kurt. – Sam, nem tudnál olyan kameramódot beállítani, mint a Tükör-módnál?

– Egy pillanat, éppen keresem a funkciót – azzal pár másodperc múlva már a Szellemjáró nézőpontja helyett Tamás szemével látták a Panoptikonban a hajó belsejét.

– Tamás, újra téged kapcsoltalak be, ha nem baj! – jelezte a művelet eredményét Sam a fiúknak.

– Teljesen rendben van! Prof, megmutatod a ruhát és a panelt? – kérdezte Alejandrot, aki azonnal felállt és mint egy

modell, bemutatta a rajta levő egyenruhát, majd a panelt is Tamás orra elé nyomta.

– Tudsz valamit erről a panelről? Egyelőre csak egy gombot mertünk rajta megnyomni, de az adta magát. Így tudunk beszélni.

Sam bólogatott.

– Olvastam valamit erről! Mire a Marsra értek, megpróbálok többet megtudni róla.

– Az jó lenne, mert csak apró ikonok vannak rajta, különböző képecskékkel. Van közöttük olyan, ami aktív, mások inaktívak, de inkább nem nyomogatnám őket – látták Tamás karján, ahogy a saját paneljét mutatta. – Viszont a hajó konzolján látok egy lehetőséget! – a bázison látták a kezét, ahogy egy nagyobb gombhoz közelített. Ahogy megnyomta, a hajó elülső falának egy része kijelzővé alakult, s Sam koncentrált arca jelent meg rajta.

– De jó! – Kurt eddig a saját paneljét vizsgálta, de most örömmel kiáltott fel. – Végre mi is látunk titeket!

– Durva ez fénysebességhez közeli utazás – mondta Tamás, lenyűgözve figyelve, ahogy az objektumok megnyúltak körülöttük. – Csak éppen most nem virtuálisan, hanem...

– Valahol a virtuális és a fizikai között – fejezte be helyette Alejandro, miközben az alkar-panel adatait vizsgálta. – Kvantum projekció a legpontosabb kifejezés. Nem vagyunk teljesen itt és nem is teljesen ott.

Miközben a Szellemjáró a Mars felé száguldott, Marcus a kijelzőket bámulta.

– Szerintetek észlel majd minket a Marsi Irányítás? Vagy tényleg szellemek vagyunk?

Alejandro hümmögni kezdett, gondolkodva ingatta a fejét.

– Szerintem nem fognak minket észrevenni, sőt látni sem. Hadd magyarázzam el: ha a szobádban vagy, és rádiót hallgatsz, akkor a szobádban levő, akár több száz hullámból a rádiód segítségével egyetlen frekvenciát választasz ki, amilyen az általad várt információ jön. Ez eddig érthető?

– Ezt még én is értem! Mondd tovább! – noszogatta Kurt a fizikust.

– Nos, képzeljétek el, hogy a világunkban végtelen számú rezgési frekvencia létezik. Az agyunk ebből csak egyetlen egyet képes érzékelni – ez a mi valóságunk. Ha át tudnánk hangolódni egy másik frekvenciára, akkor ebből a világból nyomtalanul eltűnnénk, és a másikban bukkannánk fel – akár egy teljesen más korban vagy egy egészen másféle valóságban.

– És itt azt gondolod, hogy a hajó képes a frekvenciák között váltani? – kérdezte William, egészen közel hajolva a pulthoz, teljesen betöltve a Szellemjáró képernyőjét.

– Szerintem azért tudunk átmenni bármin, s azért nem hatnak ránk a múlt világának erői, ahogy átmegyünk remélhetőleg a radarokon is. Illetve valahogy hidat épít a két világ között, de ez majd kiderül, ha leszálltunk.

– De akkor mégis hogyan fogtok interakcióba lépni a múlttal? – kérdezte Isabelle a háttérből. – Ha még csak nem is leszteek láthatóak?

– Talán van valami aktiválási mód – vetette fel Eliza. – Valami, ami kiváltja a fizikai megjelenést.

– Nyugi, azt már megtaláltam – Sam kicsit megemelte a hangját. – Fiúk! Az alkar-panelen a jobb felső sarokban nem láttok egy ikont, amely most inaktív és egy sematikus emberi alak van rajta?

– De, van ilyen! – Tamás szemszögéből látták, ahogy a pilóta rámutat a kis holografikus ikonra. – Megnyomjam?

– Nyugodtan! Többiek, nézzetek rá Tamásra, változott-e valami?

– Nem, semmi sem történt! – hajolt előre Alejandro a hátsó sorból. – Minek kellett volna történnie?

– Elvileg el kellett volna tűnnie! – nézett értetlenül Sam.

– Nem lehet, hogy csak azért, mert mi egymás között ugyanazon hullámhosszon vagyunk? – a fizikus máris magyarázni próbálta a helyzetet.

– Csak annyi változik, hogy áthúzza a kis emberkét, ha aktív.

Tamás még megnyomtat párszor a gombot, de semmi sem változott.

– Próbáljátok meg a balra mellette levő gombot is, amelyiken csak egy stilizált arc van – Sam már nem bízott a leírásban, de úgy gondolta, nincs mit veszíteniük. Ugyanúgy semmi sem történt, bár az ikon világított, hogy a funkció aktív.

– Itt csak a fejünknek kellett volna eltűnnie? – viccelődött Kurt.

– Nem, a leírás szerint megváltozna az arcotok – böngészte a leírást Sam.

– Az miért lenne nekünk jó? – Marcus nem igazán értette a funkció hasznát.

– Pedig ez egyértelmű! – mosolyodott el Alejandro. – Ha ismerősök közé megyünk – mint most – nem biztos, hogy jó ötlet lenne, ha szembejönnél magaddal. De mondom még egyszer: szerintem ez egymás között nem fog működni! Ha megérkeztünk, úgylis lesz rá lehetőség, hogy teszteljük.

A jármű már harminc perce szelte az úrt – Tamás most visszább vette a sebességet. A Mars vörösen derengő korongja egyre nagyobbra nőtt előttük. A Jupiter egyre kisebb lett a hátuk mögött, és már a Nap is erősebben ragyogott a távolban.

– Meglepően hosszú ez az út – jegyezte meg Kurt, miközben az előttük lebegő Mars sziluettjét figyelte. – Elképesztő, hogy milyen hatalmas távolságokat kell áthidalni csak a Naprendszerben.

– Még ilyen sebességgel is – bólintott Tamás. – Ez megmagyarázza, miért tart nyolc-tíz, vagy több napig az út a Jupiterig egy jobb hajóval.

Ahogy közeledtek a Marshoz, egyre több műhold és űrállomás tűnt fel körülöttük. Egy különösen nagy méretű katonai állomás mellett haladtak el, mindössze néhány kilométeres távolságban.

– Azt hiszem, hamarosan megtudjuk, látnak-e minket – mondta Marcus feszülten, miközben figyelte, ahogy elsiklanak az állomás mellett. – Ha észlelnek, már régen riasztást adtak volna.

Semmi sem történt – az állomás továbbra is a megszokott rutinját folytatta, a kommunikációs csatornákon nem hangzott el semmiféle rendkívüli bejelentés.

– Ennyi – bólintott Alejandro elégedetten. – Nem látnak minket a műszereik. Valóban úgy mozgunk a terükben, mint egy szellem.

Amikor végül elérték a Mars légkörét, Tamás lelassította a járművet. A Phobos hold mellett elsuhanva a dokkolóállomást célozták meg. A vörös bolygó felszínén már látszott a Központi Kupolaváros csillogó építménye.

– Nézzétek, ott a kupola! – mutatott előre Kurt. – Hamarosan ott vagyunk!

– Mi lesz, ha a kupolafal nem enged át? – kérdezte Marcus.
– Ha a Tükör-módban áthatolhattunk rajta, akkor most is...?

– Hamarosan kiderül – állította le Tamás az aggodást, miközben a járművet egyenesen a kupola felé irányította.

A hajó puhán siklott a levegőben, majd elérte a kupola átlátszó falát – és ahogy sejtették, akadály nélkül haladt át rajta. Már igazából meg sem lepődtek. Odabent a mesterséges hajnal fénye ragyogott, az utak és terek már megteltek a reggeli élet nyüzsgésével.

– Ez hihetetlen – suttogta Kurt, ahogy a város felett siklottak. – Keresztülmegyünk mindenben. Még mindig nem tudom felfogni!

– A dokk már jól látható – mutatott előre Tamás, és a hajót a Phobos felszíni létesítménye felé fordította. – Ott lesz a Heracl...

– Várj! – szólt közbe Marcus. – Ne a dokk közepére szálljunk le. Keressünk egy eldugottabb helyet, ahonnan megfigyelhetjük a dolgokat.

Tamás bólintott, és a hajót a létesítmény pereme felé irányította, ahol kevesebb ember tartózkodott. Egy kisebb karbantartó hangár mellett lebegett le, amely elég üresnek és nyugodtnak tűnt.

– Innen gyalog kell folytatnunk – mondta. – A hajó itt marad. – Ahogy elfordult a széssel, abban a pillanatban a jármű mindkét oldala újra széles kijáratot alkotott.

– Ez... egészen más, mint a Tükör-mód – mondta Kurt elképedve. – Tényleg itt vagyunk. Javasolom, kapcsoljuk be azt az inkognitó módot – mire mindenki bólintott.

Amint mindannyian elhagyták a járművet, a nyílás bezárult mögöttük. Körülnéztek a hangárban – néhány

technikus dolgozott a túlsó végében, de senki sem nézett feléjük.

Marcus intett a többieknek, hogy kövessék, és a hangár kijáratára felé indult. Ahogy kiléptek a fő közlekedési folyosóra, már sokkal több emberrel találkoztak – technikusokkal, pilótákkal, biztonsági személyzettel.

– Pillanat – Marcus hirtelen megtorpant. – Az a biztonsági őr... Egyenesen felénk néz.

Valóban, egy egyenruhás őr a folyosó túlsó végén állva először csak figyelte őket, majd határozottan elindult feléjük.

– Látnak minket! – suttogta Alejandro izgatottan.

– Nyugi! Megoldjuk! – mondta Marcus határozottan. – Nehogy valaki bekapcsolja a láthatatlan módot, mert azzal többet árthanánk.

Az őr pár lépésre tőlük megállt, keze a fegyverén.

– Állj! Azonosítókat kérek! Hogy jutottak be ide?

A négy időutazó egymásra nézett, arcukon döbbenettel és ösztönös harckészültséggel. Marcus, a gyakorlott biztonsági szakember intett a többieknek, hogy maradjanak nyugodtak, majd előrelépett.

– Elnézést a zavarásért – mondta higgadtan. – Speciális ellenőrzési osztag vagyunk a STORM központi parancsnokságáról. Titkos bevetés, szigorúan bizalmas.

Az őr gyanakodva méregette őket.

– Azonosítót kérek – mondta, bár már valamivel kevésbé feszülten.

Marcus habozott – nem volt náluk semmiféle azonosító irat. A helyzet kezdett kellemetlenné válni, amikor Tamás észrevette, hogy a kar-panel egyik ikonja újra élénk narancssárgán villog. Ösztönösen megérintette.

A panel felszínén azonnal megjelent egy holografikus azonosító kártya, amely a Mars Biztonsági Hatóság és a STORM közös logójával volt ellátva. Tamás neve, azonosítószáma és a „Különleges Megfigyelő” rang szerepelt rajta.

– Itt van az azonosítóm – nyújtotta előre a karját Tamás, mutatva a holografikus kártyát. – Ahogy a kollégám mondta, különleges ellenőrzést végzünk, közvetlenül a vezetőség utasítására.

Az őr összeszűkült szemmel vizsgálta a holografikus azonosítót, de úgy tűnt, megfelelőnek találja. Bólintott, majd visszacsúsztatta fegyverét a tokjába.

– Bocsássanak meg. Nem kaptunk értesítést az érkezésükről.

– Ez a lényege a „titkos” bevetésnek – jegyezte meg Kurt halvány mosollyal, amikor rájött, hogy a terve működik.

– Persze... természetesen – mondta az őr némileg zavartan. – Folytassák, uraim. De továbbra is jelentsék, ha belépnek a kritikus létesítményrészekbe.

Ahogy az őr elsétált, a négy férfi megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

– Ez közel volt – mondta Alejandro halkán. – De most már tudjuk, hogy láthatnak és hallhatnak minket.

– És az alkar-panel... – mutatott Tamás a még mindig villogó azonosítóra – ...szinte tudja, mire van szükségünk.

– Logikus – bólintott Alejandro. – Ahogy a Tükör-mód is pontosan azt mutatta, amit látni akartunk, a Szellem-mód is az igényeinkhez alkalmazkodik.

– Ideje megnézni, mi történik az 5-ös dokknál – javasolta Kurt. – Már biztosan elindult a készülődés.

A négy férfi elindult a fő dokkolóterület felé, elhaladva a többi rámpa és a különböző műszaki állomások mellett. A dokkolóállomás egyre élénkebbé vált, ahogy közeledett az indulás ideje.

A dokk túlsó végében azonnal észrevették egy alakot a hajó körül.

– Nézzétek! – suttogta Kurt izgatottan. – Az ott Bauer kapitány! Már ellenőrzi a hajót!

Marcus elgondolkodva figyelte a kapitányt, majd a többiek felé fordult.

– Teszteljük le, mennyire tudunk interakcióba lépni velük – javasolta. – Én beszélek vele. Ti maradjatok háttérben, figyelve, hogy reagál.

– Jó ötlet – helyeselt Tamás. – Te még nem találkoztál vele ebben az idővonalban, úgyhogy legalább nem kell aggódnod amiatt, hogy felismer.

– Nyugi, inkognitóban vagyunk... – legyintett Kurt.

Marcus határozottan elindult a kapitány felé, aki éppen egy adattáblán ellenőrizte az üzemanyagszintet. Amikor odaért, halkán megköszöri a torkát.

– Bauer kapitány?

Bauer felnézett az adattábláról, és kíváncsi, de gyanakvó tekintettel mérte végig Marcust.

– Igen? – kérdezte. – Mit tehetek önért?

– Marcus Hoffmann vagyok a STORM biztonsági részlegétől – mutatkozott be Marcus, könnyed hangon. – A mai küldetés előkészületeit ellenőrizzük. Minden rendben a hajóval?

Bauer kapitány meglepődött, de gyorsan összeszedte magát.

– Igen, minden rendben – válaszolta. – Bár nem értesítettek minket ellenőrzésről.

– Csak sima rutinvizsgálat – magyarázta Marcus. – Néhány különleges ellenőrzési protokollt vezetünk be a nagytávolságú küldetéseknel, mint a Jupiter...

– Értem – bólintott Bauer, bár láthatóan nem volt teljesen meggyőzve. – Én egyébként...

Hirtelen elhallgatott, tekintete Marcus mögé szegeződött. Marcus is megfordult, és meglátta William alakját, amint éppen belépett az 5-ös dokk rámpájához vezető folyosóra. A STORM tisztviselő határozott léptekkel haladt, arcán a megszokott komoly kifejezéssel.

– Elnézést – mondta Bauer Marcus felé. – De azt hiszem, meg kell beszélnem valamit a küldetésvezetővel.

Azzal elsietett, egyenesen William felé. Marcus egy pillanatra még elkapta William tekintetét, de a gyanakvason kívül semmit sem olvasott ki belőle. Így visszatért a többiekhez.

– A kapitány láthatóan normálisan reagált rám – mondta. – Bár egy kicsit gyanakvó volt, de ez természetes. Viszont pont szembenéztem Willel és szerintem nem ismert fel. Mi lenne, ha kicsit közelebb húzódnánk hozzájuk?

A négy időutazó közelebb lépett, hogy hallja a beszélgetést. Egy kisebb sikló mögé álltak, majd úgy tettek, mint akik beszélgetnek, de pont kiláltak és jól hallottak mindent.

– Dr. Farewell – köszöntötte Bauer a STORM tisztviselőt. – Jó reggelt. Épp most beszéltem az egyik biztonsági ellenőrükkel.

William arca nem árult el semmit, de egy pillanatig zavar látszott rajta.

– Biztonsági ellenőr? – kérdezte óvatosan. – Nem tudok ilyen ellenőrzésről.

– De hiszen épp most beszéltem vele – Bauer hátrafordult, és Marcusra mutatott. – Ott áll.

William tekintete követte a kapitány mutatóját, egyenesen Marcusra irányítva figyelmét. Egy hosszú pillanatig tanulmányozta az arcát, majd zavartan bólintott felé.

– Értem – mondta végül. – Valószínűleg a központi parancsnokság rendelte el. Köszönöm, hogy tájékoztatott, kapitány. Majd utána nézek a dolognak.

A négy időutazó döbbenetesen nézett egymásra.

– Nem ismert fel! – suttogta Kurt. – William közvetlenül rád nézett, és egyáltalán nem ismert fel! Sőt, egyikünket sem.

– Mondtam, hogy a kívülállóknál működni fog – gondolkodott hangosan Alejandro. – Fizikailag itt vagyunk, de valahogy mégse. Álcáz minket a rendszer.

– Ez tényleg szellemszerű – bólintott Tamás.

Már a Heracles dokkolórampa közelében voltak. A technikusok rendezgették a hajó előtti területet, s a csapat többi tagja hamarosan érkezni fog.

– Azt hiszem, eleget láttunk – mondta végül Kurt. – Bebizonyosodott, hogy létrehozhatunk egy alternatív idővonalat, interakcióba léphetünk az itt élő emberekkel, de ha nem akarjuk, nem ismernek fel minket.

– Igen, ideje visszatérni – helyeselt Marcus. – Már így is többet tudtunk meg, mint vártuk.

Alejandro tétovázott.

– Mit gondoltok, mi történne, ha itt maradnánk? Akár napokra – kérdezte. – Ha nem térnék még vissza a

Panoptikonba? Én még azért szeretnék kipróbálni egyet, s mást...

– Túl kockázatos – rázta a fejét Marcus. – Nem ismerjük a hosszú távú hatásokat. Jobb visszamenni és elemezni a tapasztalatainkat, mielőtt még több kísérletet csinálnánk.

A többiek bólintottak, és a csoport elindult vissza a hangár felé, ahol a hajójukat hagyták. Ahogy sétáltak, Kurt megállt.

– Van egy ötletem – mondta. – Mi lenne, ha én egyedül kipróbálnám a visszatérést? Megnézhetnék, működik-e egyénileg, vagy csak közösen tudunk visszamenni.

A többiek ránéztek, majd Tamás lassan bólintott.

– Ez hasznos információ lenne – mondta. – De hogy csináljuk?

– A kari panelen láttam a visszatérés ikont – magyarázta Kurt, és megmutatta az alkarján az egyik hologramot. – Ha ezt megérintem, szerintem visszaküld.

– Rendben – egyezett bele Marcus némi habozás után. – De ha nem működik, azonnal próbálj meg újra kapcsolatba lépni velünk.

Kurt bólintott, majd felemelte a karját, és határozottan megérintette a visszahívó ikont.

Teste egy pillanatra vibráló energiává változott, majd eltűnt a többiek szeme elől.

A Panoptikonban mindenki meglepődött, amikor Kurt alakja hirtelen visszatért a fizikai valóságba. A hologram-test anyagivá vált, és a férfi megingott, ahogy újra szilárd talajt érzett a lába alatt.

– Kurt! – kiáltott fel Sam. – Sikerült! Mi történt? Hogy jöttél vissza?

A férfi zavartan pislogott körbe, próbált alkalmazkodni a hirtelen helyváltoztatáshoz.

– Működött – mondta végül. – Egyénileg is vissza lehet térni. Megnyomtam a visszatérés ikont, és... villanás... most meg itt vagyok – mutatott a kar-panelre, ami már természetesen sehol sem volt.

William gyorsan odalépett hozzá.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte. – Még mindig a múltban?

– Igen, a dokk közelében – bólintott Kurt. – Mindjárt visszajönnek ők is.

Alig fejezte be a mondatot, amikor újabb fehér villanás töltötte be a termet, és Tamás alakja is megszilárdult a hajóban. Néhány másodperccel később Alejandro és Marcus is visszatért, majd a hajó maga is megérkezett a valós térbe, újra megszilárdult, ahogy mindenki kikászálódott belőle.

– Jól vagytok? Minden rendben? – Liz azonnal Kurthöz futott, szorosán átölelve.

A négy férfi egymásra nézett, mindegyikük arcán a különös, valószerűtlen utazás nyomai látszottak, a döbbenet és a feldolgozás keveréke.

– Igen – válaszolta végül Kurt, gyengéden viszonzva Liz ölelését, de tekintete még mindig a távolba révedt. – És elképesztő dolgokat tapasztaltunk. Tényleg ott voltunk a múltban, fizikailag is. Beszéltünk emberekkel, akik láttak és hallottak minket, de... – elgondolkodott egy pillanatra – ...nem ismertek fel senkit közülünk. Mintha egy láthatatlan fátyol lett volna rajtunk, amely akkor sem tűnt el, amikor közvetlenül interakcióba léptünk velük.

– Igen, teljesen más volt, mint a Tükör-mód – tette hozzá Marcus kimérten, miközben végignézett magán, ellenőrizve,

hogy valóban visszatért. Hangja a szokásosnál is tárgyilagosabb volt, de a szeme élénken csillogott. – Valóban egy alternatív idővonalat hoztunk létre. Egy másolatot, ami a miénktől függetlenül létezett arra a rövid időre.

Tamás a zsebébe nyúlt, majd ahogy várható volt, üresen húzta ki a kezét. Csalódottan felsóhajtott.

– Viszont úgy tűnik, nem tudunk visszahozni semmit a másik oldalról. Mielőtt visszatértünk volna, a zsebembe tettem egy szerelőkulcsot az egyik pultról a hangárban. Gondoltam, jó lesz bizonyítéknak... S most sehol sincs. Mondjuk – nézett végig a saját, megszokott ruháján –, nem is ez a ruha volt rajtunk, tehát logikus, hogy az uniformisunkkal együtt az is ott maradt.

Miközben Tamás beszélt, Marcus észrevétlenül a zakója belső zsebéhez kapott. Ujjai kitapintották a hideg fémet, és arcán a megkönnyebbülés szinte észrevehetetlen, futó árnyéka suhant át, amit talán csak a mellette álló Kurt vett észre a félhomályban. Egy pillanatra találkozott a tekintetük, de egyikük sem szólt.

– Pontosan! – csapott a tenyerébe Alejandro, akinek az agya láthatóan már teljes sebességgel pörgött a jelenség magyarázatán. Szemében a felfedezés ismerős tüze égett. – Tamás csavarkulcsának hiánya és az a tény, hogy mi a saját ruhánkban, a saját dolgainkkal együtt tértünk vissza, remekül megvilágítja a Szellem-mód működésének egyik alapvető szabályát!

Körbejártatta tekintetét a többiekén, akik kíváncsian figyelték.

– Gondoljatok az egésze úgy, mint egy tökéletes szimulációra – vagy egy videojátékra. A Szellemjáróban a rendszer avatárokat teremtett nekünk az alternatív idősíkbán: a szürke ruhát, az alkar-panelt, mindent, amit ott

használhattunk. A mi valódi testünk, az eredeti ruházatunk, a személyes tárgyaink, amikkel beléptünk... azok kvázi „mentésre” kerültek, itt maradtak ebben a valóságban, hozzánk kötve, de inaktívan, amíg vissza nem térünk. Biztos vagyok benne, hogy ha egy évet töltöttünk volna az alternatív világban, itt egy percet sem öregedtünk volna.

– Vajon mi lett volna, ha megsebesültök? – kérdezte William. – Vagy ha... esetleg meghaltok?

– Semmi – legyintett Alejandro. – Visszatértünk volna ide azonnal. Nem valószínű, hogy a TIME-rendszer bármilyen sérülést, problémát megengedne a használóinak.

– Nagyon biztos vagy benne! – csóválta a fejét Sam. – Bár igazad lehet, ugyanis semmit sem találtam, ami ennek az ellenkezőjére utalt volna. Én azért nem szeretnék megtapasztalni semmilyen traumatikus eseményt.

– Én viszont kipróbálnék valami messzebbre vivő utazást is! – nevetett fel Tamás. – Na de miért nem tudtunk semmit hazahozni abból a világból?

– Pontosan az előzőek miatt. A csavarkulcs, amit ott, abban a másik valóságban vettél magadhoz, az annak a „játéknak”, annak az idősíknak a része volt. Az ott kapott ruha zsebébe tetted, és amikor „kiléptél”, az az avatar-ruha a tartalmával együtt egyszerűen megszűnt létezni a mi valóságunk szempontjából. Az a tárgy ahhoz a világhoz tartozik, és nem lépheti át a határt.

Elhallgatott egy pillanatra, majd összegezte a lényegét.

– Ugyanakkor, amikor visszatértünk, az „avatárjaink” eltűntek, és visszakaptuk az eredeti felszerelésünket, azokat a dolgokat, amik a mieink voltak a kezdetektől. Tehát a rendszer egy nagyon szigorú, de logikus határvonalat húz a valóságok között. Semmit sem hozhatunk át onnan ide, csak az emlékeinket és a tapasztalatainkat. És úgy tűnik, innen sem

vihetünk be semmit, ami eredendően a miénk, csak a tudatunkat, és aztán használhatjuk azokat az eszközöket, amiket a rendszer biztosít az adott időszakban. Hihetetlenül következetes és... elegáns! – fejezte be, bár az arcán látszott, hogy ez a felismerés csak újabb kérdéseket vetett fel benne.

William komolyan bólintott, miközben feldolgozta Alejandro szavait. A fizikus magyarázata logikusnak tűnt, és egybevágott a tapasztaltakkal.

– Értem. Ez valóban magyarázatot ad a történetekre – emelte fel a hangját, visszaterelve a csapat figyelmét a jelenre. – Akkor essünk neki a jelentésnek, mert valóban millió dolgot kell rögzítenünk! Samantha, téged arra kérlek, hogy kezd el a TIME-rendszer dokumentációjának összeállítását, különös tekintettel a Szellem-módra és a Szellemjáróra. Ti négyen – mutatott Kurtra, Tamásra, Marcusra és Alejandróra – állítsátok össze a saját tapasztalataitok alapján a külön jelentéseiteket, amit majd csatolunk a többihez. Továbbá szeretnék a többiektől is kérni néhány mondatot arról, hogy mit láttak és tapasztaltak innen, a Panoptikonból a kapcsolat során. Több szem, több tapasztalat...

A csapat tagjai bólintottak, majd szétoszlottak – mindegyikük fejében ott zakatoltak a múltbeli utazás képei. A Panoptikon fényárban úszó folyosóján a Szellemjáró némán pihent: egy letűnt kor felfoghatatlan technológiájának és egy új, ismeretlen lehetőségekkel teli korszaknak csendes mementójaként. A Nexus fedélzetén új fejezet kezdődött.

X.

A Panoptikon ismerős csendje ma William számára nyomasztóbb volt, mint valaha. A tegnap esti jelentés emléke újra és újra visszakúszott – mint egy rossz, disszonáns dallam, amit képtelen volt elhallgattatni. Leült az asztalhoz, Samantha már elmerült a TIME-rendszer szövevényében, de William gondolatai máshol jártak.

„Valami nem stimmel” – dobolt az asztalon. Harris Montgomery reakciója egyszerűen nem volt normális. Mirra-elmélet, marsi eredet, jövőből érkezett fénykép, Omni üzenete, alternatív idősíkok... Mindezekre Montgomery csak hűvös, kimért érdeklődést mutatott. Nem volt sem meglepetés, sem részletező kérdések. Sem az a tudományos vagy stratégiai izgalom, amit egy ilyen felfedezésnél várna az ember a STORM Tudományos Divíziójának vezetőjétől. Csak az a rideg utasítás a folyamatos, részletes jelentésre. Will szinte biztos volt benne, hogy nem csak ő jelentett: Marcus minden nap elküldte a saját beszámolóját – ez magyarázhatta Montgomery egykedvű hozzáállását. Viszont a tegnapi napon valami történt. Volt valami furcsa a Harris hangjában, amikor a TIME-rendszerrel tett utazásokat említette. Nem a tény lepte meg, inkább mintha... rosszalotta volna, hogy egyáltalán megtörtént, pláne, hogy kétszer is. Mintha túlléptek volna egy láthatatlan határon, amit nem lett volna szabad.

Aztán ott volt Marcus. Az a hirtelen, megmagyarázhatatlan váltás. Napokig tartó feszültség, nyílt konfrontáció, a protokollra való merev hivatkozás... majd a jelentés után az a furcsa, szinte zavart, de leginkább semleges, kiismerhetetlen viselkedés a liftben. Mi történt vele? A korábbi, feszült nyomásgyakorlás eltűnt, helyét valami passzív, hűvös távolságtartás vette át. Marcus mindig a kontroll, a

kiszámíthatóság embere volt – ez a semlegesség azonban valami újat sejtetett. Talán már más lett a feladata, ami eddig – bármi is volt eredetileg –, hanem... valami egészen más.

– Min töprengsz ennyire? – Samantha hangja zökentette ki a gondolataiból. A lány éppen ránézett, arcán aggódó kifejezés ült. – Olyan vagy, mint aki szellemet látott. Vagy inkább... mint aki csapdát sejt.

William mosolyt erőltetett az arcára.

– A jelentésen kattogok – sóhajtott Will. – Harris túl nyugodt volt, szinte hideg. Mintha rosszallná, hogy belevágtunk az időutazásba. És Marcus... egy pillanat alatt váltott át. Ez nem rá vall.

Samantha elgondolkodva bólintott.

– Én is éreztem. Marcus hirtelen olyan... távolságtartó lett. Teljesen megváltozott, miután visszaérkeztetek a hajóról. Úgy tűnik számomra, hogy már nem érdekli annyira, hogy mit csinálunk, vagy legalábbis nem úgy, mint előtte.

– Pontosan – bólintott William. – Új utasításokat kapott? Ha igen, akkor miket? És miért ez a furcsa reakció Harris részéről? Miért nem a várt lelkesedés vagy legalább a sokk? Miért ez a... burkolt rosszallás? Lehet, hogy Montgomerynek saját tervei vannak ezzel a hellyel, és az időutazás nem illik bele? Vagy talán a STORM-on belül vannak ellentétek, és mi most két tűz közé kerültünk?

– Vagy Marcus már rég jelent Harrisnek, és csak színjáték volt a meglepetése – vetette fel Sam halkán. – Bár akkor sem értem, mi ez a hűvös rosszallás az időutazás miatt.

William a fejét rázta.

– Nem tudom. De egyre inkább az az érzésem, hogy valami nincs rendben a háttérben. Valami készül, amiről nem

tudunk. És Marcus... ő kulcsszereplő ebben, bármi is legyen az. Ki kell deríteni mi az...

– Rendben. De légy óvatos, Will. Ha Marcus tényleg valamilyen külön megbízást kapott Montgomerytől, akkor veszélyes terepen járunk. Mostantól minden lépésünket figyelni fogja, és talán már nem a mi biztonságunk az elsődleges szempont számára.

– Tudom. De nincs választásunk – nekünk kell megértenünk ezt a helyet, mielőtt más dönti el helyettünk, mi lesz a sorsunk. És ehhez tudnunk kell, kiben bízhatunk.

Miközben Sam visszahajolt a konzolhoz, William a szobája felé indult, hogy előkeresse a másik tabletjét. A gyanú árnyéka rávetült a küldetésre, és tudta, hogy a következő napok még az eddigiéknél is feszültebbek lesznek. A kérdés már nem csak az volt, hogy mit rejt a Nexus, hanem az is, hogy ki mozgatja a szálakat a háttérben, és mi a valódi célja annak a furcsa, kiismerhetetlen játszmának, amibe akaratlanul is belekerültek.

Ebéd után William összehívta a csapatot. Marcus a kupola hátsó, sötét részébe húzódott, a többiek viszont izgatottan gyűltek a konzol köré.

– Sam kiderítette, hogy van egy időkorlát: csak a 12 100. évig lehet visszamenni – szólalt meg Will. – Akkor tudta meg a Mirra tanácsa, hogy veszélyben vannak. Omni valószínűleg onnan indította az alternatív idősíkot – ott vált ketté a világuk és a miénk.

– Így van – folytatta Sam. – Bár még mindig nem tudjuk, mi volt az, amit az eredeti idővonalon megcsinált, s a miénken nem, az kiderült, hogy a Nexus egy úgynevezett zérópont – ahogy Alejandro elnevezte. Kiindulási pont a térben és az időben. Professzor, elmondod, amit nekem is?

– Természetesen! – Alejandro finoman meghajolt a felkérésre. – Egyetlen közös dolog van az idősíkokban: maga a hajó. Akármennyi új alternatívát nyitnánk, a Nexust minden esetben megtalálnánk a helyén, minden világban ugyanott.

– Akkor ez azt jelenti, hogy az alternatív világ lakói is megtalálhatnák és nyithatnának újabb vonalakat? – kérdezte Eliza.

– Igen, ahogy mi is megtehetjük. Azt gyanítom, hogy mi semmiben sem vagyunk különbek, mint a Szellem-módban létrehozott másik idősík lakói, akiket tegnap meglátogattunk – bólintott a fizikus. – Ez viszont felvet egy másik kérdést is.

– Mi történt az idősíkkal, amit megnyitunk? – tette fel a kérdést Isabelle. – Jutottál valamire?

– Két eset lehetséges: vagy megszűnt, amikor elhagytuk azt mind a négyen, vagy a multiverzum elmélet szerint az idők végezetéig ugyanúgy létezik, mint az eredeti, amiből származik.

– Igen, viszont egy játékból ki lehet lépni, le lehet állítani... – gondolkodott hangosan Tamás.

– Bizonyos vagyok benne, hogy ezt nem fogjuk tudni megtapasztalni – rázta a fejét Alejandro. – Hacsak Sam nem talál valami leírást ezzel kapcsolatban. – Sam széttárta a kezét – egyelőre semmi sem utalt az alternatív világok megszűnési módjára.

– Mi lesz a következő lépés? – tette fel a kérdést a sarokból Marcus. – Nyitni akartok egy újabb idővonalat?

Williamnak azonnal feltűnt a kérdés feltevésének módja: „akartok”. Eltávolította magától a cselekményt, ezzel azt érzékeltetve, hogy neki ehhez semmi köze.

– Ha nem is Szellem-módban, legalább a Tükör-módot még lehetne tesztelgetni – vetette fel Sam. – Még a mai napon is

beleférne egy utazás, ha valakinek van valami konkrét ötlete, hogy hová lehetne elmenni.

Eliza nyújtózkodott nagyon.

– Ha meg akarunk valami konkrétumot tudni az egész időgépről, akkor sokkal korábbra kellene visszamenni. Kíváncsi lennék, hogy mi is történt valójában a Mirrával.

– Ebben több problémát is látok – kezdte Alejandro. – Nem tudunk semmilyen pontos dátumot. Persze, ott maradhatnánk éveket, évtizedeket, de arra nincs időnk. A két valóság között az idő párhuzamosan telik: igaz, hogy az utazók nem öregednének, de a maradók igen.

– Van egy időpontunk, amikor a Mirra népe megtudja, hogy a bolygó veszélybe került – válaszolt Sam. – Ha utána érkeznénk akár évekkel, a Mirra lakóitól rengeteg információt megtudhatnánk. Vagy vásárolnánk néhány napilapot...

– „Bocsánat, kedves Mirra-lakó, megmondanád, miért fogunk elpusztulni mindannyian?” – Bauer kapitány erős tájszóalással próbálta mutatni, hogy ennek is megvan a maga hibája. – Valószínűleg nem is értenének meg minket, ahogy mi sem őket. Legfeljebb vinnénk Samet tolmácsnak.

– Jó ötlet, de az sem biztos, hogy ahová érkezünk, ott eleve angolul beszélnek. Lehet, hogy a francia vagy a német egy igen kezdetleges verziójával találkozunk – vetette fel Eliza.

– Ez nem lehet gond! – szólt közbe Sam. – Az az alkari-panel sok mindenre képes. Találtam egy „automatikus nyelvi mimikri” funkciót. A nagyon rövid leírás szerint ez arra képes, hogy az idősík minden nyelvét megérted és téged is megértenek...

– Ezt még nekem sem említetted! – nézett a lányra William meglepetten.

– Igen, ez egészen friss információ – mosolygott Sam.

– És mikor tervezitek ezt az utazást? – szólt közbe megint a sötétségből Marcus.

– Talán a ma este során kivitelezhető lenne... – javasolta William.

– Lenne egy kis dolgom – lépett egyet előre Marcus – áttehetnénk holnap reggelre? Én is szeretném látni az eseményeket, akár Tükör-, akár Szellem-módban akarjátok.

Will meglepődött. Marcus tegnap óta tartott távolságot, most pedig – ahelyett, hogy morgott volna az újabb utazás miatt – maga kérte a halasztást, hogy részt vehessen.

– Természetesen, megoldható. Nem sietünk sehová, az alternatív világ pedig megvár – próbálta zavarát vicceskedve palástolni. – Akkor holnap reggel? Kilenckor kezdhetünk, addig még Sammel úgyis átnézzük annak az alkar-panelnek a további lehetőségeit. Mindenkinek megfelel?

Mindenki bólintott, de Will valahogy nem érzékelte Marcus felől az elégedettség vagy akár a köszönet érzését. A férfi egyszerűen sarkon fordult és kiment a kupolából.

Sam és Will egymásra tekintett, s megvárták, míg mindenki elindult a saját dolgára.

– Ez furcsa volt – súgta Sam.

– Igen – bólintott Will. – Vajon milyen dolga lehet, ami fontosabb egy időutazásnál? Fogadni mernék, hogy Harrisnek jelent.

– Gondolod? Nézzük meg! – kacsintott Sam, és máris előhívta a Nexus térképét, ahol piros pontok jelezték az emberek pozícióját.

– Csak kilenc fő van a hajón, szóval igazad van – mutatta Sam a létszámot.

– Valószínűleg parancsot kapott Montgomerytól, hogy azonnal jelentsen, ha újabb utazás tervezünk! – kiáltott fel William a kelleténél kicsit hangosabban.

– És? Mire megy vele? Montgomery nem tiltotta meg az utazásokat!

William agya megpróbált minden lehetséges kimenetet analizálni, ahogy a problémák esetén mindig is tette. Eltelt néhány perc, majd megszólalt:

– Valami hibádzik az alapfeltevéseinkben – szólalt meg végül. – Lehet, hogy egészen más okból ment oda, vagy Harris újabb utasítást adott neki.

XI.

Sam ma korán végzett. Mármint ahhoz képest korán, hogy máskor még éjfél után is a Dokumentár anyagait bújta, vagy a TIME-rendszer működéséről szóló jelentésekbe temetkezett. Tizenegy után ment fel a körletbe, ahol William természetesen még a tabletjét piszkálta.

– Rádférne már egy kiadós alvás – ült le mellé, mire a férfi csak ránézett, és halványan elmosolyodott.

– Csak próbálom megszerezni az eddigi ismereteinket. Mi az, ami biztos, mi az, ami még megerősítésre vár, és mi az, ami csak feltevés vagy következtetés.

Sam bólintott, lehunyta a szemét, és hátradőlt a kényelmes kanapén.

– Te nem érzed néha úgy, mintha ezt az egészét csak álmodnád? Három hete még a kutatásaimmal bajlódtam, és az egyetemen oktattam. Minden pontosan úgy működött, ahogy annak működnie kellett.

– Aztán jöttem én... – szólt közbe Will.

– Igen, aztán jöttél te. Alig több mint egy hét alatt akkorát fordult velünk a világ, hogy már magam sem tudom, mi a valóság... – sóhajtott Sam. – Főleg, amikor kiderült, hogy van, illetve lesz egy lányunk – kuncogott.

– Az valóban sokkoló volt! – nevetett fel Will. – No, ne értsd félre, semmi bajom veled, csak ez így hirtelen jött.

– Nyugi, megértelek. Nekem is.

– De tudod mi a vicces? – nézett rá a lányra. – Hogy éppen mindenféle időutazásról és párhuzamos univerzumokról kellene elmélnünk, miközben mi azon gondolkodunk, hogy lesz egy lányunk.

– Kinek mi a fontos... – vonta meg a vállát Sam. – De azért nem mondhatod, hiszen a TIME-rendszerrel is haladunk. A holnapi utazáshoz majd lesz egy-két érdekes és hasznos funkció, amit az alkari-panelnél ki akarok próbálni.

– És akkor visszamennénk a Mirra pusztulása előtti időbe? – tette le a tabletjét Will.

– Szerintem az lenne a leghasznosabb, illetve az adná a legtöbb adalékot az utóbbi 12 000 év felgöngyölítéséhez.

Egy percig némán ültek. Will a tabletjén rendezgette az információs blokkokat, Sam pedig a lassan kihűlő teája felszínét bámulta.

– Tudod, min gondolkodtam? Vajon mit jelent az a fotó. Előre meg van írva a sorsunk? Vagy csak egy lehetséges jövő?

– Nem tudom – rázta meg a fejét William. – De talán nem is ez a legfontosabb kérdés most, hanem az, hogy mit kezdünk ezzel a tudással. Ezzel a hellyel. Felelősséggel tartozunk, Sam. Hatalmas felelősséggel.

– Tudom – bólintott Sam. – És ez ijesztő. De ugyanakkor... van benne valami izgalmas is. Hogy részesei lehetünk valaminek, ami ennyire alapvető. Mindig is hittem, hogy több is van a puszta anyagi valóságnál. Talán ez az. Egy mélyebb összefüggés, egy nagyobb terv... még ha félelmetes is. Te hiszel ilyesmiben? Sorsban, vagy egy magasabb rendű célban? Tudom, hogy nem vagy vallásos...

William elgondolkodott. Ritkán elmélkedett ilyeneken.

– Én inkább a rendben hiszek. Az ok-okozatban. A következetességben. Abban, hogy a tetteinknek következményei vannak. Ha ez egyfajta sors... akkor igen. De nem hiszek előre megírt forgatókönyvben. Inkább abban, hogy a jövőt a döntéseinkkel alakítjuk. És abban, hogy meg kell védeni azt, ami helyes. Nem tűrhetem az

igazságtalanságot, a gyengébbek elnyomását. Talán ezért is ezt a pályát választottam a STORM-nál.

– Én is így vagyok ezzel – Sam arca kissé felderült. – Az igazságérzet... nekem is nagyon fontos. És a lojalitás. Azokhoz, akik számítanak. A családomhoz... a barátaimhoz... és most már... ehhez a csapathoz is. Még ha néha örületnek tűnik is az egész, úgy érzem, tartozunk egymásnak annyival, hogy vigyázunk egymásra, és megpróbáljuk a legjobbat kihozni ebből a helyzetből.

– Igen, a csapat... – William tekintete egy pillanatra elidőzött Sam arcán. – Furcsa, de én is kezdem így érezni. Sosem voltam egy „csapatjátékos” a szó klasszikus értelmében. A munkám többnyire magányos volt. De itt... szükségünk van egymásra. A te nyelvtudásodra, Alejandro fizikájára, Eliza történelmi ismereteire... Mindenki hozzátesz valamit. Még Bauer kapitány morgására is szükség van néha – mosolyodott el halványan.

Sam felnevetett.

– Igen, még arra is. És a te hideg fejedre meg a logikádra is. Bár néha jó lenne, ha kicsit... jobban kimutatnád, mit érzel.

William zavartan köhintett.

– Nem vagyok érzelmős típus. De ez nem jelenti azt, hogy nem érzek semmit. Csak... másképp dolgozom fel. De talán... – itt elhallgatott, maga is meglepődve a gondolaton – ...talán itt az ideje, hogy ezen változtassak. Ez a hely... megváltoztatja az embert.

– Igen, megváltoztat – suttogta Sam, és érezte, ahogy a köztük lévő láthatatlan falak tovább omladoznak. Közelebb húzódott a kanapén, válla finoman hozzáért William karjához. A férfi nem húzódott el.

– Szeretted ezt csinálni, ugye? – kérdezte halkan William, Sam tabletjére mutatva, amin még mindig ott sorakoztak a bonyolult nyelvi jegyzetek. – Még ebben az abszurd helyzetben is látszik rajtad a szenvedély.

Sam arca felderült.

– Imádom. A nyelvek... olyanok, mint egy rejtett kód a valósághoz. Minden szó, minden szabály mögött ott van egy történet, egy kultúra, egy gondolkodásmód. Megfejtani Omni nyelvét... olyan, mintha magát a múltat vagy a jövőt próbálnám megérteni. És te? Te szeretted, amit csinálsz? Az AI biztonság... őszintén, nekem néha száraznak tűnik.

– De nem az – felelte William azonnal. – Megtalálni a hibát a rendszerben, előre látni a veszélyt, megakadályozni, hogy a technológia ellenünk forduljon... Ez olyan, mint egy állandó sakkjátszma egy láthatatlan ellenféllel. És a tét... az emberiség jövője. Igen, szeretem. Még ha néha magányos munka is.

Ebben a pillanatban halk, diszkrét csipogás hallatszott William tabletjéről. Éppen lefutott egy elemzés, amelyet már reggel óta futtatott. William egy pillanatra habozott, nem akarta megtörni a pillanatot, de a szakmai kíváncsiság erősebb volt.

– Egy pillanat, ezt meg kell néznom – mondta, és felvette a tabletet. Csak átfutotta az adatokat, de így is eltartott pár percig, amíg végigfutott az adatsorokon és nyugtázta a konklúziót.

Amikor újra Sam felé fordult, hogy folytassa a beszélgetést, látta, hogy a lány feje már oldalra billent, szemei lecsukódtak, és halk, egyenletes szuszogással alszik a kanapén. A kimerültség és az érzelmi hullámvasút végül legyőzte.

William egy darabig csak csendben nézte. A lány fény megvilágította Sam arcát, kiemelve a hosszú szempillákat, a szeplőket az orrán.

Óvatosan felállt, nehogy felébressze. Kihozott egy takarót a saját szobájából és betakarta vele a lányt. Mozdulatai gyengédek voltak, szinte ügyetlenek – annyira szokatlan volt számára ez a fajta törődés.

Ahogy ott állt az alvó Samantha mellett, a lakrész csendjében, a Nexus futurisztikus díszletei között, valami megmozdult benne. Ez a nő... aki néhány hete még csak egy név volt egy régi, kellemetlen ügy aktájában, és annyira más volt, mint ő – érzelmes, intuitív, spirituális –, valahogy mégis utat talált hozzá. Megértették egymást szavak nélkül is. Ugyanazok az alapvető értékek mozgatták őket. És most itt aludt mellette, ebben a felfoghatatlan, idegen világban, és William érezte, hogy a közös sorsuk, a közös felfedezésük, és talán... talán az a furcsa, jövőbeli fénykép is, valami eltéphetetlen köteléket szőtt középük.

– „Hector...” – eszébe jutott a név, ahogy ma Samantha véletlenül szólította. Talán mégsem olyan avított. Talán van benne valami erő. Valami, amire most szüksége lesz. Mert bármi is vár rájuk ebben a Nexusban, Samantha mellett talán képes lesz szembenézni vele.

Lehajolt, és egy kósza hajtincset simított el Sam homlokáról, majd halkán visszament a szobájába, egy utolsó pillantást vetve az alvó lányra és a kanapéra, amely váratlanul egy rövid időre az otthonosság és a kapcsolódás szigetévé vált ebben a végtelen rejtélyben.

A Nexus mesterséges reggele szokás szerint pontban hat órakor köszöntött be, a biztonsági fényeket lágyabb, melegebb tónusú világítás váltotta fel a közös helyiségekben és a folyosókon. A csapat nyolc előtt kezdett gyülekezni – a megbeszéltek szerint –, a tegnapi felfedezések izgalma és a TIME-rendszerrel kapcsolatos új ismeretek láthatóan

foglalkoztatták őket, ahogy egymással beszélgettek a Panoptikonban. Különösen a tervezett újabb időutazás gondolata tartotta lázban a legtöbbjüket. Kilenc órára beszéltek meg az indulást, addig pedig véglegesíteni szerették volna a Mirra korába tervezett Szellem-módú utazás részleteit.

A Panoptikonban gyülekezve a levegőben szinte vibrált a várakozás. William igyekezett Marcus tüntető távolságtartását figyelmen kívül hagyni, és a tervezett küldetésre koncentrálni, de a gyanú árnyéka ott lebegett a háttérben. Sammel együtt a konzol mellett álltak, tabletjükön az utolsó simításokat végezve a lehetséges időkoordinátákon és az alkar-panelek tegnapi felfedezett funkcióin. Alejandro lelkesen magyarázott valamit a párhuzamos idővonalak lehetséges fizikai következményeiről Elizának és Isabelle-nek, akik figyelmesen hallgatták. Kurt és Liz a terem szélén beszélgettek halkán, míg Tamás és Bauer kapitány még egyszer átnézték a Heraclesről lehozott navigációs részleteket.

Marcus az ajtóhoz egészen közel állt meg, elkülönülve a többiektől, a falnak támaszkodva, karba tett kézzel. Arca továbbra is kifürkészhetetlen volt, de a szemében várakozás és türelmetlenség látszott.

– Rendben, azt hiszem, kezdhethetünk – szólalt meg William, miután mindenki megérkezett. – Samantha tegnap este óta tovább tanulmányozta a TIME-rendszer dokumentációját és az alkar-panelek működését. Úgy tűnik, a „nyelvi mimikri” funkció valóban lehetővé teszi, hogy megértsük és megértsessük magunkat bármelyik idősíkból. Ez óriási segítség lesz, ha a Mirra korába utazunk. Találtunk egy lehetséges időablakot is, körülbelül százötven évvel a nagy

katasztrófa előtt, ami elég stabilnak tűnik a történelmi leírások alapján, hogy biztonságosan beléphessünk...

Miközben William beszélt, Liz, aki éppen Kurt mellett állt és egy tabletet nézett, véletlenül nekiütközött Marcusnak, ahogy egy lépést tett hátra, hogy jobban lássa a konzolt.

– Bocsánat! – motyogta, és ahogy a férfira nézett, egy pillanatra megakadt a szeme a csípőjénél lévő token. Mintha... más lenne, mint tegnap? – futott át rajta a gondolat, de a következő pillanatban William folytatta az eligazítást, és Liz figyelme visszatért a megbeszélésre.

Marcus közben alig észrevehetően a csuklóján lévő kommunikátorra pillantott. Egyetlen apró, zöld fény villogott rajta hármas osztásokban. Itt vannak. Kiegyenesedett, és egy lépést tett előre, félbeszakítva Williamet.

– Elnézést, William – Marcus hangja most éles és parancsoló volt, nyoma sem volt a tegnap este óta mutatott kimértségnak. – Azt hiszem, a tudományos tervezetésnek ezen szakasza most véget ért.

A teremben döbrent csend lett. Mindenki Marcusra nézett, értetlenül.

– Miről beszélsz, Marcus? A Mirra-utazásról? Vagy...? – kérdezte William, homlokát ráncolva.

– Parancsot kaptam a STORM Főparancsnokságtól – folytatta Marcus, és most már egyenesen William szemébe nézett. Tekintete hideg volt és eltökélt. – Ettől a pillanattól kezdve a Nexus létesítmény és az expedíció a STORM közvetlen katonai irányítása alá kerül.

Miközben beszélt, a keze a csípőjénél lévő tokhoz nyúlt, és egy határozott mozdulattal előrántott egy kompakt, de fenyegető kinézetű energiafegyvert. A fegyver halk zümmögéssel kelt életre a kezében.

A döbbenet hulláma söpört végig a csapaton.

– Marcus! Mit művelsz?! Tedd le azt a fegyvert! – kiáltott fel William, hitetlenkedve és dühösen. Ösztönösen egy lépést tett előre.

– Maradj, ahol vagy, William! – Marcus hangja most már olyan volt, mint a jég. A fegyvert nem emelte rá közvetlenül, de a tartása egyértelművé tette, hogy habozás nélkül használná. – Parancsot teljesítek. Ez a felfedezés túl fontos és messzemenően veszélyes ahhoz, hogy ellenőrizetlenül maradjon. A STORM veszi át az irányítást a továbbiakban.

Samantha szája elé kapta a kezét, szemei tágra nyíltak a félelemtől és a csalódástól.

– Marcus... Miért? – kérdezte suttogva.

Marcus nem válaszolt, csak a tekintetével végignézett a megdöbbsent tudósokon. Eliza elsápadt, Isabelle karját simogatta, Alejandro szinte lefagyott.

Kurt egy gyors, védelmező mozdulattal Liz elé lépett, a lányt maga mögé tolva. Tamás és Bauer kapitány arca komor volt, ahogy felmérték a helyzet súlyát.

– Ez ostobaság, Marcus! – csattant fel William újra. – Nem teheted ezt! Ennek a helynek a tudományos jelentősége felbecsülhetetlen! Nem kezelhetitek katonai objektumként!

– Tévedsz, William – rázta a fejét Marcus. – Pontosan azért kell katonai objektumként kezelni, mert a jelentősége felbecsülhetetlen. Rendre és fegyelemre van szükség. Szabályokra!

Ebben a pillanatban a Panoptikon főbejárata kitérült. A csapat meglepetten fordult a zaj irányába. A nyílásban egy tucatnyi, teljes harci felszerelésben lévő STORM katona állt. Páncéljuk fekete volt, sisakjuk vizorja sötéten tükröződött, és

mindannyian energiafegyvereket tartottak a kezükben, készenléti helyzetben. Fegyelmezetten, gyorsan léptek be a terembe és vették körbe a tudósokból álló csoportot. A csapatot egy magas, széles vállú tiszt vezette.

– Hoffmann őrnagy? – kérdezte a tiszt Marcustól, hangja élesen csengett a sisak kommunikátorán keresztül.

– Jelentem, a helyszín biztosítva, a civilek ellenőrzés alatt – válaszolta Marcus, és a tudósok felé intett.

A tiszt Williamre nézett.

– Dr. William Hector Farewell, feltételezem. A nevem Kaelen. A STORM nevében átveszem a Nexus létesítmény és az expedíció irányítását. Kérem az együttműködésüket.

Ahogy a parancsnok kimondta az utolsó szavakat, a Panoptikonban valami drámaian megváltozott. A központi konzol fölött lebegő holografikus panelek egy pillanatra vibráltak, majd kialudtak, teljes sötétségbe borítva a vezérlőfelületet. Ezzel egy időben a terem lágy, meleg fényei kihunytak. Helyüket vészjósló, pulzáló vörös fények vették át, amelyek a falak mentén és a mennyezet rejtett pontjairól kezdtek világítani, hosszú, nyugtalanító árnyékokat vetve a teremben lévőkre.

– Mi a pokol történik?! – kiáltotta Kaelen parancsnok. A katonái is idegesen mozdultak meg, fegyvereiket még szorosabban markolva, tekintetükkel a hirtelen megváltozott környezetet elemezve.

– A hajó... reagál! – suttogta Samantha, szemei tágra nyíltak a döbbenettől és a félelemtől. – Az éberségi protokoll... aktiválódott!

Marcus arca egy pillanatra megkeményedett, gondolatai száguldani kezdtek: erre a fordulatra nem számított. Gyorsan

körbenézett, felmérve a helyzetet, fegyverét most már határozottabban tartva.

– Parancsnok, a létesítmény védekező üzemmódba kapcsolt! – kiáltotta Marcus Kaelennek. – Lehet, hogy lezárja a kijáratot! Azonnal biztosítanunk kell a liftet, ha még egyáltalán elérhető!

Kaelen parancsnok habozott egy pillanatig, láthatóan a váratlan helyzet őt is meglepte, de gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét.

– Koss, Lively a lifthez! Ellenőrizzék a kommunikációs berendezést! Mozgás! – ordította a katonáinak, akik azonnal engedelmeskedtek, fegyvereiket előrszegezve futottak a kijelölt pont felé a vészjósló vörös fényben.

William arca kővé dermedt. A helyzet sokkal rosszabbra fordult, mint képzelte. Nem csak a STORM vette át az irányítást, de maga a Nexus is ellenséges erőként reagált a behatolásra.

– Ezt nem tehetik meg! – kiáltotta újra, de most már inkább kétségbeesés volt a hangjában, mint düh. – Nem tudják, mivel állnak szemben!

Kaelen parancsnok William felé fordult, tekintete jéghideg volt a vörösén villogó vizor mögött.

– Dr. Farewell, most már az önök biztonsága is a tét! Minél hamarabb el kell hagynunk ezt a létesítményt, mielőtt teljesen csapdába ejt minket! Az együttműködésük most fontosabb, mint valaha! Marcus őrnagy, tartsa őket itt és készüljenek az evakuálásra, amint biztosítottuk a kijáratot!

Marcus bólintott, miközben a tudósokra szegezte a fegyverét, akik most már nem csak foglyok voltak, hanem egy ismeretlen, potenciálisan veszélyes technológia túsza is egyben. A felfedezés izgalmát felváltotta a nyers túlélési

ösztön és a félelem a kiszámíthatatlantól. A Nexus megmutatta, hogy nem csak egy passzív archívum, hanem egy erő, amellyel számolni kell. A játszma nem ért véget – csak egy sokkal veszélyesebb szakaszba lépett.

XII.

A Panoptikonban vibrált a vörös vészvilágítás, a levegő szinte sistergett a feszültségtől. A központi konzol sötét maradt, néma tanújaként a hirtelen fordulatnak. Kaelen parancsnok katonái fegyelmezetten tartották állásaikat, fegyvereik a dermedt tudóscsoportra irányultak, míg néhányan a fő liftaknához vezető ajtó állapotát ellenőrizték – hiába álltak rá a panelre, az inaktív maradt.

Marcus őrnagy, fegyverét még mindig készenlétben tartva, Kaelen ezredeshez lépett.

– Parancsnok, a civilek itt csak útban vannak – mondta halkán, de határozottan. – Javaslom, kísérjük át őket a második szint társalgójába. Ott biztonságosabban elhelyezhetők és könnyebb őket felügyelni, amíg megoldást találunk a helyzetre és megvárjuk a további utasításokat. A belső liftek talán még működőképesek.

Kaelen, aki időközben már levette sisakját, bólintott. Arcán egy heg húzódott egészen a szemétől az álláig, egy régi kézítusa eredménye.

– Értelmes javaslat, őrnagy. Végrehajtani! Négy ember maradjon velük, a többiek folytassák a helyszín biztosítását és próbáljanak meg kapcsolatot teremteni a fő kijárat rendszerekkel! Meg kell találnunk a módját, hogy kijussunk innen a felszínre, s visszavigyük őket a Marsra.

Marcus intett négy katonának, akik azonnal a tudóscsoport köré sorakoztak.

– Indulás! – hangzott a parancs.

Senki sem mozdult önként. A katonák egy lépést tettek előre, fegyvereikkel finoman noszogatva a csoportot a Panoptikon kijáratá felé. William arca kőkemény volt a

dühtől, de tudta, hogy az ellenállás most értelmetlen és veszélyes lenne. Szótlanul elindult, Samantha ösztönösen a karjába kapaszkodott. A többiek követték őket.

A folyosókon is a vörös vészfény pulzált, a szokásosnál is nyomasztóbb hatást keltve. A megszokott, meleg fény hiánya és a katonák fegyvereinek halk zümmögése nyomasztó hangulatot teremtett. Elértek az egyik belső lifthez, amely a szintek között közlekedett. Ráléptek a platformra, amely azonnal aktiválódott – úgy tűnt, a belső közlekedést a Nexus – még – nem korlátozta.

Ahogy a lift hangtalanul emelkedni kezdett a második szint felé, Eliza, aki a hátsó falnál állt Marcus közelében, hegyezni kezdte a fülét.

– ...a felszínre vezető lift teljes zárlat alatt van – hallotta Kaelen hangját a rádióból. – A rendszer teljesen izolálta magát a külvilágtól. Ebből még lehet problémánk.

– Értettem – válaszolta Marcus halkán, de kimérten. – A kapcsolat a Központtal legalább létrejött? Harris Montgomery tud a helyzetről?

– Igen, az imént sikerült csatlakozni a behozott erősítővel a Marshoz. Montgomery hamarosan megtudja, hogy átvettük az irányítást, és hogy a létesítmény lezárta a külső kijáratokat. Várjuk a további utasításait.

Eliza szíve hevesebben vert. Tehát a külvilágtól vannak elzárva, csapdába estek a Nexus belsejében. Bár a belső közlekedés még működik, a kijutás lehetősége megszűnt. Gyorsan a többiek felé fordult, tettetve, hogy csak a lift falát nézi, de agya lázasan dolgozott.

A lift megállt a második szinten. Kiléptek a vörös fényben úszó körfolyosóra, és a Társalgó felé vették az irányt. Az ajtó hangtalanul kinyílt. A tágas helyiség most kísértetiesen üresnek és ridegnek hatott.

– Itt várakozzanak – utasította Marcus a tudósokat. – Senki sem hagyja el a termet engedély nélkül. Az őnök itt maradnak, általuk kommunikálhatnak Kaelen parancsnokkal. – Intett a négy katonának, akik a terem stratégiai pontjain helyezkedtek el: kettő a bejáratnál, kettő a terem végében.

Marcus egy utolsó pillantást vetett a csoportra, majd visszaindult a lift felé, valószínűleg, hogy visszatérjen a Panoptikonba és felügyelje a helyzetet.

A Társalgó ajtaja becsukódott. A tudósok ott maradtak a négy fegyveres őr felügyelete alatt a néma teremben. Elszigetelve a külvilágtól, csapdába esve egy ismeretlen technológiájú, most már egyértelműen védekező létesítményben, miközben a saját szervezetük katonái őrizték őket. A felfedezés rémálommá vált.

A vészvillogók parázsló lüktetése baljós árnyakat vetett a döbönt arcokra. A levegő súlyos volt a kimondatlan kérdésektől, a dühtől és a tehetetlenségtől. A négy STORM katona mozdulatlanul állt, fegyvereik diszkrétén, de fenyegetően meredtek a mennyezetre. Percekig csak a Nexus halk alapzaja és a saját szapora lélegzetvételük hangja töltötte be a termet.

William végül megtörte a bénultságot. Felállt, és az egyik, a bejáratnál távolabb álló őr felé fordult.

– Bocsánat, legalább a mosdót használhatjuk? – kérdezte, igyekezve nyugodtnak és tárgyilagosnak tűnni, de a szeme villámlott. Az őr csak egy rövid, szinte észrevehetetlen biccentéssel válaszolt, tekintete továbbra is a csoporton maradt.

– Legalább ennyi... – morogta William az orra alatt, miközben elindult a helyiség túlsó végében lévő mellékhelyiségek felé.

Ahogy elhaladt a kanapé mellett, ahol Sam ült, a lány hirtelen felé hajolt, mintha csak igazítana valamit a ruháján.

– Will! – súgta olyan halkán, hogy csak a férfi hallhatta meg, miközben elhaladt mellette. – A konzol... a „Nexus konfiguráció” ikon...

William megállt egy pillanatra, de nem nézett Samre.

– Tudom! Sajnos, ez is benne volt az egyik jelentésben, tehát simán tudhatnak róla. Ha van egy csöppnyi eszük és egy jó elemzőjük, akkor tudni fogják, hol keressék – válaszolta szinte hangtalanul, alig mozdult a szája, majd továbbment a mosdó felé.

Amikor William visszatért, a többiek már kezdtek magukhoz térni a sokkból. Halkan, feszülten beszélgetni kezdtek az egyik asztal körül, amely a katonától a legtávolabb esett. William csatlakozott hozzájuk.

– Mi lesz most? – kérdezte halkán Liz, Kurt karját szorongatva. – Egyszerűen csak kivisznek innen, és lezárják az egészet? Elveszik tőlünk?

– Valószínűleg ez a terv – válaszolta Bauer kapitány komoran. – A STORM nem szokott finomkodni, ha stratégiai fontosságú felfedezésről van szó. Ez mostantól katonai titok. Aztán majd eldöntik, mit kezdenek vele. Vagy kinek adják el.

– Nem hiszem, hogy eladják... – ingatta a fejét William. – Nincs senki, aki a mai világban meg tudná ezt a hatalmat fizetni. Inkább kisajátítják és felhasználják... Gondoljatok bele!

– Nem sajátíthatják ki! – fakadt ki Eliza elfojtott szenvedéllyel. – Ennek mindenki számára hozzáférhetőnek kellene lennie!

– A valóság ritkán ilyen ideális, El – jegyezte meg Tamás keserűen. – A hatalom és a tudás birtoklása mindig is a

legerősebbek kiváltsága volt. Különösen egy ilyen válságban lévő világban, mint a miénk. A hatalmi harcokban ez felbecsülhetetlen értéket képvisel.

Alejandro arca elkomorult.

– Az a baj, hogy nem csak a történelmi tudásról van szó. Az a technológia... az energiaforrás, a hajtóművek, s főként maga a TIME-rendszer... Ha rossz kezekbe kerül, az beláthatatlan következményekkel járhat. Sokkal rosszabbakkal, mint egy újabb háború. Ez akár az egész valóságunkat veszélyeztetheti.

– Pontosan ettől tartottam – szólalt meg William halkán, de a hangjában súly volt. – Ezért próbáltam óvatos lenni a jelentésekkel. De Marcus... ő a protokollt követte. Vagy legalábbis azt a parancsot, amit kapott.

– De miért most? Miért ez a hirtelen fordulat? – kérdezte Isabelle, bionikus karjának ujjai idegesen doboltak az asztalon. – Mi változott tegnap este óta?

– Talán semmi – vonta meg a vállát Kurt. – Talán ez volt a tervük végig. Hagytak minket felfedezni, adatokat gyűjteni, és amikor már elég információjuk volt, vagy úgy érezték, túl messzire mentünk... lecsaptak. Az időutazás kipróbálása lehetett az utolsó csepp.

– Ahhoz, hogy ideérjenek, nyolc nappal ezelőtt kellett elinduljanak! – kapcsolódott be Tamás, aki eddig csak próbálta megemésztetni a történéseket. – Ez azt jelenti, hogy már az első napokban megszületett a döntés, hogy elveszik tőlünk a projektet.

– És Marcus végig tudta? Végig nekik jelentett a hátunk mögött? – Sam hangja tele volt csalódással.

– Biztos vagyok benne – bólintott William. – A tegnap esti viselkedése... miután jelentettem Harrisnek... minden értelmet nyert. Már nem kellett nyomást gyakorolnia rám,

mert tudta, hogy a katonák ma megérkeznek. Nem véletlenül kérte, hogy halasszuk el mára a következő utazást!

– Akkor most mit tehetünk? – nézett körbe Liz tehetetlenül.
– Itt ülünk bezárva, fegyveres őrékkel.

– Egyelőre semmit – válaszolta Bauer kapitány. – Kivárunk. Figyelünk. És gondolkodunk. Meg kell tudnunk, mi a STORM pontos terve. És hogy van-e esélyünk visszaszerezni az irányítást. Vagy legalább a tudást megmenteni.

– Türelem – mondta Will halkán. – Most a legfontosabb, hogy egyben maradjunk, és ne provokáljuk őket. Figyeljünk mindenre. Minden szóra, minden mozdulatra. Talán lesz lehetőségünk visszaszerezni az irányítást.

A csapat elhallgatott. Odakint, a Panoptikonban, a STORM katonái egy ismeretlen, felfoghatatlan technológiát próbáltak működésbe hozni, egyelőre sikertelenül. A levegőben azonban ott lógott a kérdés: mi lesz a Nexus sorsa – és mi lesz az övék?

XIII.

Kaelen parancsnok komoran állt a konzol előtt, mellette Marcus őrnagy. Mindkettőjük arcán a helyzet súlya és a növekvő frusztráció jelei játszottak. Kaelen markáns arcvonásait még ridegebbé tette a vörös vészfény, míg Marcus katonás tartása mögött is érezhető volt némi feszültség. Erre ő sem volt felkészülve...

A körülöttük mozgó katonák közül többen levették a sisakjukat, miközben továbbra is éberren biztosították a területet. Tekintetükben a kíváncsiság és a parancsteljesítés feszült figyelme látszott.

– Jelentést! – Kaelen hangja élesen visszhangzott a teremben. Az egyik katona, aki a fő lift ajtaját vizsgálta, felé fordult.

– Az akna továbbra is lezárva, parancsnok. Nincs reakció a külső panelekre. Úgy tűnik, a rendszer teljesen elvágott minket a felszíntől. A belső liftek működnek, de a Szellemjáróhoz vezető folyosó is bezárult.

Kaelen káromkodott egy cifrát, majd a sötét konzolra nézett.

– Akkor ez a dög a kulcs mindenhez – mutatott a központi oszlopra. – Az energiaellátás, a kijárat vezérlése, és ki tudja, még mi minden futhat ezen keresztül. Be kell indítanunk. Roric tizedes!

Egy fiatalabb katona lépett elő, akinek az egyenruháján a kommunikációs és adatelemző jelvények mellett egy apró, stilizált fogaskerék is látható volt – a STORM technikai specialistáinak jele.

– Igenis, parancsnok! – Roric hangja kissé feszült volt, ahogy a sötét konzolhoz lépett.

– Maga elemezte Dr. Fairchild jelentéseit a létesítmény nyelvéről és a konzolról. Próbálja meg aktiválni! Meg kell találnunk a módját, hogy kikapcsoljuk ezt a... vészhelyzeti protokollt és kinyissuk a kijáratot.

Roric bólintott, és óvatosan a konzol fölé hajolt. Ujjai végigfutottak a sima, fehér felületen, keresve valamilyen bekapcsológombot vagy interfészt.

– A korábbi felvételek alapján úgy tűnik, a fő aktiválás a felső panel érintésével történik, ahol a tenyérlenyomat-szerű jelzés van – mondta, miközben a megjelölt helyre mutatott.

– Akkor mire vár?! – sürgette Kaelen.

Roric mély levegőt vett, és kissé remegő kézzel a megjelölt pontra helyezte a tenyerét. A konzol halványan felderült, de a megszokott menü helyett csak egy vörösen villogó, többsoros hibaüzenet jelent meg a sötét háttér előtt – ugyanaz, amit Tamás is látott az első próbálkozásakor.

– Jelentést! Mit ír? – lépett közelebb Kaelen.

Roric hunyorogva olvasta a furcsa, archaikus betűket, amelyeket Sam jelentései alapján már kezdett kiismerni.

– „Azonosítás sikertelen. Jogosulatlan hozzáférési kísérlet észlelve. Rendszerzárolás aktív.” – fordította lassan. – Nem enged be minket, parancsnok. Valamilyen azonosításra van szükség, amit mi nem tudunk biztosítani.

– Lépjen hátra, tizedes! – Marcus most maga lépett a konzolhoz. Határozott mozdulattal helyezte rá a saját tenyerét. Az eredmény ugyanaz volt: a vörös hibaüzenet kérlelhetetlenül villogott tovább. Marcus bosszúsan elhúzta a kezét. – Úgy tűnik, ez válogatós.

Kaelen parancsnokhoz fordult.

– Farewell és Fairchild... ők aktiválták korábban, mielőtt lezárult – mondta. – Lehetséges, hogy a rendszer csak őket fogadja el jogosult felhasználónak.

Kaelen parancsnok Marcusra meredt, majd lassan bólintott.

– Hozassa ide őket. Azonnal. De csak kettőjüket. Nem akarom, hogy az egész cirkusz itt legyen. Meg kell értenünk, hogyan működik ez a nyomorult oszlop, és valahogy ki kell kapcsolni ezt a vörös cirkuszt – bökött a mennyezet felé. – És ha nem működnek együtt... – A parancsnok nem fejezte be a mondatot, de a hangja nem sok jót ígért.

Marcus bólintott.

– Értettem, parancsnok. Azonnal intézkedem.

Miközben Marcus elindult vissza a lift felé, hogy a Társalgóból elhozza Williamet és Samanthát, Kaelen parancsnok a sötét konzolra meredt. A Nexus nem adta meg magát könnyen. A fejlett technológia, amiért jöttek, most ellenük fordult, bezárva őket a saját csapdájába. A játszma újabb fordulatot vett, és a kulcs talán éppen azoknál a tudósoknál volt, akiket az imént fogságba ejtettek.

A Társalgóban épphogy megbeszélték a kilátástalan jövőt, mikor az ajtó újra kinyílt, és Marcus lépett be rajta. Arcán újra a megszokott, érzelemmentes maszk, de a szemében új fény csillant – a helyzet súlyosságának felismerése.

– Dr. Farewell, Dr. Fairchild – szólította meg őket Marcus, hangja hivatalos és távolságtartó volt. – Kaelen parancsnok azonnal látni akarja önöket a Panoptikonban.

William és Sam összenéztek. Szokatlanul hivatalos volt Marcus magázódó stílusa – mintha távolságot akarna tartani,

vagy egyszerűen csak érzékeltetni: most katonai parancsot közvetít.

– És miért? – kérdezte William, bár sejtette a választ. – Úgy tűnik, ön már megtette a jelentéseit.

– A parancsnoknak szüksége van az önök... közreműködésére a konzol kezelésében – válaszolta Marcus kitérően. Nem mondta ki nyíltan, hogy Kaelen és Roric tehetetlenek, de a kérésből ez nyilvánvaló volt.

– Tehát nem tudják aktiválni nélkülünk... – suttogta Sam inkább csak magának, de a felismerés egy halvány, keserű mosolyt csalt az arcára. Egy pillanatra visszatért egy csipetnyi az irányítás érzéséből, még ha kényszerű is volt. – Már egyébként gondolkodtam, hogy miért csak ketten tudjuk a konzolt aktiválni... Mi lenne, ha nem...?

– Nincs értelme ellenkezni – szakította meg William halkán Sam gondolatmenetét, majd Marcushoz fordult. – Rendben. Megyünk.

A két tudós Marcus kíséretében elindult a lift felé. A többiek aggódva néztek utánuk. Ahogy a lift hangtalanul ereszkedett a földszintre, Sam Willhez hajolt és a fülébe súgta:

– Szerinted mit akarnak pontosan? Csak aktiváltatni a konzolt, vagy...?

– Fogalmam sincs, de ebből a Kaelenből semmi jót nem nézek ki.

– A nagyobb baj, hogy vészhelyzeti módban vagyunk. Mi van, ha ránk sem reagál?

Amikor beléptek a Panoptikonba, a vörös fényben fürdő, némán álló központi konzol és a fel-alá járkáló Kaelen parancsnok fogadta őket. Roric tizedes a konzol mellett állt, arca feszült, kezében a tablet, amelyen újra meg újra végigpörgette a sikertelen próbálkozások jegyzeteit.

– Végre! – csattant fel Kaelen, amint meglátta őket. – Fairchild! Lépjen a konzolhoz, és aktiválja! Azonnal!

Sam mély levegőt vett, egy utolsó, bizonytalan pillantást vetett Williamre, majd engedelmeskedett. Odalépett a fehér oszlophoz, és tenyerét a felső, tenyérlenymatot sejtető felületre helyezte.

A konzol azonnal reagált. Nem a vörös hibaüzenet villant fel, hanem a négy fő ikon jelent meg, halványan derengve a sötét háttéren. A teremben a lüktető vészjelzések egy pillanatra elhalványodtak, majd újra erőre kaptak, de a konzol legalább életjelet adott – de csak Sam számára.

– Látják? Működik! – Kaelen hangjában diadal érződött. – Roric! Vegye át! Kapcsolja ki ezt az átkozott vészjelzést és nyissa ki a liftet!

Sam hátrébb lépett, a katonák biztosították, hogy ne avatkozzon közbe. Roric a konzolhoz lépett. Magabiztosabbnak tűnt, most, hogy a felület legalább reagált. Ujjai a „Nexus Konfiguráció” ikon felé mozdultak.

Azonban ahogy megérintette, a rendszer reakciója azonnal megváltozott. Az ikonok vibrálni kezdtek, de semmi más nem történt. Roric próbálta újra, de hasonló eredményt kapott.

– Nem enged be... uram... – motyogta, miközben egyre frusztráltabban próbálkozott. – Valami még mindig blokkol.

Végül, a harmadik próbálkozás után egy üzenet jelent meg, amely „Omni-szintű” jogosultságot követelt.

– Parancsnok, a rendszer magasabb szintű jogosultságot kér! – jelentette Roric. – Nem tudok továbbmenni.

– Próbálja megkerülni! – utasította Kaelen.

– Uram, a kódjaink és a módszereink nem működnek ezen a rendszeren! Ez teljesen más architektúra! – Roric hangja kezdett kétségbeesetté válni.

– Akkor próbálja meg erőltetni! Kell lennie egy kikapunak!

– Parancsnok, ne tegye! – szólt közbe William. – Nem tudjuk, hogyan reagál a rendszer a kényszerítésre!

– Fairchild! Lépjen vissza! – parancsolta Kaelen, figyelmen kívül hagyva Williamet. – Mutassa meg neki, hogyan kell kikapcsolni a vészhelyzeti funkciót!

Sam tétován lépett a konzolhoz elé. Most már ő navigált, Roric szorosan a válla fölött figyelt. Sam könnyedén elérte ugyanazt a pontot, ahol Roric elakadt. Megérintette a vészhelyzeti protokoll feloldásának tűnő ikonot. Az azonosítást követelő képernyő ismét megjelent.

– Úgy tűnik, már én sem vagyok neki elég – fordult Kaelen felé Sam. – Itt „Omni-jogosultság” szükséges a vészhelyzeti protokoll feloldásához – értelmezte Sam a szöveget.

– Ez elfogadhatatlan! – Kaelen dühe szinte tapintható volt. – Roric! Folytassa! Próbáljon meg mindent! Brute force, bármi! Törje fel!

– Parancsnok, hibát követ el! – lépett előre Sam. – A feljegyzések említik, hogy a biztonsági protokollok megkerülése...

– Végrehajtani, Roric! Ez parancs! – üvöltötte Kaelen, arca vörös volt a dühtől és a tehetetlenségtől.

Roric habozott, Williamre és Samre nézett, akik kétségbeesetten rázták a fejüket, majd a parancsnokára. Végül engedelmeskedett. Visszalépett a konzolhoz, és eszeveszetten kezdte nyomogatni az ikonokat, próbálkozott különböző kombinációkkal, láthatóan taláalomra próbálva megkerülni a zárat. A konzol fényei egyre gyorsabban villogtak, a holografikus elemek torzulni kezdtek, halk, sípoló hangok hallatszottak.

– Állítsa le, Kaelen! Tönkreteszik! – kiáltotta William.

De már késő volt. Egy utolsó, éles, elektromos csattanás hasított végig a termen, betöltve hallójárataikat. A konzol fényei egy pillanatra vakítóan felvillantak, majd hirtelen kialudtak. A központi oszlop újra sötét és élettelen lett. Sem a hibaüzenet, de még az alapvető ikonok sem jelentek meg többé.

– Parancsnok... – Roric hangja remegett, ahogy hátralépett.

– Azt hiszem... ez teljesen leállt.

Kaelen döbbsenten bámulta a sötét konzolt. Sam óvatosan előrelépett, tenyerét a panelre tette – semmi. Még a korábban rá reagáló halvány fény is elmaradt.

– Lezárt... – lehelte Sam, vállát megvonva. – Teljesen lezárt. Nekem sem engedelmeskedik többé.

Abban a másodpercben elkezdődött. Mély, rezonáló moraj áramlott szét a Panoptikonban, a padlóból és falakból sugározva. A vörösen pulzáló figyelmeztetés megállt, folyamatos világításra váltott. A padló alatt apró vibrációk futottak végig, melyek fokozatosan erősödtek talpuk alatt.

– Mi történik? – kiáltotta Kaelen, miközben a katonái idegesen forgolódtak.

A Panoptikon belső kupolája, amely eddig sötéten figyelte a fejleményeket, hirtelen megváltozott. Az Europa óceánjának sötét, kékeszöld mélysége jelent meg körülöttük, legalább harminc-negyven méter távolságban megvilágítva. A víz először statikusnak tűnt, aztán apró áramlások indultak el a képen, a folyadék lassan, egyenletesen mozogni kezdett, láthatóan elhaladt mellettük.

– A hajó... mozog! – kiáltott fel egy katona, miközben döbbsenten a falon kavargó víz képére mutatott.

Sam hirtelen megértette, szeme és szája tágra nyílt a felismeréstől. – Az éberségi protokoll... az önálló helyváltoztatás! A hajó menekül!

Kaelen parancsnok döbbsenten bámulta a falakon látható óceán képét.

– Hozassák le a többi tudóst is! Oldják meg! Most!

A Nexus felébredt álmából. És most már senki sem tudta irányítani a sorsát. Az út az ismeretlenbe megkezdődött.

A Panoptikon hűvös levegője megdermedt. A vérvörös riasztás felizzott, riasztó fények söpörtek keresztül a terem közepén összegyűlt, feszült alakokon. A központi konzol sötét maradt, mint egy elnémult orákulum, megtagadva a válaszokat attól a pillanattól kezdve, hogy a Nexus végleg lezárta önmagát.

Kaelen parancsnok a vörös derengésben nyugtalanul törölte meg izzadó homlokát. Mellette Marcus őrnagy feszesen, összeszorított állkapoccsal figyelt, tekintete ide-oda vándorolt Sam és William között, arcán a kétségbeesés és a visszafojtott düh keveréke tükröződött. Mögöttük katonáik éberén figyelték a tudósok minden rezdülését. A belső rádión is riasztó hír érkezett: a külső liftakna hermetikusan lezárult, a felszín elérhetetlen. Ráadásul a két katona valószínűleg meghalt, amikor a hajó levált a lift csatornájáról... Csapdába estek.

– Ez elfogadhatatlan! – Kaelen ökle az inaktív konzol tetejére csapódott, de a felület rezzenéstelen maradt. – Kell lennie egy módnak, hogy felülírjuk ezt a zárlatot! Roric tizedes!

A fiatal technikus habozva lépett elő.

– Parancsnok, a rendszer teljesen lezárt minden magasabb szintű hozzáférést, miután... miután a protokollokat próbáltam megkerülni az ön parancsára. Az Omni-szintű feloldás nélkül tehetetlenek vagyunk.

– Akkor szerezzen Omni-szintű feloldást! – csattant fel Kaelen.

– Attól tartok, az nem így működik, uram – szólalt meg William halkán, de a hangja élesen vágott a feszült csendbe. – Ez a rendszer... intelligens. Valószínűleg érzékelt a fenyegetést, és most védekezik. Az erőltetés csak ront a helyzeten.

– Maga csak hallgasson, Farewell! – fordult felé Kaelen, tekintetében nyílt ellenségesség. – Maga és a titkolózása juttatott minket ide! Ha az elejétől fogva jelentett volna mindent...

– Akkor talán még hamarabb érkeztek volna a katonák, és még hamarabb zárult volna le minden – vágott vissza Sam, aki William mellé lépett, arcán a félelem és a dac különös keverékével. – Ez a hely nem egy katonai bázis, amit erővel be lehet venni!

– Elég legyen! – dörrent Williamre és Samre Marcus, majd tiszteletteljesen Kaelen felé fordult. – Parancsnok, a vitának nincs értelme. Tény, hogy a konzol nem működik, és be vagyunk zárva. Roric, próbálja meg újra. Hátha csak ideiglenes a zárlat. Keressen bármilyen diagnosztikai portot, bármit, amire csatlakozni tudunk!

Roric vonakodva, de engedelmeskedett. Újra a konzolhoz lépett, tabletjével próbált interfészt keresni, finoman végigsimított a felületen, különböző pontokat érintve. A konzol továbbra is sötét maradt, teljesen érzéketlen a próbálkozásaira.

– Nincs válasz, őrnagy – jelentette Roric néhány feszült perc után. – Mintha... mintha a konzol teljesen lekapcsolta volna magát a belső rendszerről ezen a ponton.

Ebben a pillanatban halk, mély rezonancia futott végig a padlón, a Nexus szíve egy újabbat dobbant. Az Europa jégpáncélja alatti, sötét, kékeszölden derengő óceán végtelen víztömeg megmozdult – lefelé.

Éppen akkor ért be a többi tudós is a Panoptikonba, elkerekedett szemmel nézte mindenki, hogy éppen mi zajlik a falakon.

– Mit az ördögöt csináltatok? – morogta Bauer kapitány, az egyre gyorsabban száguldó vizet nézve.

– Elindultunk felfelé! – kiáltott fel Tamás, aki a leggyorsabban reagált a változásra. Tekintete a konzol feletti üres térre szegeződött, ahol korábban az ikonok lebegtek, most ott keresve a magyarázatot.

– Hová?! – Kaelen parancsnok most már láthatóan elvesztette hidegvérét. – Marcus! Ha ez a dög mozog, tudnunk kell, mi történik! Gyerünk – rivallt a többiekre –, csináljanak maguk is valamit!

Marcus bólintott, és a kommunikátorába beszélt a többi katonához a hajón, miközben a Panoptikon falain a külső környezet képe lassan, de észrevehetően lefelé kezdett süllyedni. A mély óceán sötét látképe fokozatosan átadta helyét valami másnak – a víz és a jég találkozásának határfelülete jelent meg előttük. A Nexus elérte az Europa víztömegének tetejét, és most előtte tornyosult a húsz kilométeres jégpáncél. A hajó itt sem állt meg.

A kijelzőn a környezet szerkezete drasztikusan megváltozott. A víz eltűnt, helyét átvették a jég tömör, kristályos alakzatai, ahogy a hajó behatolt a fagyott kéregbe. A falak előtt futó képen a jégrétegek különböző árnyalatai

váltakoztak – helyenként áttetszőbbek, máshol opálosabbak, kékek, fehérek és ezüstösek, évmilliárdok alatt egymásra préselt rétegek.

A hajó belsejében nem hallhatták ugyan a kintről érkező hangokat, de a Nexus szerkezete közvetítette a rettenetes ellenállást. A padló fokozatosan erősödő vibrációja átadta helyét mély, döngő lüktetésnek, ahogy a hajó hatalmas pajzsa széthasította az útjába eső jégtömböket. A falak és a mennyezet nyögtek a fantasztikus energiák alatt, melyek lehetővé tették, hogy a csillaghajó törhetetlen ékként haladjon felfelé az ősi jégben. A Panoptikon belső terében a levegő is más lett – statikus elektromossággal telítődött, és a tudósok bőrén felállt a szőr, ahogy a hajó energiamezői soha nem látott intenzitással működtek.

– Emelkedünk? De hogyan? – kérdezte Alejandro, miközben Isabelle karja folyamatosan adatokat próbált rögzíteni a környezeti változásokról.

– A hajó magától mozog – magyarázta William röviden. – Megpróbálták visszakapcsolni a konzolt – intett Kaelen felé.

A Nexus most már gyorsabban emelkedett. A jégfalak szinte elmosódtak a hajó falain kívül. Halk, mély morajlás hallatszott, ahogy a hatalmas hajótest utat tört magának. A padló egyre erősebben kezdett remegni.

– Közeledünk a felszínhez! – jelentette Tamás, aki ösztönösen a konzol felé fordult, jó pilótaként automatikusan irányítani akarná a megállíthatatlan folyamatot.

A vibrációk hirtelen megváltoztak – nem erősödtek, hanem egyszerűen más jellegűvé váltak, amint a hajó közeledett a végső ellenállási ponthoz. Egy pillanatig csend lett, majd a Nexus felsőbb rendszerei olyan hangot bocsátottak ki, mint amikor a nyomás alól felszabaduló szerkezet megkönnyebbülten sóhajt.

A Panoptikon falain a látvány drámaian átalakult: ahogy a jégpáncél utolsó rétegei elvékonyodtak és megrepedtek, a Nexus nyolcvan méteres teste hirtelen áttört az Europa fagyott felszínén. A hajó hatalmas, fekete korongként emelkedett a hold felett, miközben körülötte kristályos jégtömbök robbantak szét a vákuumban. A jégdarabok – minden légellenállás nélkül – nyílegyenesen, hihetetlen sebességgel repültek szét, csillogó rakétákként szóródva szét az űrben, míg néhányuk visszahullott a hold fagyott tájára.

Az áttörés helyén, a Nexus alatt, egy szabálytalan, körkörös hasadék képződött. A nyomás alól felszabaduló óceánvíz a külső vákuummal találkozáva azonnali, erőszakos forrásba kezdett. A folyadék egyszerre fagyott és párolgott – az Europa felszínéről háromszáz kilométer magas, jeges pára- és vízgőzoszlop lövellt egyenesen az űrbe, melynek külső rétegei apró jégkristályokká fagytak, majd visszaszóródtak a hold gravitációjának hatására. Ez a természeti jelenség – mint egy hatalmas, jégkristályokból álló gejzír – tündöklő szökőkútaként világította meg az egyébként sűrű, élettelen tájat.

A Panoptikon falain végre tisztán láthatták az Európát: a végtelenbe nyúló, repedezett jégmezőt, amely a környező vákuumban örökké fagyott maradt; a fekete űrt és a háttérben a Jupiter gigantikus, sávos korongját. Az óriásbolygó hatalmas tömege vizuálisan uralta a horizont felét, vöröses-narancssárgás viharfelhőivel és az árnyékba borult oldalának sötét ívével.

– Nézzétek! A hajóink! – kiáltott fel Liz, és a hasadék peremére mutatott.

A falakon megjelenő képen tisztán látszott a Heracles, valamint a valamivel távolabb álló STORM katonai szállítóhajó, fedélzetén a felszínen hagyott legénységgel. A kitörés által létrehozott gigantikus repedés, mint egy éhes

száj, terjeszkedni kezdett a jégen, egyre szélesebb köröket hasítva a felszínen. A hajók körül a jégpáncél szerkezete felbomlott – a légüres térben néma, mégis riasztó katasztrófa játszódott le előttük.

A Heracles, hirtelen megbillent, ahogy a talpa alatti jég megrepedt. Nem volt esélye – a gravitáció könyörtelen erejének engedelmessé válnak oldalra dőlt, majd lassan, kecses mozdulattal a hasadékba csúszott, bele a kilövellő vízgőz és jégkristályok kavargó felhőjébe.

A jégrepedés tovább terjeszkedett, most már a katonai hajót veszélyeztetve. A Panoptikon falain a kép ijesztően tiszta volt: a komphajó megbillent, akárcsak elődje, majd másodpercekkel később követte a Heraclest a mélybe.

– Elvesztettük a hajókat... és az embereinket – Kaelen parancsnok hangja rekedt volt, az arcán nem düh, hanem a mély sokk kifejezése ült. Egy pillanatra az egész Panoptikonban megállt az idő, a veszteség súlya fojtogatóan ült rá mindannyiuk mellkasára. – Tizenegy ember. Az összes felszíni emberem odaveszett...

A Nexus eközben tovább emelkedett, elhagyva a hold felszínét. Stabilizálta magát pontosan ugyanabban a relatív pozícióban az Europa felett, ahol a Szellemjáró jelent meg a Szellem-mód aktiválásakor. A kataklizma után végtelen csend és közöny borult rájuk, a pusztulás nyomán már csak az univerzum apatikus nyugalma maradt. A világmindenség közömbös szemlélőként nézte végig, ami történt.

Alattuk, az Europa felszínén, a kitörés helye még mindig aktív volt – a hatalmas, körkörös hasadék peremén most már apró, fehér jégkristály-gyűrű képződött, ahogy a felszínre törő víz a vákuumban azonnal megfagyott. A középpontból továbbra is vékonyabb, de kitartó gejzirként szökött az úrbe a

mélységi óceán vize, előrejelezve, hogy a hold arculata örökre megváltozik.

A Panoptikon falain most már a csillagokkal teli űr hűvös látványa terült el, alant az Europa jeges gömbje és a rajta keletkezett új „sebhely”, távolabb a Jupiter fenséges korongja. A konzol továbbra is sötét maradt, az irányítás lehetősége nélkül.

– Most mi lesz? – kérdezte Eliza halkán, a hangja remegett.

Eliza szavait követően a hajó előtt, a végtelen űr szövetében alakulni kezdett valami. Először csak egy alig észrevehető térgörbület jelent meg a feketeségben – hajszálvékony repedés a semmiben. A torzulás egyre mélyült, színek születtek benne: feneketlen mélyvörös, titokzatos narancs, vakító sárga, egymásba olvadva, mintha a fizika törvényei is meginognának. Az anomália örvénylő kapuvá tágult, amelynek gyomrában nem csillagok pislákolnak, hanem idegen, pulzáló energiamező vonzotta magára a tekintetet.

– Ez egy... térkapu... – suttogta Alejandro áhítattal, szemei kitértek a felismeréstől, miközben akaratlanul is közelebb lépett a falakhoz. – Pontosan, ahogy sejtettem...

A Panoptikonban mindenkinek elakadt a lélegzete. A tudósok közelebb húzódtak a falakhoz – ösztönösen, stabil védelmet kerestek a kupola falai mellett. Tamás ajkai hangtalanul mozogtak, amint egyenleteket próbált fejben megoldani. Isabelle keze remegett, nem a félelemtől, hanem az izgatottságtól, miközben tenyerét a falra szorította, mint aki érezni akarja a képeket. Liz és Kurt összekapaszkodtak, arcukon egyszerre tükröződött a félelem és a reveláció.

A katonák reakciója más volt. Kaelen megmerevedett, arca kőmaszkká vált, csak a szeme követte a kapuban örvénylő színek táncát. Marcus keze a fegyverére siklott – ösztönös

mozdulat a félelmetesen ismeretlennel szemben. A közkatonák nyugtalanul mozgolódtak, lopva egymásra pillantottak, egymásban keresve megerősítést, hogy valóban látják, amit látnak.

– Hová vezet az a kapu? – tette fel a végső kérdést Sam, a nyakában levő kis keresztet markolászva.

William a lányra nézett. Egyikük sem értette, mi történik körülöttük, de tekintetükben közös volt a bizonytalanság, a félelem – és valami más is. Egy apró, néma kommunikáció zajlott le közöttük, amely túlmutatott a szakmai kapcsolaton. William alig észrevehetően közelebb húzódott Samhez, nem szavakkal, csupán jelenlétével nyújtva támaszt.

– A galaktikus pokol bugyraiba... – Tamás kínjában csak vigyorgott, maga sem tudva miért. – Ezt feltehetően csak a Nexus tudja... vagy azok, akik építették.

Miközben beszéltek, a térkapu tovább nyílt előttük – immár akkora volt, mint egy katedrális bejárata. Színei nem a szokásos spektrumból származtak, olyan árnyalatokat is tartalmazott, amelyekre nem létezett földi nyelven megfelelő szó. A szélek mentén apró villámok cikáztak, mintha maga a téridő szövete szakadozna, és a kapu belsejében úgy tűnt, a távolság és a tér fogalma elvesztette értelmét. Egyszerre lehetett végtelenül mély és felfoghatatlanul sekély, a szem nem tudott fókuszálni rá, az agy képtelen volt feldolgozni valódi természetét.

A Nexus lassan, megállíthatatlanul sodródni kezdett a kapu felé. A Panoptikon kijelzőin, amelyek a külső környezetet mutatták, megjelentek az utazás paraméterei, nem a konzolon, hanem magukon a falakon, nagy, jól látható számokkal.

– „Sebesség: 0.001 fénygyorsaság”. Azaz egy ezred fénysebesség – olvasta le az adatot Alejandro. Háromszáz kilométer másodpercenként a sebességünk!

– És mi az a másik adat? – Eliza az alatta levő értékre mutatott: „Térhajlítás: 99.99995%”.

– Hihetetlen! – suttogta a fizikus. – A térhajlítás mértéke közel 100 százalékos. Amint belépünk a kapuba, ez az arány lehetővé teszi, hogy szinte azonnal felgyorsuljunk a fénysebességre! Ezzel a módszerrel szinte bárhová eljuthatunk a galaxisban, viszonylag rövid idő alatt!

– De hová megyünk? – kiáltotta Kaelen ezredes torkaszakadtából. Senki sem válaszolt.

A hajó orra elérte a térkapu örvénylő peremét. Nem volt rázkódás, nem volt hang – a Nexus egyszerűen belesúszott a színes energiaörvénybe. Az utolsó dolog, amit a Panoptikon falain láttak, a távolodó Jupiter és Europa képe volt, amelyet elnyelt a kapu kavargó fénye. Aztán a külső kép is eltűnt, helyette csak a térkapu belsőjének hipnotikus, örvénylő mintázata töltötte be a teret, miközben a sebesség szinte azonnal 1,0 fénygyorsaságra ugrott. Elérték a fénysebességet!

A két tucatnyi ember – tudósok és katonák – dermedten álltak a Nexus szívében, miközben a csillaghajó felfoghatatlan technológiájával ismeretlen cél felé röpítette őket, messze túl minden eddig elképzelt határon. Foglyokká váltak saját felfedezésükben, kormányozhatatlan utazásra ítélve, melynek se célját, se végét nem láthatták előre. Egyedül a falakon villódzó, folyamatosan változó koordináták jelentettek bármiféle kapaszkodót a létezés végtelen óceánjában – és a megmásíthatatlan tudat, hogy az emberiség története most, ebben a pillanatban fordult visszavonhatatlanul új irányba.

XIV.

A térkapu örvénylő, meghökkentő színei összezárultak mögöttük, magukba nyelve a hajót. A Panoptikon belső falain a csillagok és az Europa ismerős látképe helyét egy hipnotikus, örökké változó, nem-euklideszi mintázat vette át. Mélykék és ibolya energiacsóvák cikáztak egy olyan dimenzióban, ahol nem léteztek határok, sem irányok. Néha, ezredmásodpercekig, valami elsuhant mellettük – talán egy kisbolygó, egy jégtömb vagy egy csillag pereme –, csak egyetlen vakító fénypont villant fel, hogy azonnal eltűnjön, lehetetlenné téve bármiféle azonosítást. A valóság szövetének vizuális áramlása táncolt előttük, miközben a Nexus keresztülsiklott rajta. A padló és a mennyezet közötti tér egyszerre vált végtelen mélységűvé és fojtogatóan szűkké. A vészjelzések kihunytak, helyüket a falakból áradó, pulzáló hidegfehér derengés vette át, steril fényt vetve a teremben rekedt kéttucatnyi emberre.

A legmegdöbbenőbb mégis a mozgás és a gyorsulás hiánya volt. A hajótest teljesen mozdulatlanak tűnt – az elképzelhetetlen sebesség ellenére senki sem érzett semmiféle tehetetlenségi erőt. Megjelentek az aktuális adatok a sebesség és a térhajlítás mellett, valamint három térkoordináta is feltűnt, amelynek utolsó jegyei szédítő sebességgel változtak.

Az első pillanatokban dermedt döbbenet ült a teremben, aztán lassan, alattomosan kezdett vibrálni a pánik, főleg a katonák soraiban.

– Mi a pokol ez?! Hová megyünk?! – kiáltotta az egyik fiatalabb közlegény, fegyverét görcsösen markolászva.

– Nyugalom! Tartsátok a pozíciót! – ordított Kaelen parancsnok, de szavaiban bizonytalanság remegett. Próbálta elérni a külső kommunikációs csatornákat saját hordozható

egységén keresztül. – Roric! Jelentést! Létesítsen kapcsolatot a STORM központtal! Akárkivel!

Roric tizedes sápadtan rázta a fejét, felszerelését kétségbeesetten babráló ujjai megremegtek.

– Nincs jel, parancsnok! Semmi! Faraday-kalitkába zártak bennünket, vagy annál is rosszabb helyre. A jel ki sem jut a hajótestből. Totális a rádiócsend.

Kaelen keze ökölbe szorult. Tekintete végigsiklott a sötét központi konzolon, majd a mellette álló Marcuson. Az őrnagy arcvonásai olvashatatlanok maradtak, testtartásának merevsége azonban árulkodott belső feszültségéről. Kaelen tehetetlensége kézzelfoghatóvá vált. Az irányítás kisiklott ujjai közül, parancsai elvesztették értelmüket ebben a valóságon túli helyzetben.

A tudósok reakciója egészen más volt. A kezdeti rémületet lassan felváltotta a tudományos kíváncsiság és a helyzet elemzésének kényszere.

– Alex, ez... ez az, amiről beszéltél? A sötét tér? – kérdezte Eliza halkán, miközben a falakon kavargó mintákat bámulta.

A fizikus szeme lázasan csillogott. Az egyik falhoz lépve kinyújtotta kezét, megérinthetve a kivetítést.

– Igen... ez pontosan az. Nem a hagyományos úrben navigálunk. Itt a tér maga hajlik meg akaratumk szerint. Képzeld el a kiindulási pontunkat, az Európát, és a célállomásunkat, bárhol létezzen is, két különálló pontként egy papírlapon. Normál körülmények között végig kellene haladnunk a papír felszínén e két pont között. De ez a hajó... összehajtja a papírt, magát a teret görbíti meg, és egyetlen lépéssel átível a két pont között!

– De a sebesség csak fénysebesség – vetette közbe Tamás, aki pilótaként a számokra koncentrált. – Az önmagában nem lenne elég.

– Pontosan! – csapott a tenyerébe Alejandro. – A térhajlításban rejlik a megoldás. Ha a tér 99.99995 százalékát összehajlítjuk, az azt jelenti, hogy csak a maradék 0,00005 százalékot kell ténylegesen átszelni. Mintha két pontot egymás mellé hajtánánk, és csak át kellene döfni egy tűvel. Nem a fénysebességet lépjük át – azt továbbra sem lehet –, hanem magát a teret zsugorítjuk össze előttünk, mögöttünk pedig újra kiengedjük. Olyan, mintha egy végtelen hosszú gumiszalagon állnánk, amit előttünk összehúzzunk, mögöttünk meg kiengedünk. A hajó nem gyorsul, mi sem érzünk semmit: a saját téridő-buborékunkban mozdulatlanok vagyunk, miközben maga a buborék száguld át a téridőn. Ez zseniális! Fizikai határaink teljes újraírása! – lelkendezett.

Az első harminc perc viszonylag gyorsan elillant. A kezdeti pánik és izgalom fokozatosan alábbhagyott, átadva helyét a zsibbadt várakozás különös állapotának. A falakon hömpölygő földöntúli mintázatok lassan monotonná váltak. A hajó végtelen, néma siklása a hajlított téridőben egyre nyomasztóbban nehezedett rájuk. Az idő elveszítette a jelentését; percek órákká, órák percekké torzultak.

A katonák kötelező fegyelme lassan szertefoszlott. Levették a sisakjaikat, néhányan a padlóra telepedtek, fegyvereiket ölükbe fektették. Kaelen parancsnok is felhagyott a céltalan járkálással, a terem egyik sarkába vonult, és némán bámulta a falakon kavargó képeket. Arca hamuszürkévé vált a kimerültségtől és tehetetlenségtől – az irányítás elvesztése végleg megtörte a lelkét.

A tudósok az egyik oldalon húzódtak össze, halk beszélgetésbe kezdtek.

– Nem tudok semmi konkrétumot a vészhelyzeti protokoll ezen szakaszáról – mondta Sam halkán, miközben a tabletjén rögzítette adatok alapján próbált visszaemlékezni a Dokumentár ezen részleteire. – Csak annyit találtam, hogy a rendszer ilyenkor egy előre meghatározott „biztonságos zónába” vagy „eredeti kikötőbe” navigál. De hogy ez mit jelent...

– Hazamegy – morogta Bauer kapitány. – De hova? A Mirra már nincs. A Mars... az túl közel van. Több, mint fél órája repülünk fénysebességgel, még ha a térhajlítás nélkül számolnánk is, már rég megérkeztünk volna.

– Pontosan, kapitány – szólalt meg Tamás, aki eddig a saját tabletjén számolt valamit. Felnézett, arcán döbbséggel kifejezéssel. – Uraim... hölgyeim... Kiszámoltam valamit az adatok alapján, amelyeket a falakon látunk.

Mindenki felé fordult.

– Alejandro elmélete a térhajlításról... ha a számok helyesek... akkor ez a 99.99995 százalékos hajlítás azt jelenti, hogy az effektív sebességünk... – Tamás nyelt egyet – ...nagyjából kétmilliósorososa a fénysebességnek.

Döbbséggel csend. Még Alejandro is tátott szájjal bámulta Tamást.

– Két... millió? – suttogta Liz.

– Igen – bólintott Tamás. – És ha ez igaz, akkor az elmúlt... mondjuk negyven perc alatt... – Újra a tabletjére pillantott. – ...körülbelül százötven fényévet tettünk meg.

A szám kimondása után a csend még nyomasztóbb lett. Százötven fényév. Ekkora távolságot még elképzelni is megrázó volt. Most pedig negyven perc alatt megtették.

– Ez... ez felfoghatatlan – dadogta Eliza.

Alejandro odalépett Tamáshoz, és együtt ellenőrizték a számításokat. A fizikus arca egyszerre tükrözött hitetlenkedést és gyermeki lelkesedést.

– Igazad van – erősítette meg végül. – A számítás helyes. Másodpercenként... másodpercenként nagyjából hatszázmilliárd kilométert teszünk meg ebben a... sötét térben. Az agyam egyszerűen nem tudja feldolgozni – törölte meg a homlokát.

Az utazás második fél órája más hangulatban telt. A felfoghatatlan távolság és sebesség tudata, valamint a teljes irányításvesztés egyfajta furcsa beletörődést hozott. A pánik és a kezdeti döbbenet helyét csendes rezignáció vette át. Mit tehetnének? Csak vártak.

A tudósok a terem egyik végében ültek a padlón, közelebb húzódtak egymáshoz. A közös, rendkívüli helyzet új kötelékeket szőtt, s régieket erősített meg. Kurt átkarolta Litz, aki a vállára hajtotta a fejét. Nem szóltak, csak érezték egymás közelségét, ami az egyetlen biztos pont volt ebben a kavargó bizonytalanságban. Alejandro és Isabelle halk beszélgetést folytattak, témájuk már régen nem csak a tudomány volt; a közös veszély és a kölcsönös tisztelet egyértelműen elmélyítette a kapcsolatukat. Sam szinte észrevétlenül húzódott közelebb Williamhez, aki egyáltalán nem húzódott el, sőt, egyenesen igényelte a lány társaságát. A jövőbeli fénykép és a közös megpróbáltatások súlya láthatatlan hidat épített közük.

Bauer kapitány, az örök ürmedve, megpróbálta tartani a lelket a többiekben. Egy régi történetet mesélt egy veszélyes aszteroidabányászati küldetésről, amikor napokig sodródtak egy sérült hajóval. Hangja nyugodt volt, megfontolt.

– Az ūrben az ember megtanul várni. És bízni a technikában meg a szerencsében. Nekem nincs családom, aki várna otthon. Nekem mindig a hajó volt az otthonom. Most épp ez – mutatott körbe a Panoptikonban. – Bármerre is visz, együtt vagyunk benne.

A katonák is érezték a helyzet rendkívüliségét. A fegyelem egyre inkább szétzilálódott, a kezdeti ellenséges éberség helyét átvette a közös sors által keltett bajtársiasság – még ha kényszerű is. Kaelen parancsnok továbbra is magányosan ült a terem másik végében, tekintete a fal és a tudósok csoportja között vándorolt. Az irányítás elvesztése, az embereinek halála láthatóan mélyen megviselte.

Marcus továbbra is állt, csak néha támaszkodott a falnak. Arcán belső vívódás tükröződött. A parancskövetés és a lojalitás mélyen beléivódott, de most, ebben a helyzetben, talán először érezte a kételyt. Látta a tudósokat, látta Kaelen megtörtségét, érezte a Nexus felfoghatatlan erejét. Talán Williamnek mégis igaza volt? Talán hiba volt erőltetni a katonai megoldást? A gondolat csak egy pillanatra villant fel, de ott maradt, mint egy száлка az elméjében.

– Már több mint egy órája megyünk – szólalt meg Tamás halkán, a falon lévő adatokra mutatva. – A megtett távolság... nagyjából kétszázharminc fényévnél járunk.

A szám újra csendet parancsolt. Kétszázharminc fényév. Több, mint amennyit az emberiség valaha is álmodni mert, hogy elérheti. És még mindig fogalmuk sem volt, hol vannak, vagy hová tartanak. A csüggedés lassan úrrá lett a legtöbbszörükön. Mi értelme van ennek az egésznek? Talán örökre ebben a színes, kavargó semmiben fognak utazni?

Aztán amikor Tamás tabletjén az idő már egy óra tizennyolc percet mutatott, valami megváltozott. A falakon kavargó, hipnotikus mintázatok lassulni kezdtek. Az ibolya és

mélykék árnyalatokat először világoskék, majd zöld és narancsszín váltotta fel – mintha egy szivárvány színei itatták volna át az egész teret. A hajó rezzenéstelen maradt, de egyértelműen jelezte: az utazás a sötét térben a végéhez közeledik.

Az adatok a falakon szintén változni kezdtek. A sebesség fokozatosan csökkent, már csak 0,5 fénysebességet és alig 87%-os térhajlítást mutatott a kijelző, s az értékek folyamatosan csökkentek.

– Lassulunk! – kiáltott fel Alejandro, tekintetét az adatokra szegezve. – A térhajlás is csökken... visszatérünk a normális térbe!

Mindenki talpra ugrott, a fáradtság és a beletörődés helyét újra az izgatott várakozás és a félelem vette át. Tekintetük a falakra szegeződött. A színes örvények végül teljesen eltűntek. Egy pillanatig teljes sötétség borult rájuk, aztán lassan, mintha egy csillagporos, kozmikus függöny gördülne fel, ismerős, mégis idegen csillagképek rajzolódtak ki a Panoptikon falain.

A Nexus kilépett a sötét térből. Megérkeztek.

XV.

– Megálltunk? Vagy csak... kiléptünk a sötét térből? – kérdezte Tamás halkán, tekintetét a megjelenő, mozdulatlanak tűnő égboltra szegezve.

A Nexus körül feltáruló univerzum idegenül nézett vissza rájuk. A csillagok elhelyezkedése, színe és fényessége ismeretlen volt. A Tejút megszokott halvány íve helyett most egy keskenyebb, intenzívebb fényszalag hasította ketté az eget. Mérhetetlen távolság választotta el őket az otthontól.

– A sebesség és a térhajlítás értéke gyorsan csökken! – mutatott Alejandro a falon villódzó adatokra. – Inkább csak lassulunk. Egészen pontosan: a tér normalizálódik körülöttünk.

A térhajlítás értéke fokozatosan visszazuhant nullához, míg a sebesség is drasztikusan csökkent, bár még mindig felfoghatatlanul magas értékeket mutatott. A Nexus fékezése közben nem éreztek sem tehetetlenségi erőt, sem rázkódást – csak az adatok változása és a külső látvány átalakulása jelezte, hogy lassulnak.

Ahogy a sebesség a fénysebesség töredékére esett, a Panoptikon falain egyértelműen kirajzolódott az új környezet. Előttük, tisztas távolságban egy sárgásfehér csillag ragyogott, halványabb, mint a Nap. De a figyelmüket azonnal elvonta egy másik égitest – egy lélegzetelállítóan gyönyörű bolygó, amely szinte betöltötte a teljes panorámát.

A felszínt bámulatosan zöld kontinensek és türkizkék tengerek tagolták, melyeket finom, fehér felhőfoszlányok szóttek át. A bolygó teljesen eltért a Földtől – idegenek voltak a kontinensek formái, a vízfelületek aránya kisebbnek tűnt, és a zöld szín szinte természetellenesen uralta a tájat. A

pólusokat vékony, opálosan csillogó jégsapkák fedték, jóval kisebbek, mint a Földön. Ez talán kiegyensúlyozottabb hőmérsékletre vagy más tengelydőlésszögre utalt.

– Ez a Genide... – suttogta Samantha, felismerve a bolygót a Világfürkészen látott képek alapján. – De miért pont ide hozott minket a Nexus?

A hajó nem állt meg, egy meghatározott pont felé tartott: egy hatalmas, mély, katlanszerű medence tátongott alattuk, amelyet magas, szinte függőleges sziklafalak szegélyeztek. A völgy hegyei és a hegyekhez közeli oldala buja erdőséggel volt borítva, és egy kristálytiszta vízű folyó kanyargott keresztül rajta. A Nexus finom, tökéletesen szabályozott manőverrel ereszkedett le a síkság közepe felé, amely több kilométeren át húzódott a katlan mélyén.

– Úgy tűnik, a hajó leszálláshoz készül – állapította meg Bauer kapitány, profi szemmel mérve fel a manővert. – Bárki is programozta ezt az utat, tudta, hova akar érkezni. Ez egy kiválasztott leszállóhely.

A leszállás szinte hihetetlenül sima volt. A Nexus hangtalanul ereszkedett le egy természetes tisztásra, ahol a puha, mohászerű növényzet párnaként fogta fel az érkezését. Ahogy a hajó mozdulatlaná vált, a Panoptikon falain a külső táj képe egy pillanatra kimerevedett – a közeli, furcsa fák az erdősáv elején, a völgyfalak monumentális látványa, a felettük húzódó, ismeretlen színű égbolt –, majd hirtelen elsötétült. A kivetítés megszűnt.

A teremben ismét csak a normál, fehér fény derengett – szerencsére nem tért vissza a vörös vészjelzés. A központi konzol továbbra is sötét és néma maradt. Csend telepedett mindenkire; a megérkezés helyett inkább a bizonytalanság és a csapdába esés érzése lett úrrá rajtuk.

– És most? – törte meg a csendet Liz. – Itt vagyunk egy idegen bolygón, egy hajóban, amit nem tudunk irányítani, egy konzollal, ami nem működik. Mihez kezdünk?

Kaelen parancsnok, aki eddig némán figyelt, most előrelépett. Bár még mindig érezhető volt rajta a kudarc súlya, a katonai fegyelem ismét felülkerekedett.

– Figyelem! – fordult Roric tizedeshez és a többi, technikai felszereléssel rendelkező katonához. – Próbáljanak meg bármilyen kapcsolatot létesíteni a külvilággal! Egyáltalán működnek a kommunikációs rendszereink ezen a bolygón?

– Parancsnok, az adattárakból szerzett tudásunk alapján a bolygó lakatlan! – jelezte William.

– Dr. Farewell, nem fogok mindent elhinni bemondásra, amit ez a hajó – vagy ön – közvetít felénk.

A katonák azonnal munkához láttak, elővették a hordozható elemzőket és kommunikátorokat. Néhány perc feszült csend után az egyik technikus jelentett:

– Parancsnok, a kommunikáció... – megrázta a fejét – ...teljesen süket. Nincs kapcsolat a külvilággal. Úgy tűnik, egyetlen rádiófrekvencia sem elérhető.

Kaelen arca még komorabb lett.

– Értettem. Folytassák az elemzést. Marcus őrnagy, biztosítsák a kijáratokat! Senki sem megy ki, amíg nem tudjuk, mi van odakint!

– Várjunk csak – szólalt meg Kurt elgondolkodva, miközben Kaelen parancsait hallgatta. – Amikor megérkeztünk az Európára, volt az a ferde ajtó, amely a lift alagútjához csatlakozott. Elvileg ez vezet ki a hajón kívülre... Mi van, ha... mi van, ha az az ajtó most is kinyílt? Tudjátok, amelyik a fogadóteremből vezetett eredetileg kifelé?

William és Sam összenéztek. A gondolat logikusnak tűnt a Nexus eddigi viselkedése alapján. Ha a hajó célja az volt, hogy idehozza őket, talán azt is akarja, hogy felfedezzék ezt a helyet.

– Érdeemes megnézni – bólintott William, majd Kaelen parancsnokhoz fordult. – Parancsnok, ha a hajó idehozott minket, talán utat is nyitott a külvilág felé. Javaslom, ellenőrizzük a fő kijáratot a fogadóteremben.

Kaelen habozott egy pillanatig, majd bólintott Marcus felé.

– Őrnagy, állítsanak fel egy védelmi zónát a kijáratnál! Küldjön ki egy felderítő egységet légzőkészülékkel, egyelőre csak a hajó közvetlen, 50 méteres körzetébe! Teljes biológiai és környezeti mintavétel! A többiek maradjanak a hajón, folytassák belülről a rendszerek elemzését! Meg kell találnunk a módját, hogy újra irányítás alá vonjuk ezt a roncsot, vagy legalább megértsük, miért hozott ide minket! – adta ki a parancsot Kaelen, hangjában a katonai határozottság most már a túlélési stratégiaalkotás kényszerével párosult.

Marcus intett két katonának, akik azonnal fegyvert ragadtak felvették a sisakjukat és követték őt a Panoptikonból kifelé.

És ott volt. A masszív, kör alakú külső ajtó, amely korábban hermetikusan zárta le az alagutat, most tárva-nyitva állt. A megszokott folyosó vagy liftakna helyett a Genide bolygó buja, zöld világa tárult fel előttük. Meleg, párás levegő és az ismeretlen növények édeskés illata áradt be a nyíláson keresztül. A tisztás puha, mohaszerű növényzete egészen az ajtóig ért, a távolban pedig a gigantikus, csavarodó törzsű fák és a völgy magas sziklafalai rajzolódtak ki az idegen égbolt alatt.

A katonák ki sem léptek az ajtón, a beáramló levegőt kezdték elemezni. Pár perc kellett csak ahhoz, hogy – szó szerint – fellélegezzenek.

– Tiszta a levegő, parancsnok – jelentette Marcus. – Nincs közvetlen veszély. A fő kijárat nyitva van. A hajó... kiengedett minket. Kimegyünk és elvégezzük a környezeti mintavételt.

A Panoptikonban Kaelen a hír hallatán elgondolkodott. A helyzet még furcsábbá vált. Miért hozná ide őket a hajó, csak hogy aztán szabadon engedje őket egy ismeretlen, potenciálisan veszélyes világban? Mi a célja ennek az egésznek?

– Amint készen vannak, azonnal jelentkezzenek! Mi itt bent megvárjuk a légköri elemzés és a biológiai szűrés pontos eredményeit! – fejezte be az utasítások sorát, a hangjában a katonai fegyelem újjáéledése érződött.

A Nexus ajtaja tágra nyílt, hívogatóan feltárva egy új világot, miközben odabent – tudósok és katonák egyaránt – a felfoghatatlan helyzet foglyaként várták, mit hoz a jövő ezen az ismeretlen bolygón, több száz fényévre az otthontól.

XVI.

Narancsszínű derengés vonta be az ismeretlen táj körvonalait, amikor a felderítőcsapat a Nexus bejáratánál gyülekezett. William, Samantha, Eliza, Alejandro és Isabelle, valamint Marcus mellett még két katona alkotta a nyolc fős csoportot. Kaelen parancsnok vonakodva, de engedélyt adott a környezet alaposabb felderítésére, miután a biztonsági tiszt jelentései nem utaltak közvetlen veszélyre.

– Hatvan perc – emelte fel mutatóujját a parancsnok, tekintete egyenként állapodott meg a civileken. – A jármű mindig látótávolságban marad, és folyamatos kapcsolat a csapattal. Hoffmann őrnagy, maga felel a biztonságukért.

A biztonsági tiszt bólintott, széles vállai megfeszültek az egyenruha alatt.

– Értettük, parancsnok. Egy kilométernél nem megyünk messzebb.

A külső ajtó hangtalanul félresiklott. Az idegen világ reggeli lehetőségét érezték – lág, friss illat lengte be őket, amely egyszerre volt ismerős, mégis megmagyarázhatatlanul eltért mindentől, amit valaha tapasztaltak. Mintha a levegő maga is valami megfoghatatlan energiát sugárzott volna, ami áthatolt a bőrükön, és lassan beléjük szivárgott.

Isabelle, ahogy lelépett a rámpáról, cipője szinte belesüppedt a puha, ruganyos talajba. A felszint borító mohaszerű képződmény sűrű, smaragdzöld szőnyeget alkotott. Minden lépésnél megnyílt, felfedve fehér belsejét, majd újra összezáródott, miközben finom, csilingelő hangot hallatott.

– Érzékeny az érintésre – térdelt le mellé. Bionikus karjával finoman végigsimított a különös növényen; a protézis szenzorai rögtön adatokat gyűjtöttek.

– És érzékeli a hőt is. Nézzétek, ahogy a kezem közelít hozzá... igen, látjátok?

Hirtelen, meghatározhatatlan eredettel morajlott végig egy hullám a völgyön, nem hangként – inkább vibrációként – maga a táj is ismerősként üdvözölte őket. A horizont felett egy sárgásfehér csillag korongja egyre feljebb kúszott – akárcsak a Nap a Földön –, aranyló sugarai megcsillantak a távoli hegycsúcsok kristályszerű formációin.

– Azért ez felemelő – suttogta Samantha, tekintetét a távolba függesztve, ahol a völgy sziklafalainak tetején furcsa, szaggatott formák rajzolódtak ki.

Alejandro, aki a többiekkel ellentétben folyamatosan a műszereit vizsgálta, most felnézett. Arcán enyhe aggodalom suhant át, majd helyét átadta a tudományos kíváncsiságnak.

– A gravitáció nagyon közel áll a földihez – jegyezte meg. – 0,95 G. Épp csak annyival kevesebb, hogy kellemesebb legyen a mozgás, de ne zavarjon meg. A légnyomás is... kifogástalan. Mintha... – elakadt, nem fejezte be a mondatot.

Műszerei kijelzőjét tanulmányozta, szemöldökét összevonta. Ujjai ideges táncot jártak a képernyőn, ahogy újra és újra ellenőrizte az adatokat.

– Érdekes. A légkör összetétele földi típusú, mégis van benne valami szokatlan. Oxigén 23%, nitrogén 71%, széndioxid 0,3%, nemesgázok és egyéb nyomelemek... – hirtelen megakadt, szeme elkerekedett. – Közel 6% xenon, keveredve valami... ismeretlen szerves vegyülettel. Aromás szerkezetű, de nem szerepel az adatbázisomban. De mindenhol jelen van, legalábbis a völgyben biztosan... – mutatott körbe.

Isabelle közelebb lépett, karját a levegőbe emelte, hogy saját műszereivel is elemezze a légkört. Végtagja halványan felderengett, amint az adatok elemzése megkezdődött.

– A xenon valóban szokatlanul magas koncentrációban van jelen – bólintott. – De a földi szervezetek számára nem mérgező.

Sam mély lélegzetet vett, arcán különös kifejezés jelent meg. Megnyalta a mutatóujját, majd a magasba emelte, hogy érezze a szél irányát. Szemében szokatlan fény villant.

– Érzitek ezt? – kérdezte halkán, hangja szinte vibrált az izgalomtól. – Ez az illat... Tudom, hogy ismerem valahonnan, de fogalmam sincs, honnan.

A többiek is megálltak, mélyen belélegezték a völgy levegőjét. Valóban, a levegőben egy finom, alig észrevehető, mégis jellegzetes aroma lebegett – egyszerre idézte a friss bazsalikom és citromfű illatát, de volt benne valami ismeretlen, édes jegy is.

– Úgy tűnik, a növényektől származik – bólintott Isabelle, miközben ujját végigfuttatta egy közeli, mohazöld árnyalatú alacsony növény erezett levelén. – A fotoszintézis során különleges melléktermékként bocsátják ki ezt az aromás vegyületet. A klorofilljuk alapvetően zöld, mint a földi növényeké, de a fényt más biokémiai úton hasznosítják.

Hirtelen, egy közeli bokorcsoport megremegett, majd szétnyílt, ahogy valami átpréselte magát rajta. Marcus oldalfegyverét azonnal a zaj forrására szegezte, miközben a csapat többi tagja dermedten figyelt.

William, aki eddig a talajt vizsgálta, most odasietett hozzájuk, szemében kíváncsiság és aggodalom keveredett.

– Mi az? – kérdezte feszülten.

A bokrok között egy kicsiny, arany színű lény suhant át, majd eltűnt a sűrűbb növényzet között, csak egy villanásnyi képet hagyva maga után. Olyan volt, mintha egy kisebb mókus és egy gyík keveréke lenne: áramvonalas teste döbbenetesen gyorsan mozgott.

– Ez... ez egy állat volt! – kiáltott fel Eliza, jegyzetelni kezdett eszközén. – Az első, amit ezen a bolygón látunk.

– Menekült előlünk – jegyezte meg Marcus, tekintete továbbra is a környezetet pásztázta további élőlények után.

William hosszan nézett a lény után, szemében tudományos kíváncsiság csillant.

– Valóban érdekes, hogy ilyen hevesen reagált a jelenlétünkre – mondta elgondolkodva. – A Földön is vannak fajok, amelyek ösztönösen félnek a nagyobb ragadozóktól, még ha sosem találkoztak is velük. Vajon mi válthatja ki ezt a félelmet egy olyan lényben, ami feltehetően sosem látott embert?

– Talán másként érzékelik a környezetüket – vetette fel Samantha. – Vagy lehet, hogy valamiért veszélyesnek érznek minket. A szagunk, a mozgásunk...

William bólintott, majd előremutatott.

– Gyerünk, nézzük meg a folyót.

Elindultak a folyó felé, amely mintegy háromszáz méterre kanyargott a hajótól. Már messziről észrevették a víz különös, türkizkék csillogását, ami élesen elütött a zöld vegetációtól.

Ahogy közelebb értek, a közeli fák részletei egyre jobban kirajzolódtak. Törzsük sötétbarna, néhol ezüstösen csillogott, kérgük nem volt érdes, inkább sima, szinte selymes tapintású. Az ágak spirálisan kanyarogtak felfelé, rajtuk háromszirmú, élénk narancssárga virágok nyíltak – mintha ezek a virágok

lennének hivatottak ellensúlyozni a táj mindenütt jelenlévő zöldjét.

A virágok szerkezete szokatlan volt: három, teljesen egyforma, pengeszerű szírom alkotott háromszög alakzatot, közepén apró, borostyánszínű, fénylő bibékkel, melyek folyamatosan finom aransárga porszemeket bocsátottak ki. Amikor a szellő megrebbentette az ágakat, a virágok útra bocsájtották pollenjeiket, amelyek szinte láthatóan, aranylóló felhőként úsztak a levegőben. Némelyik virág közepén piciny, gömb alakú termések is látszottak, amelyek áttetszőek voltak, bennük lebegő, csavart mintázatú magokkal.

– Ugyanezek a növények a Földön is megélnének – jegyezte meg Isabelle, miközben óvatosan megérintett egy alacsonyabb ágat. – A biokémiai összetételük rendkívül hasonló. Szén alapú élet, fehérjék, aminosavak... mégis, valami alapvetően más.

– Elkerülhetetlen evolúciós konvergencia? – kérdezte Alejandro, láthatóan lelkesebben, mint ahogy szeretne volna mutatni. Szeme csillogott, arca kipirult, a tudományos felfedezés izgalma látszott rajta.

– Vagy valami sokkal mélyebb kapcsolat – felelte Isabelle, a szemükben tükröződő megértés egy pillanatra összekötötte őket. Bionikus karja halványan felvillant, reagált a tudós érzelmeire.

Hirtelen egy éles, ismeretlen hang hasított a levegőbe – egyfajta magas, átható rikoltás, ami vészjóslóan visszhangzott a völgyfalak között. A csapat azonnal megtorpant, mindenki a hang irányába kapta a fejét. Marcus fegyvere ösztönösen a fák koronája felé irányult, ahonnan a hang érkezett. Valóban felvillant a sűrű lombok között valami – talán egy színes tollazat, talán egy gyors mozgás –, de olyan hirtelen tűnt el, hogy lehetetlen volt azonosítani.

– Mi az ördög volt ez? – suttogta Eliza, hangjában a meglepetés és a kezdődő félelem keveredett.

– Nem tudom – suttogta Marcus, de a szeme továbbra is az ágakat pásztázta. – De bármi is volt, nem tetszik. Csak remélem, hogy bármi is volt, nem vett észre minket! – A férfi feszülten mozgott, szemei folyamatosan a környéket figyelték. Keze a fegyverén pihent, de nem célzott. – Mozogjunk tovább – sürgette a csapatot. – Ne felejtjük el, hogy korlátozott időnk van.

Ahogy a folyóhoz értek, megálltak a partján.

A folyó szélessége változó volt – keskenyebb szakaszokon alig nyolc-tíz méter, míg a kanyarulatoknál kiszélesedett, helyenként húsz-huszonöt métert is elérve. Sodrása meglepően lassú és méltóságteljes volt, szinte hipnotikus ritmusa szöges ellentétet képzett a völgy vibráló élénkségével.

A felület úgy csillogott a reggeli fényben, mintha apró fénypontok milliárdjai úszkálnának benne. A folyó felszíne alatt néha titokzatos árnyak suhantak el.

A víz átlátszósága döbbenetes volt – több méteres mélységig tisztán lehetett látni a meder mintázatát és az ott megbúvó életet. A meder alján sötétkék és bíborvörös mozaikszerű alakzatok rajzolódtak ki, talán algák vagy más vízínövények.

– Ez nem is folyó – jegyezte meg Alejandro fojtott hangon. – Inkább olyan, mint egy folyékony kristály.

Isabelle leguggolt a parton, ujjait a vízbe mártva.

– A víz hőmérséklete 18,3 Celsius, szinte egyenletesen az egész felszínen. Ásványi anyag tartalma meglepően magas, főleg a földi vizekhez képest. Kalcium, magnézium, de van benne pár... ismeretlen összetevő is.

– De hol vannak a vízi állatok? – szólalt meg Will, aki csendben figyelte a víz mozgását. – Nincs hal... vagy bármi, ami olyan mennyiségben mozogna, mint a Földön.

– Talán érzékelik a jelenlétünket és elrejtőznek – vetette fel Sam. – Vagy...

Szavait váratlan mozgás szakította félbe. A felszín alatt ezüstös, áramvonalas alakok suhantak el – halakra emlékeztettek, de testük inkább hengeres volt, és láthatóan nem uszonyokkal, hanem valamiféle hullámozgással haladtak. Halvány, kékes fényt bocsátottak ki magukból, amely megvilágította a folyó medrét körülöttük.

– Ezek olyanok, mint a... – kezdte Eliza, de a megfelelő szó nem jött a nyelvére. Karja önkéntelenül a víz felé mozdult, szeretne volna megérinteni őket.

– Mint a földi tintahalak – fejezte be Isabelle, aki eddig jegyzeteket készített egy kis eszközön. – De sokkal kisebbek, és a mozgásuk összehangoltabb. Nézd, csoportokban úsznak, mint a raj.

A lények – talán megéreztek, hogy figyelik őket –, hirtelen irányt váltottak, és egyetlen villanással eltűntek a folyó mélyén. A víz felszíne alatt még hosszú másodpercekig látszott derengésük, ahogy egyre távolodtak.

Marcus, aki eddig a háttérben maradt, most előbbre lépett, arcán a professzionális katona maszkja alatt is látszott a döbbenet.

– Folytatnunk kell. A parancsnok szigorúan megszabta az időkeretet.

A csapat bölintott, és a folyópartot követve haladtak tovább, a völgy belseje felé. Ahogy távolodtak a Nexustól, a növényzet még változatosabbá vált. Különös, félgömb alakú bokrok nőttek itt, amelyek felületét apró, kék és lila pöttyök

borították. Amikor túl közel mentek hozzájuk, a növények összehúzódtak, majd lassan kinyíltak újra.

– Érzékelik a mozgást – állapította meg Isabelle, a kezével finoman integetve az egyik bokor előtt, figyelve annak reakcióját. – És valószínűleg a rezgéseket is. Úgy tűnik... hogy kommunikálni próbálnak velünk.

Alejandro hümmögött, arcán szakmai feszültség látszott.

– Ez megmagyarázná, miért nem látunk sok állatot. Ha a növények ilyen érzékenyek és reagálnak a környezeti változásokra, talán a helyi ökoszisztéma más módon fejlődött, mint a Földön.

Samantha, aki eddig csendben hallgatta a beszélgetést, most megtorpant. Tekintete a völgy túlsó végét fürkészte, arca hirtelen megmerevedett.

– Ott – mutatott előre, hangja rekedt volt az izgalomtól. – Nézd azokat a különös formációkat a folyókanyarnál.

A folyó mentén, ahol a völgy enyhén összeszűkül, a víz kiszélesedett, egy természetes medencét formálva. A part mentén különös, organikus kristályképződmények törtek az ég felé – apró, türkiz és lila jégcsapok nőttek ki a talajból, csillogva a reggeli fényben. A képződmények körül halvány, kékes aura lebegett, amely úgy vibrált, mint a hőség a forró aszfalt felett.

– Menjünk közelebb – javasolta William, szemében felcsillant az a lelkesedés, ami minden kutatót hajt ismeretlen területen. Léptei önkéntelenül felgyorsultak.

– Fogy az időnk – figyelmeztette őket Marcus. – Legfeljebb még húsz percünk van, és vissza kell indulnunk.

– Az bőven elég – mosolyodott el Will, és meggyorsította lépteit a különös képződmények felé.

Ahogy közeledtek, a természeti jelenség egyre káprázatosabbnak tűnt. A kristályszerű képződmények valójában növényi eredetűek voltak – valamiféle korallra vagy tengeri anemónára emlékeztető szervezetek, amelyek a part mentén sorakoztak. Félméteres, finom érzettel átszőtt, áttetsző szirmaik lassan, szinte észrevehetetlenül mozogtak, reagálva a légáramlatra vagy a föld mélyéről érkező rezgésekre. Ahogy közelebb értek, különös, dallamszerű hangot kezdtek hallatni – talán a kristályok vagy a szirmok egymáshoz ütődve generálták a melódiát.

– Káprázatos – suttogta Eliza, óvatosan lehajolva, hogy közelebről szemügyre vegye az egyik képződményt. – Soha nem láttam ehhez foghatót.

– A biológiai formatervezés tökéletes példája – bólintott William, majd a kutatócsapat biológusa felé fordult. – Isabelle, mit gondolsz?

Isabelle előrelépett, finom szkennérével elemzést végzett, miközben tekintete mohón falta az adatokat. A kristályképződmények a műszerei közelítésére halvány, kékes derengéssel reagáltak. A nő arca hirtelen megváltozott – a tudományos érdeklődést felváltotta valami sokkal mélyebb érzelem.

– Bámulatos – mormolta, szemében őszinte csodálattal. – Ezek növények, de egyben állatok is. Esetleg a kettő között létrejött egyfajta szimbiózis...? Vagy egy teljesen új életforma, ami átmenetet képez a két kategória között?

Egy hirtelen csobbanás zavarta meg a koncentrációt. A vízben, nem messze tőlük, valami nagy és világos mozdult. Az eddig nyugodt felszín hullámzani kezdett, valami hatalmas közeledett feléjük. Marcus azonnal előreszegezte a fegyverét, teste megfeszült, mint az új húrja. A többiek ösztönösen hátrébb húzódtak.

– Várj! Szerintem nem támadó mozdulat volt – intett William nyugtatóan, bár saját hangja is feszültségről árulkodott.

A felszín alatt egy jókora, kopolyúszerű képződményekkel ellátott, áramvonalas lény úszott. Mérete egy kisebb delfint idézett, de teste nyúlánkabb volt, bőre alabástromfehér, helyenként ezüstös pikkelyekkel. Feje különös alakú – se nem hal, se nem emlős –, inkább egy ősi mitológiai teremtményt öntött formába a természet. Nagy, pajzs alakú szemei zafírkék fényel csillogtak a víz alatt, tekintete élénk értelmet sugárzott.

A teremtmény viselkedése meglepő volt – egyáltalán nem mutatott félelmet vagy riadalmat a közeledő emberek láttán. Inkább nyugodt kíváncsisággal figyelte őket, mozdulatai határozottak voltak, a menekülési ösztön legkisebb jele nélkül. Úgy tűnt eddig soha nem találkozott ragadozóval, vagy talán sosem látott emberhez hasonló lényeket ebben a világban.

Will letérdelt a part közelébe, mozdulatai lassúak, megfontoltak voltak – ugrásra készen, ha valami probléma történe.

– Figyel minket – suttogta, miközben a lény néhány kört írt le, minden kör után közelebb úszva.

A teremtmény végül óvatosan a felszínre emelkedett, csak feje teteje és tányérszerű szemei bukkantak elő a vízből. Kopolyúi kitágultak, majd összehúzódtak, egyértelmű volt, hogy a levegőt is tudja légzésre használni. Egyenesen Willt nézte, majd meglepő módon halk, dallamos hangot hallatott – kristálytisztá, szinte üvegszerű zengés, amely úgy rezonált a levegőben, mint egy megpendített húr.

A hang visszhangot vert a völgyben, majd egy másik, mélyebb tónusú válasz érkezett valahonnan a folyó

túlpartjáról. A válasz után a víz felszíne megremegett, ahogy több hasonló lény úszott közelebb, kíváncsian vizsgálva az embereket, egyelőre csak a víz alól kukucskálva.

– Kommunikálnak egymással – jegyezte meg Eliza áhítattal. Antropológusi énje azonnal felébredt, jegyzetelni kezdett, keze szinte repült a kis készüléken. – Nem csak intelligensek, de társas lények is... Ez pedig itt feltűnően kíváncsi – mutatott arra, amelyik először közeledett hozzájuk.

A teremtmény megismételte a hangot, ezúttal más dallammal, majd váratlanul a víz alá bukott. Egy szempillantással később már tíz méterrel arrébb bukkant fel, végigsiklott a víz felszínén, teste ezüstös csíkot hagyott maga után. Hirtelen kiugrott a vízből, méteres ívet leírva a levegőben, mielőtt visszamerült volna. A mutatóvagy után társai is csatlakoztak hozzá, és ők is hasonló ugrásokat mutattak be, mint a gyerekek, akik játékosan vetélkednek egymással, élénk bemutatót tartottak az emberi látogatóknak.

Marcus feszülten körbepillantott, majd az órájára nézett.

– Emberek, az időnk letelt – szólalt meg, megtörve a varázslatot. – Vissza kell térnünk. Most azonnal.

– De hiszen épp most... – kezdte Isabelle, de Alejandro finoman megfogta a karját. A protézis halványan felvillant az érintésre.

– Vissza fogunk jönni – mondta halkán, hangjában szokatlan lágyság. – Ez csak a kezdet.

Isabelle vonakodva bólintott, de tekintete még mindig a különös lényeket kereste a vízben.

Miközben visszafelé sétáltak a Nexushoz, a nap fénye egyre erősebben áradt szét a völgyben. A moha alatt rejtőző fehér harangocskák teljes virágzásba borultak, zenélő szőnyeget alkotva lépteik alatt. A távolban, a sziklafalak között különös,

természetes képződmények rajzolódtak ki – a sziklák évmilliók alatt egyedi, szerves formákká csiszolódtak.

– Hihetetlen, mennyire... harmonikus ez a hely – jegyezte meg Samantha, tekintete a völgy panorámáját csodálva. – Minden elem csodálatosan illeszkedik egymáshoz. Úgy érzem magam, mint aki hazatért egy olyan helyre, ahol még sosem járt.

– Ez nem véletlen – válaszolta Alejandro szokatlanul gyengéden. A kvantumfizikus általában precíz, tényszerű megfogalmazásai ezúttal költőibbé váltak. – Egy bolygó ökoszisztémája, ha fejlődésében nem zavarják meg, képes ilyen egyensúlyi állapotot elérni. Nem látjátok? Amerre néztek, minden harmóniában van. A természet itt elérte az egyensúlyi állapotot, amiről a Földön az emberiség mindig is csak álmódott.

William megállt, és még egyszer visszanézett a völgyre, a kanyargó folyóra, a medencére és a spirális fákra. A látványt mélyen az emlékezetébe véste, tudva, hogy hamarosan vissza kell térniük.

A Nexushoz vezető csapásra értek. A zöld mező és a színpompás virágok tengerében ott állt a hajó – fekete, idegen és félelmetes. Mint egy monumentális obszidián tömbből faragott sírkő, amely kilógott a környezetéből, mégis valahogy, megmagyarázhatatlan módon illeszkedett a tájba. A hajó sima, matt felülete elnyelte a rá eső napfényt, egyetlen sugarat sem tükrözött vissza, mégis, a körvonalai tisztán kirajzolódtak az élénk háttér előtt.

Alig tettek meg néhány lépést a hajó felé, amikor egy újabb, ezúttal sokkal közelebről jövő és félreérthetetlenül fenyegető hang hasított a levegőbe. Ez már nem rikoltás volt, hanem egy mély, torokhangú vijjogás, ami egyértelműen ragadozótól származott. Ezzel egyidőben a közeli bokrok

közül, alig húsz méterre tőlük, valami nagy és sötét mozdult meg, gyorsan közeledve feléjük.

– Fussatok! – kiáltotta Marcus, és a csoport tagjai azonnal nekiiramodtak a Nexus irányába.

Az ég hirtelen elsötétült, ahogy egy hatalmas, szárnyas árny vetült rájuk. Fölöttük, mindössze néhány méterrel egy hatalmas vörös-arany madárszerű lény lebegett. Óriási karmai és hatalmas csőre fényesen csillant a napfényben.

– Támadni fog! – kiáltotta Marcus, miközben a fegyverét a lényre irányította.

A teremtmény újabb fültépő vijjogást hallatott, majd lecsapott. A csapat tagjai szétrebbentek, miközben a hatalmas madár közvetlenül a fejük felett suhant el, szárnyai szélvihart kavartak.

A repülő ragadozó ismét elkiáltotta magát, hangja ezúttal mélyebb volt, szinte hördülés-szerű. Erre a jelre a bokrok közül több mint fél tucat kisebb, de ugyanolyan veszélyes kinézetű lény tört elő – testük gyíkszerű volt, de mozgásuk félreismerhetetlenül madárra emlékeztetett. A ragadozók gyorsan, összehangolt mozdulatokkal közelítettek feléjük, világosan látszott, hogy bekeríteni próbálják az emberi csoportot.

– Koordinált támadás! – kiáltotta William, miközben élesen figyelte a ragadozók mozgását. – A levegőben levő tereli, a földi csapat pedig blokkolja a menekülési útvonalat!

Marcus két gyors lövést eresztett meg, a hangok visszhangot vertek a völgyben. Fegyvere halk zümmögéssel töltött újra, a hangjából ítélve nem halálos, kábító töltetet használt. Az egyik kisebb ragadozó felvinnyogott és elvágódott, de a többiek nem hátráltak.

A levegőt átszelte egy villámgyors, aranyszínű csík, majd tíz méterre leszállt előttük. Szinte érezték a szelet, amit kavart maga körül. Előttük a nagy madár, míg a hátuk mögött a kisebbek közeledtek. És akkor a nagyobb fájdalmasan felüvöltött, ahogy valami eltalálta volna a szárnyát – és ez a valami nem Marcus fegyveréből származott, aki éppen a kicsiket próbálta sakkban tartani. Egy csillogó alak ugrott ki a közeli bokrok közül – ugyanaz a kopoltyús, áramvonalas teremtmény, amelyet korábban a vízben láttak. A lény testéről víz csöpögött, de ahogy a napfény érte, döbbenetes átalakuláson ment keresztül. Víz alatt ezüstösen csillogó bőre a szárazföldön fokozatosan barnás árnyalatot öltött, és ami a vízben pikkelynek tűnt, most finoman hullámzó, rövid szőrzetként mutatkozott meg.

– Ez az a vízi lény! – kiáltott fel Samantha döbbenten.

A teremtmény kecses, mégis erőteljes mozdulatokkal állt két hátsó végtagjára. Testfelépítése itt, a szárazon még különösebbnek tűnt – félig hal, félig emlős, kopoltyúi a torkánál ritmikusan nyíltak és csukódtak, miközben mellkasa is emelkedett és süllyedt, amitől úgy tűnt, két módon lélegzik egyszerre. Nagy, pajzs alakú szemei ugyanazzal a zafírkék fénnel világítottak, mint amikor a vízben találkoztak vele. A lény bőrének barnás árnyalata kitűnően beleolvadt a környezet növényzetébe, csak az itt-ott még nedvesen csillogó foltok és a mozgása árulta el jelenlétét.

– Képtű – suttogta Isabelle ámulattal. – És mimikri képessége van. A vízben az ezüstös szín a fény visszaverésére szolgálhat, míg a szárazföldön ez a barnás árnyalat álcázza.

– Védelmet minket – suttogta Eliza döbbenten, miközben a teremtmény újabb villámgyors támadásokat indított. A talajról felszedett kavicsokat, mint a puska golyó, olyan erővel

hajította el izmos, de rövid mellső lábaival. – Ugyanaz a lény, amelyik a folyóban figyelt minket. Felismert bennünket!

A támadók hirtelen megtorpantak, láthatóan felmérve az új ellenfélt. A következő pillanatban a folyó felől csobbanások hallatszottak, és újabb alakok bukkantak elő a vízből, kettő, majd három, majd még több. Ahogy kiléptek a szárazföldre, mindegyikük teste ugyanazon a lenyűgöző átalakuláson ment keresztül, különleges álcázást biztosítva a szárazföldi környezetben. A kétéltű lények villámgyorsan helyezkedtek el a parti növényzetben, csoportjuk mintegy pajzsot formált a menekülő emberek és a ragadozók között.

– Ez... ez hihetetlen – nyögte Alejandro, miközben futás közben hátrafelé tekintett. Az átizzadt homlokán végiggördülő verejtékcseppek ellenére belülről a tudós lázas kíváncsisága égette. – A vízi lények összehangoltan mozognak a szárazföldön is, és a bőrük szerkezete teljesen átalakul a környezethez alkalmazkodva. Nem egyszerűen csak kétéltűek, hanem biológiailag fejlett, adaptív faj!

A Nexus ajtaja hangtalanul kinyílt – már várta őket. A csapat beözönlött, majd Marcus, aki utolsóként érkezett, megfordult, hogy még egy pillantást vessen a különös jelenetre. A kétéltű lények állták a sarat, miközben a ragadozók lassan visszavonultak. Az egyik védelmező, talán a vezérük – az a példány, amelyet először láttak a folyóban –, két lábra emelkedett, tekintetét egyenesen Marcusra szegezte. Teste a napfényben aranyló árnyalatban játszott, nedves részei pedig még mindig mindig ezüstösen csillogtak. Finom, dallamos hangot hallatott, majd megfordult, és a többiekkel együtt eltűnt a növényzetben és a közeli folyóban, ahol testük ismét visszanyerte ezüstös csillogását.

Az ajtó bezárult mögöttük, de a bolygó napjának fénye még ott ragyogott a szemükben, amikor visszatértek a hajóba – új kérdésekkel és a felfedezés lázával a szívükben.

– Elképesztő – szólalt meg William, miközben az ajtó biztonságosan záródott. – Az a teremtmény a folyóból... végig követett minket. Figyelte, mit csinálunk, és amikor szükségünk volt rá, közbelépett. Az a képesség, ahogy maximálisan alkalmazkodik a kétféle környezethez... a pikkelyek szőrzette alakulása... ilyet még sosem láttam.

– Olyan volt, mint egy... őrangyal – suttogta Samantha, hangjában áhítattal.

– Egy újabb rejtély az idegen világban – jegyezte meg Isabelle. Bionikus karja halványan világított, ahogy az adrenalinszintje lassan visszatért a normálshoz.

A Nexus társalgójában William finoman megérintette Alejandro vállát.

– Egy pillanat – kérte halkán. – A léggör összetételéről... a xenonról és az ismeretlen vegyületről. Sikerült befejezned az elemzést?

Alejandro elmosolyodott, tekintete szokatlanul élénken csillogott.

– A levegő összetétele az, ami igazán érdekes – mondta, felmutatva műszerét. – A xenon és ezek a növényi illóolajok együttesen olyan hatást fejtenek ki az agyra, mintha egyszerre ittunk volna egy kitűnő kávét és meditáltunk volna egy órát. Észrevettem, hogy most jobban tudok koncentrálni, a térbeli tájékozódásom pontosabb, és valahogy... nyugodtabbnak érzem magam anélkül, hogy álmos lennék.

Kezei enyhén remegtek, ahogy a műszerei kijelzőit mutatta.

– A műszerek szerint körülbelül tizenöt–hús százalékkal javul tőle a kognitív teljesítmény, miközben csökkenti a stressz-szintet. Hibátlan természetes kombináció – ideális kombináció az emberi agy számára. Az egyetlen baj, hogy pár napig valószínűleg úgy fogjuk érezni magunkat, mintha valami bódító drogtól hatása alatt lennénk... De csak amíg meg nem szokjuk!

Isabelle perdült melljük, láthatóan még mindig az előző élmények hatása alatt.

– És azok a kétéltű lények – mondta, hangjában fokozott izgalommal –, egyszerűen elképesztőek! Egyedülálló evolúciós képességük van, hogy mind vízi, mind szárazföldi környezetben hatékonyan mozognak. De ami igazán különleges, az a társas viselkedésük. A koordinált mozgás, a védelmi formáció... Mindez magas szintű idegrendszeri fejlettségre és csoportos intelligenciára utal – lelkendezett ajkát harapdálva, ami nála mindig az intenzív gondolkodás jele volt.

A két férfi egymásra mosolygott, látván Isabelle hangulatát.

– Úgy tűnik, egyesekre jobban hatnak az illatanyagok, mint másokra – simogatta meg Alejandro Isabelle karját, miközben a lány folytatta:

– A xenon önmagában is neuroprotektív hatású – magyarázta, ujjával finoman dobolva a karján. – Az orvosi gyakorlatban is használják, bár ritkán és alacsony koncentrációban. De ez az ismeretlen aromás vegyület... – megrázta a fejét, a csodálat halvány mosolyt csalt arcára. – Ez valami egészen különleges. A növények bocsátják ki, talán védekezésként vagy szimbiózisban más életformákkal. Nyugtató hatása van az idegrendszerre, miközben fokozza a kognitív képességeket.

– De az a kétéltű, amelyik megvédett minket... – váltott vissza hirtelen az élőlényekre, hangját halkabbra véve. – Amikor a folyóban láttuk, észrevettem a szemében azt a különös értelmességet. Most pedig bebizonyította, hogy nem tévedtem. Az adataim szerint a testi felépítése egyedülálló – víz alatt ezüstös pikkelyes, a szárazföldön pedig barnás, szőrös felületté alakul. Mintha két különböző élőlény lenne egyben. Figyelemreméltó adaptáció.

– Meditációs gáz és egy intelligens faj, amely kommunikálni akar velünk – suttogta Sam William felé, miközben elhaladt mellettük. Szeme csillogott, arca kipirult. – Fokozott tudatosság, csökkentett stressz-szint, de teljes éberség...

– Csak ne legyen veszélyes – mordult fel Marcus, megkeményedett tekintettel. Mint katona azonnal a lehetséges fenyegetést kereste. Keze még mindig a fegyverén nyugodott, arcán a kint átélt veszély nyomai.

– Épp ellenkezőleg – válaszolta Isabelle, ajkán titokzatos mosollyal. – A molekulaszervezet alapján teljesen biztonságos. Valószínűleg ezért éreztük magunkat... – kereste a megfelelő szót – ...otthonosabban odakint, mint idebent. A hatás nem bódító, csak... harmonizáló. Ha itt élnénk, egy idő után egészen biztosan másként látnánk a világot.

Eliza lépett közelebb, antropológusi vénája azonnal bekapcsolt.

– És ne feledjük el a legfontosabbat – mondta halkán, szinte félve kimondani a gondolatot. – Azok a kétéltű lények megvédtek minket. Pontosán tudták, kik vagyunk, és úgy döntöttek, hogy segítenek. Ráadásul koordinált, szervezett akciót hajtottak végre. A ragadozók ugyanúgy. Mindkét csoport összetett társas viselkedést mutatott, ami fejlett idegrendszerre és kommunikációs képességre utal.

A csapat tagjai egymást figyelték; a felfedezés súlya és jelentősége lassan ülepedett le bennük.

– Kíváncsi vagyok, mit szólnak hozzá a többiek – nevetett Sam, már maga sem tudva, hogy ebben a vidámságban mennyire volt benne az új levegő összetétele, és mennyire a történelmi jelentőségű felfedezés mámora.

William és Alejandro egymásra néztek, és ők is nevetni kezdtek.

XVII.

A működésképtelen, sötét Panoptikon helyett a csapat átköltözött a Társalgóba. A tágas helyiségben a világítás és a kényelmes körülmények legalább adottak voltak, csak a halk beszélgetések és a kommunikátorok alkalmankénti sípolása törte meg a csendet. Míg William csapata a bolygó felszínét derítette fel, Kaelen parancsnok a hajón maradt tudósok és katonák előtt tartott rövid eligazítást.

– Amíg Farewell és a többiek kint vannak, nekünk fel kell derítenünk a Nexus belső rendszereit – jelentette ki határozottan. – Talán találunk olyan funkciót, ami még működik, és segíthet megérteni a helyzetünket.

– Talán megtudhatjuk, miért éppen ide hozott minket ez az átkozott szerkezet – dörmögte maga elé Bauer kapitány, szakállát vakargatva.

Liz, aki a közelében ült, felnézett a tabletjéről. Arcán a koncentrációval vegyes fáradtság tükröződött.

– Nem hiszem, hogy véletlen lenne – mondta halkán. – Ez a bolygó... ideális az emberi élet számára. Túlságosan is.

Kurt felé fordult, tekintetük találkozott. A férfi bólintott, azonnal megértve, mire gondol a nő.

– Egyetértek – bólintott, majd a kis csoporthoz sétált, akik a feladatok elosztását tárgyalták. – Javaslom, vizsgáljuk meg alaposabban a hajó rendszereit. Lizzel megnézhetnénk újra az L-szintet, ahol a létfenntartó rendszerek vannak.

Bauer kapitány szúrós tekintete körbejárt a helyiségen, majd megállapodott Tamáson.

– Mi meg a hajtóművekkel, a H-szinttel foglalkozhatnánk. Talán kiderül, miért döntött úgy a masina, hogy elrángat minket a galaxis másik végébe – indítványozta a kapitány.

Roric tizedes, aki addig csendben állt a sarokban és a műszereit vizsgálta, most Kaelen felé fordult. Fiatal arca feszült volt, tekintete bizonytalanul cikázott a tudósok és a parancsnoka között.

– Ha megengedik, én a Panoptikonban maradnék – javasolta. – Talán találok módot a konzol újraindítására.

A parancsnok bólintott.

– Rendben, de két ember mindig maradjon önnel, tizedes – utasította, majd a többiek felé fordult. – Jelentsenek minden felfedezést azonnal! És ne próbáljanak meg semmit aktiválni engedély nélkül!

Az L-szint szokatlanul csendes volt, amikor Kurt és Liz kilépett a liftből a szint bejárati helyiségébe. A Nexus egyébként állandóan jelenlévő, tompa zümmögése, a hajtóművek távoli mormolása és a rendszerek halk zizegése – a hajó megszokott alaphangja – szinte teljesen eltűnt. Helyét komor némaság vette át, amit csak a saját lélegzetük és léptük zaja tört meg. A normál világítás helyett csupán a vészfények halvány, kékes derengése fogadta őket, elmosódott, táncoló árnyékokat vetve a hatalmas helyiség sima falaira.

– Emlékszel, amikor először jártunk itt? – kérdezte Liz halkán, attól tartva, hogy hangjával megtöri a tér törékeny egyensúlyát.

Kurt bólintott, tüzetesen ellenőrizve a most néma berendezéseket. A falak mentén futó átlátszó csövekben már nem áramlott a korábban látott kékes folyadék. A mennyezetről lelógó, egykor élénken vibráló szálak most élettelenül csüngtek alá, akár egy óceán mélyén alvó, egzotikus medúza karjai.

– Minden funkcióját kikapcsolta, minden megszűnt működni – jegyezte meg Kurt, miközben a központi konzol felé sétált. – Érzed? Kissé hűvösebb van, mint a folyosón.

Liz egyetértően bólintott.

– Igen, érzem a különbséget. A lakókörzetekben és a Panoptikonban tartja a 22 fokot, de itt, a nem használt területeken hagyja, hogy néhány fokkal alacsonyabb legyen.

Liz hirtelen megdermedt, és a terem túlsó vége felé mutatott, ahol a mennyezeten korábban nagy, kerek nyílásokat figyeltek meg.

– Nézd már! Kinyíltak!

Valóban, a plafonon lévő nyílások szélesre tárultak, és a bolygó élénk napfénye szűrődött be rajtuk keskeny, aranyszínű sugarakban. Kurt odasétált, felfelé bámulva. A nyílásokon keresztül a Genide tiszta, zöldeskék égboltja ragyogott, éles kontrasztban állva a hajó tompított, alvó atmoszférájával.

– Végre van funkciójuk – állapította meg, ahogy az egyik fénypázmában megcsillantak az apró porszemek. – A hajó most közvetlenül a bolygó légköréből pótolja a levegőt. Spórol a saját rendszereivel, feltölti azokat.

Liz közelebb lépett az egyik berendezéshez. Szakértő ujjai finoman végigsimították a műszerfalak enyhén hűvös, fémes felületét. A hajó korábbi látogatásukkor tapasztalt vibrálásnak és energiától duzzadó lökötésnek nyoma sem volt a konzolok alatt.

– Itt is látszik a minimális energiafogyasztás – állapította meg, tekintete követve a gépek, csövek és panelek összetett hálózatát. Kopogtatott egy mérőórán, amely alig láthatóan reagált az érintésre. – Csak a legszükségesebb funkciókat tartja fenn.

Kurt mellé lépett, a tabletjén futó adatokat figyelve.

– Ez itt a légkondicionáló központi egysége – magyarázta Liz, miközben egy hatalmas, kör alakú szerkezethez lépett, amely halványan vibráló kék fénnel pulzált. – Működik, de nézd csak: csak azokat a részeket szabályozza, ahol emberek vannak. A Társalgó, a lakószekció... minden más csak alaphőmérsékleten van tartva.

Kurt a terem másik oldalára sétált, ahol előző látogatásuk során a vízkezelő egységet fedezték fel. A kijelzők többsége sötét volt, csupán két apró kontrollpanel világított gyenge zöld fénnel, jelezve a rendszer minimális aktivitását.

– Gyere, nézd meg ezt! – szólította Lizt, hangjában a felfedezés izgalmával. Kurt odasietett, és együtt vizsgálták a falak mentén lefutó masszív csöveket. Az áttetsző betekintő ablakokon keresztül láthatták, hogy a csövekben lassan, de határozottan áramlik a kristálytiszta víz.

– Felújítja a vízkészletét – állapította meg Liz, és tekintete felragyogott a halvány vészfények tükrében. – Pontosan tudta, hol találja a megfelelő vízforrást, és azonnal rácsatlakozott a folyóra. Mintha előre programozták volna erre a konkrét helyszínre.

Kurt elgondolkodva bólintott, mialatt a tabletjén futó mérési eredményeket figyelte.

– Figyelemreméltó. A hajó nem csupán használja a környezetet; mélyrehatóan ismeri a Genide ökoszisztémáját. Nézd a szűrőket és a szabályozókat – mutatott a kijelzőre. – Ahogy pontosan a bolygó vízére és légkörére vannak kalibrálva. Láthatóan nem most találkozik vele először.

Liz felnézett a műszerekről, szemében a felismerés szikrája villant.

– Kurt, szerinted is a Nexus... hazaért?

A kérdés megválaszolatlanul lebegett közöttük a hűvös, félhomályos teremben, szinte kitöltve a csendet. Kurt lassan végighordozta tekintetét a létfenntartó rendszereken.

– Nem tudom – válaszolta végül, hangja halk és elgondolkodó volt. – De nézd, milyen precizitással csatlakozott a helyi rendszerekhez. Vagy kiváló a programozása, vagy ismeri ezt a bolygót... Vagy lehet, hogy már járt itt. Esetleg... itt készült?

Egy pillanatra csend ereszkedett közéjük.

– Nézzük meg a mélyebb szinteket is – javasolta Liz egy kissé felélénkülve. – Ha már itt vagyunk, feltérképezhetjük azokat is.

Kurt bólintott.

– Menjünk le először a laborok szintjére.

A lift ugyanolyan nesztelenül és zökkenőmentesen haladt, ahogy eddig. Liz belekapaszkodott a férfi izmos karjába amíg utaztak, mosolyogva nézett fel rá, mintha valami izgalmas, kétszemélyes kalandban vennének részt.

Az első szinten az archívumok ajtajához érve Kurt megpróbálta működésre bírni a beléptetőrendszert, sikertelenül. Ujjai hiába nyomták meg a hideg, sötét gombot, amit korábban még kék fénygyűrű derengett körül.

– Be van zárva – állapította meg, homlokát ráncolva.

Továbbhaladtak a kutatólaboratóriumok felé. Minden ajtónál megismételték ugyanazt a rutint: próbálták aktiválni, majd hallgatóztak. Mindenhol ugyanazzal a süket csenddel találkoztak. A kutatóállomások, analitikai berendezések, molekuláris vizsgálóeszközök – mind-mind álomba merültek a nehéz fémajtók mögött.

Kurt elgondolkodva meredt maga elé. Elméje képtelen volt nem a Föld automatikus vészhelyzeti protokolljaira gondolni, amikor a rendszerek csak a létfontosságú funkciókat tartják fenn.

– Mi van a második emelettel? – vetette fel hirtelen. – Ott van az orvosi szoba... a hidropóniás kert. Vajon azokat is lezárta a hajó?

Liz arca felderült, ugyanarra a következtetésre jutott ő is.

– A túléléshez szükséges területek – bólintott izgatottan. – Menjünk és nézzük meg! – húzta maga után a férfit a lift irányába.

Csak egy szintet tettek meg felfelé, a lakókörzetek szintjére. Az ajtók kinyíltak, és azonnal meghallották a különbséget. A csendben finom, ritmikus zümmögés hallatszott, a hajó ezen a szinten még mindig lélegzett. A lakóhelyiségekről és a Társalgóról tudtak – hiszen azokban gyűltek össze a nap folyamán, s fel sem merült bennük, hogy esetleg ezekből is kitiltotta volna őket a rendszer.

Az óvózóna ajtaja előtt álltak meg. Az orvosi és karantén helyiség ajtaja halványan derengett, és gombnyomásra készségesen feltárult előttük. Odabent az ágyak, diagnosztikai berendezések és az ismeretlen rendeltetésű orvosi eszközök mind-mind készenléti állapotban voltak. Az álomszerű, nyugodt fényben a műszerek és monitorok finom fényjátéka szinte kiegészítette a csendet.

– Minden, ami a túléléshez kell – suttopta. – Levegő, víz, étel, egészségügy, a közösségi élet terei és a személyes szférák... ezek mind működnek. De ami csak a tudást, a kutatást, az információt szolgálja...

– Azokat lezárta – fejezte be Kurt a mondatot. – Mint egy úrhajó, ami energiát spórol, és csak a legfontosabb rendszereit tartja üzemben.

Eközben a H-szinten Tamás és Bauer kapitány megdöbbenő látványra bukkantak. A lift ajtajai hangtalanul siklottak szét, feltárva a hajó hajtóműszintjét, amely most néma, áthatolhatatlan sötétségbe burkolózott. Csak a kézi fényszóróik éles, fehér sugarai hasítottak utat a nyomasztó homályban, groteszk árnyékokat táncoltatva a falakon. Lépteiket elnyelte a csend, a gépek zajának hiánya magába szívta lélegzetük finom hangját.

– Ez rosszabb, mint gondoltam – dörmögte Bauer, miközben szakállát vonta össze jellegzetes grimaszba. Az idős kapitány évtizedes tapasztalata ellenére is megborzongott a végtelen sötétség túoldalán rejtőző, megfoghatatlan erő érzésétől. – Ez nem egyszerű leállás. Ez... mint egy alvó ragadozó. És remélem, nem mi vagyunk a préda...

Tamás legyintett a baljós hasonlatra, és lassú, mértani pontossággal pásztázta végig fényszórójával a helyiséget. A korábban lenyűgöző vezérlőpultok és holografikus kijelzők most matt, fekete felületekként olvadtak bele a sötétségbe. A vaskos csövek és karok, amelyek korábban vibrálva vezettek az energiaforráshoz, most élettelenül meredtek a semmibe, mint egy kiszáradt fa ágai.

– A hajó minden nem létfontosságú energiaforrást kikapcsolt – jegyezte meg Tamás, nyugodt hangon, miközben óvatosan indult a következő terem felé, ahol korábban a kékes-fekete energiagömb pulzált. – Az ajtók és a liftek működnek ugyan, de ezt leszámítva csak a létfenntartó rendszerek kapnak táplálást.

Az ajtó körvonala legalább halványan derengett, így a gombot lámpa nélkül is megtalálták. Az energiaterem legalább nem vaksötét volt, hajnali derengés honolt a teremben. A gömb ott lebegett középen, de már nem a

korábban látott formájában. A kezdeti találkozásukkor tapasztalt élenken pulzáló, villámokkal szabdalts energiamező most alig észrevehetően pulzált, mint egy haldokló csillag utolsó sóhaja. A körülötte lévő gyűrűk most mozdulatlanul meredtek a térbe, a korábban érzékelt energiakisülések szinte teljesen megszűntek, csupán a gömb felszínén volt érzékelhető a füstszerű tértorzulás.

– Úgy néz ki, mint egy fekete nap – suttogta Tamás, közelebb lépve, szeme tágra nyílt a látványtól. Hangjában a pilóta szakmai kíváncsisága keveredett az ismeretlentől való természetes félelemmel. – Amely még mindig sötét napkitöréseket produkál...

Bauer körbejárta a gömböt. Vastag szemöldöke alól szakértő, gyanakvó tekintete minden apró részletet magába szívott. Tizenöt év az űrben megtanította, hogy semmi sem az, aminek látszik.

– Takarékos üzemmódba váltott – mutatott rá, miközben ősz szakálla kékesen derengett a gömb halvány visszfényében. – Lehetséges, hogy vár valamire.

Tamás előhúzta a tabletjét, és jegyzeteket készített, majd óvatosan közelebb lépett a központi energiaforráshoz. Egy kompakt mérőeszközt halászott elő a zsebéből. A gömb felé tartotta, gondosan ügyelve, hogy ne érintse meg a körülötte érzékelhető vékony energiamezőt.

– Ahogy sejtettem – lehelte, ahogy az eredmények felfutottak a kijelzőn. – Még ebben az alvó állapotában is több energiát sugároz, mint amit a legnagyobb földi reaktoraink valaha előállítottak... együttesen.

Bauer nem szólt, csak a fejét rázta. Tekintete a semmit fürkészte, ott, ahol korábban a vezérlőpanelek holografikus fénye táncolt. Valami nyugtalanította; nem csak a rejtély, hanem más is – egy finom diszsonancia a félhomályban.

Hirtelen megtorpant.

– Ott – sziszegte szinte hang nélkül, és a terem legtávolabbi sarkába mutatott. – Nézd!

Tamás ösztönösen követte a mutatott irányt. Fényszórója életre kelt, s mint egy napszínű vadállat, éhesen nyaldosta végig a sötétszürke falat, míg meg nem találta azt, amit kerestek. A falon egyetlen aprócska pont derengett halvány, kísérteties kék fénnel – az egyetlen működő kijelző a helyiségben. Tamás közelebb lépett, mint akit hipnotizáltak.

– Lássuk csak – suttogta, ahogy a kijelzőt vizsgálta. A fény egy ismeretlen szimbólumot mutatott, körülötte furcsa, szaggyalagok írásjelek derengtek. – Mit akarsz mondani? – Közelebb hajolt, szeme összeszűkül, agyában lassan formálódtak a Sam kutatásai során tanult nyelvi minták. – „Vészhelyzeti-mód... kikapcsolva. Célállomás: Genide. Új állapot: Pihenő mód. Feloldásra... vár.”

Bauer szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Megvakarta a füle tövét, mint aki azt nem hiszi, amit hallott.

– Pihenő mód? – ismételte meg, a szavak idegenül csengtek számára. – Tehát a hajó befejezte a feladatát. Elhozott minket ide, és most... pihenni tért.

Tamás a félhomályos termet pásztázta, tekintetével újabb jeleket keresve, de csak a sötétség maradt.

– De miért épp ide? – kérdezte halkán, hangja alig volt több suttogásnál. – És főleg... ki adta a parancsot? Ki ébresztette fel ezt a... ezt a valamit csak azért, hogy átszállítson háromszáz fényéven, aztán újra nyugovóra térjen, mint egy alvásidőt betartó gyermek?

A kérdés ott lebegett közöttük, szinte tapinthatóvá válva a sűrű levegőben. Tamás ujjai önkéntelenül is a nyakában lógó, apró marsi kő-medálra tévedtek – a vöröses árnyalatú, kopott

talizmánra, amit még a Mars-kolónián kapott szerencsehozóként, és ami azóta is elkíserte minden útján. A hüvelykujjával végigsimította a sima felületet, ahogy mindig tette, amikor a megérzéseit nyugtalanították. Bauer tekintete találkozott az övével a szürkületben, s mindketten tudták: itt már nem csak egy gép titkait kutatják, hanem valami sokkal mélyebb rejtélyt. Valamit, ami túlmutat önmagukon, a misszió, talán még az emberi történelmen is.

A hajó pedig hallgatott, akár egy évezredes titkokat őrző, hatalmas, alvó szfinx.

A Panoptikonban eközben Roric tizedes és két másik katona kísérletezett a halott rendszerek életre keltésével. Az egykor fénytel teli terem koromfekete falai most némán meredtek rájuk, miközben zseblámpáik fénye táncolt a közepén álló alabástromfehér konzolon és a talpuk alatt húzódó hasonló színű padlón. A kontraszt szinte bántó volt – akár egy óriási sakktábla, ahol a játszma már véget ért.

Roric ujjai sietve futottak végig a fehér konzol felszínén, mozdulatai precízek voltak, mint egy sebészé. Gallérján a fogaskerék embléma – a technikus szakképzettség jelvénye – halványan csillant meg, ahogy előrehajolt. Arca kipirult a koncentrációtól, homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, melyeket alkalmanként kézfejével próbált letörölni.

– Nem értem – mormolta, miközben egy kompakt, kézi szkennert húzott elő övtáskájából. A szerkezet halkan zümmögött, ahogy Roric a konzol pereme fölé tartotta. – Nulla aktivitás. Mintha soha nem is működött volna.

A szkennerek kijelzőjén futó adatok tükröződtek szemében, ahogy végignézte az eredményeket. A terem csöndje szinte nyomasztó volt, csak a készülék halk sípolása és lélegzetvételük törte meg.

– Próbáljunk más irányból közelíteni – vetette fel hirtelen, felnézve a műszerről. – Ha nem akar kommunikálni, legalább hallgatózzunk.

A fiatalabbik katona, egy szőke, frissen végzett kommunikációs szakértő, értetlenül pislogott.

– Mire gondolsz, tizedes?

Roric felegyenesedett, és a szkener beállításait kezdte módosítani. Mozdulatai pontosak voltak, akár egy jól olajozott gép fogaskerekei. Arcára lassan visszatért a professzionális koncentráció.

– A sugárzásra – válaszolta. – Minden működő rendszer bocsát ki valamit. Elektromágneses hullámokat, rádiójeleket, infravörös kisugárzást, ultrabolyát... akármit. Még alvó állapotban is.

A harmadik katona – egy veterán, aki eddig a fekete falakat vizsgálta – közelebb lépett. A szkeptikus érdeklődés megkeményítette markáns vonásait, ahogy figyelte Roric tevékenységét.

– Azt mondd, beszél, csak nem halljuk?

Roric elmosolyodott, miközben az eszköz kijelzőjén pásztázta végig a különböző tartományokat – a rádiósávoktól az infravörösön át a gamma-spektrumig.

– Valami jelez – lehelte egy pillanattal később, szeme elkerekedett a meglepetéstől. – Itt van, egy ultra-alacsony frekvencián... alig észlelhető, de... – ujjá megállt a kijelző egy pontján – itt pulzál valamiféle jel.

A háttérben a fekete falak némán meredtek rájuk, akár a kozmosz mélysége. Kontrasztként a fehér padló szinte világított alattuk, csak saját fényét sugározva. A középen álló fehér konzol, mint egy oltár, csak fokozta a szent és profán terek közötti átmenet érzetét.

Roric letérdelt, közelebb hajolva a padlóhoz. A szkennert most közvetlenül a felület fölé tartotta, egyre közelebb és közelebb.

– A jelek... a padlóból jönnek – jelentette be, hangja elcsuklott. – Az egész Panoptikon... mint egy hatalmas antenna. Vagy egy vevő.

A fiatal kommunikációs szakértő keze a fegyverére siklott, reflexből, reagálva a láthatatlan impulzusok fenyegetésére.

– De mit vesz? És kitől? Vagy kinek sugároz? Hív valakit?

Roric újra a konzolra pillantott, most már más szemmel nézve rá. Nem egy halott szerkezetet látott, hanem valamit, ami talán csak vár és figyel.

– Nem tudom – válaszolta őszintén. – De látom, hogy itt van, bár fogalmam sincs, merre tovább.

Roric ujjai a vállára rögzített kommunikátorra siklottak. Kaelen parancsnoknak jelentenie kell, amit találtak... bár maga sem volt biztos benne, hogy pontosan mit is fedezett fel.

A Panoptikon padlója halványan tükrözte alakjukat, mintha egy befagyott tó jegén állnának. Az alacsony frekvenciás jel továbbra is pulzált, szinte észrevehetetlenül – mint egy szívdobbanás a csöndben.

XVIII.

A Nexus belsejében az idő relatív fogalommá vált. A mesterséges nappalok és éjszakák váltakozása automatikusan átállt a kinti, idegen égitest ritmusára, figyelmen kívül hagyva az eddig beállításokat. A bolygó valamivel gyorsabban forgott, mint a Föld – talán kisebb tömege miatt. A Genide átmérője a Földének mintegy nyolcvan százaléka, és egy napja 21,4 óráig tart.

Az új ritmushoz való alkalmazkodás nemcsak az időérzékelést zavarta meg, hanem lassan átformálta a mindennapi hangulatot is.

A landolást követő nap reggelén a Társalgóban sűrűbbé vált a légkör. A tegnapi felfedezés mámorát gyorsan felváltotta a csapdába esés fojtogató érzése és a fogyatkozó készletek miatti nyugtalanság. A második emeleti lakrészeket elfoglaló katonai személyzet jelenléte is érezhetően növelte a feszültséget a kutatócsapatban. Kaelen, Bauer és William az egyik asztalnál helyezkedtek el, előttük egy tablet vetítette ki a leltár lehangoló adatait.

– Az élelmiszer-koncentrátumok legfeljebb még tíz napra elegendőek, ha szigorúan adagoljuk – jelentette ki William komoran, miközben a tablet adatait görgette. – És ez csak a mi tízfős kutatócsapatunkra vonatkozik. Magukkal, katonákkal nem kalkuláltunk az eredeti tervezésnél – húzta el a száját és felpillantott Kaelenre. – Az önök ellátmányának nagy része pedig... sajnos a szállítóhajójukon maradt az Európán.

Kaelen parancsnok sebhelyes arcán végigsimított, miközben bólintott.

William elgondolkodva dörzsölte meg állát, majd előrehajolt.

– A hidropóniás kertet üzembe lehetne helyezni – vetette fel –, de hetekbe telne, mire termést hozna, és nincs garancia rá, hogy a mi földi magjaink egyáltalán kompatibilisek-e a helyi vízzel vagy a rendszerrel.

Bauer kapitány cserzett tenyerével az asztalra csapott. Tekintete megkeményedett, szűrős szemei villámokat szórtak.

– Akkor nincs mese! Ki kell mennünk, és élelmet kell szereznünk. Odakint csak úgy nyüzsög az élet, csupán le kell vadászni valamit.

Samantha, aki a szomszédos asztalnál Elizával társalgott, meghallotta a kapitány szavait, felpillantott. Arcán aggodalom tükröződött, zöld szemei kérdően csillantak.

– Vadászni? – kérdezte tétován. – Kapitány, ez egy teljesen ismeretlen ökoszisztéma. Fogalmunk sincs, milyen hatással lenne rá, ha elkezdenénk pusztítani az élővilágát. És... etikailag is megkérdőjelezhető. Alig érkeztünk meg, és máris mézszárlásba kezdünk?

– Kisasszony – fordult felé Bauer, hangja a megszokottnál is érdekesen csengett –, az etika luxus, amikor korog a gyomor. Odakint vannak növényevők, láttuk őket. Egyet elejtünk, azzal napokra megoldódik a gondunk, és az ökoszisztéma sem omlik össze egyetlen állattól. Vagy talán akad jobb ötlete?

Samantha lehajtotta fejét. Tudta, hogy a kapitánynak igaza van gyakorlati szempontból, mégis viszolyogtató volt számára a gondolat. William együttérzően pillantott a lányra, majd tekintetét Kaelenre emelte.

– A kapitánynak igaza van. Jelenleg ez a leggyorsabb megoldás. De elővigyázatosnak kell lennünk.

– Egyetértek – biccentett Kaelen. – Vadászcsapatot kell szerveznünk. – A jelenlevőket figyelte, majd tekintete

megállapodott az egyik katonán. – Thorne tizedes! Maga vezeti a csapatot. A Skandináv Vadonvédelmi Területen szerzett tapasztalata most jól jön.

Egy szikár, határozott arcvonású katona lépett elő a háttérből.

– Igenis, parancsnok. A korábbi bevetéseken valóban a vadászcsapat vezetője voltam. Rendelkezem minden szükséges ismerettel a sikeres művelethez.

– Kiváló – nyugtázta Kaelen. – Bauer kapitány? Csatlakozna?

– Ki nem hagynám – dörmögte Bauer, miközben szakállát simogatta. – Több vadat terítettem le életemben, mint ahány égitestet látott maga összesen, parancsnok.

– Szükségünk van még két emberre, nehogy baj legyen – Kaelen kijelentése inkább kérdésként hangzott.

– Jelentkezem, uram! – Marcus őrnagy azonnal előlépett. Arcán nyoma sem volt érzelemnek, tekintete hidegen csillogott.

– Ha megengedi, én is mennék – csatlakozott Rodriguez közlegény, eltökéltséggel a hangjában. – Mesterlövész voltam tengerészgyalogságnál, pontos vagyok nagy távolságból is.

– Rendben – bólintott Kaelen. – Thorne, Bauer, Hoffmann, Rodriguez. Maguk négyen alkotják a csapatot. Fél óra múlva indulás. Hozzanak vissza valamit ebédre!

A Nexus hatalmas, kör alakú bejárata hangtalanul siklott félre, kitarva a Genide buja, smaragdszínben pompázó völgyét. A levegőt most is átította az a különös, édeskés, mégis frissítő illat, amely szinte simogatta az orrüregeket. A négy férfi kilépett a hajó viszonylagos biztonságából az idegen világba. Thorne vezette a sort, energiapuskáját vállára vetve,

tekintete élesen pásztázta a környezetet. Mögötte Bauer lépdelt, kezében egy régi, de megbízható nagy kaliberű vadászpuskával – ezt személyes felszerelésként hozta magával. Rodriguez és Marcus zárták a sor, gyakorlottan pásztázva a környező terepet, minden irányba figyelve, energiafegyverüket lövésre készen tartva.

– Az erdősáv felé vegyük az irányt – javasolta Thorne fojtott hangon. – Ott nagyobb az esély, hogy rejtőzködő állatokra bukkanunk. Maradjunk a szélárnyékos oldalon, és mozogjunk tempósan, de zajtalanul.

– Még sosem láttam ehhez foghatót – suttogta Rodriguez, miközben egy fás szárú, de alacsony növénynél lemaradt egy pillanatra. – Ezek a növények annyira élőnek tűnnek... mármint jobban, mint a földiek.

– Tartsd nyitva a szemed, közlegény – figyelmeztette Thorne. – Nem tudjuk, mi minden rejtőzik itt.

Bauer kapitány megtorpant, és a földre hajolt. Tapasztalt ujjával egy friss nyomot követett a puha talajon.

– Ezek valószínűleg növényevők voltak – mormogta Bauer, miközben a furcsa lenyomatokat vizsgálta. – Egy kisebb csoportnyi állat. Nemrég jártak erre. – Szemében megcsillant a régi vadász tekintete. – Kövessük őket.

A nyomok egy sűrűbb erdőréssz felé vezettek. A fák itt magasabbra nyújtóztak, lombkoronájuk szinte teljesen elzárta az égboltot, örökös, zöldes félhomályt teremtve. A levegő párásabbá vált, telítve az erjedő avar és az ismeretlen virágok bódító illatával. Halk, surrogó neszek szűrődtek a sűrűből.

Végül egy tágasabb tisztás szélére érkeztek, amelyet alacsonyabb, páfrányszerű növények szőnyege borított. És ott voltak. Tucatnyi különös, négy lábú lény legelészett békésen. Az ötven-hatvan centiméter magas, hosszúkás testű állatok

halványzöld bőre szinte egybeolvadt környezetükkel. Karomszerű mellső végtagjaikkal időnként megkaparták a talajt, vélhetően táplálék után kutatva. Amikor észlelték a közeledő embereket, felemelték hosszúkás fejüket, és nagy, éjfekete szemekkel kíváncsian figyelték őket. Félelmet nem mutattak.

– Így egyszerűbb lesz – lehelte Thorne. – Ezek a kis növényevők még nem ismerik fel az embert veszélyforrásként. Válasszunk ki egyet a csorda széléről, amelyik elkülönült a többitől.

Egy fiatalabb példány kissé távolabb legelészett a csordától. Thorne lassan vállához emelte a fegyvert, célzott, majd egy pillanatnyi koncentráció után meghúzta a ravaszt. Az energiakisülés halk szisszenéssel hagyta el a csövet, a kiválasztott állat pedig szinte azonnal, hang nélkül omlott össze.

A csorda többi tagja felkapta fejét, mégsem menekültek el azonnal. Néhány másodpercig csak bámulták elesett társukat és a mozdulatlan embereket, majd lassan, komótosan visszatértek a legeléshez, mintha mi sem történt volna.

– Különös reakció – jegyezte meg Rodriguez halkán. – Nem ismernék a veszély fogalmát? Vagy a halálét?

– Szerintem csak azért, mert nem kötöttek minket a társuk halálához. No meg a lövésnek nem volt szinte semmi hangja – vont a vállát Bauer, és megindult az elejtett állat felé. Thorne követte, egy nagy késsel a kezében. – Gyorsan végezzünk, mielőtt a vérszag más ragadozókat vonzana ide.

Az emberek közeledő mozgására a csorda szökellő mozdulatokkal eltűnt az erdő belső régióiban.

Eközben Bauer és Thorne az állat fölé hajoltak – csak annyira készítették elő, hogy könnyebb legyen visszaszállítani a Nexusba –, Rodriguez és Marcus a környezetet fürkészték,

egymásnak háttal állva, fegyverüket továbbra is készenlétben tartva. A levegő elnehezült a friss vér és a növények édeskés illatának keverékétől.

Hirtelen Marcus teste megfeszült.

– Valami mozog a bozótban! – sziszegte, fegyverét a jelzett irányba emelve.

A következő pillanatban a sűrű aljnövényzetből egy vaskos, barna árnyék robbant elő hihetetlen sebességgel. A masszív, dühödt ragadozó nem a zsákmány felé vetette magát, hanem egyenesen az emberekre rontott – mintha bosszút akarna állni az elrabolt préda miatt. Hatalmas állkapcsában éles agyarak villantak.

Thorne, aki a legközelebb állt, ösztönösen felegyenesedett – végzetes hiba volt. A ragadozó egyetlen villámgyors mozdulattal a karjába mart, agyarái mélyen az izomzatba vájtak. A férfi fájdalmasan felkiáltott és hátrazuhan, karjából vér spriccelt a zöldellő mohaszőnyegre.

– Tűz! – ordította Bauer, és azonnal meghúzta puskája ravaszát. Kurt fedezékbe vetette magát egy vaskosabb fatörzs mögé, míg Marcus sorozatot eresztett energiafegyveréből. A lövések célt tévesztettek a fürge préda mozgása miatt, amely most a földön fekvő Thorne fölé tornyosult.

Bauer újabb lövése végre eltalálta a ragadozó oldalát, amely fájdalmasan felvisított, és egy pillanatra megtorpant. Ez elég időt adott Marcusnak, hogy pontosabb célzással újabb sorozatot adjon le. Az energianyalábok a bestia fejét találták el. A ragadozó megingott, majd élettelenül zuhan a talajra, alig fél méterre Thorne-tól.

A csend hirtelen és fülsiketítően borult a tisztásra. Csak Thorne fájdalmas nyögései és a férfiak ziháló lélegzetvétele törte meg.

– Thorne! Jól vagy?! – rohant oda Bauer, térdre ereszkedve a sebesült mellett.

A katona karja szörnyű látványt nyújtott. A harapás mélyen szántotta fel a szöveteket, izmok és inak bukkantak elő a cafatokban lógó bőr alól, és a vérzés nem akart csillapodni.

– A fenébe... artériás vérzés – morogta Bauer, miközben gyorsan letépett egy darabot saját ingéből, és rögtönzött szorítókötést próbált alkalmazni. A vér vészjóslóan spriccelt a nyitott sebből, elárasztva a mohaszőnyeget.

– Nyomást a sebre! – utasította Marcus, miközben a kommunikátorát aktiválta. – Nexus, itt Hoffmann! Sürgős egészségügyi vészhelyzet, azonnali támogatásra van szükségünk! – kiáltotta és röviden beszámolt a részletekről.

Közben Rodriguez letérdelt Thorne mellé, majd gyorsan lecsatolta övét.

– Használjuk ezt szorítónak – mondta nyugodt, határozott hangon. – Tanfolyamokon tanultunk ilyet. – Az övet Thorne felkarja köré tekerte, nem messze a sebtől, és megfeszítette, mire a vérzés kissé csillapodni kezdett.

Az öv és a nyomókötés megtette hatását – a vérzés lassult, de még mindig aggodalomra adott okot. Thorne fájdalmasan lihegett, fogait összeszorítva próbálta elviselni a kint.

– Tarts ki, tizedes – szorította meg a sebesült vállát Marcus. – Mindjárt visszaérünk a bázisra, ott majd kapsz valamit a fájdalomra.

A három férfi gyorsan rögtönzött hordágyat készített a vadászfelszerelésből, hátizsákokból és ágakból, majd óvatosan ráhelyezték a sápadt, nyögdecslő Thorne-t.

– Gyorsan kell haladnunk, de óvatosan – figyelmeztette őket Bauer. – A túl sok rázkódás újraindíthatja a sebet. Marcus,

te mész elöl, és biztosítod az utat. Rodriguez, segíts nekem vinni a hordágyat. Siessünk!

A visszaút a Nexushoz kíneservesen hosszúnak tűnt. Minden pillanattal Thorne állapota romlott, bőre egyre sápadtabbá, légzése felszínessé és szaggatottá vált. Háromszor kellett megállniuk, hogy újra megigazítsák a szorítókötést és ellenőrizzék a vérzést. Mire végre megpillantották a Nexus sötét kupoláját, Thorne már félrebeszélte a láztól, és a teste hideg verejtékben úszott.

A Nexus bejáratánál Kaelen parancsnok várta őket aggódó tekintettel.

Amikor Marcus riasztotta a hajót, a hír sokkolóan hatott a jelenlévőkre.

– Orvos? – Kaelen parancsnok arca megkeményedett. – Nincs orvosunk. Dr. Aris a Hyperionon halt meg a többiekkel.

Dermedt csend ereszkedett a teremre. Thorne állapota súlyos volt, és orvosi segítség nélkül...

Ekkor William, aki eddig némán figyelte és hallgatta a rádióforgalmazást, előrelépett. Arca halvány volt, de tekintete eltökéltséget sugárzott.

– Én... el tudom látni – mondta halkán, mégis tisztán.

Minden szempár rászegeződött. Kaelen hitetlenkedve mérte végig.

– Maga? De hiszen maga... AISEC!

– Elvégeztem az orvosi egyetemet – válaszolta William, hangja immár határozottabban csengett. – Sosem praktizáltam, de a tudás a birtokomban van. És jelenleg én vagyok az egyetlen esélye.

Kaelen tétovázott. Egy AI szakértőre bízni egy súlyos sérülés ellátását? A bizalmatlanság és a bajtársa iránt érzett aggodalom viaskodott benne, de nem maradt más választása.

– Rendben, Farewell – biccentett végül. – Maga koordinál. Isabelle, biotechnológusként segítsen neki! Fairchild, maga is menjen, bármire szükség lehet! Peterson, Jones, hozzák a sürgősségi csomagot! Mozgás! Az egyik lenti raktárban tudják megműteni, készítsék elő a terepet, mire megérkeznek.

A kis mentőcsapat azonnal útnak indult. William szívverése a torkában dobogott. Évek óta nem gondolt orvosi tanulmányaira, de most a régi ismeretek, a begyakorolt mozdulatok emléke fokozatosan visszaszivárgott tudatába. Tudta, mi a teendő. Csak az volt a kérdés, képes lesz-e rá ennyi idő után.

A sebesült Thorne-t sikerült visszaszállítani a Nexusba, ahol a már felkészült orvosi csapat várta. Az érkezéskor William azonnal átvette az irányítást, higgadtan és határozottan osztotta az utasításokat. Az egyes hangár egyik elkülönített részét már átalakították sürgősségi műtőhelyiséggé: egy stabilabb asztalt vittek át, amit sterilizáltak, a hordozható fényforrásokat körben elhelyezték, majd előkészítették a műszereket és a gyógyszereket.

– Óvatosan! – utasította a hordágyat cipelő katonákat. – Helyezzétek ide az asztalra. Isabelle, kezd el a vérnyomás és a pulzus ellenőrzését! Sam, fertőtlenítőt és kesztyűt!

Thorne nyöszörgött a fájdalomtól, arca hamuszürkévé vált a vérvesztéségtől. William az asztalhoz lépett. Egy pillanatra megállt, mély lélegzetet vett, majd tekintete élessé, koncentrálttá vált. A tétovázás eltűnt belőle, helyét átvette a hűvös szakmaiság. Most a Jégemberre volt szükség.

– Isabelle, fertőtlenítés és érzéstelenítés – utasította a nőt. – Sam, tartsd a fejét, és beszélj hozzá, nyugtasd meg! Peterson, Jones, világítsatok!

A csapat olajozottan kezdett működni. Isabelle beadta a helyi érzéstelenítőt, majd bionikus karjának precíz mozdulataival megtisztította a sebet. Sam halkán beszélt Thorne-hoz, bátorító szavakat suttogott a félig eszméletlen férfinak. William felhúzta a steril kesztyűt, és a sebfeltárási eszközök után nyúlt.

A következő majdnem félóra feszült csendben telt, csak a műszerek halk pittyegése és William tömör utasításai töltötték be a légteret. Keze biztosan mozgott, bár látszott rajta a szokatlan feladat okozta koncentráció. Megkereste a sérült eret, elszorította a vérzést, majd aprólékos munkával összevarrta a sérült szöveteket. Isabelle eközben folyamatosan monitorozta Thorne életjeleit, szükség esetén azonnal beavatkozva.

Végül, egy örökkévalóság után, William hátralépett.

– Készen vagyunk – mondta halkán, homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. – Stabilizáltuk. A vérzés elállt, a sebet elláttuk. Most már csak pihennie kell, és reménykedni, hogy nem kap el valami helyi fertőzést. Folyamatos megfigyelés és antibiotikumkúra szükséges.

Megkönnyebbült sóhaj futott végig a jelenlévőkön. Kaelen parancsnok, aki végig csendben figyelte a történéseket, közelebb lépett Williamhez.

– Remek munkát végeztek, Farewell – mondta elismerő hangon. – Köszönöm. Megmentette az emberem életét.

William csupán biccentett, túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy szavakba öntse gondolatait. Leereszkedett az egyik közeli székre, és kezét figyelte, amely még mindig enyhén reszketett.

Később, amikor Thorne már stabil állapotban pihent az egyik elkülönített lakrészben Isabelle felügyelete mellett, Sam odament Williamhez, aki most a Társalgó egyik sarkában üldögélt, egy pohár vizet szorongatva.

– Minden rendben? – kérdezte Sam halkán.

William felpillantott, arcán a fáradtság és a lezajlott események súlya tükröződött.

– Azt hiszem – felelte csendesen. – Csak... régen csináltam ilyesmit.

– Hihetetlen voltál. Igazi profi. Miért nem említetted korábban, hogy orvosi végzettséged van?

William elmosolyodott, bár mosolya kényszeredettnek tűnt.

– Mert nem vagyok orvos. Egyetlen napot sem praktizáltam soha.

– De elvégezted az egyetemet... Miért nem?

William hosszú, mély lélegzetet vett, tekintete a távolba révedt. Halkan, szinte csak magának kezdett beszélni. Több generációs orvoscsaládban nőtt fel – apja, egy nemzetközi diplomataorvos, elvárta, hogy fia is kövesse a hagyományt. William kiválóan teljesített, de az orvosi egyetem utolsó évében egy kísérleti AI-rendszer súlyos hibája mindent megváltoztatott. Egy fiatal lány majdnem meghalt egy allergiás reakció miatt: bár az adatok jelezték a problémát, az AI hibásan értelmezte őket, és nem adott időben riasztást. William feltárta a hibát, és ráébredt, hogy jobban foglalkoztatja a technológia veszélyeinek feltárása, mint maga a gyógyítás. Amikor ezt közölte apjával, mély törés keletkezett köztük. Bár megszerezte az orvosi diplomát, sosem praktizált – helyette az AI biztonságának szentelte az életét.

– ...azt mondta, elárulom a családi örökséget – fejezte be halkán. – Én pedig azt feleltem, hogy egy új korszakban újfajta „gyógyításra” van szükség. Nem egyéneket menteni, hanem az egész rendszert megvédeni önmagától. Azóta... azóta igyekszem bizonyítani, hogy igazam volt. Talán magamnak is.

Sam csendben hallgatta végig. Amikor William elhallgatott, gyengéden megérintette a férfi karját.

– Szerintem ma bebizonyítottad – mondta lágyan. – Nem csupán azt, hogy kiváló orvos lehettél volna, hanem azt is, hogy a döntésed helyes volt. Az a tudás, amit az AI biztonságról szereztél... lehet, hogy itt, ebben a helyzetben még fontosabb lesz, mint a sebészeti ismereteid. És... az édesapád. Talán nem értette meg akkor, de büszke lenne rád, ha látná, amit ma tettél. Hiszen végül mégiscsak életet mentettél.

William felnézett Samre, és a szemében valami megenyhült. Talán a lány szavai, talán a sikeres beavatkozás megkönnyebbülése, de a szokásos távolságtartása egy pillanatra szertefoszlott.

– Köszönöm, Samantha – mondta halkán, hangjában őszinte hála csendült.

Ott ültek a nyugodt fénybe burkolózó, idegen társalgóban, több száz fényévnnyire otthonuktól, egy megmentett élet és egy feltárt múlt súlya alatt. A Nexus továbbra is némán őrizte titkait körülöttük. Az első vér kionttatott a Genide bolygón, de egy élet megmenekült, s talán egy újfajta bizalom és megértés is született két ember között, akiknek sorsa egyre inkább összefonódni látszott.

XIX.

A Genide napja már magasan járt az égen, bársonyos fényével simogatva a völgyet, amikor William és Samantha elhagyták a Nexus árnyékát. Lépteik nyomán fehér és smaragd árnyalatok játszottak a puha talajon, mintha maga a föld is válaszolna minden érintésükre. A hajótól távolodva a táj egyre változatosabbá vált – előttük új, még fel nem fedezett növényi formációk bontakoztak ki, melyek formái és színei földönkívüli látványt alkottak.

A nő egy pillanatra megállt, lehunyta a szemét, hagyta, hogy a többi érzékszerve vegye át az irányítást. A bőrén érezte a gyengéd szellő simogatását, orrát megtöltötte a környezet különleges aromája – földönkívüli, mégis megmagyarázhatatlanul kellemes.

– Nem tudom megszokni ezt a helyet – suttogta, miközben ujjával megérintett egy mellettük magasodó, félgömb alakú bokrot. Kék és ibolya pöttyök tarkították, mint csillagok az éjszakai égbolton. A növény az érintésre összerezett, finoman összehúzódott, és halkán, szinte hallhatatlanul sóhajtott egyet. – Olyan, mintha nem is egy másik bolygón lennénk, hanem...

– ...Valami álomban? – fejezte be Will, tekintete végigsiklott a dombokon és a távolban kanyargó folyó türkiz szalagján. – Néha erős déjà vu érzésem van, mintha már jártam volna itt.

A völgy egy új területe felé indultak, amely szintén a folyóhoz vezetett, de most a felső folyásához tartottak. Az ösvény mellett különös, kagylószerű képződmények emelkedtek ki a talajból – félig növényi, félig ásványi formációk, amelyek belső felülete halványan pulzált, mint valami óriási szív. A talajból előbukkanó organikus

képződmények bordázata finoman ragyogott a napfényben, halvány, szinte észrevehetetlen derengést árasztva.

– Gondolkodtál már valaha azon, hogy milyen illata van a galaxisnak? – kérdezte váratlanul Sam, felnézve a férfira. Zöld szemei szinte világítottak az aranyló fényben.

– Hogyan? – Will hangjában őszinte meglepetség csengett, arcán az a ritka, zavarodott kifejezés, amit csak akkor lehetett látni, amikor valamit nem tudott azonnal kategorizálni.

– Itt állandóan érzek valamit a levegőben, amit nem tudok azonosítani – magyarázta, kezét a magasba emelve, mint aki a szellőt akarja megfogni, ujjai a láthatatlan aromák után kutattak. – Nem földi, de ismerős, ódon emlékek illatát hordozza.

Will elgondolkodott, mélyen beszívta a levegőt. A xenon és az aromás vegyületek keveréke, amelyet Alejandro és Isabelle elemzett, valóban különleges volt – tudomány és költészet határán lebegő élmény.

– Nekem olyan, mint... – kereste a megfelelő szavakat, nyelve hegyén táncolt valami elfeledett emlék illata. – Mint amikor gyerekkoromban nagymamám padlásán találtam egy régi könyvet. Poros volt, de az ódon lapok között volt valami megmagyarázhatatlan frissesség.

Sam elmosolyodott, szemei felragyogtak, mint a csillagok a Genide éjszakai egén.

– Igen! Pontosan! Ősrégi és mégis friss egyszerre – kiáltotta és újra megtöltötte tüdejét az illatos levegővel.

Továbbindultak, egy darabig szótlánul sétáltak egymás mellett. A csend nem volt kényelmetlen – a völgy nyüzsgő csendje töltötte ki: a növények suttogása, a távolból hallható folyó beszédes csobogása, madárszerű teremtmények távoli kiáltásai. Will ösztönösen megigazította oldalán az

energiapisztolyt, amelyet Kaelen utasítására mostantól mindig maguknál kellett hordaniuk – még ha csak kábítórá is volt állítva.

Egy kanyar után a nő hirtelen megtorpant. Tekintete az egyik közeli sziklaformációra szegeződött, ahol a reggeli napfényben valami megcsillant.

– Will, nézd – suttogta, finoman megérintve a férfi karját. – Ott... az a lény.

William a mutatott irányba fordult. A sziklán, teljes mozdulatlanságban egy ismerős alak pihent – az a kételtű teremtmény, amely tegnap megmentette őket a ragadozótól. A napfényben teste most teljesen a szárazföldi formáját mutatta: a vízben ezüstösen csillogó pikkelyek helyét barna, rövid szőrzet vette át, a környező sziklás terephez alkalmazkodva. Csak a hatalmas, zafírkék szemek maradtak ugyanolyanok – átható tekintettel figyelték az embereket.

– Ez... tényleg ugyanaz a lény – suttogta Will, hangjában a tudományos áhítat keveredett az óvatossággal. – Azért csak óvatosan, nem ismerjük a természetüket.

A teremtmény, reagált ez említésére, pislogott és finoman megbillentette fejét. Kopoltyúi már nem dolgoztak olyan intenzíven, mint a víz közelében, de még mindig láthatóan pulzáltak a nyakánál, miközben mellkasa is ritmikusan emelkedett és süllyedt. Hosszú, izmos farka kényelmesen az egyik szikla köré tekeredett, erre támaszkodva kissé hátradőlve figyelte őket.

– Követ minket – jegyezte meg Sam, arcán egyszerre látszott csodálat és gyanakvás.

– Kíváncsi egy jószág, az biztos – mondta Will, tekintete találkozott a lény pillantásával. Egy pillanatig csak nézték egymást – két intelligens faj találkozása egy idegen világban.

A kétéltű lény hirtelen négy lábára ereszkedett és tett néhány lépést a sziklán, majd megállt és újra felágaskodott. Tekintete egy pillanatra sem szakadt el az emberektől. Teste ugyanolyan méltóságteljesen mozgott a szárazföldön, mint a vízben, minden mozdulata céltudatos és kifinomult volt.

– Olyan, mint egy éber kutya – suttogta Sam, arcán halvány mosollyal. – Figyel minket, de távolságot tart.

– Talán biztonságban akar tudni minket – felelte Will. – Vagy egyszerűen csak meg akar érteni.

A lény még egy pillanatig figyelte őket, majd könnyed mozdulattal visszaereszkedett a sziklára. Will intett Samnek, hogy folytassák útjukat, de érezte, hogy a teremtmény szeme továbbra is követi őket.

Hamarosan egy ismeretlen, vöröses árnyalatú kőzetekből álló peremhez értek, ahonnan csodálatos kilátás nyílt az eddig még nem látott folyószakaszra. A gravitáció alig érzékelhető különbsége itt, a magasabb ponton még inkább érződött – lépteik könnyedebbé váltak, mintha függőágyban lebegnének. William ösztönösen nyújtotta kezét Sam felé, aki elfogadta, bár mindketten tudták, nincs szüksége segítségre. Ujjaik egy pillanattal tovább fonódtak össze a kellesénél, a két tenyér között valami megmagyarázhatatlan kellemességi érzés futott át.

Ahogy visszapillantottak az útra, amelyen jöttek, ismét megpillantották a kétéltű lényt. Nyugodtan, szinte zajtalanul haladt utánuk, de mindig megtartva a távolságot. A hosszú, izmos teste kiválóan alkalmazkodott a terephez – ahol sziklák voltak, teste barnásabb árnyalatúvá vált, ahol növényzet borította a talajt, ott szőrzete zöldes árnyalatokat vett fel.

– Nem akar elveszíteni bennünket – jegyezte meg Will, hangjában csodálattal. – De nem tolakszik.

Kísérőjük árnyékában lassan leértek a folyóhoz. A kristályvíz mélyén új életformákat fedeztek fel – vibrálóan színes, korallokra emlékeztető teremtmények, amelyek a víz áramlása szerint hajladoztak. Valami ősi, néma zene biztosította a hangulatot, amelynek ritmusára gyöngéden táncoltak. A vízfelszín ezüstös tükörként verte vissza a reggeli égbolt azúrkék színét, helyenként megtörve a felszínen úszó, áttetszően finom, virágszirom alakú növények által.

– Nézd csak! – mutatott a folyó közepére Sam, ahol egy nagy, kék organizmus emelkedett lüktetően a felszínre, majd lassan elmerült újra, a vízen gyűrűző hullámokat hagyva maga után. – Ez egészen más, mint amit eddig láttunk.

Will követte tekintetével a jelenséget, arcvonásai ellazultak, ami ritkán fordult elő a STORM falain belül. Itt, távol a protokolloktól és elvárások súlyától, egészen másik embernek érezte magát.

– Sokszor elgondolkodom rajta, miért nincs itt fejlettebb intelligencia – töprengett hangosan, miközben felmászott a part menti sziklák egyikére, s leült a kőperemre, lábát lazán lógatva a magasban. A tó felett áttetsző, lebegő lények szálltak, mint egyfajta idegen madarak, nem repülve, inkább lebegve a légtérben. – Vagy ha van, miért nem találkoztunk még vele?

Sam elhelyezkedett mellette, tekintete a horizontot figyelte, ahol különös, még fel nem fedezett formák rajzolódtak ki a távolban, amelyek ősi hieroglifákként íródtak a tájba.

– Néha az az érzésem, hogy az egész bolygó egyetlen hatalmas, összefüggő organizmus – válaszolta halkan, hangjában az a lágy, francia-kanadai akcentus, amely csak akkor volt észrevehető, amikor elgondolkodott. – Talán az intelligencia itt másképp nyilvánul meg, mint ahogy mi elképzeljük.

Egy apró mozgás vonta magára a figyelmüket – a kétéltű lény most közelebb merészkedett, alig húsz méterre tőlük találva egy megfigyelőpontot. Izmos teste kényelmesen elhelyezkedett egy lapos sziklán, nagy, kék szemei figyelmesen tekintettek az emberek felé. Farka végével finoman ütögette a követ, szinte, mint egy figyelő macska vagy kutya.

– Vagy talán ő a fejlett intelligencia – mutatott Will a lény felé. – Végül is, megmentett minket.

– És most követ, figyel, tanul – tette hozzá Sam, kezével egy könnyed, nem fenyegető mozdulatot téve a lény felé.

A teremtmény reagált a mozdulatra – farka mozgása egy pillanatra megállt, majd újraindult, szeme egy árnyalatnyival élénkebben csillogott a napfényben.

Will lehajolt, felvett egy sima, lapos kődarabot és elgondolkodva forgatta ujjai között, a kő felszíne szinte selymes volt, ahogy a bőréhez ért. Hirtelen mozdulattal ívben a vízbe hajította. A kő megpattant a víz tükrén, mielőtt elmerült – egy, kettő, három, négy pattanás, mindegyik tökéletes ívet leírva a csillogó felszínen.

Az ismeretlen vízi élőlények a fodrozódó vízfelszín alatt kíváncsian gyűltek a hullámok köré, színes rajként mozogva tanulmányozták a jelenséget. A kétéltű lény a parton hirtelen felkapta a fejét, tekintete élesen követte a kő útját, nyakán a kopolyúk gyorsabban pulzáltak. Egy pillanatra felemelkedett, mozdulatai alapján a vízbe készült ugrani, de inkább visszaereszkedett, és furcsán várakozó tekintettel nézett Willre.

– Nézd, érdekl, amit csinálsz – suttogta Sam, tekintetével a lény és Will között ingázva. – Valószínűleg még sosem látott kacsázást.

– Vajon reakciója inkább tudatos érdeklődés vagy ösztönös viselkedés? – töprengett a férfi, szakmai kíváncsisága felülkerekedett. Újabb követ vett fel, majd a lény felé fordulva, lassú, demonstratív mozdulattal a vízbe dobta. A kő ezúttal is pattant, bár csak kétszer.

A kétéltű lény most közvetlenül a víz szélére sétált, fejét oldalra billentette, majd a parton talált egy lapos követ. Meglepő módon, mancsaival ügyesen felvette, és az emberi dobást utánozva elhajította. A kő, mint egy puszkagolyó csapódott a vízbe, mintegy tíz méter távolságba.

– Úristen – suttogta Sam döbbenten, szeme elkerekedett. – Utánoz téged!

A lény visszapillantott rájuk, fejét oldalra fordította, teljesen elégedett volt önmagával. Majd újabb követ keresett, és ismét eldobta – a második próbálkozás már sokkal hatékonyabb volt, a kavics a vízfelszínre karcolva kacsázott egy pillanatig. Ezek után a szokásos hangot hallatva beleugrott a vízbe és vidáman úszkált mellettük, tovább követve őket.

– Minél tovább vagyok itt, annál több kérdésem van – jegyezte meg Will, miközben a folyót követve tovább sétáltak. A biztonság kedvéért inkább ő ment belül, nehogy valami baj történjen.

– Szerinted meddig követ minket Csobbanó? – kérdezte Sam, a lányt figyelve.

– Csobbanó? – nevetett Will. – Aranyos név. Szerintem amíg a folyó közelében vagyunk, addig ragaszkodni fog hozzánk. Nézd, hallgat a nevére!

Sam egy kicsit előresietett, a lény pedig a nőt kezdte követni: ahogy felgyorsított, ő is gyorsabb tempóban úszott, ha pedig lelassított, a vízből való kiugrásokkal szórakoztatta.

Will egy lépéssel mögöttük gyalogolt, de tekintete nem a körülötte levő természeti csodára, hanem a nőre szegeződött. Láta, ahogy Sam arcán végigfut a felfedezés öröme, a tiszta, elfogulatlan kíváncsiság, amely minden nagy tudós sajátja – ez az, amit a Kaelen-féle emberek sosem értettek meg. A laborban szigorú, logikus gondolkodású professzor itt, ezen az idegen világon olyan volt, mint egy szabad lélek, akinek minden sejte vibrált az élet és a felfedezés örömétől.

Will most az állatot figyelte, amely minden félelem nélkül egy emberrel próbált kommunikálni. Tekintete lassan elkalandozott róluk a völgyre, a kristálytiszta vízre, az érintetlen tájra, amely talán millió évek óta zavartalanul fejlődhetett. A kontraszt szinte fájdalmas volt – ez az eszményi, harmonikus világ és mindaz, amit ők, emberek képviseltek.

– Új világ, de ugyanaz az ember – szólalt meg hirtelen, a gondolat olyan természetesen tört fel belőle, mint a forrás a föld mélyéből.

Sam lassan felpillantott rá, szemei kérdően fürkészték az arcát, a zöld íriszekben arany pöttyök táncoltak a különös fényben.

– Mire gondolsz?

Will tekintete elsötétült, miközben a szavakat formálta. Hangjában nem a STORM elemző hűvössége, hanem egy mélyebb, őszintébb érzélem csengett, amely talán mindig is ott rejtőzött a Jégember felszín alatt.

– Bárhová megyünk, bármit fedezünk fel, magunkkal hurcoljuk mindazt, ami elől menekülünk – mutatott körbe a tiszta, érintetlen tájon, amely vibrált az élettől és a természetes harmóniától. – Ez a bolygó különleges. Az élet itt harmóniában fejlődött. És mi mit tennénk vele, ha

ideköltöznénk? Bányákat nyitnánk, erdőket irtanánk, városokat építenénk, majd háborúznánk értük.

Rövid szünetet tartott, hangja halkabbá vált, tekintete a távolba révedt, a múltat és a jövőt egyszerre bírálva.

– Ha többen lennénk itt, szétmarcangolnánk ezt a völgyet is, mint mindent, amit érintünk. Mert nem a környezet a probléma, Samantha. Mi vagyunk – mindig is mi voltunk.

– De talán... egy új világban más emberekké válhatunk – felelte Sam, hangjában csekély meggyőződéssel. – Talán ez a lehetőség. Újrakezdeni. Újraértelmezni, kik vagyunk.

Csendben, saját gondolataikba temetkezve követték a lényt egy bazaltszerű képződményhez, ahol masszív, sötét árnyalatú tömbök nyújtózkodtak ki a talajból, akár egy ősi rom maradványai terültek el a parttól nem messze. Egy lapos, széles monolitot választottak pihenőül. Ahogy rátelepedtek, a fekete felület kellemesen sugározta vissza ez egyre erősödő napsütés melegét. Felhúzott térdekkel helyezkedtek el a természetes oltáron, arcukat az aranyló fény felé fordítva, miközben a táj csendesen körülölelte őket. Csak a természet halk neszezése jutott el a tudatukig, no meg Csobbanó csoszogása.

A kételtű lény ösztönösen megérezte a beszélgetés komolyságát, felemelkedett, és lassan közelebb húzódott hozzájuk. Közvetlenül alattuk telepedett le, a szikla lábánál, mancsait maga elé helyezve, miközben tekintete egyikről a másikra vándorolt.

Sam elgondolkodva lecsúszott a szikláról és hátát nekitámasztva közvetlenül a lény mellé telepedett. Csobbanó érdeklődve figyelte a nő mozdulatait, kék szemei követték minden rezdülését. Orrát felemelte, óvatosan szaglászni kezdett – a lény érzékszervei sokkal kifinomultabbak lehettek az emberi orrnál. Amikor úgy tűnt, megjegyezte Sam illatát,

fejét mancsaira hajtva becsukta szemeit, mint egy bizalmat szavazó háziállat.

Sam lassan, tapogatózó mozdulattal nyúlt felé. Ujjai finoman érintették a finom szőrzetet, amely a napfényben szinte selyemként csillogott. Csobbanó egy pillanatra megrebbent, szemei felnyíltak – zafírkék tekintetében intelligencia és kíváncsiság tükröződött. Nem húzódott el az érintéstől, inkább halkan szuszogva Sam kezéhez dörgölözött, gyengéden, mint egy régi, kedves ismerőshöz.

A kapcsolódás csendes pillanatát éles elektronikus hang hasította ketté – kommunikátoraik egyidejűleg szólaltak meg, idegenül vibráló hangjuk disszonáns módon törte meg a természet nyugalmát. Csobbanó ijedten ugrott hátra, kopolyú felgyorsult ritmusban pulzáltak nyaka oldalán. Néhány méterrel távolabb megállt, feszülten figyelve, majd érzékelve, hogy nincs valódi veszély, óvatosan visszacammogott.

– Marcus – sóhajtott Sam, miután ellenőrizte készülékét. Arcán átfutó csalódottsága olyan volt, mint amikor felhő takarja el a napot. – Ideje visszatérnünk.

Will a kétéltű lény felé fordult, tekintetével próbálta átadni, amit szavakkal nehéz lett volna.

– Azt hiszem, búcsúznunk kell tőle – mondta halkan, miközben leguggolt a teremtménnyel egy szemmagasságba. – Nem jöhet velünk vissza.

– Csobbanó – szólította meg a lényt Sam, hangja lágyabb volt, mint általában. – Neked itt a helyed, a folyóban, a völgyben. De még visszatérünk.

Csobbanó óvatosan közelebb lépett, fejével gyengéden megbökte Sam kezét, aki finoman a lény fejére tette tenyerét és megvakargatta a finom bundát.

– Köszönjük a segítséget tegnap. És hogy ma megmutattad nekünk ezt a helyet.

William bólintott, tekintete még egyszer végigsiklott a tájon, majd visszatért a nőhöz. Szemeiben a kötelesség és a vágy közötti harc tükröződött.

– Indulnunk kellene – mondta, de nem mozdult, mintha láthatatlan erő tartaná vissza.

Sam sem mozdult. Egy hosszú pillanatig csak álltak, egymás szemébe nézve, a zöld világ közepén, három lépésnyi távolságra egymástól. A kétéltű lény csak bámult rájuk, szemében szinte emberi érdeklődéssel.

– Igen – felelte végül Sam zavartan, és tett egy apró lépést Will felé. – De visszajövünk.

– Vissza – bólintott Will. Kezét finoman Sam karjára tette, majd lassan elindultak vissza a Nexus irányába.

Csobbanó egy darabig követte őket, majd megállt, amikor elkanyarodtak a folyótól. Két hátsó lábára emelkedett, tekintete hosszan követte az emberek alakját, mintegy memorizálta őket. Mielőtt végleg eltűntek, a teremtmény halkán, dallamos hangot hallatott – ugyanolyan kristálytisza, üvegszerű zengést, mint amit a folyóban hallottak. Aztán hirtelen megfordult, és elindult a völgy belseje felé, miközben a barna szőrzet látványosan ezüstössé változott, ahogy a víz felé közeledett.

A levelek között átszivárgó fény pöttyöket rajzolt az arcukra, miközben sétáltak, lépteik alatt csilingeltek a fehér harangszerű virágok. A hajó fekete fémteste egyre nagyobbak tűnt, ahogy közeledtek, árnyéka szinte elnyelte a természet színeit és hangjait.

– Gondolod, hogy ismét látjuk majd? – kérdezte Sam, tekintete még egyszer visszafordult a völgy és a folyó irányába, a lényt keresve.

– Szinte biztos vagyok benne – felelte Will, s a hangjában nem volt kétség. – Azt hiszem, egyfajta kapcsolat alakult ki köztünk. Főleg téged kedvelt meg. Mondjuk azt nem nehéz...

Csend ereszkedett rájuk, és mindketten úgy tettek, mintha az utolsó mondat el sem hangzott volna.

Visszaértek a hajóhoz, amely nyitott ajtóval fogadta őket. Mielőtt beléptek volna, mindketten még egy pillantást vetettek a völgyre – a rejtélyes, csodálatos világra, ahol egy másik bolygón, talán egy új kezdet lehetőségét találták meg. Nem csak a bolygóét, hanem valamiét, ami személyesebb, mélyebb, és csak kettejükre tartozott.

XX.

A Panoptikon falait fehér fény vonta be, ideges, éles árnyékokat vetve a sima felületekre. A terem közepén, a vészjósló ragyogásban, Roric tizedes kimerülten görnyedt a néma konzol fölé. Ujjai idegesen táncoltak a tableten, miközben különböző vezeték nélküli szkennelő programokat indított el. A kijelzőn színes grafikonok villantak fel, ahogy a rendszer megpróbálta feltérképezni a konzol belső felépítését. A közelben heverő speciális adapterek és kapcsolódási modulok arról árulkodtak, hogy már többféle megközelítéssel is próbálkozott. Mellette két katona állt mozdulatlanul, fegyverüket lazán tartva, tekintetük üresen meredt a semmibe. Odakint, a völgyben a Genide déli napsugarai csendesen melegítették a zöld tájat, mit sem sejtve a feszültségről, amely a Nexus belsejében vibrált.

– Semmi eredmény, parancsnok – jelentette Roric rekedten, hangja elveszett a helyiség csendjében, de a rádió továbbította Kaelen parancsnoknak, aki a hajó egy másik részén tartózkodott. – A rendszer nem reagál. Próbáltam a standard diagnosztikai eljárásokat, sőt, még a fejlettebb módszereket is, de semmi. Olyan, mintha... egy darab fával szeretnék kommunikálni, uram.

– Használja az EMC-hackert! Próbálja elkapni azt az alacsony frekvenciás jelet, minden elektronikának van gyenge pontja – türelmetlenkedett Kaelen, hangjában egyre nőtt a feszültség. – Az európai laboratóriumokban kifejlesztett eszközről beszélek; a fekete dobozban találja. Keressen rést a pajzson, tizedes!

Roric elővette az említett készüléket, és az elektromágneses hullámok elemzéséhez kezdett. Homlokát ráncolta, ahogy a kijelzőt tanulmányozta.

– Próbálom, uram, de... ez a technológia más. Nem csak fejlettebb a miénknél, hanem... egészen más elven működik. Nincs megszokott elektromágneses minta. A normál behatolási módszerek hatástalanok. Ez a konzol... néma maradt.

A Panoptikon másik végében, a Társalgóból érkező tudósok kis csoportja halk beszélgetésbe merült. A helyiség egyik sarkában gyűltek össze, távol Marcus őrnagytól, aki a bejárat közelében állt, katonás nyugalommal. Kaelen parancsnok sürgősen idehívta az összes szakértőt, hogy a konzollal kapcsolatos problémát megoldják.

A sarkokban elhelyezett tompított fények különös árnyakat vetettek Alejandro arcára, miközben feszülten figyelte Roric tizedes erőfeszítéseit. A kvantumfizikus ujjai idegesen doboltak kabátja anyagán, lélegzete szabálytalaná vált, ahogy a konzol körüli katonai tevékenység fokozódott.

– Valami baj van? – kérdezte Isabelle halkán, hangja alig volt több suttogásnál. A terem akusztikája elnyelte a szavakat, így azok nem jutottak el a katonáig.

Alejandro állkapcsa megfeszült, tekintete nem szakadt el a katonai tevékenységtől.

– Ez nem vezethet semmi jóra – mormogta, ajkai alig mozdultak. – Rosszabb, mint hittem. Ezek a katonák nem értik, mivel van dolguk.

– Látom, hogy ez jobban felkavar, mint a többieket – Isabelle karja halkán kattant, ahogy közelebb hajolt. – Ez több, mint szakmai aggodalom, igaz?

Alejandro végre elfordította tekintetét a konzoltól, és egyenesen Isabelle szemébe nézett. Arcán olyan kifejezés jelent meg, amit a nő még sosem látott nála – valami mély fájdalom, ami túlmutatott a jelenlegi helyzeten.

– Emlékszel, honnan származom? – kérdezte halkan Alejandro, hangja mélyebb tónusban szólalt meg. A Panoptikon légkörszabályozó rendszerének halk zümmögése elfedte szavait a többiek előtt.

Isabelle meglepődött a hirtelen személyes fordulaton.

– Bogotából, ha jól emlékszem – válaszolta óvatosan.

Alejandro bólintott, keze önkéntelenül ökölbe szorult.

– A nagyapám... – kezdte, majd megköszörülte a torkát. – Ő egy briliáns biofizikus volt. Egyetemi professzor. De titokban katonai projekteken is dolgozott.

A távolban Roric hangosabban jelentett a parancsnoknak a rádión keresztül. A tudósok figyelme oda irányult, de Isabelle továbbra is Alejandrót figyelte.

– Mi történt? – kérdezte aggódó hangon, látva Alejandro elsötétülő arcát.

– A hatvanas években, még a STORM előtti időkben... – Alejandro tekintete a távolba révedt, egy másik korba tekintve. – A katonai junta megbízta egy biológiai hatóanyag fejlesztésével. Valami, ami elméletben javíthatta volna a katonák teljesítményét. És a nagyapám... ő csak azt mondta újra és újra: „A parancs, az parancs. A tudomány érdekében.”

Isabelle arcán a megértés árnyai suhantak át, szemei elkerekedtek.

A konzolnál Roric hangosan szitkozódott, miközben egy újabb eredménytelen kísérletet tett a rendszer feltörésére. Ez az apró zaj egy pillanatra kizökkentette Alejandrót emlékei közül, de folytatta:

– Az egyik labor-teszt során az anyag kiszabadult. Huszonkét ember halt meg – hangja elcsuklott. – Köztük a szüleim. A nagyapám... ő túlélte.

A szavak úgy hasítottak át a levegőn, mint az apró üvegszilánkok. Isabelle keze Alejandro vállára helyezte, és egy pillanattal ott nyugodott – a gesztus egyszerű, de jelentőségteljes volt.

– A bíróságon nagyapám azt mondta: „Csak parancsot teljesítettem. A tudományért tettem mindent.” – Alejandro szája keserű mosolyra húzódott. – Azóta minden alkalommal, amikor ezt a kifogást hallom katonáktól... érzem, ahogy valami megmozdul bennem. Valamit, amit nem tudok kontrollálni.

A konzolnál fokozódott a feszültség, ahogy a katonák újabb eszközöket vettek elő.

– Ezért gyűlölöm ezt a „csak parancsot teljesítettem” szót – mondta, hangja most már feszültebb volt. – Főleg, amikor olyasmit tesznek, ami ilyen veszélyes és ismeretlen.

Isabelle bólintott, teljes mértékben megértette a férfit.

– Ezért reagáltál hát így – mondta halkán. – De ez nem ugyanaz a helyzet, Alejandro.

Alejandro ajka megrándult.

– Nem? Nézz körül! Egy ismeretlen, potenciálisan veszélyes technológiát próbálnak feltörni. Fogalmuk sincs, mibe nyúlnak bele. Ugyanaz a vakmerőség, ugyanaz a „parancs, az parancs” mentalitás. – Elhallgatott, majd halkabban hozzátette: – És ugyanaz a felelőtlenség.

Isabelle épp válaszolni készült, amikor Kaelen parancsnok hangja harsan fel a kommunikátorból, megtörve a pillanat intimitását. A két tudós visszatért a jelenbe.

– Teljesen néma a rendszer – suttogta Sam feléjük, követve Roric minden egyes mozdulatát. Az arcán a harag egyfajta árnyalata is megjelent, különösen, amikor Marcus felé

pillantott. – Nem értem, miért erőltetik. Ez egy nagyon érzékeny rendszer.

– Attól tartok, előbb-utóbb agresszívebb megközelítéssel fognak próbálkozni – bólintott Alejandro, homloka sűrű ráncba szaladt. – Ez a rendszer nem szoftveres jelszavakra vagy protokollokra épül. Sokkal.. különlegesebb. A Panoptikon konzolja valószínűleg a hajó vezérlésének része. Ha azt próbálják feltörni, az olyan, mintha egy élő lény agyát piszkálnák. Nem véletlen, hogy Kaelen idehívott mindenkit – nézett körbe. – Csak együtt találhatunk megoldást, mielőtt valami visszafordíthatatlan történik.

– És mi történik, ha továbbra is erőltetik? – kérdezte Eliza, hangja remegett. – Vagy ha Kaelen nem hallgat ránk?

– Nem tudom – válaszolta Sam. – De valószínűleg semmi jó. Az legalább biztosan tudom, hogy ez a hajó nem pusztítani akar. Viszont védekezik, ha kell.

Marcus őrnagy, aki hallotta a beszélgetést, de nem avatkozott bele, most beleszólt a rádióba:

– Parancsnok, a tizedes nem jut semmire. Javaslom, állítsuk le a próbálkozásokat.

– Nincs más lehetőség, Hoffmann! – jött a válasz Kaelen hangján. – Addig próbálkozik, amíg nem talál valami megoldást! Az a konzol a kulcs a kijáráshoz! Nem fogok itt megrohadni!

William közelebb lépett Marcushoz.

– Marcus, fejezzétek ezt be. Ez a hajó nem egy hagyományos rendszer. Rosszul reagál az erőltetésre. Csak rontani fogtok a helyzeten, ahogy már előzőleg is!

Marcus tekintete hideg volt, amint Williamre nézett.

– Maga csak végezze a saját munkáját, Farewell. A parancs egyértelmű. Az a konzol működésképpessé kell váljon. Bármilyen áron!

Roric tizedes, a parancs és a valóság közötti feszültségben őrlődve, tovább próbálkozott a szoftveres behatolással. Ujjai kimerülten csúsztak a tableten, arca izzadtnak tűnt a konzol köré felállított lámpákból sugárzó sárgás fényben.

Ekkor Kaelen parancsnok belépett a Panoptikonba, arca megkeményedett, tekintete a konzolra szegeződött. Elégedetlenül bólintott Roric tehetetlenségére.

– Elég legyen, tizedes – mondta, hangja mély és veszélyes tónust ütött meg. – Látom, hogy a szoftveres megoldás nem működik. Akkor másképp kell hozzáférnünk.

Roric felnézett, szemében a megkönnyebbülés halvány szikrája villant.

– Parancsnok? Befejezzük a próbálkozásokat?

Kaelen elmosolyodott, de mosolya nem volt kedves.

– Nem, tizedes. Változtatunk a módszeren. Ha nem tudunk szoftveresen bejutni... – tekintete Marcusra, majd a többi katonára tévedt – ...akkor hozzáférünk fizikailag.

A teremben döbrent csend lett. A katonák lélegzete elakadt. Sam szája elé kapta a kezét, szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Parancsnok! – kiáltotta William, egy lépést téve előre. – Ezt nem teheti! Az a konzol a hajó központi rendszere! A fizikai beavatkozás... visszafordíthatatlan károkat okozhat!

– A hajó már lezárta a hozzáférést, Farewell! – vágott vissza Kaelen. – Mi mást veszíthetünk? Ha nem tudunk hozzáférni, itt rohadunk meg ezen az átkozott bolygón! Vagy megvárjuk, amíg a STORM küld még egy kompot, ami majd a mi

maradványaink mellett landol? Nem tudok várni félmillió évet, mire ideérnek!

– De... de tönkre fogják tenni! – könyörgött Sam, hangja remegett. – Ez a technológia... felfoghatatlan! Nem értik?

– Akkor majd megértjük, ha hozzáférünk a belső működéshez! – Kaelen intett két katonának. – Peterson! Jones! Hozzák elő a vágó- és feszítőszerszámokat!

A két katona azonnal engedelmeskedett. A tudósok kétségbeesetten néztek egymásra. Marcus arca is megváltozott, egy pillanatra kétely jelent meg rajta. Kaelen parancsnok eltökéltsége viszont rendíthetetlen volt.

Percekkel később a két katona visszatért, kezükben fém szerszámosládák. Kaelen intett Roricnak.

– Tizedes, maga mutatja, hol a leglogikusabb megtörni. A legkevesebb károkozással – nézett mogorván a tudósokra.

Roric vonakodva, sápadtan bólintott, és közelebb lépett a konzolhoz, mint aki a saját halálos ítéletét készül elmondani.

– Itt... itt talán egy illesztés van – motyogta, rámutatva egy vékony vonalra az oszlop tetején, a tenyérlenyomat-jelzés alatt, amely inkább egy díszítő vágat lehetett. – De nem tudom, mi van alatta.

– Nem baj – Kaelen arca kérlelhetetlen mosolyra húzódott. – Azt majd kiderítjük... Peterson! Kezdjék! Bontsák fel a burkolatot! Óvatosan!

Peterson közlegény egy precíziós lézeres vágóval lépett elő. A szerszám halk zümmögéssel kelt életre a kezében. Mindenki hátrébb lépett. A tudósok lélegzete a terem túlsó végében elakadt. A Panoptikon csendje harsányan tiltakozott az erőszak ellen.

Peterson a vágót a konzol tejfehér felületéhez közelítette. Egy másodpercnyi feszült csend után a lézer halk sístergéssel

belemart az anyagba. A Panoptikon falai lágyan, de egyértelműen megremegtek. A vágás helyén apró, kékes szikrák pattantak fel, és ismeretlen, égett szag kezdett gomolyogni a levegőben.

A Nexus, amely addig néma és mozdulatlan őrként várakozott a Genide felszínén, most először szinte feljajdult a fájdalomtól. Mintha az agyát érte volna a támadás, a Panoptikon falai körül finom, vibráló hullámok futottak végig – a hajó teste ösztönösen védekezett a sérülés ellen. A vágás zaja diszsonánsan törte meg a terem addigi csendjét, jelezve, hogy az emberi beavatkozás egy új, veszélyesebb fázisba lépett.

– Hát nem hallják? – kiáltotta Will, érezhető félelemmel és aggodalommal hangjában. – Ez fáj neki! – Előrébb lépett, de Kaelen intésére a katonák azonnal útját állták.

Sam elsápadt, szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Parancsnok! Állítsák le! – kiáltotta. – Véglegesen károsíthatják! Nem tudják, mit csinálnak!

A parancsnok azonban süket volt a figyelmeztetésekre. Szeme a műveletet követte, arcán vigyor jelent meg, ahogy a konzol láthatóan megadta magát – az első bemetszések már megtörténtek.

– Folytassa, Peterson! Keményebben!

A katona a parancsra energikusabban kezdte tolni a lézervágót, amely vörös fénytől és kékes szikráktól övezve mart bele a burkolatba. A remegés erősödött, a terem vibrálni kezdett, mint egy megsebzett óriás.

Hirtelen egy mély, rezonáló hang töltötte be a Panoptikont. Nem hang volt ez a szó klasszikus értelmében, inkább egy vibráció, egy mélyen a hajótestből jövő morajlás, amely a levegőn és a talajon keresztül is átáradt. A Nexus szíve riadtan

megdobbant, de most nem életteli lüktetéssel, hanem fájdalmas, dörgő ütemmel.

És akkor a kupola fényei... egyszerűen kialudtak.

Nem fokozatosan halványultak el, nem pislákoltak, mint egy haldokló gyertya – egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt koromfekete, mindent elnyelő sötétség zuhant rájuk. A teremben tartózkodók torkából egyszerre szakadt fel a meglepetés hangja. A Panoptikon, amely percekkel korábban még ragyogott, most olyan tökéletes feketeségbe borult, amelyet ember ritkán tapasztalhat. Ez a sötétség nemcsak a fényt, hanem magát a reményt is elnyelte.

Peterson közlegény a talajra eresztette a vágót, amely tompán koppant, de a hang furcsán élettelennek, távolinak tűnt; a sötétség a gattett hangjait is jótékonyan elnyelte.

– A rohadt életbe! – hallatszott Roric fojtott, pánikkal teli hangja valahonnan a konzol közeléből, miközben az egyik állólámpa elvágódott és hangos csörömpöléssel darabokra tört a burkolata.

Kaelen parancsnok morgott egyet, láthatóan igyekezett visszanyerni az irányítást.

– Mi a franc történt?! – kiáltotta, hangja rekedten, szokatlanul magasan csengett. A biztonsági képzés, a háborús tapasztalatok mind semmivé foszlottak ebben a mesterséges éjszakában.

Fegyverek koccantak, cipők koppantak a padlón, ahogy a katonák vakon próbáltak tájékozódni. Valaki nekiment egy másiknak, újabb káromkodások hangzottak fel.

– A zseblámpákat! – parancsolta Marcus, a hangjában kendőzetlen feszültséggel. – Aktiválják a zseblámpákat, azonnal!

Kattanások sora hallatszott, ahogy a katonák engedelmeskedtek, de a sötétség maradt. Semmilyen fény nem gyúlt – sem a zseblámpáké, sem az egyenruhákba épített vészjelzőké.

– Nem működik semmi – motyogta az egyik katona, hangjában egyre növekvő félelemmel.

– A hajó... teljesen leállt – suttogta Alejandro, a fal felé hátrálva, hogy legalább egyetlen biztos pontja legyen.

– Nem leállt – javította ki Sam. Hangja halk volt, de élesen metszett a sötétségbe, mint egy jéghideg penge. – Lezárt. Teljesen. Érezte a sérülést, amit okoztak... és reagált rá.

A levegő megváltozott körülöttük; nem csak képletesen, hanem fizikailag is. A légnyomás finoman, alig észrevehetően módosult, a falak anyaga megfeszült, a hajó minden egyes molekulája egyszerre húzódott össze.

– Valami... valami történik a levegővel – Isabelle műszerek nélkül is meg tudta állapítani ezt, ugyanis keze is használhatatlanul lógott az elektromosság teljes hiányában.

A Panoptikon szélén, a bejáratnál Jones közlegény állt. A sötétségben támpontot keresve, a fal mentén tapogatózott előre, az ajtó irányába.

– Megnézem a kijáratot – jelentette, hangja visszhangzott a teremben.

A többiek hallották, ahogy cipője végigcsoszog a padlón, majd hirtelen megtorpan. Néhány másodpercnyi csend, majd az ökle hangosan csattant a felületen.

– Az ajtó... – kezdte, majd újabb, erőteljesebb ütés hallatszott. – Az ajtó teljesen bezárult! Nincs illesztés, nincs vezérlőpanel, semmi! Úgy tűnik... – ujjai végigfutottak a felületen – ...mintha egyetlen fémtömbbé olvadt volna!

Ezt követően a hajó egész testében valamiféle halk, de határozott átalakulás kezdődött. A folyosók felől távoli, fémesen csengő hangok hallatszottak, minden ajtó és átjáró egyszerre zárult be. A belső liftek – ha még működtek egyáltalán – leálltak, az indítópanelek élettelen, fekete üveglapokká váltak. A hajó hermetikusan lezárta magát a külvilágtól, és ami még rémisztőbb volt, a benne lévő embereket is elszigetelte egymástól.

A sötétben álltak a Panoptikonban. Tíz tudós és tizenkét katona, a legrosszabb rémálmukba zárva. Teljes sötétség, teljes csend, teljes elszigeteltség. A Nexus, amely eddig egy csodálatos felfedezésnek tűnt, halálos csapdává vált.

– Mi lesz most? – kérdezte az egyik katona, hangja alig volt több suttogásnál.

– Csend legyen! – csattant fel Kaelen, de parancsának ereje megfogyatkozott a vak sötétségben. – Mindenki maradjon a helyén! Ne mozogjanak, amíg nem értjük, mi történik!

De a pánik már elkezdte felütni a fejét. Valaki hisztérikusan felnevetett a terem sarkában. Egy másik hang könyörgőre fogta:

– Engedjenek ki minket innen!

– Meg fogunk fulladni! Hamarosan elfogy a levegőnk! – kiáltotta Peterson, tenyerét a mellkasára szorítva, zihálva.

– Nyugalom! – Isabelle hangja váratlanul határozottan csengett a fal mellől. – Hallgassanak rám! Mindenki nyugodjon meg és próbálják irányítani a légzésüket! A pánik csak ront a helyzeten.

A sötétben Isabelle halkán számolni kezdett, majd határozottan megszólalt:

– Ez a terem körülbelül húsz méter átmérőjű, tíz méter magas. Huszonketten vagyunk... a levegő egy ideig biztosan kitart. Számításaim szerint legalább két napunk van, mielőtt az oxigénszint veszélyesen lecsökkenne.

– Honnan tudja? – kérdezte Marcus gyanakodva a sötétből.

– Az ember naponta nagyjából ötszáz liter oxigént használ el – válaszolta Isabelle tényszerűen. – Ekkora térben... – rövid szünetet tartott – ...napokig kitart a levegő. De tennünk kell valamit. Ha nem találunk kiutat egy napon belül, jönnek a szén-dioxid-mérgezés első jelei: szédülés, fejfájás, zavartság. Másfél napon belül pedig már életveszélyes lehet a helyzet.

– Szóval két napunk van megdögleni – mordult fel Peterson. – Remek...

– Inkább lassuljunk le – javasolta Eliza. – Minden mozgás növeli az oxigénfelhasználást.

– Egyetértek – bólintott láthatatlanul Alejandro. – Ráadásul szükségünk van erőre és tiszta fejre. Ha kiabálunk és pánikba esünk, csak felgyorsítjuk a folyamatot.

William hangja kiszámított nyugalommal szűrődött át a sötétségben.

– A legnagyobb problémánk egyelőre nem is az oxigén. Nincs áram. Nincs kommunikáció. És nincs lehetőségünk tájékozódni ebben a teljes sötétségben.

– Azt hiszem... – kezdte Sam, hangja remegett, de szavai megfontoltak voltak – ...bármilyen kiutat csak akkor találhatunk, ha először megértjük, miért zárt be minket a hajó.

A csend, ami kijelentését követte, súlyosabb volt minden sötétségnél. A jelenlévők lélegzetvétele fokozatosan normalizálódott, ahogy a kezdeti pánik lassan átalakult valamiféle feszült várakozássá. A Panoptikon konzolja, a

felnyitására tett próbálkozás és következményei most csendes vádként lebegtek közöttük a sötétben.

És akkor, a teljes sötétség és csend közepén, valami megváltozott. Nem volt hang, nem volt fény. Csupán egy érzés. A levegő vibrálni kezdett a térben. Atomjaiból lassan, megfoghatatlan kontúrokkal egy új entitás sűrűsödött a terem közepén.

A sötétségben Sam nyakában lógó kis kereszt váratlanul meleg, halvány fényben izzott fel. Ahogy a ragyogás fokozódott, tenyerével ösztönösen eltakarta, a kereszt azonban tovább világított, akár egy apró szentjánosbogár az ujjai között. Will a homályban tapogatózva nyújtotta ki kezét, míg végül ujjai rátaláltak a lány szabad kezére és óvatosan megszorították.

Egy pillanatra a homály megnyílt előttük. A Panoptikon közepén, a konzol mellett, a sötétség egy pontja különös változáson ment keresztül. Először elmélyült, egy olyan feketeséggé válva, amely még a környező sötétséget is elnyelte. Aztán a pont peremén – fokozatosan erősödve – halvány, kékes derengés jelent meg. Ez nem a hagyományos fény volt – inkább a téridő szövete hasadt egy darabon fel, és ezen a valamin keresztül szivárgott egy másik dimenzió földöntúli ragyogása. A derengés lassan terjedt szét, elegendő fényt adva ahhoz, hogy a teremben lévő arcokat megvilágítsa. Arcuk a kísérteties kék fényben sápadtnak és rémültnek tűnt. A levegő megtelt statikus elektromossággal, és minden jelenlévő bőrén apró bizsergést érzett, egy láthatatlan energia összpontosult a terem közepén.

Az egyre erősödő kékes ragyogásból fokozatosan formálódott meg egy alak, majd átlépett a kapun. Először csak légies körvonal rajzolódott ki: finom, áttetsző, akár egy

vízfelszín alatti tükröződés. Majd anyagot öltött, nem fizikai testként, hanem az energia és egy gondolat kivetüléseként.

Egy vörös hajú nő karcsú sziluettje bontakozott ki teljes valójában előttük. Világoskék, szinte fehéren ragyogó, testhez simuló ruhát viselt, amely körül légies, áttetsző kelme lebegett, mintha víz alatt vagy súlytalanságban mozogna. Derekán vékony, aranyszínű öv fénylett, spirális mintázattal. Hosszú, hullámos vörösésarany haja szabadon lebegett körülötte, dacolva a gravitációval. Arca fiatal volt, tökéletes és hibátlan – halványan emlékeztetett Samanthára, de vonásai finomabbak, szinte éteriek voltak.

Lebegve haladt a konzol felé, lába alig érintette a padlót. Testét kékesfehér, pulzáló fény vette körül, amely elég erős volt ahhoz, hogy bevilágítsa az egész termet. Ahol elhaladt, ott a levegő töményebbé vált. Folyamatosan apró csillámok táncoltak körülötte, akár parányi csillagok egy személyes univerzumban.

Az első reakció az ősi, ösztönös félelem volt – a katonák megdermedtek, mint az éjszakai fényszóró előtt álló vadak. Peterson hátratántorodott, egyensúlyát veszítve nekiesett a falnak. Két másik katona azonnal felemelte fegyverét, ujjai remegve pihentek a ravaszon. A többiek arcán is megjelent a döbbenet és a páni félelem, a hátsó részeken valaki halk imát mormolt.

– Ne mozduljanak! – parancsolta Marcus, de hangja elcsuklott a mondat végén, tekintete nem tudott elszakadni a jelenségtől.

A tudósok reakciója más volt – első pillanatra ők is megkövülten bámultak, de tekintetükben a rettegés mellett hamar megjelent valami más is: a megfejthetetlen titok előtti áhítat. A legközelebb állók ösztönösen hátrébb húzódtak. A teste körül kavargó energia szinte perzselte bőrüket, akár egy

megelevenedett napkitörés. Mások – mint Alejandro – inkább előrehajoltak, kezeiket maguk elé emelve, a jelenségtől megbabonázva.

Sam nem mozdult. Mint akinek elvágták minden idegszálát, dermedten, lélegzetét visszafojtva állt, szemében a felismerés lassan kibontakozó fényével. William mellélépett, szinte védelmezően fogta meg a karját, de tekintete ugyanazt a felismerést tükrözte.

Kaelen parancsnok reakciója volt a leglátványosabb – állkapcsa megfeszült, vonásai eltorzultak a hitetlenség és rémület keverékétől. Előrelépett, keze önkéntelenül a fegyvertok felé mozdult, de félúton megdermedt. Ajkai mozogtak, talán mondani akart valamit, de egy hang sem hagyta el a torkát – csak a néma döbbenet ült ki az arcára.

A lányból áradó, egyre erősebb fény minden sarkot megvilágított, az árnyékok eltűntek, lehetetlen volt elrejtőzni a tanúsága előtt. A katonák kimerevített szoborként álltak döbbenetükben, egyikük térdre ereszkedett, egy magasabb intelligencia előtt hódolva, míg egy másik arcán könnyek csorogtak végig – nem a félelemtől, hanem valami sokkal mélyebb, megmagyarázhatatlan érzelmi megrázkódtatástól.

Tovább lebegett, s megállt a konzol előtt. Tekintete intenzív volt, smaragdzöld szemei a rombolásra vetődtek, majd áthatóan kezdte fürkészni a jelenlévőket. A ruhájáról leomló kék anyag minden mozdulatára hullámszerűen, ezüstös mintázatokat rajzolva a térbe. Nem látszott rajta düh vagy bosszúvágy – arcán inkább mélységes szomorúság és csalódás tükröződött, mint ahogy egy gyermek nézne végig a felnőtteken, akik összetörték kedvenc játékát.

Nem beszélt – hangja nem a rezgő levegőből született, hanem közvetlenül az elméjükbe áramlott, mintha gondolataik óceánjába cseppent volna egy ősi, kristálytiszt

cseppje az igazságnak és tökéletességnek. A hang minden nyelven egyszerre szólalt meg, de nem volt igazán hang – inkább érzés, gondolat, emlékek és érzelmek hulláma, ami áttört minden emberi védekezést.

ÉRZÉKELEM...

Az első gondolat-szó sziszegve, sercegve, villámcsapásként hasított tudatukba – egyetlen, mindent elsőpró impulzus, amely ellen nem volt védekezés. Nem fokozatosan áradt szét bennük, hanem egyetlen pillanat alatt beléjük mart. Néhányan fizikailag is összereztek, áramütésként érte őket az érzelmi behatolás. A szó nem kért bebocsátást – egyszerűen leszaggatta elméjük védőfalait, és teljes jelenlétével beköltözött oda, ellenállhatatlanul és idegenül. Nem pusztá jelentést hordozott, egyszerre volt parancs, megállapítás és tudatosítás.

...a sérülés lüktetését...

Ahogy a gondolat elérte őket, mindannyian érezték, amit a konzol érzett – hirtelen, éles fájdalom hasított át rajtuk, saját bőrükön, húsupon érezték a lézervágó könyörtelenségét. Peterson megrázkódott, arcán átfutott a fájdalom árnyéka, két keze reflexszerűen a mellkasához kapott. Sam halkan felszisszent, William ösztönösen szorította meg a kezét. Kaelen parancsnok válla összerándult, fejét oldalra fordítva próbálta kihúzni magát a hatás alól.

...a félelem szaggatott ritmusát...

A következő érzéshullám hidegebbnek bizonyult – jeges borzongás kúszott fel a gerincükön. Mindegyikük tudatában felvillant egy kép: önmaguk, kiszolgáltatva egy hatalmas, érthetetlen erőnek, magányosan, reménytelenül. Marcus arcán verejték gyöngyözött, pedig a teremben hűvös volt a levegő. Roric tizedes egész testében remegni kezdett, mint akit láz gyötör.

...a harag sötét áramlatait...

Ez a gondolat mélyről, vörösen izzott az elméjükben – nem az emberek haragja, hanem olyasvalami, ami ősbibb, elemibb volt. A félelem mellett most a büntudat is megjelent, ahogy mindannyian látták, amit tettek – nem csupán a konzol feltörési kísérletét, hanem minden alkalmat, amikor erőszakkal, türelmetlenséggel reagáltak az ismeretlenre. Kaelen arcán erős küzdelem látszott, egy könnycsepp gördült át a heg csatornáján, ahogy minden idegszálával küzdött a képekkel.

...és a reménynek azt a halvány, kialvó szikráját.

Az utolsó érzelmi hullám a legváratlanabb volt – egy szívszorító melankólia, amely mégsem volt teljesen keserű. Emlékképek villantak fel: Isabelle, amikor a Phobos dokkban először érintette meg bionikus karjával a hajó falát; Alejandro arca, amikor a térhajlítás realizálódott benne; William és Sam, ahogy a jövőből érkezett fényképet nézik egy gyermekről, aki talán az övék. Remény és szomorúság egyesült egy különös elegyében a megértésnek: ez a hajó, ez a lény, ez a hely – mindez sokkal több, mint amit először gondoltak.

A jelenés lassan körbehordozta tekintetét az előtte remegő katonákon, majd megállapodott a Panoptikon sérült konzolján. Fénylő szemei, amelyekben galaxisok örvénylettek, kitágultak a mérhetetlen fájdalomtól. A sérült felület visszatükröződött íriszében, és ahogy ránézett, testének fénymintázata megváltozott – a kékesfehér ragyogást egy pillanatra vörösös pulzálás törte meg, mint amikor egy csillag haldokolni kezd. Arcán nem emberi fájdalom suhant át, hanem valami sokkal ősbibb – magának az univerzumnak egy fontos szelete sérült meg.

Kecses ujjait felemelte, és a levegőben lassan végigsimított a konzol sebhelye felett, meg nem érintve azt, mégis kapcsolatot teremtve vele. A sérült felületről halvány, aranylós szikrák pattantak fel, találkozásként a lény ujjából áradó fénnel.

Mit műveltetek...

A gondolat-hang ezúttal mélyebben gyökerezett, mint az előző – nem csupán gondolataikat érte el, hanem egyenesen a gerincvelőjükbe, a csontjaikba hatolt. Nem volt hangereje – mégis mindannyian érezték a megrendülést, amely áthatotta. A szavak nyomán a megalázottság és szégyen hullámként tört rájuk, érezték, ahogy a magasabb rendű intelligencia végignézi azokon, akik képtelenek felfogni tetteik következményeit.

Majd az utolsó gondolat, amely már nem akusztikus emlékként, hanem tiszta érzelmi hullámként érte el őket, a legegyszerűbb volt, mégis a legmélyebb:

...az otthonom lelkével?

OMNI

I.

A fénylő alak a talajra ereszkedett. Megszűnt lebegni, és lábai – először az érkezése óta – finoman érintették a Panoptikon padlóját. Ahogy ez megtörtént, a hajó enyhén megremegett, mintha egy hatalmas állat nyugtázná gazdája simogató érintését.

A konzolhoz lépett. Kecses, hosszú ujjai most nem csupán lebegtek a sérült felület felett – ezúttal valóban meg is érintették. A sérült felszín alatt arany fény gyúlt, amely fokozatosan erősödött, és lassan kitöltötte a vágás mentén keletkezett rést.

Ujjai alatt a konzol anyaga – akár a folyékony ezüst és az olvadt alabástrom keveréke – összeolvadt, majd megszilárdult. Egyetlen érintéssel, egyetlen gondolattal utasította az anyagot, amely engedelmesen visszanyerte eredeti formáját. A sebhely eltűnt, talán soha nem is létezett – a konzol ismét hibátlanul ragyogott, kifogástalan, érintetlen állapotban.

Ezután a fények visszatértek: először halványan, mint a hajnal első sugarai, majd egyre ragyogóbban. Az aranyló derengés szétáradt a kupolában, végleg elúzva a sötétséget. Amikor a világosság teljesen betöltötte a teret, a kijárat halk kattanással kioldott. A hajó ismét lélegzett.

Az idegen lény, miután meggyógyította a konzolt, lassan megfordult, és végignézett az embereken. Tekintete lassan végigsiklott rajtuk – nem ítélkezve, hanem mérhetetlen szomorúsággal.

– Kétezer-hetvenhetet írunk a ti időszámításotok szerint – szólalt meg, hangja olyan volt, mint a kristálytisza víz csobogása, lágy, mégis áthatóan tiszta. Pillantása a katonák

kezében és a padlón sorakozó fegyverekre tévedt. – A huszonegyedik század vége. Eljutottatok a Naprendszer pereméig, felfedeztetek új holdakat, létrehoztátok az első űrkolóniákat... Mégis ugyanazokat a hibákat ismétlitek újra és újra.

A lény közelebb lépett Kaelenhez, akinek arcán a heg fehéren világított a feszültségtől. A parancsnok nem hátrált meg, bár minden idegszála menekülésre készítette.

– Még mindig háborúztok. Még mindig fegyvert emeltek arra, amit nem értetek. – A hangja nem vádolt, inkább csak régi, fájdalmas emlékeket idézett fel bennük. – A válaszotok a félelemre az erőszak. A válaszotok az ismeretlenre a pusztítás.

– Ki... mi vagy te? – kérdezte Kaelen rekedten.

A lény nem válaszolt. Tekintete tovább vándorolt, elhagyva a katonákat, és a terem másik végébe fordult. A tudósok a fal mellett álltak egy kis csoportban, döbbsen figyelve az eseményeket. Ahogy Omni számba vette őket, pillantása megállapodott két alakon.

William és Samantha egymás mellett álltak, szorosan fogva egymás kezét. Omni alakja egy pillanatra megremegett, az eddig kifogástalan hologram képében interferencia keletkezett. Szeme kitágult, tekintetében a felismerés szikrái gyúltak.

Lassan, szinte bizonytalanul lépett feléjük. Ahogy közeledett, a körötte lebegő köpeny más árnyalatot vett fel – a hideg kék melegebb, aranyló tónusba váltott, a teste körüli fény elhalványult. Arca átalakult – az időtlen, isteni vonások helyett emberibb kifejezés jelent meg rajta. A szemei, amelyekben korábban galaxisok örvénylettek, most egyszerűen zöldek lettek – pontosan olyan színűek, mint Samantha szemei.

Megállt előttük, alig karnyújtásnyira. Alakja szinte remegett a visszafojtott érzelmektől. Pillantása felváltva tanulmányozta Will és Sam arcát, mint aki régi fényképeket hasonlít össze az előtte álló valósággal.

Egy pillanatig mozdulatlanság uralta a teret. Aztán Omni ajkai enyhén megremegtek, és halkan, szinte gyermeki hangon suttogta:

– Apa... Anya?

A teremben döbbenet hulláma futott végig. Nem a sok némasága, hanem a felismerése. A jelenlévők tekintetében nem egyszerű meglepetés tükröződött – sokkal inkább az eddigi lehetetlennek hitt ismeretek bizonyossága. Hiszen mindannyian látták már a TIME funkcióban megjelenő holovetítést, és azt a különös fényképet, amelyen Sam és Will között egy tizenhat éves, hasonló lány alakja tűnt fel. Most mégis, szembesülve a jövőbeli jóslat beteljesülésének súlyával, torkukban dobogott a szívük. Úgy érezték, egy másik dimenzióba kerültek, ahol csak távoli megfigyelői lehetnek ennek a kozmikus családi drámának.

Will és Sam korábbi sejtése végérvényesen valósággá lett. Sarah állt előttük – a lányuk, aki még meg sem született.

– Sarah? – Sam könnyekben tört ki – nem a fájdalomtól vagy a szomorúságtól, hanem mert teste másként nem tudta feldolgozni azt az érzelmi megrázkódtatást, amikor saját, jövőbeli gyermekét látta maga előtt.

A többiek távolabb húzódtak, utat engedve a lénynek, aki mosolyogva közeledett a szülei felé.

– Ennél kissé bonyolultabb a helyzet – mondta, kezét nyújtva. – Ezen az idővonalon így fognak hívni. Egy másikon pedig valamikor így hívtak.

– De hiszen mi még nem is... – suttogta Will, aki végre megtalálta a hangját.

– Tudom! – bólintott Sarah, halvány mosoly jelent meg az arcán. – Ezen az idővonalon még nem, bár ahogy látom, jó úton haladtok felé. De létezik egy másik is, ahol találkoztatok, egymásba szerettetek és... – egy meglepően emberi mozdulattal a hasára tette a kezét – ...és én lettem a végeredmény.

Egy pillanatig csend telepedett rájuk. Aztán Sarah előrelépett, és mielőtt bárki reagálhatott volna, kitérte karjait. Egyszerre ölelte át mindkettőjüket, egy olyan öleléssel, amely évszázadok, talán évezredek sóvárgását, fájalmát és szeretetét hordozta. Will és Sam először megdermedtek, de aztán lassan, ösztönösen visszaölelték a lányt. Az idő jótékonyan megállt körülöttük – egy család ölelése, amely még nem is létezett, mégis régebbi minden emléknél.

Sam érezte, ahogy Sarah szívverése az övével együtt lüktet, és már nem tudta visszatartani feltörő érzelmeit – vállalai megremegtek a zokogástól, miközben ösztönösen még szorosabban ölelte magához ezt a különös, mégis oly ismerős lényt. Arcán patakzottak a könnyek, de most már nem próbálta elrejtetni vagy letörölni őket. Will sem tudta leplezni meghatottságát, ujjai remegtek, ahogy a lány hátát simogatta. Amikor Sarah végül elengedte őket, mindannyiuk szemében ott csillogott az összetartozás megmagyarázhatatlan felismerése.

– De te... nem ember vagy! – jegyezte meg Alejandro az egyértelmű tény. Hangja halk volt, szinte csak a körülötte állók hallották. – Te valami más vagy.

– Az vagyok, aki voltam – felelte lágyabb hangon. – És azzá lettem, akivé lennem kellett. – Természetes mozdulattal körbemutatott. – Ahogy ez a hajó is a részem, a kivetülésem.

– A Nexus te vagy? – Alejandro hangja remegett, tudományos világképe alapjaiban rendült meg. A fizikus egyik kezével a falat támasztotta, attól tartva, hogy lábai felmondják a szolgálatot és összezsuklanak.

Sarah bólintott, de tekintete továbbra is Sam és Will arcát figyelte szeretetteljes pillantással.

– Szerencsére időben érkeztem. Sokkal nagyobb baj is történhetett volna. Pedig még van időtök... Annyit elég tudnotok, hogy a Nexus egy eszköz, amivel az emlékeimet, a memóriámat meg tudom jeleníteni a halandók számára. Számotokra – mosolygott, de hangja nem csengett leereszkedően, csupán a tényeket közölte.

– Ki vagy te? – Kaelen hangja hallatszott a hátuk mögül, immár sokkal bátrabban, mint percekkel ezelőtt.

– Az évek során, amely számotokra örökkévalóságnak tűnhet, több nevet is kaptam. Legutoljára az Omni névre hallgattam.

A parancsnok csak elégedetlenül mormogott a válaszra.

– Akkor mi vagy te? – kérdezte kissé türelmetlenebbül.

Sarah elmosolyodott, aurája egy pillanatra újból felizzott. Most aranyszínűben tündökölt, de csupán egy másodpercig, aztán visszatért emberi alakjába.

– Ti istennek hívnátok. Mi csak Alkotónak nevezünk.

– Ezt olvastam a Dokumentárban. Te voltál a Nexus pilótája! – emlékezett vissza Sam az olvasottakra.

– Mondhatjuk így is... – A lány felnevetett, nevetése csilingelő volt, akár egy holdfényből kovácsolt szélcsengő hangja egy nyári hajnalon. – Ezek szerint láttátok a tárolt információk egy részét.

– És megtaláltuk a fotót is – szólt bele Liz a társalgásba, kicsit felbátorodva az előző interakciók után.

– Fotót? – Sarah egy pillanatra becsukta a szemét. – Á, már látom. Azt hittem, mindent sikerült eltakarítani.

– Azt tudod, ki hagyta ott? – Sam előhúzta belső zsebéből a képkeretet, s a lány felé mutatta.

– Úgy vélem, te voltál... – Sarah a kép másolatát a levegőbe vetítette, felnagyítva azt, miközben szélesen mosolygott. – Ez volt a kedvenc képed rólunk, mindenhová magaddal vitted. A tizenhatodik születésnapomon készült... – Tekintete a távolba révedt. – Akkor még azt hittem, rövid időn belül megkapom a képességemet.

– Képességedet? – Alejandro érdeklődve kapta fel a fejét.

– Hosszú lenne elmagyarázni... – legyintett Sarah, mire a kép eltűnt a levegőből.

– Mi lesz most velünk? – Kaelen szólalt meg újból egészen nyers hangon.

A lány felé fordult, egyetlen mozdulattal elé siklott és mélyen a szemébe nézett.

– Robert. Sajnálom, ami veled történt... – mondta, miközben megsimogatta a parancsnok arcát, szeretetteljesen, mint anya a gyermekének. – Sosem kellett volna magadra hagynia, hiszen még csak gyermek voltál.

Kaelen parancsnok szeme bepárásodott, orrlyukai kitértek. Nem nézett a lányra, ahogy nem reagált a simogatásra sem.

– Mit akarsz tőlünk? – tette fel a kérdést sokkal keményebben, szinte követelve a választ.

– Nem hagyom, hogy bántódásotok essék – mondta Sarah, majd fejével a fegyverek felé intett. – Ezekre már nincs szükségetek. – Ahogy kimondta, az összes fegyver – puskák, pisztolyok, kések és gránátok – egyszerre tűntek el, mintha soha nem is léteztek volna.

– Már megtörtént a baj, s mindez miattad, a hajód miatt – Kaelen továbbra is a kijáratot bámulta, elnézve Sarah mellett.
– Elvesztettem tizenegy embert az Európán, valamint egyikünk súlyosan megsérült.

Sarah mosolygott, nem vette rossz néven a felelősség áthárítását.

– Azt mondd hát, hogy miattam történt mindez? – mosolygott. – Így megfelelő lesz? – Sarah körül egy pillanatra sűrű sötétség jelent meg, akár a hajó energiamagja. Amikor a sötét aura eloszlott, tizenhárom elképedt ember állt a Panoptikon falánál, fegyvertelenül. Ugyanakkor a földön ülő Thorne tizedes döbbenetesen bámulta a most már teljesen egészséges, ép karját – még a kötések is eltűntek róla.

Egy darabig senki sem jutott szóhoz, a végén Sarah szólalt meg.

– Elfeledkeztél arról a kettőről, aki a lift előtti csarnokban ragadt... – s mosolyogva a kijárat felé indult. – Túl sokan lettünk egyszerre itt. Most már minden ajtó nyitva, szabadon mehettek. – Ezután Samre és Willre nézett, hangjában halk remény csillant: – Ha engeditek, beszélgetnék egy kicsit a szüleimmel.

II.

Sarah már teljesen úgy viselkedett, mint egy közülük. Aurája sötét füstként villant körötte, majd ugyanolyan gyorsan elhalványult. Helyét a Genide napjának lágy, narancsszínű fénye vette át, amely most testén játszott – új ruhája magába szívta a völgy színeit. Az eddigi testhez simuló, égszínkék, fénylő anyag hirtelen pasztell olívazöld nyári ruhává vált, a kerekített, lebegő formák határozottabb, földi szabásvonalakat öltöttek. A derekát ölelő aranyszínű öv eltűnt, helyette egy könnyed, fehér kötött kardigán materializálódott a vállán, a kelleténél kicsit hosszabb ujjakkal. Új frizurája rövideké vált, haja laza, rendezetlen hullámokban keretezte az arcát, mint aki csak most bújt ki az ágyból.

– Tudom, hogy valószínűleg rengeteg kérdésed van – mondta, hangja csicseregve szólt, akár a genidei énekesmadarak a távolban. Az édeskés, virágillatú levegő megtelt a hangja finom rezonanciájával. Kilépett a Nexus árnyékából a meleg, hívogató napsütésbe. – Nem tudom, mivel teszek jót – ha elmagyarázok mindent, vagy ha magyarázatok nélkül hagyom a kérdéseket.

– Azt mondtad, hogy isten vagy... – nézett rá csodálkozva Sam, miközben követték a lányt. – Nem kellene akkor mindent tudnod?

Sarah felnevetett, nevetése vidáman gördült tova a völgyben. Egy lépéssel közelebb lépett Samhez, átölelte a vállát, és magához húzta, mintha egy rég elveszett barátot ölelne.

– Ami nem történt meg, arra legfeljebb következtetni tudok, de az emberek tudnak néha meglepetést okozni... – Sarah pillantása a Samantha nyakában lévő kis keresztre

esett. Az ékszer, amely eddig a lány földi hitének csendes tanúja volt, most ambivalens mementóként lógott a nyakában. – Furcsa, hogy a saját világomban nem alakult ki semmilyen vallás, ami a ti egyházaitokra hasonlított. Inkább spirituális közösségek jöttek létre, de egyiknek sem volt ilyen hatása az emberek életére, mint a kereszténységnek.

– Tehát nem tudod, mi történt, vagy mi fog történni ezzel az idővonallal? – Will kicsit lemaradt, hogy egy pisztolyt kérjen, de aztán eszébe jutott, hogy egyetlen fegyver sem maradt a hajón, így gyors tempóban sietett utánuk.

– Ha tudnám, akkor nem lett volna szükség a Nexusra – mosolygott Sarah. Könnyedén mozgott, szinte lebegett a puha talaj felett, a Genide gravitációja egészen másként hatott rá, mint a többiekre. – Bár istenek vagyunk, az univerzumok törvényei ránk is vonatkoznak.

– Istenek? – William megállt a lépésben. – Többen is vagytok?

Sarah hirtelen megállt, kezét a magasba emelte. Aurája sötét színekbe fordult, s vele együtt a napfény is elhalványult. Az egész tájat sötétség borította, felettük új csillagképek ragyogtak fel, ismeretlen galaxisok fényei. Körülöttük holografikus energiák táncoltak, örvénylő alakzatokban.

– A Mirrán – vagyis a ti nyelvetekben a Marson – volt egy teremtésmítosz – kezdte Sarah, hangja mély, elbeszélő tónusba váltott, mint aki ősi legendát mesél. A teremtmények, akik az égen táncoltak, követték a szavait. – A Teremtő Hetek története. Ezek alapján a létezés a végtelen Energia, Egyes táncából született, aki magányában saját lényegéből alkotta meg Kettést, a kíváncsi gyermeket, aki később rávette teremtőjét további végtelen entitások létrehozására. – Ahogy beszélt, a holografikus alakok közelebb húzódtak egymáshoz, kettő, majd három, majd egyre több, mindegyik egyedi

formában és színben tündökölvé. – Így születtek meg a többiek: a megfontolt és művészi hajlamokkal rendelkező Hármás, kinek világában minden kiszámítható rend szerint működik; a változás örök körforgását megtestesítő Négyes; az univerzum örökös törvényeit kutató Ötös; a közömbös, másoknál káoszt keltő Hatos; és végül Hetes, a világok alkotója.

– És mi azt hittük, hogy valami tanács tagjai voltak ezek a személyek... – emlékezett vissza Will az olvasottakra. – Erre kiderül, hogy istenek voltak. Jól gondolom, hogy te vagy Hetes?

Sarah csak bólintott, miközben anyját figyelte, akinek lelkében kettős érzélem dúlt: egyfelől elöntötte a torkát fojtogató büszkeség és a mély döbbenet érzése, hogy ez a csillagok között mozgó, időt és életet formáló lény az ő gyermeke lesz, másfelől pedig egész eddigi hite alapjaiban rengett meg. Az apró kereszt most nehezebb volt, mint valaha – a bizonyosság szimbóluma, amit gyermekkorától belé neveltek, hirtelen megkérdőjeleződött. Találkozott egy istennel, aki nem az Egyetlen, hanem egy a Hetek közül, ráadásul nincsenek kapcsolatai templomokkal, szertartásokkal, imákkal. Fel kell adnia azt, amiben eddig hitt, vagy valahogy össze kell egyeztetnie a keresztény hitét ezzel az új kozmikus tudással? A félelemmel vegyes áhítat, amit Sarah jelenléte keltett benne, összefonódott a felismerés fájdalomával: lehet, hogy az igazság sokkal összetettebb, mint azt valaha is képzelte.

– A többiek is hasonlóak, mint te? – folytatta Will kissé kötetlenebbül, mintha egy kedves, régi ismerőssel beszélne.

– Ha arra gondolsz, hogy végtelen energiaörvények egy végtelen térben, amelyek magasabb dimenziókon is átívelnek, akkor igen! – Sarah elnevette magát, láthatóan

szórakoztatta a kép. – De nem, egyedül vagyok humanoid alkatú, s ennek megvan az oka – intett, mire visszatért a nappali fény és a Genide világa.

– Jogos... Nem pontosan erre gondoltam – nevetett a férfi is, amikor rájött, mekkora butaságot kérdezett.

Egy darabig szótlánul folytatták az útjukat a puha aljnövényzetben, amíg a folyóhoz nem értek. Leültek a part menti alacsony sziklákra, s nem telt el egy perc sem, amikor Csobbanó is megjelent.

– Csobbanó! – kiáltott Sam és a lény felé nyújtotta a kezét, aki máris ügyesen felkapaszkodott és leült Sam és Sarah közé, kíváncsian figyelve az új jövevényt. Nagy, kék szemei az emberektől Sarah-ra vándoroltak, megérezte a közöttük átívelő lelki kapcsolatot.

– Látom, összebarátkoztatok egy ikridionnal – simogatta meg a hátát Sarah. Csobbanó nem húzódott el, csak behunyta a szemeit és elégedetten lábaira hajtotta a fejét. – Intelligens, barátságos lények, de nagyon harciasak tudnak lenni, ha meg kell védeniük magukat.

– Vagy másokat... – vetette közbe Will. Sam bólintott, de még úgy tűnik, mindig a saját gondolatai foglalták el az elméjét.

– Gondolom, magyarázatot vártok... – kezdte Sarah óvatosan.

– El tudod magyarázni nekünk úgy, hogy megértsük egyáltalán? – Sam szomorúan hajtotta le a fejét, de legalább végre megszólalt. A hite megingott, a világképe megrendült, de a lánya – ez a hihetetlen, isteni lény – ott ült mellette.

– Akár meg is próbálhatjuk... – Sarah csak mosolygott. A völgy hirtelen elcsendesedett, a szél elült, a folyó hangja elhalványult.

– Talán kezdj azzal, mi köze van Hetesnek és a lányunknak egymáshoz – kérte Sam.

– Az még nem is olyan bonyolult – kezdte Sarah, majd felemelte a kezét a levegőbe és suhintott. Újra mérhetetlen sötétség keletkezett, csupán a csillagok ragyogtak az égen.

– De hiszen ez a mi Naprendszerünk! – kiáltott fel William, miközben meggyőződött arról, hogy még mindig a folyó kövein ülnek. Csobbanó kíváncsian felemelte a fejét, majd a többiekkel együtt bámulta a változásokat az égen.

– Így van! Íme a Mirra! – Sarah folytatta az „előadást”. Két másodperc alatt egy bolygó került a fókuszba, mint amikor a Panoptikon képernyőjén utaztak – csak sokkal gyorsabban. A Mirra egy Földhöz hasonló planéta volt, a távolból ismeretlen tagolású földrészek és hatalmas óceánok látszódtak. A bolygó körül tórusz alakú úrrállomások keringtek, s néha egy-egy hajó is megjelent, amint átvág a kettő közötti téren.

– Mikor volt ez? – William álmétkodva nézte a hatalmas bolygót a fejük felett.

– Mintegy 12 000 éve. Ekkor viszont történt egy baleset. Négyes – a testvérem – véletlenül egy megtestesülése alkalmával a bolygó magjában találta magát. Megsemmisült az emberi teste, de nem is ez volt a legnagyobb gond. A Mirra magja emiatt instabillá vált.

– Gondolom, kijavítottátok? – kérdezte Sam. – Hiszen istenek vagytok. Csak egy csettintés...

– Nem olyan egyszerű a dolog! – Sarah arca elkomorult. – A teremtéssel több szabálynak is eleget kellett tennünk. Például annak, hogy nem avatkozunk bele a létezésetekbe.

– De hiszen már azzal beavatkoztatok, hogy életet adtatok!
– Sam hangjában erős érzelem vibrált. Még nem emésztette

meg földi hitének lerombolását, amelyek élete során biztosították személyisége alapjait.

– Nem egészen... Ti, emberek, szinte semmiben sem különböztek ettől a kőtől vagy Csobbanótól – simogatta meg az ikridiont, ami elégedetten szuszogott. – Mind a részeim vagytok. Az energiámból született az anyag és az információ. Tehát abból az energiából születtetek, amely Hetes néven ismert az istenek között. Minden, amit magad körül látsz, ennek az energiának a különböző változatai. És a lélek...

– Létezik egyáltalán a lélek? – William kérdően nézett a lányra.

Sarah felemelte a kezét, majd mutatóujjával határozottan a levegőbe bökött – a mozdulat nyomán egy fénylő, pulzáló pont jelent meg előttük. A pont ragyogni kezdett, majd hajszálvékony fényszálak nyúltak ki belőle, az emberek felé, Csobbanó felé, az egész völgy felé.

– De még mennyire! Minden élőlényben van egy kicsiny darabka belőlem, amit ti léleknek hívtok. Az emberekben valamennyivel több, az állatokban kevesebb. Sőt, egyes emberekben még több... – mosolyodott el Sarah, egy régi, keserűes emlékeket idézve fel magában. – Ez egy olyan különleges energiamintázat, amely képes tanulni, emlékeket gyűjteni és... érezni – folytatta.

– Érdekes – próbálta elképzelni William. – És ha meghaltunk?

– A biológiai test egyszerűen elbomlik és visszatér a tudattalan anyagi világba. A lélek viszont visszatér hozzám az összes felhalmozott tudással, tapasztalattal, s újra részemmé válik.

– Akkor addig, amíg meg nem halunk, nem tudod, mit csinálunk az életünk során? Nem figyelsz minket? Nem törődsz velünk? – Sam szinte elsírta magát, szeme könnyekkel

telt meg. A feltételezés, hogy egy isten nem törődik vele személyesen, egyszerre volt fájdalmas, ugyanakkor felszabadító.

Sarah finoman megfogta Csobbanót és a másik oldalra tette. Az állat halkan felmordult, de békésen szundított tovább az új helyén. Sarah közelebb ült anyjához és vállára hajtotta a fejét. Kinyúlt Will felé, aki gyengéden megfogta lánya kezét.

– Amíg valaki emlékszik ránk, addig nem vagyunk egyedül. És én eonok múlva is tudni fogom, kik vagytok, vagy kik voltatok – mondta halkán. Egy darabig csak csend volt közöttük, majd Sarah folytatta. – Képzeljétek el, hogy a világegyetem a testetek, s az élőlények a világban a testetek sejtei. Ti sem foglalkoztok az egyes sejtekkel, de ha szükség van rá – mert például nem megfelelő módon működnek –, meg tudjátok őket vizsgálni. Attól még mind hozzátok tartoznak.

Egyikük sem válaszolt, magukban megpróbálták feldolgozni a hallottakat.

– Mi történt a mirraiakkal? – kérdezte Will egy idő után?

– A baleset után ők is rájöttek, hogy a bolygójuk hamarosan az enyészetévé válik. Természetesen nem hagytam magukra őket, a magam módján próbáltam segíteni, úgy, hogy ne sértsem meg a galaktikus szabályokat: egyesek lélekenérgiáját minimálisan megnőveltem.

– Miben segítette ez őket? – kérdezte Sam a távoli völgyet bámulva.

– Többek lettek, mint egyszerű emberek. Tudósként vagy vezetőként segítették a megoldás keresését.

– És? Találtak? – nézett Sarah-ra Will.

– Többet is – Sarah aurája halványan felvillant. Újabb holografikus képek születtek a levegőben: hatalmas úrállomások, csillaghajók.

– Olyan technológiákat fejlesztettek ki, amelyek segítségével kiköltöztek az űrbe, biztonságos távolságra a Mirrától. Egy részük – milliók, tízmilliók – elindultak egy idegen bolygó felé – ez volt az Enali az ő nyelvükön. Mások pedig néhány száz év múlva sikeresen terraformálták a Földet.

– Akkor minden megoldódott... Ugye? – kérdezte Sam, miközben a Dokumentárban, a TIME-rendszerben olvasott információk lassan összeálltak a fejében. A Mirra pusztulása, a menekülés, a Föld...

– Nem egészen – Sarah hangja elkomorult. A holografikus képek villogni kezdtek, zavaros, fájdalmas emlékeket sugározva. – Az Enalira való utazás során tízmilliók veszítették el az életüket. Minden egyes halállal úgy éreztem, hogy a saját kudarcom, a saját tehetetlenségem nő egyre hatalmasabbra. – A képen rengeteg roncs jelent meg, ahogy egymás mellett sodródnak, ütköznek az űr sötét csendjében. Sarah folytatta a tragédia következményeivel.

– Nem volt más választásom, mint megszegni a természet könyörtelen törvényeit, s ezzel feláldozni saját létezésemet.

Újabb mozdulatára újból a Genide napja világította meg a türkiz folyót és a zöld tájat, arcán is látszott, hogy nem is akarja látni a szörnyűségeket.

– Micsoda? – Sam felpattant. Szemei tágra nyíltak, hitetlenkedve bámulta a lányt. – Feláldoztad magad? De hát miért? Milliókért?

– Nem – Sarah szinte szégyenlősen mosolygott. Az aurája, amely eddig sötét volt, most halvány, aranyló fénybe váltott. – Nem milliókért. Öt emberért igazából: Nick, Ento, Axel, Vela és Talle. De természetesen azon milliárdokért is, akik az ő feláldozásuk miatt egyáltalán megszülethettek.

Sam lehajtotta fejét, tekintete a nyakában lógó keresztre esett. Az apró, fémes tárgy, amely eddig olyan biztonságot

adott neki, most idegenül simult bőréhez. De ahogy hallgatta Sarah szavait, egy különös érzés kezdett formálódni benne: talán nem is különbözik annyira ez az új igazság attól, amit eddig hitt. Isten, aki teremtett mindent, aki saját magából adott lélekdarabkákat minden élőlénynek; aki önként feláldozta magát a szeretet nevében; aki nem erőlteti rá akaratát teremtményeire, hanem szabadon hagyja őket döntené és élni. Ezek az alapvető értékek nem idegenek számára – pontosan ezekre épült eddig is a hite. Vajon tényleg új hitre van szüksége, vagy csak arra, hogy új szemmel nézze, amit mindig is olyan jól ismert?

William a kék égre emelte tekintetét. Egy pillanatra szédítővé vált számára az univerzum mérhetetlen mélysége. Belenyilallt az érzés: olyan jelentéktelennek érezte magát, mint egy porszem egy végtelen sivatagban. Az emberiség, amely annyira büszke volt saját nagyságára, igazából csupán egy apró villanás a kozmosz elképzelhetetlen időfolyamában. És mégis, ebben a végtelen méretű, Hetes által alkotott világban mindennek, még a legkisebb lénynek is jelentősége van. Ha valóban Sarah energiájának apró darabkái vagyunk, akkor egyszerre vagyunk parányiak és mérhetetlenül fontosak.

– Furcsa belegondolni – szólalt meg végül csendesen, megtörve a hosszú hallgatást –, hogy milyen aprók vagyunk, mégis bennünk rejlik a teljes világegyetem.

Sarah bólintott, arcán gyengéd mosoly jelent meg, ahogy apja szavaira válaszolt.

– Talán pont ez a lényeg. Nem az a fontos, mekkorák vagyunk, hanem hogy részei vagyunk valami nálunk sokkal hatalmasabbnak. És éppen ettől válunk végtelenné.

– Meséld tovább – Will megsimogatta a lány karját.

Sarah körül újra megjelent a sötét aura, de most az eredeti táj maradt, annyi különbséggel, hogy bizonyos dolgok megváltoztak. A bolygó hirtelen lakottá vált! Mintha egy hologramba kerültek volna, minden élővé vált. Az egyik távoli hegyoldalban egy sötét, futurisztikus kupolaépület jelent meg, amely a domboldalra simulva, elegáns ívekkel illeszkedett a sűrű erdő zöldjébe. Egy kitaposott út vezetett felé, amelyen most – egészen közel hozzájuk – furcsa kinézetű, humanoid élőlények jelentek meg, akik lassan, ráérősen lépkedtek az úton, a kupola felé. Sam és Will megriadtak, de úgy tűnt, tényleg csak egy hologramban vannak, nem vették észre őket.

Will felugrott és az egyik elé szaladt. Elegáns, hosszú, kecses nyakkal és finoman formált arcvonásokkal rendelkezett. Bőrét halványkékes, szinte áttetszőnek hatott a Genide fényében, rajta enyhe textúrával. Szinte csak ez különböztette meg őket egymástól. Háromszög alakú fejükön nagy, kifejező szemei intelligenciát és kíváncsiságot sugároztak, míg mindegyikük fejét sima, hátrafelé húzódó nyúlványok díszítették, amelyek folyamatosan tekeregtek. Úgy tűnt, kommunikáltak egymással, de leginkább csak a csápok mozogtak, és néha az íriszük színe változott meg.

– Ők a... genidék? – kérdezte döbbenten. – De hát miért nem olyanok, mint az emberek? Nem a mirraiak mentek arra a bolygóra? Nem értem...

– Csak genide. Egyes számban használták, utalva a közös tudatra és lélekre, amely a népet átítatta – Sarah hangja lágy volt, mint egy régi, kedves emlék. – S hogy miért nem olyanok, mint ti? Bizonyos problémák merültek fel az utazás alatt, ezért kénytelen voltam újratervezni a fiziológiájukat.

– Humanoid, 2.0-s verzió? Ó! – ugrott egyet Will, miközben véletlenül átsétált az egyik genidén.

– A módosítás miatt a bennük lakozó megújult lélek képes volt a fölöttetek levő dimenzióból – a sötét térből – elvonni energiát és ezzel fenntartani a milliókat, akik a bolygóra érkeztek. Ennek a folyamatnak az irányításához létrehoztam az egyik felemből – és egy csodálatos barát emlékeiből – egy Uni nevű entitást, aki 12 000 éven át szolgálta őket. Kezelte helyettem a lélekdarabokat, miközben egyre fejlettebb lett, egyre nagyobb tudásra tett szert – mutatott a kupolás épületre.

– Miközben te? – Sam aggódva nézett a lányra, megérezve a lány szavai mögött rejlő tragédiát.

– A másik részemmel a magára hagyott emberiséget segítettem. A SélMirra belsejéből növeltem meg tizenhat éves koruk után a lélekenergiáikat, amellyel képesek voltak új világukat saját igényeik szerint fejleszteni.

– A SélMirra? Azaz a Hold? – Sam kezdte összekötni a részeket. – És amit tizenhat évesen kaptak... – a felismerésre az összes, nem létező szőrszál felállt a karján – ...az egy képesség volt? Akkor a levitátor, a mecha, meg a többi nem is szakmák voltak, hanem képességek?

– Ők ajándéknak hívták – bólintott Sarah. – Tizenhat éves korukra erősödtek meg lelkiekben annyira, hogy elbírták a fejlett energiát.

– Amit te nem kaptál meg – folytatta Sam. – Azt vártad, amikor a fénykép készült.

– Amit Sarah nem kapott meg – mosolygott a lány. – De Uni hathatós, távoli segítségével sokkal többet kapott egy egyszerű képességnél. Megkapta a SélMirra tudását.

– Azaz képes volt a képességeket átadni az embereknek? – kérdezte Sam meglepetten, s közben valamiért büszkeséggel a hangjában.

– Ennél sokkal többre volt képes, de igen ez volt az alapja.
– Akkor ennek valamikor a közeljövőben kellett történnie
– gondolkodott el Sam. – A 2100-as években. Már mint a másik
idősíkon.

– Pontosan a 2111. év végén történt az eredeti idővonalon,
amikor Sarah találkozott Unival.

– Volt egy mondatod a hajón – idézte Will. – „Az vagyok, aki
voltam. És azzá lettem, akivé lennem kellett.”. Szóval
Hetesként két részre váltál, majd sokezer év után a két részed
újából találkozott. S így született meg Omni. De miért nem
maradtál Hetes?

– Omni sokkal többé vált, mint Hetes – Sarah aurája ismét
felragyogott. – Nem csak a 12 000 évnyi tudással, de azzal is,
hogy közvetlenül megtapasztalhatta az emberi életet Sarah
létezésén keresztül.

A történet itt lelassult, a Genide csendje visszatért. Sarah a
szüleire nézett, szemében mérhetetlen szeretet és bölcsesség
keveredett. A válaszok súlya ott lebegett a levegőben, minden
kérdésre volt magyarázat – de mindegyik csak újabb, mélyebb
rejtélyekhez vezetett.

– Miért döntöttél afelől, hogy mégis elmondod ezeket? –
kérdezte Sam immár kissé nyugodtabban. – Fogadok, hogy
megteheted, hogy kitörlőd a fejünkből ezt az egészet?

– Szeretném, ha tudnátok, mi vár rátok – válaszolta Sarah.

– De hiszen azt mondtad, hogy nem tudod, mi történik
majd az idővonalunkon! – Will összehúzott szemmel nézett a
lányra, miközben szembefordult vele.

– Egy dolgot biztosan tudok. Hogy meddig fog tartani –
Sarah az utolsó szavakat csak nagyon halkán, szinte suttogva,

fájdalommal telve mondta. Két kezét a kardigán ujjába húzta vissza, majd összefonta karjait maga előtt.

– Megijesztesz... Ez mit akar jelenteni? – kérdezte Sam aggódó arccal.

– Láttam, hogy kipróbáltátok a Tükör- és a Szellem-módot. De vajon minden tudtok róla? Ismeritek az utazás szabályait? – kérdezte és a folyó feletti térben a Szellemjárót jelenítette meg. Az apró fekete jármű ott lebegett a semmiben, lassan forogva előttük. – A Szellemjáró a kulcs az egészhez. Képes alternatívákat létrehozni, egy múltbeli időponttól kezdődően. Kérdezhetnétek, hogy miért csak a múltba mehetünk vissza...

– Mert az már megtörtént? – tippelt Will. – Akkor a Tükör-mód voltaképpen nem más, mint az emlékeid felidézése...

– Azért olyan tiszta hát minden, azért tudjuk bármilyen nézőpontból megtekinteni az eseményeket. Hiszen te mindig, mindenhol ott voltál! – Sam arca felderült, megértette, miről szólt Sarah hasonlata az emberi testről.

– De a Tükör-módhoz nem kell a Szellemjáró! – Will most már nagyon kíváncsi volt, miért hozta elő Sarah a két működési módot.

– Mindent a Szellemjáró generál, ő az, amely közvetlenül a memóriámhoz kapcsolódik. Lemásolja az adott időpontban a Mindenség egy részét, majd futtatni kezdi.

– Szóval a mi világunkat az eredeti mintájára, egy 12 000 évvel ezelőtti időponttól kezdődően hoztad létre? – kérdezett vissza Will, hogy jól érti-e.

– Igen, bár akkor már 13 000 évről beszéltünk. A létrehozás éve 3104-ben volt – bólintott Sarah.

– Mi történt azon az idővonalon? – Sam kíváncsian nézett a lányra. – Az Omnivá válásod után, addig az időpontig...

– A genide és az emberek egészen közel kerültek egymáshoz. Felfedezték közös történelmüket, közös értékeiket. A genide sokkal fejlettebb volt technológiailag, míg az emberiség a gazdag kultúráját osztotta meg velük.

– És veled? Tovább élted a hétköznapjaidat, de immár istenként? – kérdezte Sam.

– Néhány évre elhagytam őket. Rengeteg dolgom volt: visszatértem a Hetekhez és megbeszéltük a kihagyott időszakot. Mivel kíváncsi voltam minden életemben, ezért bejártam a Világegyetem zegét-zugát és megismertem közelebbről a teremtés szépségeit emberi és genide aggyal, szívvel és szemmel. Ezeket a tapasztalatokat láthattatok a laborokban a kristályokban eltárolva. Aztán visszatértem. Hiányoztak a szüleim, a barátaim. Ekkor építettem meg a Nexust.

– És ezzel jártátok az Univerzumot – Sam sokat olvasott az első évek, évszázadok kalandozásairól. – Ki volt az az „Úrvándor”, aki olyan gyönyörűen írt az utazásokról?

Sarah felnevetett. Látható volt rajta, ahogy felidézi az akkori időket.

– Úrvándor? – törölgette meg a szemét. – Az a széplelkű ember a férjem volt, Dalmar.

– Férjed? – a szülők alig bírták kapkodni a fejüket. Samnél azonnal bekapcsoltak az anyai reflexek, ezer kérdést tett fel azonnal.

– Dalmar egy nagyon kedves fiú volt. Május 20-án házasodtunk össze, 2110-ben – nevetett Sarah, majd hirtelen elkomolyodott. – Ő is már sok-sok ezer éve nincs velem. Ahogy ti sem...

– Mi mindig veled maradunk – ölelte át a karját Sam. – Hiszen a lélekdarabot, amit kölcsönbe kaptunk tőled, a szeretetünkkel megtöltve küldünk vissza neked majd egyszer.

Sarah kibontakozott az ölelésből, majd leugrott a szikláról és a folyó felé indult. Visszafordult és szomorúan nézett vissza a szüleire.

– Nos, ez nem teljesen így van... – majd a folyó felé fordult és valahová a túlpartra szegezte a tekintetét.

– Mire gondolsz? – Will rosszat sejtett.

– Nem mindent írtam le a TIME-rendszer dokumentációjában, hiszen a működtetést leginkább én végeztem. A legfontosabb az, hogy minden alternatív idővonal egy szimuláció. Mintha egy számítógépen futó program lenne... S erre szolgál a Szellemjáró. Az eredeti valóság általam tapasztalt emlékeiből generált alternatíva.

– Szimuláció? – A szó üresen, idegenül csengett Will fülében, amint értetlenül bámulta lánya hátát, magyarázatot várva. Teste egyszerre nehezedett el, szinte minden egyes – szimulált – atomját külön-külön érezni vélte. Ajkai megnyíltak, de hang nem jött ki rajtuk. – De hiszen... – A mondat többi része ott rekedt a torkában, mint akit egy láthatatlan kéz fojtogat.

Az elméje képtelen volt feldolgozni a hallottakat. Egész életében a mesterséges intelligenciák fejlesztésén, tökéletesítésén dolgozott, rendszereket alkotott, amelyek valóságot szimuláltak – de soha, egy pillanatra sem gondolta volna, hogy ő maga is csupán egy szimuláció része lehet. A végső ironia: a teremtő, aki saját szimulált létére ébredt rá. Tekintetében most ugyanaz a döbbenet tükröződött, amit akkor látott, amikor először sikerült létrehoznia egy teljesen önálló, önmagát továbbfejlesztő rendszert.

– Ez azt jelenti, hogy... mi nem is élünk? – Sam hangja megbicsaklott, ahogy küzdött a szavakkal. Teste előre-hátra ringott, mint a gyermek, aki tudtán kívül próbálja önkéntelen mozgásával megnyugtatni magát. Ujjai a nyakában lógó keresztet szorongatták, amely most új, keserű jelentést kapott. – Csak illúziók vagyunk? Pusztá számítógépes adatok?

Arca eltorzult a kintől, majd a tenyerébe temette. Hiába próbálta visszatartani, forró könnyei utat törtek maguknak az ujjai közé. Minden, amiben hitt, minden, amit valóságnak gondolt – a múlt három évtizede, az árvasága fájdalma, a nevelőszülei szeretete, a munkája az egyetemen, a hit, amire az életét építette – mind ezek szerint csak egy isteni elme konstrukciója volt. Egy szimuláció részei. Egy program futtatása.

A folyó csobogása most kegyetlenül közömbösnek tűnt, ahogy tovább csörgedezett, nem törődve az emberi lelkek összeomlásával. A Genide paradicsomi világának szépsége hirtelen hamissá vált, akár egy túlságosan életszerű grafika, ami mögött nincs valódi lényeg.

Will érezte, ahogy mellkasában égő űr terjed szét. Nincs valódi anyag a testében? Nincs valódi agy a koponyájában? Nincs valódi szív, ami most darabokra törik? A lélek, amiről Sarah beszélt, csak egy szimulált energiaminta, egy digitális másolat? A hirtelen feltámadó szél belekapott a ruhájába, de ez a lágy simogatás is immár hazug érintésnek tűnt.

Sam feltörő zokogása törte meg a csendet. Ujjai olyan erővel szorították a keresztet, hogy az éles szélek a tenyerébe vájtak. A vér, ami kiserkent – az is csak adat? A fájdalom, amit érzett – csak egy algoritmus? Harminc éven át kereste Istent az imákban, diplomokban, szentírásokban – és most kiderült, hogy saját lánya az, akiben hitt, és akinek a

teremtényei vagyunk. De még ez a teremtés is csak másolat, illúzió, felfüggesztett valóság.

A távolban egy madár énekelt, hangja élesen hasított a nyomasztó csendbe. Már ez a trilla sem a természet csodájának tűnt, csak gondosan programozott hangminta, pontos időzítéssel, az atmoszféra fenntartása érdekében. Csobbanó nyugtalanul mocomogni kezdett, megérezte a hirtelen támadt feszültséget.

Hiába várták a mindenség összeomlását, körülöttük minden lehetetlenül, gúnyosan változatlan maradt. A Genide napsütése ugyanolyan melegen simogatta bőrüket, a folyó vize ugyanúgy törte meg a fényt, a táj ugyanúgy árasztotta a békét. De minden más lett. Semmi sem maradt olyan, mint azelőtt. Mintha a „szimuláció” kifejezés varázsszó lett volna, amely feltárta a valóság illúzióját, és többé nem tudták nem látni a mögötte rejlő ürességet.

– Valóságosak vagytok! – fordult szülei felé Sarah, ahogy látta a számára legfontosabb emberek összetört lelkét. – Ugyanannyira, mint az eredeti világ szülöttei. Az érzéseitek, élményitek, minden, amit megéltetek valódi. Egyedül a lelketek más: egy összetett adatcsomag, amely kifogástalanul szimulálja az eredeti energiamintázatot.

– És mi lesz velünk a halálunk után? Eltűnünk a semmiben? – Will keserűen rázta a fejét, miközben magához húzta Samet, aki továbbra is rázkódva zokogott.

– Nem... Semmi sem vész el. Csak a szimulációk esetében a Szellemjáró dolgozza fel a változásokat a lelkekben az eredeti idővonalhoz képest, és... – Sarah nem folytatta, csak elfordította a fejét.

– Miért gondolom, hogy lehet még ennél is rosszabb? – Will csak nézte Sarah-t.

– Szóval minden szimulációnak van vége. Két lehetőség van: egyrészt, ha mindenki kilépett a szimulációból a létrehozók közül. Ez történt azzal az alternatívával is, amelyet teszteltetek. Egyszerűen törlődött a valóságból, de előtte a változásokat a Szellemjáró rögzítette.

– S mi a másik mód, hogy befejezzük a szimulációt? Egyszerűen intesz és mindennek vége lesz? – Végre Sam is megszólalt, szemei vörösek voltak a sírástól, hangja inkább dacos volt, számonkérő.

– Elvileg az is egy lehetőség, de nem... A második egy kötelező és determinisztikus korlát: amikor a szimuláció időben eléri az őt létrehozó idővonalon a létrehozás pillanatát, a szimuláció egyszerűen összeomlik, megszűnik létezni.

Hosszabb csend telepedett közjük. Sarah újból a folyó felé fordult, nem nézett szülei szemébe. A kardigánja hosszú ujjával babrált, tekintetét a víz türkizkék fodrozódásán pihentette.

Sam és Will összeölelkezve ültek a kövön, maguk elé meredve. A világ szimuláció-jellegének sokkoló felfedezése után ez az újabb reveláció már nem rengette meg őket olyan elemi erővel – inkább csak tompa, jeges ürességet hagyott maga után.

– Szóval még van nagyjából ezer éve a civilizációnknak – foglalta össze Will monoton hangon, a makacs és puszta adatot közölve. – És utána megszűnik az egész valóságunk.

– Minek egyáltalán bármit is tenni? – suttogta Sam, miközben a kereszt okozta sérülést piszkálta a tenyerében. Hangja fáradtan, erőtlenül csengett. – Ha úgyis minden eltűnik, ha nincs... folytatás, nincs örökkévalóság...

Will arcán megfeszültek az izmok, hiszen hasonló, reményvesztett suhantak át az ő elméjén is. Szeme sarkában

egy könnycseppet törölt le gyorsan, majd Samról Sarah-ra nézett.

– Egy fejlesztő egész életét azzal tölti, hogy alkotásai fennmaradjanak – mondta keserűen. – S most kiderül, hogy az emberiség teljes története csak... lefut, aztán törlődik?

A folyó közömbös csobogása gúnyosan válaszolt kérdésére. A természet eddigi abszolút szépsége most hirtelen mesterkéltnek tűnt – mint egy virtuális környezet, amelyet túlzott részletességgel, aprólékossággal ruháztak fel, csak hogy valóságosnak hasson.

– Igaza van Samnek. Ha csak szimulációk vagyunk, mit számít bármi, amit csinálunk? – Will hangjában alig leplezett harag vibrált. – Így csak egy futó kód vagyunk egy kozmikus számítógép kozmikus programjában...

Sarah végre megfordult, tekintete találkozott a szüleiével. Kardigánja ujjait morzsolgatta, miközben odalépett hozzájuk és leereszkedett melléjük a kihűlt kőre.

– Tudjátok, a végesség nem feltétlenül értékteleníti el a létezést – hangja lágy volt, mint a szél susogása a völgy fölött. – Sőt, talán épp ez adja meg az igazi értékét. Az emberek mindig is egy bizonyos élettartammal rendelkeztek – folytatta Sarah, miközben egy szürke kavicsot vett fel a földről, és lassan forgatta az ujjai között. – Egyikőtök sem tudja előre, mikor hal meg, mégis mindenki küzd azért, hogy létezése nyomot hagyjon a világban.

Will tekintete élesen figyelte lányát, tudományos elméje minden szót begyűjtött, kategorizált, értelmezett. Már régen feladta, hogy érzelmileg közelítse meg Sarah világukról szóló magyarázatait.

– De eddig legalább azt hihettük, hogy a történelem, a tudomány, a kultúra fennmarad – vetette ellen. – Most viszont

tudjuk, hogy a teljes valóságunk csupán egy program lefutása, amely egyszer nyom nélkül tűnik el a semmiben.

– Gondoljatok a hópehelyre – Sarah a kavicsot visszaejtette a földre, és kezével lágy, hullámozó mozdulatot tett a levegőben. – Megismételhetetlenül egyedi, gyönyörű kristályszerkezete pillanatok alatt eltűnik, ahogy a földre hull. Mégis, létezése része a világ szépségének, a víz körforgásának, a természet táncának.

Csobbanó, mintha megértette volna a beszélgetés súlyát, a hűvös kőről Will ölébe mászott és összegömbölyödött, kék szeméit újra behunyva.

– Lehet, hogy a világotok véges – Sarah hangja most erősebbé vált, – de amit ebben a világban építetek, amit megtapasztaltok, amit éreztek... az valóságos. A ti léptéketek szerint ezer év gyakorlatilag egy örökkévalóság. Gondoljatok bele, hány generáció, hány élet, hány szerelem és felfedezés fér el ennyi időbe.

A folyó csobogása kissé dallamosabbá vált, a természet zenéje szolidan kísérte Sarah nyugtató szavait.

– Az értéket nem a létezés hossza adja meg, hanem annak minősége – fordult most Sam felé, aki keresztjét még mindig az ujjai között forgatta. – Az, hogy van-e benne szeretet, tett-e jót, jobba vált-e általa a világ, akár csak egyetlen pillanatra is.

Sam tekintetében lassan feloldódott a fagyos kétségbeesés. A távolba nézett, ahol a horizonton túl, a hegycsúcsok felett, a Genide napjának fénye aranyló páráként ölelte körbe a tájat.

– Várj, azt mondtad, hogy elhagytad a világunkat egy idő után... Hogyhogy nem szűntünk meg létezni? – próbált Will kapaszkodót keresni a logikában.

Sarah elgondolkodva nézett apjára. Még emlékezett arra a csodálatos képességre, hogy mindenben észrevette a

legapróbb hibát is. Nem véletlenül volt az egyik legjobb orvos a saját világukban.

– Úgy tűnik, nem magyaráztam el megfelelően – ismerte el.
– A Szellemjáró folyamatosan kapcsolódik hozzám, bárhol is vagyok. Az én jelenlétem nem szűnik meg a kilépéssel, mint nálatok. A Szellemjáró mindig rögzíti a változásokat, még akkor is, ha én éppen a Hetek világában tartózkodom vagy más dimenziókban barangolok. Ez a kapcsolat soha nem szakad meg – én vagyok a szimuláció alapja, a memóriája, az energiája – tárta szét a karját. – A szimuláció tehát nem egy különálló világ, hanem egy kiterjesztett részem. Mint egy álom, amelyet nem álmodok, hanem... „léteztetek” bennem és általam. Ezzel szemben ti, emberek, csak ideiglenesen lehettek jelen egy szimulációban – magyarázta Sarah. – Amikor kiléptek, megszakad velem a kapcsolat. De én más vagyok. A Szellemjáró egy részem, az általam létrehozott világ pedig közvetlen kapcsolatban áll a végtelen lényegemmel, hiszen minden belőlem és tőlem van.

A levegő megdermedt, a természet is visszatartotta a lélegzetét. Sarah hangtalanul állt a folyóparton, szemben a szüleivel. A napfény már alacsony szögéből világította meg arcukat, hosszú árnyékokat vetve a kövekre.

– Azt mondtad, hogy 3104-ben minden véget ér. Hogy ez a létrehozott idővonalak szabálya – Sam hangja halk volt, mégis kétségbeesetten kapaszkodott a szavakba. – De... miért?

Sarah nem válaszolt azonnal. Tekintete a víz felszínét fürkészte, mintha ott keresné a választ. Sam azonban nem hagyta annyiban.

– Hogy lehet az, hogy megteremtess egy világot... bennünket... és aztán egyszerűen elengeded?

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta Sarah halkán. – Ez egy összetett rendszer. Törvényei vannak. Az időnek, az

energiának, még az istenek létezésének is. Olyan törvények, amelyek összekapcsolódása és megértése messze túlmutat a halandói...

– Mégis visszahoztál halottakat! – csattant fel Sam, félbeszakítva lánya mondandóját. – Milyen szabályokról beszélsz? Te hoztad létre ezt az egészet! – Sam hangja megremegett. – Te szabtad meg, meddig tart. A terminuspont... az a te döntésed volt. Ha akarnád, megváltoztathatnád.

Sarah arca szelíd maradt, megpróbálta megfogni Sam kezét, de az elhúzódtott előle és folytatta a számonkérést.

– Akkor legalább mondd meg, miért kellett egy határt szabnod? Miért fejeződik be minden szimuláció?

– A terminuspont... Az a pont, ahol a szimuláció utoléri a létrehozás idejét – felelte Sarah békítően, számukra is érthető formába öntve a magyarázatot. – Onnantól nincs semmi. Csak üresség. A rendszer nem képes a jövőt generálni azon túl.

– De a jövő... az az embereké lenne. Az unokáinké, a dédunokáinké. – Sam lehajtotta a fejét. – És most azt mondod, ők talán megszületni sem fognak. Egy világ hal majd meg, nem mi. Egyáltalán miért kellett erről tudnunk? Miért tetted ránk ezt a terhet? – temette Sam az arcát a tenyerébe, fürtjei elkeseredetten hullottak alá.

– Azért mondtam el, mert szeretném, hogy a teljes képet ismerjétek. Hogy tudjátok, mi vár erre a világra, és miért születtek ebbe a szimulációba – mondta halkan.

– Hurrá! – Sam hangja most már a harag irányába változott. Felpattant a szikláról és a folyóparton fel-alá kezdett járkálni, Sarah előtt. – Te csak ülsz otthon, a végtelen isteni világodban, és nézed, ahogy mi, illetve akik ezer év múlva még élnek, tudjuk, hogy nincs jövőnk. Hogy minden, amit felépítettek, minden, amiért küzdöttek – teljesen hiábavaló!

– Sam... – Will csak halkán szólt, de az nem hallgatott rá.

– És mit tegyünk addig? Éljük az életünket, mintha mi sem történt volna? – tört fel belőle a düh. – Hogyan néztek a talán megszületendő lányom szemébe, tudva, hogy az ő gyermekei, unokái mind tudni fogják, hogy egy ponton csak a semmi vár rájuk?

Sarah csak állt mozdulatlanul, hallgatta anyja érzelmi kitörését. Aurája sötétre váltott, fájdalmat sugározva.

– Tudod mit? – Sam hirtelen megállt és egyenesen Sarah-ra nézett. – Te egy isten vagy, nem? Hát akkor... hát akkor változtass ezen! Tedd meg, hogy a szimuláció tovább éljen! Kérd meg a testvéreidet, hogy segítsenek! Tegyetek valamit!

Sarah lassan megfordult. Arca a szomorúságtól még emberibbnek tűnt.

– Tudod, hány alternatívát hoztam létre? – suttogta. – A szimuláció törvényei... kőbe vannak vésve. Amikor eléri a létrehozás időpontját...

– Nem! – Sam lerogyott a sziklára, eltakarta az arcát, és zokogni kezdett. – Nem lehet így vége!

Will csak nézte a lány érzelmi összeomlását. Maga is a mélyben feldolgozta a hallottakat. Amikor látta, hogy Sam tehetetlenül zokogott, ő szólalt meg.

– Sarah – kezdte nyugodtan –, nekem is van egy kérdésem.

A lány apjára nézett, várakozóan.

– Te vagy az egyik isten. Létrehoztad ezt a világegyetemet és benne mindent. Igaz?

Sarah bólintott.

– És most azt mondod, hogy nem tudsz segíteni rajtunk? Hogy van egy szabály, amit nem tudsz megszegni?

– Apa...

– Hallgass meg! – Will hangja éles volt, szokatlanul keményen csattant fel. – Te és a testvéreid alkottatok minden szabályt. Ti hoztatok létre az egész univerzumot. Ti írtátok meg a törvényeket. És most azt mondod, hogy egy általad alkotott szabályt nem tudsz megváltoztatni?

Sarah zavarodottan nézett apjára.

– Nem teljesen így van... A szabályokat nem mi...

– Akkor hogy van? – Will felugrott és közelebb lépett a lányához. – Magyarázd el nekem. Ha ti vagytok az Egyetlen sok változata, ha ti alkottatok minden létező dolgot, akkor honnan jöttek ezek a változtathatatlan szabályok? Saját magatoknak hoztatok létre azokat is? Vagy csak azt hiszitek, hogy alkalmazkodnotok kell hozzájuk?

– A stabilitás érdekében... A káosz elkerülése végett... – Sarah szavai bizonytalanává váltak.

– Káosz? Nézz körül! – Will kinyitotta a kezeit, az egész völgyre mutatott. – Látod ezt a bolygót? Mennyire rendezett minden! És ez az egész világ... Hiszen milliárd és milliárd ember tapasztalatát láthattad. Minden a megfelelő módon működik, akár beleavatkozol, akár nem. Még az is a természetes rend része, hogy mi most itt ülünk és vitatkozunk veled! De az nem, hogy egy döntés miatt mindannyiunknak pusztulnia kell!

Sarah nem tudott mit mondani.

– Vajon tényleg nem tudsz segíteni? – folytatta Will. – Vagy azért nem teszed, mert valamiféle kozmikus bürokrácia gúzsba köt? Ha szabályokat hoztatok létre, akkor meg is változtathatjátok. Egy isten nem lehet a saját teremtésének rabja! Egy isten vagy, nem egy középszintű hivatalnok!

– Apa, nem érted... Ha megváltoztatnám a szabályokat, talán már most összeomlana a világotok, de akár az eredeti is megszűnne létezni.

– Azért van egy különbség a két világ között, nem? – Will mutatóujját felfelé emelve folytatta. – Mi szimulációk vagyunk. Az eredeti idővonal lényeit a törlésünk nem fogja érinteni, hiszen egy „homokozóban” futunk. Azt mondod, semmi sem vész el, mert a Szellemjáró eltárolja a változásokat. De mi van azokkal az életekkel, akik még el sem kezdődtek? Mi van azzal a milliárdnyi lélekkel, aki soha nem fog megszületni, mert te ezt a logikai korlátot nem tudtad megugrani?

Sarah ránézett apjára. Arcán küszködés látszott. De Will folyamatosan élesítette a helyzetet.

– És amikor két részre váltál és feláldoztad magad? Az is egy igen komoly szabályszegés volt. Mégis megtetted, pedig a létedet kockáztattad. Miért? Mert erkölcsileg az volt a helyes. Mert azok az emberek és a genide számítottak. Miért nem számít most az egész világunk?

– De a terminus-pont...

– ...mesterséges – fejezte be William Sarah helyett. – Az egy technikai korlát, nem egy erkölcsi vagy filozófiai kérdés. Ha egyszer létre tudsz hozni az egész világegyetemet, akkor azt is meg tudod tenni, hogy a szimulációdban megszüntess egy dátumkorlátot. Az lenne az igazi kérdés: akarod-e?

Sam is felnézett a jövődöbéli férjére és lányára.

– Willnek igaza van. Te mondtad: az energiád része vagyunk, belőled születtünk – még ha csak szimulált is mindez. A lelkünkben az életünk során megtapasztalt szeretettel, érzelmekkel, mindennel vissza kell térjünk hozzád. Ha törlöd ezt a világot, akkor nem csak minket

pusztítasz el, hanem a saját létednek egy részét is örökre megsemmisíted.

Sarah lehajtotta a fejét. A körülte keringő sötét aura enyhén pulzálni kezdett, belső harca kiült az arcára.

– Adjatok egy kis időt... – suttogta. A következő pillanatban már nem volt ott – csak a fény lett fakóbb, mint korábban.

III.

A Nexus belsejében a feszültség szinte tapintható volt, ahogy Sam és Will beléptek. Az acélfalak közé szorult levegő nehézkesen vibrált, mintha maga is részt vett volna a várakozásban. A Társalgóban összegyűltek arca egyszerre volt kíváncsi és aggódó, mindnyájan rájuk szegezték a tekintetüket. A helyiség csendje súlyosabb volt, mint valaha.

– És? – Alejandro megtörte a csendet, miközben szemüvegét idegesen tologatta az orrán. – Mi volt azzal a... lányokkal?

Sam és Will egymás mellé roskadtak a kanapéra. Sam ujjai alig láthatóan remegtek, miközben kisimított egy kósza hajtincset az arcából – tekintetén átsütött a friss emlékek súlya. Will puha, de határozott mozdulattal megfogta a kezét – mindkettőjüknek szüksége volt a támaszra.

– Mi sem értjük igazán... – kezdte Sam, hangja érdes volt. Tekintete lassan végigsiklott a többiek arcán, keresve a megfelelő szavakat. – De tényleg Sarah volt. A mi lányunk a fotóról. A jövőből, egy másik idővonalról érkezett. És egyben... – megakadt a hangja, egy láthatatlan kéz fásultan szorította ki torkából a szavakat – ...egyben egy isten.

A szavak súlya meghökkentette a jelenlevőket. Még Kaelen parancsnok arcizma is megrándult, szkeptikusan felhúzta a szemöldökét, de tekintete elárulta, hogy a sok bizarr események után már semmin sem lepődne meg igazán. Marcus a fal mellett ácsorgott, arca nyugodt maradt, ajka sarkában apró rángás jelent meg – ez volt az egyetlen jel, ami elárulta belső nyugtalanságát.

– Azt mondta, hogy ő Hetes, egy isten a Hetek közül – folytatta William. Hangjában szokatlan reszketés bujkált, ami szöges ellentétben állt szokásos higgadtságával. – Ő teremtette ezt az univerzumot, az összes idővonalat.

– Igazából csak kettő van – szól közbe Sam. Tekintete távolba révedt, még mindig Sarah arcát látva maga előtt.

– Igen, csak kettő van – Will szorosabban fonta össze ujjait Sam kezével, hüvelykujjával gyengéden simogatta a nő kézfejét. – A mienk és az eredeti.

Will mély levegőt vett, látták, hogy a következő információ súlya fizikailag megterhelő lesz. A Társalgó szűrt fénye halvány árnyékokat vetett az arcára, kiemelve a szeme alatti mély karikákat.

– De van egy rossz hírünk is.

– Csak nem az, hogy egy szimulációban élünk? – Alejandro szinte hisztérikus nevetéssel szakította félbe, lehuppanva egy székre. A bütordarab fájdalmasan nyekkent súlya alatt. – Mert ez magyarázat lenne mindenre. A fénysebesség, mint végső korlát, a Planck-hossz... Vagy ahogy visszahozta a halott embereket – mutatott a katonákra, akik még mindig teljes sokkban próbálták feldolgozni az elmúlt napok eseményeit. – Magyarázná, ahogy a Tükör- és a Szellem-mód működik, vagy hogyan látjuk azokat a történelmi eseményeket, amelyek ezer és ezer évekkkel ezelőtt történtek...

– Várjatok egy pillanatra! – Liz felállt, arca falfehér volt, eddig közel láthatatlan szeplői most sötét pontokként ütözköztek ki sápadt bőréen. Will felé fordult, tekintete vádlóan megkeményedett. – Azt akarjátok mondani, hogy mi nem is létezők igazán? Csak... számítógépes programok vagyunk?

– Sarah szerint valóságosak vagyunk – szól közbe gyorsan Sam, Will védelmére kelve. – Éppoly valóságosak, mint az

eredeti világban élők. Az érzéseink, élményeink mind ugyanúgy igaziak, ugyanaz működtet minket is.

Kis hangzavar támadt a csoportban. Thorne tizedes állkapcsa megfeszült, hüvelykujja idegesen forgatta egyenruhája gombját – a fegyelmezett katona így próbálta levezetni a felgyülemlett feszültséget. Eliza karjait összefonta maga előtt, mintha a hideg ellen védekezne, pedig a Nexus hőmérséklet-szabályozása megfelelően működött.

Sam folytatta, miközben tenyerét a térdére szorította. Csuklója megfeszült, és ez a feszültség valamiképpen segített koncentrálni.

– De nem ez a legnagyobb probléma. A szimulációnak van egy íratlan, de megváltoztathatatlan szabálya: egyszer be fog fejeződni, nem tart örökké. Ennek a szimulációnak a terminus-pontja 3104-ben lesz. És akkor...

– A teljes világunk megszűnik létezni – fejezte be Will lehajtott fejjel, mint aki képtelen elviselni a többiek tekintetét.

A csend olyan nyomasztó súllyal nehezedett rájuk, mintha a fények is elsápadtak volna, vagy csak az arcokon tükröződött az új valóság megdöbbenő terhe. Mindenki a maga módján próbálta feldolgozni a hallottakat. Alejandro szemüvegét levette és idegesen tisztogatni kezdte, keze annyira remegett, hogy majdnem leejtette. Isabelle a falhoz sétált és nekidőlt, szemét lehunyva, így próbálva kizárni a világot. Kurt felállt és tett néhány lépést, majd megállt, izmos alkarján kidagadtak az erek.

Thorne tizedes összeráncolta a homlokát, arcán a zavarodottság és a hitetlenkedés keveréke.

– Ezer év múlva? – kérdezte, hangja először bizonytalan volt, majd megerősödött, szeme megvillant. – Én akkor már régen halott leszek, miért érdekelne ez engem?

– És az utódjaid? – Eliza mogorván nézett a fiatal katonára.
– Ki tudja, hányan születnek meg addig? Ki tudja, hányan fognak hozzád hasonlóan érezni, küzdeni, szeretni és majd meghalni?

– És ők mind tudni fogják, hogy nincs számukra jövő – mormolta Jones közlegény fásultan, tekintete a messzeségbe révedt, mintha gyermekeit látná maga előtt, akik még meg sem születtek, de már halálra vannak ítélve.

Kaelen felugrott, széke csikorgó zajjal vágódott a falnak. Arca vérvörös volt, halántékán vadul lüktettek az erek, hangja áthatított a termen.

– Ez baromság! Teljes baromság! Miről beszélnek maguk, emberek? – kiabálta, hangja rekedt volt az indulattól. – Eleve, miért hinnénk el ezt az egész ostobaságot? Biztos, hogy van erre az egészre valami logikus magyarázat!

– Micsoda? – legyintett Alejandro, arca egyszerre tükrözte a kimerültséget és a kétségbeesést. – Ugyan mivel magyarázza a szuperkatona ezt az egészet?

– Mi van, ha elkábítottak mindenkit, amikor beléptünk a hajóba? – Kaelen előrelépett, léptei súlyosan koppantak a padlón. – Mindenki levette a sisakját, nem? És most valami közös delíriumban vagyunk! Sőt! Lehet, hogy senki sincs itt rajtam kívül, mindenki az én gondolataim terméke! – A végén Kaelen már szinte kiabált, a hangja rekedtté vált a megerőltetéstől. Szemében olyan pánik tükröződött, amit a jelenlévők még sosem láttak a parancsnok tekintetében.

– Ugyan már! – állt fel Kurt, széles mellkasa felemelkedett, ahogy mély lélegzetet vett. Szeme veszélyesen megvillant. – Menjen a francba a szolipszizmussal! Igaz, hogy nincsenek már fegyvereink, de még mindig oda tud állni bármelyikünk elé és elkezdheti püfölni. Meg meri kockáztatni, hogy saját magán kívül mindenkit csak elképzeli? – lépett Kaelen felé,

szinte fenyegetően. Testmagassága és széles vállalai szinte egálban voltak a parancsnok felépítésével. A két férfi között szinte tapintható volt a feszültség, ahogy szemtől szemben álltak, egyikük sem hajlandó hátrálni.

– De hiszen dr. Farewell szerint mindannyian csak számítógépes adatok vagyunk – állt fel Thorne tizedes is, orcáján két vörös folt égett az indulattól. – Mit számít hát bármi is? Úgyis elpusztulunk mindannyian!

A hangok összeolvadtak, a düh és a kétségbeesés kakofóniává duzzadt. A feszültség szinte tapinthatóvá vált, a Társalgó falai mintha összeszűkültek volna körülöttük, a levegő vibrált az indulatoktól.

Isabelle előrelépett, két karját oldalra nyújtva Kurt és Kaelen között.

– Uraim! Elég ebből az értelmetlen kakaskodásból! Van épp elég bajunk anélkül is! – kiáltotta túl az egyre fokozódó zajt. – Még jó, hogy nincsenek fegyvereik... – morogta inkább magának, tekintetét a padlóra szegezve. – Térjünk vissza a konstruktív beszélgetéshez.

Az egyik fiatalabb katona emelte fel a kezét, ujjai remegtek. Arca sápadt volt, szemében kétségbeesés ült. Isabelle ránézett és bólintott, az apró mozdulattal próbálva nyugalmat sugározni.

– Hogy lehet az, hogy egy isten által teremtett világban élünk, aki azt mondja nekünk, hogy ezer év múlva vége? – kérdezte a fiatalember, hangja megbicsaklott a mondat közepén. – Ő az isten, nem? Hát akkor csináljon valamit!

A kérdés súlya alatt mindenki elnémult egy pillanatra, majd szinte egyszerre kezdtek bólogatni és helyeselni.

Sam felállt, arca elszánt volt, szemeiben különös fény csillogott.

– Hasonlóan próbáltunk mi is érvelni. Sarah azt mondta, hogy nem tudja megváltoztatni a terminus-pontot anélkül, hogy ne veszélyeztetné a teljes rendszert. Hogy őket, isteneket is kötik bizonyos szabályok, amelyek biztosítják a világ működését – válaszolta nyugodt hangon. Bár belül ő is remegett, de valahogy Kaelen dühe most megnyugtatta. – De azért ment el, hogy megpróbáljon valami megoldást találni. Ha döntöttek a Hetek, eldől, tud-e segíteni.

– Ami engem igazán zavar... – Marcus először szólalt meg a fal mellől. Minden szem rá szegeződött, s hirtelen csend lett. Arcán a szokásos higgadt kifejezés ült, viszont hangjában szokatlan aggodalom bujkált. – ...az az, hogy ez a lény hajlandó lesz-e kockázatot vállalni értünk. Ha valóban isten, és ha a mi világunk megmentése veszélyeztetheti az eredeti világot... vajon melyiket választaná? A saját teremtése vagyunk, de ő onnan származik.

Sam elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna. Amikor megszólalt, próbált megnyugtató tónust megütni.

– Szerintem Sarah túl fog lépni ezen a hamis dichotómián. Láttam a szemében... Nem olyan valaki, aki elfogadná, hogy csak két lehetőség van. – Arcán halvány mosoly jelent meg, szemében a találkozás boldog emlékei csillantak. – Meg vagyok győződve, hogy olyan megoldást fog keresni, ami mindkét világot megmenti. Nem fog belenyugodni olyan döntésbe, ha bármelyik világot veszélybe sodorná.

Alejandro bólintott, de az arcán látszott, hogy továbbra is tele van kétséggel. Ajka idegesen megrándult, tekintete a távolba meredt.

– Csak attól félek, hogy ez nem olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik – mondta halkán, szinte csak magának. – Hogyan érthetnénk meg egy olyan rendszert, amelyben istenek és isteni komplexitású szabályok, törvények

uralkodnak? Mi van, ha tényleg igaza van és azzal, hogy minket megpróbál megmenteni, az eredeti idővonalat sodorja veszélybe?

Will felegyenesedett, ujjával végigfutott sűrű, sötét haján. Tekintete találkozott Sammel, szótlánul egyezették a mondanivalójukat. A nő alig észrevehető bólintása után újra a csoporthoz fordult.

– Van még valami, amit tudnotok kell – kezdte, hangja mélyebb lett, mint általában. – A Szellemjáró nem csupán egy hajó, ami időben és térben utazik. Ez az eszköz köti össze világunkat Sarah energiájával... tulajdonképpen ez a kapocs az, ami lehetővé teszi a szimulációnk létezését.

Sam bólintott, majd átvette a szót, óvatosan válogatva meg a szavakat, tudva, hogy bizonyos dolgokat Sarah csak nekik kettőjüknek mondott el.

– A Szellemjáró ennél is összetettebb szerepet tölt be – tekintete komoly volt, miközben minden jelenlévőre rápillantott. – Sarah elmagyarázta nekünk, hogy ez az eszköz tartja fenn a teljes világunkat, nemcsak a benne élő embereket, hanem mindent: a bolygókat, a csillagokat, a teljes szimulált univerzumot.

– Ez egy olyan komplex rendszer – folytatta Will –, amely nem csak fenntartja a szimulációnkat, hanem egyben megőrzi világunk változásait, történéseit. Minden, ami itt történik, minden tapasztalatunk rögzítésre kerül és hatással van az egész rendszerre.

Will egy pillanatra elhallgatott, mérlegelve, mennyi további részletet oszthat meg abból, amit csak ők ketten hallottak Sarah-tól. Úgy döntött, a lényegét már elmondták, a metafizikai részletek csak összezavarnák a többieket.

A levegő megfagyott a Társalgóban, a többiek lélegzete is elakadt egy pillanatra.

– A Panoptikon konzolja – folytatta Will komoran – közvetlen kapcsolatban áll ezzel a rendszerrel. Amikor Roric tizedes megpróbálta feltörni...

Mély levegőt vett, nehezen találta a szavakat. Tudta, hogy amit mond, az minden jelenlévőt érint, különösen a katonákat, akik között ott volt Roric is.

– Amikor a konzolt próbálták feltörni, az nem egyszerűen egy számítógépes védekező mechanizmust indított be. Az a kísérlet kis híján megszakította a kapcsolatot a Szellemjáróval... ami azt jelenti, hogy akár az egész szimulációnk összeomlását okozhatta volna.

Kaelen parancsnok szemei elkerekedtek, arcizmai megfeszültek, volna testét villám járta volna át. Hátrált egy lépést, majd kettőt.

– Azt akarja mondani, hogy... – hangja elcsuklott, ami szokatlan volt a mindig magabiztos parancsnoktól.

– Igen – vágott közbe Sam, hangja nyugodt volt, de határozott. – Ha sikerült volna áttörni a konzol védelmén, valószínűleg mindannyian, az egész világunk azonnal megszűnt volna létezni. Nem holnap, nem ezer év múlva. Hanem abban a pillanatban.

Alejandro felpattant a székéről, szemüvege az orrára csúszott, haja ziláltan meredezett. Kezével hadonászva lépett Kaelen elé.

– Hallja ezt? – sziszegte, arca vöröslött a dühtől, ami éles ellentétben állt általában nyugodt, tudományos viselkedésével. – Maga és a hülye katonái majdnem... majdnem megölték mindenkit! Az egész emberiséget!

– Én csak a parancsomat... – kezdte Kaelen, de hangja erőtlenül elhalt. Arcszíne falfehér lett, ahogy a valódi következményekkel szembesült.

– A parancsát követte, persze! – Alejandro szinte kiabált, keze ökölbe szorult. – Mindig ez a kifogás! Mindig a parancs! És közben majdnem eltöröltek mindent és mindenkit a létezésből!

– Elég legyen, dr. Reyes! – Marcus Hoffman előrelépett, hangja hideg és kemény volt, mint a fém. – Egyikünk sem tudhatta ezt előre. Senkinek sem állt szándékában...

– Persze, persze, védje csak a kollégáit – legyintett Alejandro gúnyosan. – A STORM mindig összetart, nem igaz? Még akkor is, ha egy őrült parancsnok és néhány tökkelütött katona majdnem elpusztítja a világot!

A levegő szinte szikrázott a feszültségtől, szavak helyett a csend lett szinte fülsiketítő. Alejandro és Marcus úgy meredtek egymásra, mintha tekintetük pusztá erejével akarnák megsemmisíteni a másikat. Kaelen úgy állt közöttük, mint egy szobor, mozdulatlanul, ledermedve a súly alatt, amit most a vállain érzett.

– Mit szólnátok, ha most mindannyian lehiggadnánk egy kicsit? – lépett közbe Liz, hangja szokatlanul lágy volt, de határozott. Alejandro felé fordult. – Alex, az indulat most nem segít. Túl vagyunk rajta. Fontosabb, hogy megértsük, mi történt és ebből tanuljunk.

Kaelen tekintete a padlóra szegeződött, majd lassan, szinte erőlködve felemelte a fejét. Pillantásából eltűnt a megszokott határozottság, helyét valami új foglalta el – a belátás és a mérhetetlen felelősség tudata.

– Nem... A doktornak igaza van – mondta halkán, nehezen forgó nyelvvel. – A parancs, amit követtem... amit kiadtam... előbb kellett volna gondolkodnom. Előbb kellett volna... – Nem tudta befejezni a mondatot.

Sam látta rajta a belső tusakodást, ahogy a parancsot követő katonából egy, a következményekkel szembesülő ember lett. Odament hozzá és gyengéden megfogta a karját.

– A lényeg, hogy nem történt meg – mondta, hangja most már valóban megnyugtató volt. – És most már tudjuk, mi volt a rendszer végső biztonsági mechanizmusa: maga Sarah. Személyesen avatkozott közbe, mielőtt nagyobb baj történhetett volna. Ez is mutatja, mennyire figyel a világunkat.

Isabelle előrelépett, karjait összefonva maga előtt. Arcáról leolvasható volt a koncentráció, ahogy megpróbálta logikai rendbe rendezni az új információkat.

– Ezek szerint lényegében egy... élő számítógépes rendszerben élünk – mondta lassan, minden szót külön mérlegelve. – És a Nexus valamiféle interfész Sarah és a mi világunk között?

– Pontosan – bólintott Sam. – Tulajdonképpen ebben a szimulált világunkban egyedül a Nexus valódi. Ez a hajó minden idővonalban, minden valóságban jelen kell legyen, hiszen ez a kapocs, ami összeköti a különböző realitásokat.

– Csak a Nexus... valódi? – Thorne tizedes hangja megremegett, ahogy végignézett a terem falain, attól tartva, hogy azok bármelyik pillanatban eltűnhetnek.

– Igen – folytatta Will, miközben végighordozta tekintetét a helyiségen. – Ez a hajó nem csupán a mi szimulációnk része, hanem egyfajta... híd a valóságok között. Ezért lehet vele időben utazni, emlékeket megjeleníteni, és ezért képes akár az idővonalak között is mozogni.

Will közelebb lépett a többiekhez, hangja erőteljesebb lett.

– Ez megmagyarázza, miért nem tudtuk soha azonosítani a Nexus anyagát, energiaforrását, vagy működési

mechanizmusát. Mert ezek részben túlmutatnak a mi szimulált fizikánk szabályain. Tulajdonképpen a Nexus egyfajta anomália a mi világunkban – egy darabka a valódi univerzumból.

– És a Szellemjáró? – kérdezte Marcus, most már teljesen visszanyerve higgadtságát, szakmai kíváncsisággal a hangjában.

– A Szellemjáró a program, amely ezt az egész szimulációt futtatja – magyarázta Will. – Ezért olyan kritikus fontosságú. Ha megszakad vele a kapcsolat... nos, akkor egyszerűen nincs, ami fenntartsa a világunkat.

A csoportra nehéz csend telepedett. Az információ súlya szinte maga alá temette őket. Minden, amit eddig valóságosnak hittek – a saját bolygójuk, emberiségük története, személyes emlékeik – mind egy szimuláció részei voltak. És csak ez a titokzatos hajó, amelyen most álltak, képviselt valamit a valódi univerzumból.

Alejandro egy székre ült, arcát a tenyerébe temette.

– Ez örültség – motyogta, de már nem volt indulat a hangjában, csak kimerültség és zavarodottság. – Teljes örültség, és mégis... a tudományos részét tekintve... van benne logika.

– De továbbra is az a kérdés... – szólalt meg Marcus a fal mellől. – ...hogymegoldható-e ez a terminus-pont probléma? Vagy egyszerűen el kell fogadnunk, hogy a világunknak van egy beépített „szavatossági ideje”?

Peterson közlegény váratlanul felállt, kihúzta magát, miközben egyik lábával előrelépett.

– Tudják mit? – mondta, és minden arc feléje fordult. A nyomasztó csendet megtörte határozott hangja. – Nekem nem számít, hogy ezer év múlva mi lesz. Én most élek. Most vagyok

huszonhét, és fix, hogy nincs senki hozzám hasonló az égi adatbázisban. Senki nem veheti el tőlem azt, hogy én, én vagyok.

A szavak úgy hatottak, mint amikor friss levegő áramlik egy túl sokáig zárt szobába. Néhányan bólintottak, mások egyenesebb testtartást vettek fel, Peterson szavai erőt adtak számukra.

– Hasonlóképpen gondolkodom – Eliza bólintott, és most először, halvány mosoly jelent meg az arcán. – Ha a következő generációk ismerik is a végső korlátot, talán ez majd még jobban motiválja őket, hogy intenzívebben, produktívabban éljék az életüket.

– És te, Sam? – kérdezte Kurt, tekintetét a nőre szegezve. A kérdés mögött több volt, mint egyszerű kíváncsiság – a választ akarta hallani valakinek, akiben megbízott. – Szerinted Sarah valóban meg tudja majd oldani ezt a helyzetet? Van rá esély, hogy megmenti a világot?

Sam gondolataiba merülve nézett rá, tekintete egy pillanatra messzire kalandozott.

– Nem tudom biztosan, mi lehetséges és mi nem – válaszolta őszintén, hangja puha volt, már-már törékeny. – Talán ez tényleg csak egy őrült álom – pillantott Kaelenre, aki még mindig feszülten állt, mint egy ugrásra kész ragadozó. – Ahogy az egész jelenet a Panoptikonban pár órával ezelőtt. Viszont olyan logikus ez az egész – folytatta, hangja felerősödött. – Melyikünk lenne az, aki ilyen részletesen ki tudna találni egy ilyen bonyolult lázálmot?

Megállt egy pillanatra, majd még határozottabban folytatta:

– De ha mindez valós, akkor igen, hiszem, hogy Sarah meg fogja találni a módját. Láttam a szemében valamit... valami ősi

bölcsességet, és mégis, olyan ismerős volt. Ha van rá mód, ő meg fogja találni.

William megszorította a kezét, ujjaiak összefonódtak, igyekezett megerősíteni Samet.

– Ha ez csak álom, akkor együtt álmodjuk. Mindannyian ugyanazt láttuk és látjuk – mondta, hangja erőteljesebb volt, mint valaha. – És ha valóban egy szimulációban is vagyunk, nem történhet meg, hogy az egész világunk elpusztul és ehhez körömszakadtáig ragaszkodni fogunk.

A teremben szétáradt a kimondatlan, de mégis szinte tapintható érzés: a remény. Nem a naiv, vak remény, hanem a tudatos döntés a remény mellett, szembenézve a végső valósággal. A Nexus fényei felerősödtek, az árnyékok visszahúzódtak, és bár a világ nem változott meg, valami mégis más lett.

A Nexus mesterséges éjszakája borult a második szint lakrészeire. A folyosókon a halványan derengő biztonsági fények kísérteties árnyékokat vetettek, a nyugtalan csendet csak a hajótest alig hallható, mély rezonanciája törte meg – az alvó óriás ritmikus légzése törte meg csak a csendet. A „2-1” lakás közösségi terében William és Samantha ültek a kanapén, szótlantul. Az utóbbi napok eseményei – a katonai hatalomátvétel, a Nexus váratlan reakciója, a Genidére érkezés és mindenekelőtt Sarah megjelenése – olyan súllyal nehezedtek rájuk, amit még mindig képtelenek voltak teljesen felfogni.

William a tabletjét bámulta, de a képernyőn megjelenő adatok csak értelmetlen mintázatokká mosódtak előtte. Gondolatai újra és újra visszatértek a lányhoz, a lányukhoz, aki még meg sem született, mégis évmilliókkal, évmilliárdokkal idősebb náluk. A tudat szinte felfoghatatlan

volt számára – elemző elméje képtelen volt kategóriákba rendezni ezt a paradoxont.

Samantha a kanapé sarkában ült, lábait maga alá húzva. Ujjai – teljesen öntudatlanul – a nyakában lógó kis keresztet morzsolgatták. Bár már kezdte elfogadni a látszólagos ellentmondást a hite és a tapasztalt valóság között, most mégis újra és újra átgondolta a történeteket. Találkozott egy istennel, aki a gyermeke. Egy istennel, aki világokat teremt. Egy istennel, aki feláldozta magát, majd visszatért. Volt ebben valami különös, megmagyarázhatatlan összhang mindazzal, amit eddig is hitt – csak sokkal összetettebb formában. Sarah szavaiban, abban a mélységes szeretetben, amit az ölelésében érzett, volt valami bensőségesen ismerős. Talán az istenek természete bonyolultabb, mint ahogy az emberi elme el tudja képzelni, de a lényeg ugyanaz maradt.

Hirtelen alig észrevehető vibrálás futott végig a levegőn. Nem hang volt, inkább az a fajta bizsergető érzés, amit a Panoptikonban tapasztaltak, mielőtt Sarah megjelent. Összenéztek, szívük azonnal hevesebben kezdett dobogni. A szoba közepén a levegő megremegett, hullámok tánca jelezte Sarah jöttét. A rejtett világítás fénye összegyűlt egy pontban, és lassan, szinte tétován formálódott ki a lány alakja.

Most nem a ragyogó, isteni lény állt előttük. A kék fényruha helyett ugyanazt az egyszerű, olívazöld ruhát és fehér kardigánt viselte, mint amikor a folyónál búcsúztak el. Arca sápadt volt, szinte áttetszően fehér, zöld szemében mélységes szomorúság és fáradtság tükröződött. Nem lebegett, lábai szilárdan álltak a padlón. Emberibbnek tűnt, mint valaha – és ez valahogy még megrendítőbbé tette a jelenlétét.

– Sarah... – suttogta Sam, lassan felemelkedve. Mellkasában éles, szinte fájdalmas szorítás kísérte lánya látványát.

– Anya... – Sarah előrelépett, és átölelte Samet. A karjai erősen, szinte kétségbeesetten fonódtak a nő köré. Sam érezte a lány melegségét, az ölelés nagyon is emberi volt, nem egy éteri, isteni lényé. Hosszú pillanatig tartották így egymást, mielőtt Sarah gyengéden elhúzódtott.

– Visszajöttem – mondta halkán, hangja alig volt több suttogásnál. – Beszélnem kell veletek.

William is felállt, torka elszorult a hirtelen feltörő érzelmektől.

– Mi történt? Valami baj van? – kérdezte, igyekezve megőrizni nyugalmát, bár tekintete elárulta növekvő aggodalmát.

Sarah lassan megrázta a fejét, és leült a kanapéval szemközti fotelbe. Mozdulatai nehézkesnek tűntek, valami láthatatlan súly nehezedett a lelkére.

– Nem, nincs baj. Vagyis... – elhallgatott egy pillanatra, szemöldökét összevonta – ...attól függ, honnan nézzük. Miután elmentem... gondolkodtam. A szavaitokon. Főleg azon, amit te mondtál, apa. A szabályokról. A felelősségről. Az igazságtalanságról.

Tekintetét Williamre emelte. A férfi önkéntelenül is elcsodálkozott, milyen furcsán természetesnek hatott, hogy a lány apának szólítja, miközben az egész helyzet a valóság határain túl létezett.

– És rájöttem... igazad van. Az a terminus-pont... az egy korlát, ami miattam lett beállítva, amikor létrehoztam ezt a szimulációt. Egy technikai szükségszerűség volt akkor, hogy az energiaegyensúlyt fenntartsam, hogy a rendszer stabil maradjon. De a szabályokat... lehet hajlítani, változtatni, módosítani. Csak... ennek ára van.

– Milyen ára? – kérdezte Sam aggódva. Ösztönösen előrehajolt Sarah felé, áthidalva a köztük lévő távolságot.

Sarah mély levegőt vett. A rejtett világítás fénye különös árnyékokat vetett arcára, elmélyítve vonásainak feszültségét.

– Konzultáltam... azokkal, akiket ti a testvéreimnek neveznétek. A Hetekkel. – Sarah hangja megváltozott, mélyebb, őszibb csengése lett, amikor a Heteket említette. – A létezésnek alapvető törvényei vannak. Az egyik ilyen az egyensúly. Nem lehet csak úgy létrehozni vagy elvenni valamit a kozmikus mérlegből anélkül, hogy máshol ne kellene ellentételezést biztosítani. A mi esetünkben ez az AR'NOS egyik törvénye.

– Az Áldozat? – Sam szemében felismerés villant, ahogy eszébe jutottak a Dokumentárban olvasott homályos utalások. A szó szinte megfagyott a levegőben.

– A Végső Áldozat – pontosított Sarah. Hangja alig hallhatóvá halkult, súlya mégis betöltötte a szobát. – Nem véletlenül hívjuk így. Ha meg akarom változtatni ennek az idővonalnak a sorsát, ha blokkolni szeretném a terminus-pontot, hogy tovább létezhessetek... akkor nekem kell biztosítanom az egyensúlyt. Egy megfelelő súlyú áldozatot kell hoznom.

William arcán a felismerés és a rémület árnyéka suhant át. Álla megfeszült, mereven előrehajolt és Sarah szemébe nézett.

– Mit... mit kell tenned? – kérdezte, hangja alig volt több reszelős suttogásnál.

Sarah lehajtotta a fejét. Ujjai idegesen gyűrögették a ruha anyagát, ez az egyszerű, emberi gesztus valahogy még sebezhetőbbé tette.

– Az egyetlen módja, hogy ez a szimuláció – ez a valóság – véglegesen és stabilan fennmaradjon... ha én magam válok a

horgonyává. Ha a tudatomat, az energiámat... feloldom ebben az idővonalban.

– Feloldod? Mit jelent ez? – Sam hangja elcsuklott, ahogy próbálta felfogni a szavak jelentését.

– Azt jelenti, hogy az az Omni, akit most láttok... megszűnik létezni, mint különálló, aktív tudat – magyarázta Sarah csendesen, tekintete a messzeségbe révedt a szülei mögé. – Az energiám beleolvad ennek a világnak a szövetébe, fenntartva azt, biztosítva a folytonosságát. Passzív jelenlétté válok, egyfajta... alaprezgéssé, amely lehetővé teszi, hogy a szimuláció önálló életre keljen és a saját útját járja, a végtelenségig, vagy amíg önmagát el nem pusztítja.

– De akkor... te meghalsz? – Will hangja megremegett, hiába próbálta elrejtteni felindultságát. Évek óta először érezte, hogy a gondosan felépített érzelmi falai kezdenek leomlani.

– Nem a ti értelmetekben vett halál – rázta a fejét Sarah. A haja lágyan hullámozott a mozdulattól, a fény megcsillant az égővörös tincseken. – Inkább egyfajta... mély álom. Visszatérés az alapállapotba. Az isteni síkról is eltűnök, mint aktív entitás. Nem tudok majd beavatkozni, nem tudok kommunikálni... egyszerűen csak... leszek. A háttérben. Amíg ez a világ létezik.

– Visszatérhetsz valaha? – Sam tekintetét könnyek homályosították el egy pillanat alatt. Egy könnycsepp megcsillant a félhomályban, majd lassan lefolyt az arcán. – Meddig kell vállalnod ezt a... ezt az állapotot?

– Ez nem büntetés, ne így fogjátok fel! – rázta a fejét Sarah. Hangjában most először csendült némi szenvedély. – Ez egy választás. Az én választásom.

– De meddig kell...? Nem érdekel, hogy hívod! – csattant fel Sam, hangja megremegett az elfojtott indulattól. Józan,

racionális énje és az anyai ösztönei közötti határvonal elmosódott. – Meddig kell így maradnod? Mikor lehetsz Omni újra?

– Csak akkor, ha ez az idővonal véget ér – válaszolta Sarah szomorúan. Pillantása keményebb lett, tekintete egyenesen Sam szemébe fúródott. – Ha az emberiség... ha ti... valamilyen okból elpusztultok, ha az összes mirrai eltűnik az univerzumból. Akkor az energiám újra felszabadul, és visszatérhetek a Hetek közé. De amíg akár egyetlen emberi lélek is létezik ebben a valóságban, én itt maradok, összekötve a valóságokkal.

William előrehajolt ültében, könyökét a térdére támasztva. A teher, a felelősség súlya szinte összezúzta. Az analitikus elme, amely mindig racionális, logikus válaszokat talált a legbonyolultabb kérdésekre is, most cserbenhagyta. A lányuk... feláldozza magát értük. Egy egész világért.

– Ez egy ordas nagy baromság! – pattant fel a kanapéről, hangja felismerhetetlenül nyersnek hangzott, ahogy a szavak szinte kiszakadtak belőle. – Ez az AR'NOS... Miért nem hívjátok egyszerűen Istenölőnek? Hiszen úgysis ez lesz a vége! Vagy úgy vagy vele, hogy egyszer már megtetted, másodjára már szinte kéz nélkül is megy? – A szavak keserűen törtek elő belőle, miközben tehetetlenül járkálni kezdett a fotel és a kanapé közötti szűk térben. – Nem kérhetjük ezt tőled! Kell lennie más módnak is!

– Nincs más mód, apa – Sarah felállt, és odalépett William elé, megállítva őt a járkálásban. Karjait a dereka köré fonta és szorosan átölelte, mint egy gyermek, aki vigaszt keres. Will teste megfeszült a váratlan gesztustól, majd lassan elernyed, karjai bizonytalanul, majd egyre határozottabban ölelték át a lányát. Sarah felnézett rá, hangja most már szilárd volt,

elszánt. Arcán nyugalom ült, már rég átgondolta és elfogadta a döntését.

– Ezt kell tennem. Miattatok. Miattad és anya miatt elsősorban. Azért, amit mondtál. Az igazságért. A felelősségért. És... – a hangja meglágyult – ...a reményért. Azért a jövőért, amit talán megélhettek. Amit a ti gyermeketek anélkül megélhet, hogy egy kaotikus, beláthatatlan, reménytelen jövőt lásson maga előtt.

Sarah kibontakozott az ölelésből, de továbbra is fogta William kezét. Odavezette őt Sam foteljéhez.

– Anya, kérlek – nyújtotta másik kezét az anyja felé.

Sam szemét törölgetve felállt, és megfogta Sarah felé nyújtott kezét. Sarah most mindkettőjük kezét a sajátjában tartotta. Érintése meleg volt, élő és valóságos – nem egy isten érintése, hanem egy emberé.

– Ez az én választásom. Az én áldozatom. Az én AR'NOS-om. Cserébe azért a lehetőségért, hogy ez a világ, a ti világotok, valódi jövőt kaphasson. – Tekintete elmélyült, hangjában szelíd kérés csendült. – Csak annyit kérek, hogy ne rontsátok el!

Sam zokogva borult a lánya vállára. A könnyei átnedvesítették Sarah kardigánjának anyagát. William szótlánul ölelte át mindkettőjüket, arcát a lány hajába temetve. Torkát szorongatta a visszafojtott érzélem, szemét a feltoluló könny égette. A Jégember olvadni kezdett, a hideg racionalitás falai leomlottak. Hosszú percekig álltak így, egy lehetetlen család a valóság peremén, egy felfoghatatlan áldozat árnyékában.

– Mikor... mikor kell megtennem? – kérdezte végül William rekedten, miközben kibontakoztak az ölelésből és mindhárman leültek.

– Hamarosan – felelte Sarah, tekintetét az ölébe ejtett kezeire szegezve. Mozdulata olyan volt, mint egy bűcsú kezdete. – Elvileg ráérnék ezer év múlva megtenni, de úgy döntöttem, most van itt az ideje. A másik idővonalon már senki sincs, ki emlékezne rám – mondhatni ti vagytok a világon az egyetlenek, akikhez valamilyen módon kötődöm. Szóval miért várnék? – Tekintete ellágyult. – És ezzel két ajándékot szeretnék nektek adni. Két utolsó, de annál fontosabb ajándékot.

Szemük találkozott – előbb Samével, majd Williamével. Tekintetében ott volt az évezredek bölcsessége és egy fiatal lány szeretete, egy olyan furcsa keverékben, amit nehéz volt szavakba önteni.

– A lelkek... a ti lelketek ebben a szimulációban másolatok. De van módom arra, hogy... összeköszsem őket az eredeti forrással. Hogy az emlékeitek, a tapasztalataitok ne csak adatok legyenek, hanem valódi részei legyenek annak a nagyobb egésznek, amiből származtok. És a Szellemjáró helyett közvetlenül hozzám kötődtek majd.

– De... hogyan? – suttogta szipogva Sam, szemöldökét összeráncolva. Tudományos énje küzdött a megértésért.

– Ne kérdezzétek. Csak fogadjátok el – mosolyodott el Sarah utoljára. Valami megváltozott az arckifejezésében, elfogadás és gyengédség keveredett benne. – Hét év múlva pedig – ha minden jól sikerül... újra látni fogjuk egymást. Még ha nem is emlékszem majd, a lelkem tudni fogja. Érezni fogom a kapcsolatot a lélek által, tudni fogom, kik vagytok.

– És mi lesz a második ajándék? – kérdezte Sam. – Azt mondtad, kettőt kapunk.

– Azt majd csak később tudjátok meg – mosolygott rejtélyesen a lány. – De biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog.

– Mi lesz velünk? – mutatott körbe William, tekintete a lakrészen túlra utalva. – A hajó legénységével, a katonákkal, a tudósokkal?

– Mindenkit visszaviszek az időben, a felfedezés előtti pillanatra. Egy apró módosítás, és emlékezni sem fognak az Europa jege alatti Nexusra. Pláne, hogy már nem is lesz ott – a biztonság kedvéért a Genidén hagyom. Csak ti tízen fogtok emlékezni – mindenki más elfelejt mindent. A tudósok...

– Még Marcus is? – kérdezte Will megütközve. A férfi arcán a meglepetés tükröződött, ez az arc már nem a hűvös, mindig előrelátó elemzőé volt, hanem egy emberé, akinek érzései vannak.

– Hiszem, hogy rá is szükségetek van – mosolyodott el Sarah titokzatosan. Szemében különös fény villant, ami túlmutatott az emberin. – Adjatok neki időt.

– Mikor történik meg ez az egész? – kérdezte Sam, próbálva gyakorlatiasságra terelni a beszélgetést, miközben megtörölte könnyes arcát.

– Holnap reggel kilencre legyen mindenki a Panoptikonban és elmondok mindent – felelte Sarah. A hangja távolibb lett, mintha már most kezdene visszahúzódnival. – Most megyek és előkészítem az AR'NOS-t.

Azzal Sarah alakja újra fényesedett, de most nem a hideg, isteni ragyogás volt az, hanem egy meleg, aranyló fény, amely betöltötte a kis lakrészt. Sam és Will úgy érezték, maga a szeretet öltött testet előttük. Mielőtt teljesen feloldódott volna a semmiben, még egyszer rájuk mosolygott – egy igazi, emberi mosollyal. Aztán a fény lassan elhalványult, mint egy nyugovóra térő naplemente, és Sarah eltűnt.

Sam és William ott maradtak a csendes szobában, kezük még mindig összekulcsolva. Ujjaik öntudatlanul fonódtak egymásba, mintha egymás meghitt közelségében keresnének

kapaszkodót. A levegőben még ott lebegett Sarah jelenlétének emléke és az áldozat felfoghatatlan súlya. A Nexus csendjét csak a hajó mély, tompa moraja törte meg, mint egy távoli szívverés a sötétségben.

Tudták, hogy a következő órákban valami visszafordíthatatlan fog történni. A lányuk készül feláldozni magát értük, egy egész világért. És nekik nem maradt más, csak a várakozás és az emlékezés súlyos terhe.

IV.

A Genide napja vakító, egyre erősödő fénnel kúszott fel az égre. A Panoptikonban mindenki ébren, némán várakozott. A terem közepén, a most újra működő, de funkcióit már nem engedélyező konzol halvány, kékesfehér derengésében gyült össze a teljes csapat. A levegő szinte sűrűsödött a kimondatlan érzésektől – félelem, csodálat, gyász, és valami szent borzongás lüktetett a csendben. Csak a szívek dobbanása, a lélegzetek nesze hallatszott. Mindenki tudta, mi következik: Sarah végső visszatérése.

A levegő finoman megremegett, mintha egy láthatatlan húr rezdült volna meg a térben. A terem közepén, a konzol mellett az energia alakot öltött – de most egészen másként, mint korábban. Sarah lassan kirajzolódó alakja egyszerre volt földi és isteni: régi formájában tért vissza, testét aranyló és ezüstös fény fonatai ölelték körül, s a ragyogásban ezernyi apró csillag szikrázott, mintha maga hordozná az univerzumot. Ruhája lágyan követte minden mozdulatát, és ahogy légiesen kilépett a térből, minden körülötte áramló fény csak még ragyogóbbá tette lobogó, vörös fürtjeit. Az arca egyszerre tükrözte évezredek bölcsességét és egy fiatal nő törékeny szomorúságát.

Lassan körbenézett, tekintete megállapodott minden egyes jelenlévőn. A katonákon, akik most már nem ellenségként, hanem zavarodott tanúkként álltak. A tudósokon, akiknek világméretű örökre megváltoztatta. És végül a szülein.

Sam és William egymás mellett álltak, kezük szorosan összefonódott, ujjaik egymásba kulcsolódtak. Samantha szemében könnyek csillogtak, de már nem a tehetetlenségé – inkább a büszkeségé és a fájdalomé. William arca komoly volt, de vonásai megenyhültek, ahogy a lányára nézett. A

Jégemberből már semmi sem látszott, helyette egy apa állt ott, aki épp elveszíteni készül a lányát, akit még meg sem ismert igazán.

– Eljött az idő – Sarah hangja lágyan, mégis tisztán csengett, betöltve a hatalmas termet. Szavai szinte fizikai érzetet keltettek, gyengéd érintést kiváltva a bőrükön. – Az AR'NOS ideje.

Odalépett Samhez és Williamhez. Tekintetük egy hosszú, szavak nélküli pillanatig találkozott. Ebben a pillanatban benne volt minden – a múlt, ami lehetett volna, a jelen, ami most véget ér, és a jövő, ami talán megszülethet nélküle. A három ember – két szimulált és egy isteni lény – között szinte vibrált a csend, sűrű volt az érzelmektől.

– Ez nem búcsú – mondta Sarah, és mindkettőjük arcát megsimította fénylő ujjával. Az érintése meleg volt, már-már égető, tiszta energia áramlott át rajtuk, végigfutva idegeiken. – Csak átalakulás. A részetek maradok, ahogy ti is az enyémekek vagytok.

Finoman a homlokukhoz érintette az ujját. Sam és William egyszerre éreztek valami megmagyarázhatatlant, ahogy egy apró, meleg szikra gyulladt lelkük legmélyén. Egy érzés, egy tudás, egy kötelék, ami nem az emlékezetükben, hanem valami sokkal alapvetőbb szinten rögzült. Az „eredeti lélekdarabok” elfoglalták helyüket, örökös, láthatatlan kapcsolatot teremtve azzal a lényel, aki a lányuk volt és lesz.

– Hét év – suttozta Sarah, és egy utolsó, könnyes mosoly jelent meg az arcán. – És találkozunk.

Azzal Sarah lassan hátralépett a konzolhoz. Felemelte karjait, ujjai széttárultak, mintha az univerzumot akarná átölelni. Egyetlen pillanatra még visszafordult, szemeiben földöntúli ragyogás villant. A következő pillanatban, egy határozott mozdulattal Sarah lassan elemelkedett a padlótól.

Mozdulata súlytalan volt, testét fény ölelte körbe. Ekkor égővörös fürtjei fellibbentek és szétterültek a levegőben, s mint egy izzó korona, ragyogni kezdtek, aranyló glóriát vonva arca köré. Az idő lelassult, minden mozdulat egyetlen, örökkévalónak tűnő pillanattá merevedett. A Panoptikon falai visszaverték Sarah ragyogását: az egyre fényesebb energiaörvények mintha a lány lényegéből születtek volna. Smaragdzöld szemeiben egyszerre tükröződött az elválás fájdalma, a szeretet és az a végtelen bizonyosság, hogy amit most tesz, az mindannyiukért történik.

A hajótest mély, szinte ősi morajlással válaszolt – mint egy alvó szörny, amely most ébred gazdája hívására. A Panoptikon falain aranyló, ezüstös és kék fények kezdtek lüktetni, a külső világ helyett most a Nexus belső energiaáramlásának bonyolult mintázatai jelentek meg – mintha az egész terem egy élő, kozmikus érrendszerré vált volna.

Sarah teste egyre fényesebb lett. Pillantása végig szülein időzött: szemében szeretet és valami angyali béke ragyogott. Emberi vonásai lassan elmosódtak, de mosolya, az a sugárzó, bátor és vigasztaló mosoly, ott lebegett még, ahogy alakja ragyogó energiává oldódott. A fények egyre hevesebben örvénylettek, beleolvadtak a hajó falain áramló fényfolyamokba. A jelenet egyszerre volt gyönyörű és szívszorító – egy isteni lény önfeláldozásának szertartása, amelyben az utolsó pillanatig ott tündökölt a szülők felé áradó, földöntúli szeretet.

Nem volt robbanás, nem volt hangos csattanás. Csak a fény intenzitása nőtt, vakítóvá vált, majd lassan, fokozatosan halványodni kezdett. Olyan volt, mint amikor egy csillag lassan kialszik, vagy amikor a Nap fénye feloldódik a hajnali ködben. A levegőben alacsony frekvenciájú rezgés terjedt szét, amit inkább érezni lehetett, mint hallani – a Nexus

rendszereinek átalakulását kísérő energia-kisülés mellékhatása.

A tudósok és katonák lélegzetvisszafojtva figyelték. Alejandro előrehajolt, szemüvege az orrára csúszott, de észre sem vette – arcán a tudományos áhítat és a hitetlenkedő döbbenet különös keveréke. Ujjai öntudatlanul rajzoltak valamit a levegőbe, talán a látványt próbálta lefordítani a tudomány nyelvére. Eliza szorosán becsukta a szemét, nem bírta elviselni a látványt, kezei mégis kifelé fordultak, tenyerét a fény felé tartva, mint aki az ismeretlen energiát próbálja érzékelni és asszimilálni.

Isabelle bal karja mozdulatlanul pihent az oldalán, bionikus protézisének szenzorai valószínűleg képtelenek voltak feldolgozni az eseményt – a rendszerek csendesen leálltak, túlterhelve a felfoghatatlan energiától. Arca azonban nyitott volt, szemét lecsukta, száját enyhén nyitva hagyta – először tűnt sebezhetőnek a küldetés kezdete óta.

Bauer kapitány levette a sapkáját, és mélyen meghajtotta a fejét. Mellette Tamás állt, ujjai között a kis marsi medálját forgatta, ajkai néma imát formáltak. A többi katona zavartan állt, legtöbben eltakarták a szemüket, néhányan mégis a réseken keresztül lestek ki, mert nem tudtak ellenállni a látványnak.

Még Kaelen parancsnok arcán is átsuhant valami a megbánáshoz vagy a tisztelethez hasonló. Vállai, melyek általában feszülten, parancsra készen tartották testét, most enyhén megroggytak, láthatatlan teherként nehezedve rájuk.

Marcus pedig... Marcus csak állt a falnak támaszkodva, arca kifürkészhetetlen volt, de a szeme... talán könnyek csillogtak benne? Az analitikus, mindig távolságtartó katona maszkja egy pillanatra lehullott, és alatta előtűnt az ember –

valaki, aki talán először szembesült valamivel, ami túlmutat minden racionális magyarázaton.

Sam és William egymásba kapaszkodtak, könnyeik patakokban folytak végig arcukon. Sam ajka imát formált – a hit, amely egész életében támaszul szolgált, most új értelmet nyert ebben a transzcendens pillanatban. Will elemző elméje teljesen elnémult, és csak a szíve beszélt – érezték, ahogy a meleg szikra a lelkükben lassan elhalványul, de nem tűnik el teljesen – mint egy parázs, ami tovább izzik a hamu alatt. Érezték a veszteséget, a búcsú véglegességét, de érezték a kapcsolatot is, ami örökre összeköti őket azzal a lénnel, aki feláldozta magát értük.

A levegőben furcsa, édes illat lebegett, mint a friss víz és a tavaszi virágok keveréke. A hőmérséklet egyszerre tűnt melegnek és hűvösnek, mintha az idő és a tér határai egy pillanatra feloldódtak volna.

Végül a fény teljesen elhalt. A Panoptikon falain újra a normál, meleg derengés gyúlt fel. A központi konzol ismét fehéren ragyogott, készenléti állapotot jelezve. Sarah eltűnt. De a jelenléte... az valahogy mégis ott maradt a levegőben. Egyfajta csendes, békés energia töltötte be a teret, a hajó megkönnyebbülten lélegzett, ritmikusan dorombolva.

A konzolon egyetlen ikon jelent meg az eddigiek helyett – egy egyszerű, stilizált, végtelenbe nyúló spirál, amely lassan forgott, pulzált, mint egy élő organizmus. Talán ez volt az AR'NOS szimbóluma, az örökös áldozat és a végtelen lehetőség jele.

A terminus-pont megszűnt. Az idővonaluk szabaddá vált. De az árát megfizették. Sarah, az Alkotó, a lányuk, beleolvadt saját teremtésébe, hogy nekik jövőt adjon. A tudósok tudták, mit jelent ez: egy áldozatot, amire semmilyen tudomány nem képes. A katonák – még Kaelen is – pedig valami olyat láttak,

ami túlmutatott a harcon, a védekezésen, az erőn. Valami mást. Valamit, ami talán jobban megérdemli a védelmet, mint bármi, amiért eddig harcoltak.

William és Sam egymás kezét fogva a konzolhoz léptek. Lépteiket visszhangzottak a csendben. Óvatosan, egyszerre érintették meg a spirál ikont. Semmi sem történt. Csak egy halk, megnyugtató rezgés futott végig az ujjaikon, mint egy személyes, csendes búcsú, mintha lányuk még utoljára megérintette volna őket.

A Panoptikon aranyló fénye, amely Sarah lényegét hordozta, még egyszer lüktetett, aztán lassan, visszavonhatatlanul visszahúzódott a Nexus szívébe. A konzolon az ikon halványan pulzálni kezdett, mint egy távoli csillag az éjszakai égen. A teremben újra a normál, meleg derengés uralkodott, de a csend most más volt – nem feszült, inkább üres. Aztán a világ – s vele együtt mindenki a hajón – egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét.

A fények vakítóan vibrálni kezdtek. Nem a vészjelzés vöröse, hanem tiszta, mindent elnyelő fehérség, amely minden kontúrt elmosott. A hajó morajlása felerősödött, mint a távoli mennydörgés – aztán hirtelen csend lett. Egy pillanatra mindenki súlytalannak érezte magát; még a gravitáció is eltűnt, a világ szabályai rövid időre megszűntek létezni.

A fehér fény mindent elnyelt, a tudatok mély, álomtalan alvásba merültek. Az utolsó érzés, ami megmaradt, a béke volt – egy hosszú, fárasztó utazás utáni hazaérkezés nyugalma.

Az idővonal visszaállt.

V.

Samantha lassan kinyitotta a szemét. A reggeli napfény akadály nélkül áradt be a bostoni lakás nagy ablakain át, megvilágítva a dolgozószoba ismerős rendetlenségét. A függöny bonyolult árnyakat vetített a szemközti falra, mintha egy különös erdő lombjai között szűrődne át a hajnal fénye. A mozgó csipke a légáramlattól folyamatosan átrendezte a fényfoltokat, életre keltve a szoba némán pihenő tárgyait. Jegyzetek heverték az asztalon, a könyvespolcok roskadoztak a szakirodalomtól, míg a sarokban Fitzgerald, a fikusz, trónolt méltóságteljesen. Sam zavartan pislogott. Álmodott volna? De hiszen...

Felült az ágyban. A teste furcsán nehéznek tűnt, mintha a földi gravitáció szokatlan súllyal nehezedne rá. Végigpillantott magán – a megszokott, fehér, virágmintás hálóinget viselte, amit a kánikula miatt vett fel előző este. A levegőben városi zajok és a közeli parkból beszűrődő madáracsicsérgés keveredett. Minden a helyén volt.

„Micsoda furcsa álom!” – gondolta, miközben megdörzsölte a szemét. Az álom emléke azonban nem halványult, sőt: élesen, élénken, szinte tapinthatóan kavargott benne. Villanások, benyomások, érzések keveredtek: a lebegés súlytalansága, végtelen kékségek és mélységes sötétségek, smaragdzöld tájak és édes illatok. Ugyanakkor megjelentek riasztónak tűnő hangfoszlányok és ismeretlen elektronikus zajok is. De mindezek mélyén ott lüktetett egy meleg kézfogás emléke – egyetlen biztos pont a káoszban.

A mellkasában valami megmozdult – egy apró, forrósodó szikra, ami egészen biztosan nem az álom része volt. Valami, ami túlságosan is valóságosnak tűnt...

Felkelt, és a fürdő felé indult. Ujjai végigsiklottak a klasszikus, sötétbarna komód furnérozott, hűvös felületén – a tapintás nyugtatóan hatott rá. Felkattintotta a tükör melletti lámpát, hunyorogva nézett szembe magával: a tükörből egy kissé kócos, fáradt, de mosolygó arc nézett vissza. Tekintete automatikusan a nyakában lógó kis keresztre vándorolt, amely – mint mindig – most is a helyén volt.

Minden a régi volt, mégsem volt már ugyanaz. Valami megváltozott – benne. A tükör előtt mély levegőt vett, behunyta a szemét – de a sötétségben még élesebben törtek rá az emlékek. Először csak érzések, villanások, töredékek, aztán egész jelenetek. Egy idő után az emlékek áradata olyan erővel zúdult rá, hogy beleszédült, és a mosdókagyló szélébe kellett kapaszkodnia. Megrázta a fejét, de mintha ezzel csak még jobban felkavarta volna a tudata mélyén szunnyadó rétegeket: a képek most már fékezhetetlenül törtek elő.

Az Europa jeges felszíne, a Panoptikon szédítő sötétsége, a jövőből származó fénykép, ami mindent megváltoztatott. A katonák érkezése, a cipőtálpak dobogása a fehér padlón, majd a vörös vérszfény pulzálása, ami vérbe borította az arcokat. Csobbanó kíváncsi szemei, ahogy őket figyelte, amikor William Farewell-lel a folyóparton ültek. Végül Sarah áldozata, az a tekintet, amiben minden, szavak nélkül tükröződött vissza... Nem lehetett álom. Túl részletes, túl... valóságos volt.

Remegő kézzel visszatért a hálószobába, a telefonja felé nyúlt – meg kellett bizonyosodnia róla, hogy mindez valóság. De mielőtt elérhette volna, tekintete megakadt valamin az éjjeliszekrényen: a készülék mellett egy sima, apró fémtárgy csillogott. Az előbb még fel sem tűnt, talán mert annyira az álom hatása alatt állt. De mi ez? Biztos, hogy korábban nem volt itt.

William Farewell az ágyán ült a STORM marsi központjában. Bár volt egy jól felszerelt lakása a település központi kupolájában, gyakran a kutatóközpont vendégszobájában éjszakázott, amikor sokáig dolgozott. A munka volt az élete – semmi és senki nem várta otthon, így fokozatosan kétlaki életre rendezkedett be. A digitális kijelző a falon hajnali három órát mutatott. A lakrész redőnyeit leeresztette, de a Mars halvány, vöröses fénye még így is beszűrődött a réseken, ahogy a sivatag lopakodva próbált bepillantani a szobába.

Nem emlékezett, hogyan került az ágyába, vagy hogyan feküdt le egyáltalán. Hirtelen riadt fel, mint amikor az ember egy zuhanás után földet ér. Szíve még mindig hevesen kalapált. Az álom – ha egyáltalán álom volt – élesen és makacsul megült elméjében, nem halványult, ahogy általában az álmok szoktak.

Felöltözött és kilépett a folyosóra. A vendégszobától nagyjából harminc-negyven méterre volt a személyes laborja. Senki sem volt valószínűleg ilyenkor a létesítményben, de a szektorban biztosan. Ahogy haladt a félhomályban, egyre furcsábban érezte magát – minden lépéssel tisztultak az elméjében felbukkanó képek. A falon lévő, automatikusan felgyulladó lámpák valamire emlékeztették. Egy pillanatra megtorpant és a falra helyezte a tenyerét, azt várva, hogy az reagál az érintésére. Megrázta a fejét – az álom részletei túlságosan is valóságosak voltak, szédületesen pontosak.

Kártyáját az érzékelőhöz érintette, mire az ajtó halkán suhant félre. A helyiség steril rendje, a precízen elhelyezett eszközök, a felületek példaértékű tisztasága mind William személyiségét tükrözték. A legnagyobb kijelző a terem közepén pózolt, rajta a Charon-5 projekt legújabb jelentései vártak olvasásra, de érezte, hogy most képtelen lenne rájuk

koncentrálni. Mintha egy folyó sodorta volna be egy ismeretlen, mégis meglepően ismerős áramlásba. Egy türkiz színű folyó, amely hatalmas, zöld területek között kanyarog, s a partján egy vörös hajú lány állt, akinek a szemei kísértetiesen hasonlítottak Samantha Fairchild szemeire... Samantha Fairchild?

Megrázta a fejét. Túl sokat dolgozott az utóbbi időben. Talán szüksége lenne egy rendes pihenésre. De az érzés csak nem múlt. Az emlékek – vagy álmoképek? – újra és újra felvillantak az elméjében. Olyan szavak, mint Nexus, Panoptikon, Genide. Sima, világító falak, kozmikus holografikus vetítések és egy kékes-fekete energiagömb valami H-szinten?

Ahogy becsukta a szemét egy fotó képe bukkant fel az elméjében olyan élesen és tisztán, hogy szinte érezte a fém keret hűvösségét. Egy lehetetlen fénykép, amin ő és már megint Samantha Fairchild... és a lányok. Ösztönösen a zakója zsebébe nyúlt. A fotó nem volt ott, de meglepetésére ujjai egy sima, hűvös felületű, kicsiny fémdarabot tapintottak. Elővette és hűledezve vizsgálta. Szabálytalan, szilánkszerű töredék volt, sehol egy egyenes él vagy felismerhető geometriai forma – a semmiből szakították ki. Felülete ezüstösen csillogott, de nem a környezet fényét verte vissza; saját belső ragyogását sugározta kifelé. Ahogy forgatta, a fény nem egyenletesen oszlott el – bizonyos szögekből nézve szinte ragyogott, más irányból szemlélve sejtelmes derengéssé szelődött. Hiába vizsgálta minden oldalról, a töredék makacsul őrizte titkát: nem árulta el, milyen célt szolgálhat.

„Nem volt álmom!” – hasított belé a felismerés. Ahogy a bizonyosság előtötte, egy elemi erejű készletet érzett, hogy azonnal felhívja Samanthát.

Az íróasztalához lépett, és leült. A keze remegett kissé, ahogy a kommunikációs panel felé nyúlt, miközben a darabot az asztalra helyezte. Habozott. Mi van, ha tényleg csak álmodta az egészet? Mi van, ha felhívja Samanthát – reggel hét után lehet Bostonban –, és a nő értetlenül, álmából felriasztva hallgatja a zavaros történetét egy nemlétező úrhajóról? Vagy ami még rosszabb, mi van, ha Sam semmire sem emlékszik, és ő egyedül marad ezzel a hihetetlen teherrel?

De a bizonytalanságnál erősebb volt a szükség, hogy tudja. Hogy megbizonyosodjon róla. Hogy nem őrült meg. Mély levegőt vett, és aktiválta a biztonságos, bolygóközi csatornát. Előkereste Samantha Fairchild adatait, majd megnyomta a hívás gombot.

Sam éppen William nevét kereste a kapcsolati listájában, amikor az felvillant a kijelzőjén. Abban a pillanatban már tudta: minden, amire emlékszik, valóságos volt. Felvette a hívást, és Will arca jelent meg a képernyőn. A férfi fáradtnak látszott, szeme alatt sötét karikák húzódtak, de tekintetében ugyanaz a bizonytalanság és remény tükröződött, amit ő is érzett néhány perccel korábban.

Egy pillanatig csak némán nézték egymást a két bolygó közötti virtuális térben. Aztán Sam halkán megszólalt:

– Will? Te is... emlékszel, ugye?

William arcán a feszültség egy pillanat alatt oldódott fel, helyét mélységes megkönnyebbülés vette át. Lehunyta a szemét, és hangosan kifújta a levegőt.

– Igen – suttopta. – Mindenre. A Nexusra... Sarah-ra... az AR'NOS-ra. Nem volt álom.

Sam egy könnycseppet morzsolt el, de ez most a megkönnyebbülés könnye volt. Nem volt egyedül. Nem őrült meg.

– Akkor... tényleg megtörtént – mondta, hangja alig volt hallható.

– Megtörtént – erősítette meg William. – És Sarah azt mondta, hogy mind a tízen emlékezni fogunk. – Elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: – Fel kellene hívnunk a többieket is.

Sam bólintott, és a következő pillanatban Will már aktiválta is a csoportos hívás funkciót. A képernyő felosztódott, és lassan, egyenként jelentek meg rajta a többi tudós arca, ahogy csatlakoztak a beszélgetéshez.

Eliza saját szobájából jelentkezett, még pizsamában, sötétkék hálóköntösében. Bár haja most is makulátlan volt, szemein látszott, hogy már jó ideje ébren van. A háttérben egy rögzítőállvány látszott sápadt fényével. Láthatóan jegyzetelhetett, mielőtt a hívás jött.

– Már vártam, hogy valaki felhívjon – mondta azonnal. – Azt hittem, megőrülök. Elkezdtem rögzíteni mindent, amire csak emlékszem – mutatott a háta mögé. – Olyan... olyan valóságos volt.

Alejandro felöltözve, laboratóriumi köpenyében jelent meg. Szemüvege az orrára csúszott, haja ziláltan meredezett, látszott rajta, hogy nem sokat aludt.

– Isabelle-lel már korábban beszéltünk – mondta egyből, meg sem várva a köszönéseket. – Mindketten ugyanarra ébredtünk, szinte egyszerre. De egyelőre nem mertünk másokat hívni, legalábbis nem ilyen korán. – A tudós szélesen elvigyorodott. – Fel tudjátok fogni, hogy mi történt velünk?

Isabelle arca is megjelent, ő is már fehér köpenyben ült a kamera elé.

– Nem tudom leállítani már legalább egy órája – nevetett finoman, a férfit utalva. – Mint egy gyerek, aki egy Mars Rover építőkészletet kapott a tizedik születésnapjára.

Marcus arca álmosan meredt a telefonja kamerájába. Látható volt, hogy meglepetten görgeti a jelenlevők kis képeit, majd csak annyit mondott:

– Ezt elcsesztem, ugye?

– Nyugi, Marcus, nem történt semmi probléma – kezdte William. – Minden egyes döntésünk ide vezetett. Ha nem teszed, amit tenned kellett, akkor talán minden másképpen alakul és az univerzumunk ezer év múlva megszűnik létezni...

– Köszönöm a megnyugtató szavakat, de úgy érzem, lesz még mit átgondolnom. Nem vagyok vallásos, de most kicsit úgy érzem magam, mint amikor Júdás elárulta Jézust. Vajon, ha nem árulja el, mi történt volna?

– Érdekes, hogy ez eszedbe jutott – mosolygott Sam a kamerába. – Engem is foglalkoztat rengeteg hasonló dolog. De egy dolog biztos. Júdásnak – tudatosan, vagy tudattalanul – fontos része volt a tervben. Mint ahogy itt is mindannyiunknak megvolt a magunk szerepe. A kérdés inkább csak az, hogyan tudjuk a legtöbbet kihozni a velünk történetekből...

Marcus kissé keserűen mosolygott vissza, de mielőtt bármit mondhatott volna, Kurt is Liz arcai szinte egyszerre jelentek meg.

– Sejtettem, hogy hamarosan hívni fogsz! – vigyorgott Kurt köszönés helyett, majd javította magát, ahogy a többiek is észrevette. – Sziasztok! Már legalább nem érzem magam komplett idiótának!

– Ahelyett, hogy felhívott volna! – kacsintott Liz, miközben integetett.

– Honnan tudhattam volna, hogy igaz volt? – méltatlankodott Kurt, de arcán rendkívüli öröm látszott. – Különben is, te sem hívtál!

Liz csak huncut derűvel kinyújtotta a nyelvét, majd valamennyivel komolyabban folytatta.

– Azért ez hatalmas kaland volt, nem gondoljátok?

Mindenki bólogatni és mosolyogni kezdett – nem megszokott események történtek velük az elmúlt néhány hétben.

– Durva volt... – kezdte Alejandro bizonytalanul, még az előző témára válaszul, de nem fejezte be a mondatot. Mindannyian tudták, mire gondol.

– Igen – bólintott Eliza. – Mind emlékszünk. A Nexusra. A Genidére. Sarah-ra... – hangja elcsuklott. – Néha ti nem érzitek úgy, mintha két, párhuzamos életet élnétek? Az egyik, amit eddig ismertem, míg a másik az, ami a Nexuson történt.

– És mindannyian találtak valamit, igaz? – kérdezte halkán Marcus, miközben előhúzott egy furcsa, ezüstös szilánkot a zsebéből. A többiek szeme elkerekedett, ahogy egymás után mind előhúzták a saját darabjukat – mindegyikük egy hasonló fémtöredéket talált, bár formájuk teljes mértékben különbözött.

Egy pillanatig csend uralkodott a vonalban, ahogy a képernyőn keresztül egymás arcát fürkészték. Mindannyiukon látszott az a különös, kettős kifejezés – a megkönnyebbülés, hogy nem egyedül őrzik ezt a hihetetlen titkot, és a zavarodottság, hogy most mihez kezdjenek vele.

– Találnunk kell egy biztonságos módot a kommunikációra – szólalt meg Marcus. – Ez a csatorna titkosított, de nem

szívesen beszélnék ezen olyan... érzékeny témákról. Will, te hozzáférsz a STORM legmagasabb szintű biztonsági vonalaihoz, igaz?

William bólintott.

– Igen, de még azok sem teljesen biztonságosak. Nem hiszem, hogy bármelyik elektronikus kommunikációs forma megfelelő lenne. Személyesen kellene találkozunk.

– Igen, ezt érdemes lenne megoldani – bólintott Isabelle határozottan. – Ezek a fémdarabok... valami különös dolog van velük. A szenzoraim szokatlan energiamintázatokat észlelnek bennük, de nem tudom beazonosítani a forrásukat.

– Van valami a formájukban – mutatta fel Liz a sajátját a kamera felé. – Mintha egy nagyobb tárgy darabjai lennének, amelyek összeilleszthetők.

– Talán érdemes lenne ebből kiindulni – javasolta Will. – Rakjuk össze a darabokat, hátha kiad valamit.

– Ahhoz várni kell Tamásra és a kapitányra is – mutatott rá Kurt. – Ha náluk is van egy-egy darab, akkor nekik is ott kell lenniük a vizsgálatnál.

– Hívtam, de Tamás nem válaszolt – jegyezte meg Will.

– Nem meglepő – magyarázta Kurt. – Ők ketten éppen a Jupiter körüli bányászati projekten dolgoznak ebben az időben. Küldök nekik azért videóüzenetet addig is, hogy tudják, mi folyik itt.

– Rendben van – bólintott William elgondolkodva, miközben ujjai között forgatta saját töredékét. – Nem tudom, honnan származnak ezek a darabok, de egyben biztos vagyok: valahogy kapcsolatban állnak az emlékeinkkel. És ezt mindannyiunknak együtt kell megfejtenünk.

– Körülbelül egy hónap múlva térnek vissza – folytatta Kurt. – Fél óra az időeltolódás a Marshoz képest, de ha azt

akarjuk, hogy a teljes csapat jelen legyen, akkor nincs más választásunk, mint várni.

– Sam, nálad mi a helyzet? – kérdezte Will, a nő felé fordulva a képernyőn.

– Április vége van, hamarosan befejeződik a tanév – válaszolta Sam, összehúзва fürdőköpenyét magán. – Nagyjából egy hónapom lesz elrendezni a dolgaimat, mielőtt teljesen felszabadulok. Ez – ha jól értem – pont illeszkedik a többiek időbeosztásához.

William bólintott, tekintete elgondolkodó volt.

– Rendben. Akkor javaslom, hogy egy hónap múlva találkozzunk. Én tudok helyet biztosítani – a marsi STORM kutatóközpontnak van egy elkülönített szárnya, ahol teljes nyugalomban és biztonságban tudunk beszélgetni. Elintézek még pár dolgot és küldöm mindenkinek a részleteket. Addig is mindenki tartsa magánál azt a fém darabot, és... – egy pillanatra elhallgatott – ...vigyázzon magára. Nem tudjuk, hogy a tapasztalataink, az emlékeink mennyire maradnak velünk. Figyeljünk minden apró részletre, ami segíthet megérteni, mi is történt valójában. Sőt, ha javasolhatom, írjátok le, vagy mondjátok videóra az emlékeiteket.

Mindenki egyetértően bólintott. A képernyőn látható arcok mindegyikén ugyanaz a különös keveréke ült a félelemnek, izgalomnak és elszántságnak. A felfedezés súlya, Sarah áldozata, a megváltozott valóság és a közös titok terhe most már a tíz tudósé volt. Egy kis csapat, amely tudta az igazságot arról, amit átéltek.

– Várjatok, egy pillanat! – szólt kicsit hangosabban Will, mielőtt szétkapcsolta volna a kommunikációt. – Samantha kívül csak hét embert tudtam felhívni, nektek megvolt az elérhetőségetek. Még Tamást is megtaláltam a bányászati

nyilvánartásokban. De nem tudja valaki, mi Bauer kapitány teljes neve?

Mindenki megdöbbenően nézett Williamre, aztán szinte egyszerre robbant ki belőlük a nevetés. Soha, senki sem kérdezte meg az öreg medvét, hogy hogy is hívják. Talán nem is ez volt a legfontosabb.

Ahogy a többiek kiléptek a hívásból, Samantha és William még egy darabig maradtak. A virtuális térben csend telepedett közéjük, de ez nem tűnt kényelmetlen – inkább tele volt ki nem mondott gondolatokkal, érzésekkel.

– Akkor egy hónap múlva, a Marson – mondta végül Sam, ajkán halvány mosollyal. – Nem hittem volna, hogy valaha ilyet mondok. Legalábbis nem... ebben a valóságban.

– Egy hónap múlva – erősítette meg William. – De ugye, beszélünk még addig? – kérdezte, hangjában a bizonytalanság finom árnyalatával.

– Én örülnék neki – mondta Sam, miközben láthatóan elpirult. Szemét lesütötte. – Will... szerinted mit jelent mindez? Amit átélünk... amit láttunk... a jövőkép, amit kaptunk... Tényleg lehetséges, hogy...?

– Hogy mi ketten...? – Will nem fejezte be a mondatot, de tekintete többet sejtetett, mint a kérdése. – Nem tudom, Sam. De azt tudom, hogy amit ott átéltem... amit éreztem... az valóságos volt. És még mindig az.

– Nálam is – suttogta. – Amikor felébredtem, azt hittem, hogy minden csak álom volt. De aztán minden emlék visszatért, és... – Elhallgatott, majd felnézett. – Emlékszel arra a fotóra?

– Soha nem fogom elfelejteni. Vannak dolgok, amik megváltoztatják az embert, és ez... ez biztosan ilyen volt. Még

ha ebben a valóságban soha nem is történt meg, mégis része lett annak, aki vagyok.

– Így érzem én is – mondta Sam halkán. – Furcsa belegondolni, hogy létezik... létezett... létezni fog egy világ, ahol mi ketten...

– Ahol mi ketten egymásra találtunk – fejezte be Will a mondatot.

Egy hosszú pillanatig csak nézték egymást – két lélek, akiket egy közös emlék kötött össze, valami, ami talán soha nem is történt meg, mégis valóságosabb volt mindennél, amit addig átéltek. A távolság és a képernyő csak díszlet volt; a pillanatban, ami köztük feszült, egyszerre léteztek minden határ nélkül.

Sam a kezében tartott fémdarabra pillantott.

– Ezek a darabok... azt hiszem, fontos szerepük van ebben az egészben.

– Egyetértek – mondta Will. – És egy hónap múlva talán többet tudunk. Addig is... – elhallgatott, láthatóan kereste a szavakat.

– Addig is tartjuk a kapcsolatot – fejezte be Sam a mondatot, mosolyogva. – Szeretném jobban megismerni... ezt a Willt. Aki itt van, ebben a valóságban.

– Én is szeretném jobban megismerni ezt a Samanthát – viszonzta Will a mosolyt. – Talán kezdhethénk egy hosszabb beszélgetéssel... mondjuk, ma este?

Sam szeme felcsillant.

– Nagyon szívesen. Nyolc órákor?

– Nyolc órákor – bólintott Will. – Már alig várom.

Az idővonal tehát újraindult, de valamiképpen mégis megváltozott. Egy ismeretlen jövő állt előttük, amelynek

alakításában immár tízen osztoztak – tízen, akik többet tudtak a világegyetemről, mint korábban bárki. De Will és Sam számára a jövő talán még ennél is többet tartogatott – egy lehetőséget, hogy felfedezzék, vajon az, amit a Nexuson megéltek, tényleg csak egy pillanat volt egy másik valóságban, vagy valami, ami ebben az életben is valósággá válhat.

VI.

A következő hetek a várakozás feszültségében teltek. A tíz tudós – Sam a Földön, heten a Mars és holdjai különböző pontjain, ketten pedig a Jupiter körül – mind számolták a napokat a találkozóiig. Összekötötte őket a megosztott emlékek súlya és a rejtélyes darabkák titka, melyeket mindegyikük megtalált.

Samantha a bostoni egyetem utolsó tavaszi szemeszterének hajrájában próbált helytállni. Délelőtt előadásokat tartott, délután konzultációkat vezetett és kutatott, de estére mindig hagyott időt a Nexussal kapcsolatos gondolatokra, és a William „Hector” Farewell-lel folytatott beszélgetésekre. A két bolygó közötti kommunikáció biztonságos, titkosított csatornán zajlott.

– A tudományos gondolkodás egészére hatással lehet, amit tapasztaltunk – mondta egy este Sam, miközben jegyzetfüzetében rajzolgotott. A képernyőn William arca figyelte, a marsi alkonyatban halvány narancsszínű fény világította meg az irodáját. – Nem csak a technológiai következményekre gondolok, hanem a létezésünk filozófiai alapjaira.

– Tudom, mire gondolsz – válaszolta William, hangja szokatlanul lágy volt, a megszokott szigorú, tudományos tónusa nélkül. – A létünk egésze más megvilágításba került. Ami eddig ismerős és kiszámítható volt, most törekeny, mesterséges szerkezetnek tűnik, egy szimulációnak, amelynek létezését egy felfoghatatlan lény áldozata tette lehetővé. Mindig is tudtuk, hogy az emberiség csak egy pont az univerzumban, de most már azt is, hogy maga az univerzum is csak... egy szimulált emlékezet.

– És mégis, mindez valóságos – tette hozzá Sam, félig magának. – Sarah azt mondta, hogy valóságosak vagyunk, hogy az érzéseink, élményeink mind ugyanolyan igaziak, mint az eredeti világban.

William elgondolkodva bólintott.

– A szívemben parázsló apró szikra – az eredeti lélekdarab maga – folyamatosan emlékeztet arra a valóságra, amit csak mi ismerünk. Mindegyikünk ugyanazt az igazságot hordozza magában, bár valószínűleg eltérő módon.

– Én azért kissé szomorú vagyok, hogy nem mondhatjuk el senkinek – Sam az ilyenkor szokásos, melankolikus arcát öltötte fel. – Legfeljebb írunk belőle egy könyvet! – nevetett. Will elmosolyodott, valami hasonló már az ő fejében is megfogant.

A kezdeti, lázas kapcsolatfelvételek után – amikor mind a tízen döbbenet és megkönnyebbülve osztották meg, hogy nem egyedül emlékeznek – Will és Sam szinte naponta beszélgettek. Megosztották egymással a hétköznapi apró örömeit, a múlt emlékeit, jövőbeli reményeiket és félelmeiket.

A titokzatos relikviák pedig továbbra is ott voltak, mindegyiküknél egy-egy darab, egyre jobban nyugtalanítva őket.

– Vizsgáltad már a saját darabodat? – kérdezte Sam egy este, miközben ujjai között forgatta a fémtöredéket. – Van valami furcsa a felületén... nem tükrözi normálisan a fényt. Egyik része mintha elnyelné, a másik visszaverné.

– Próbáltam minden lehetséges módszert – bólintott Will. – Semmilyen ismert anyaggal nem egyezik. Nem mágneses, nem reagál semmilyen vegyi anyagra, amit eddig kipróbáltam. Van benne valami... ami nem is teljesen anyagi természetű lenne. A laboratóriumi eszközeink néha furcsán viselkednek, néha... nem is észlelik teljesen.

– Pont erre gondoltam én is – bólintott Sam. – Mintha egyszerre lenne jelen és nem lenne jelen a mi valóságunkban. Egyébként Alejandro küldött egy üzenetet. Szerinte az ő darabja fémes, de nem egyezik egyetlen ismert fémötvözetrel sem. És ami különös: van valami sugárzása, ami nem egyezik egyetlen ismert sugárzással sem.

Ahogy telt az idő, a találgatások egyre szerteágazóbbak lettek. Az egyik nap Kurt csatlakozott a híváshoz, és megosztotta legújabb megfigyeléseit.

– Elkaptam Tamást és a kapitányt egy rövid beszélgetésre – mesélte. – Náluk is vannak fémdarabok. Mindegyikünkönél egy van, tehát összesen tíz.

– Talán egy készlet részei – vetette fel Liz egy másik alkalommal, amikor ő is csatlakozott. – Láttátok a szélüket? Mindegyik darab más-más módon görbül. Tuti, hogy össze kell őket kapcsolni, ezek egy 3D-s kirakós darabjait.

A fémszerű töredékek egyre inkább foglalkoztatták a csapatot. Isabelle biológiai perspektívából közelítette a kérdést, próbálva megérteni, reagál-e élő szövetekre a furcsa anyag. Alejandro spektroszkópiai elemzéseket végzett. Liz mérnöki megközelítéssel, a darabok lehetséges összeillesztésén törte a fejét.

– Az enyém enyhén hajlított – mutatta meg Sam a következő héten. – Mint egy gömb vagy henger egy darabja.

– Az enyém is – bólintott William. – Amit különösnek találok, az a sima felszín. Nincsenek rajta szövegek, jelek, minták... semmi, ami útmutatást adna.

– Mi van, ha csak akkor válnak láthatóvá, ha összerakjuk őket? – vetette fel egy alkalommal Eliza.

Ez az ötlet új lendületet adott a találgatásoknak, de a válaszhoz meg kellett várniuk, míg mind a tízen összegyűlnek.

Sam és Will eközben egyre mélyebb eszmecsseréket folytattak. Már nem csak a rejtélyről, a Nexusról vagy Sarah-ról beszélgettek. Megosztották egymással a személyes küzdelmeiket, a tudományos álmaikat. William „Jégember” Farewell lassan megnyílt, és Sam meglepetésére nagyon is emberinek bizonyult – tele kételyekkel, reményekkel és egy mély, csendes bölcsességgel. Sam pedig, aki mindig is a vallásos szemléletével tűnt ki társai közül, most az események hatására egy holisztikusabb spirituális értelmezés felé fordult, összeegyeztetve mindazt, amit átélt a Nexuson, azzal a hitrendszerrel, ami egész életében vezérelte.

– Sarah tudta, hogy mi ketten... hogy mi... – kezdte egy este Will, aztán elhallgatott, mintha nem találna megfelelő szavakat, vagy csak nem merné azokat kimondani.

– Igen – válaszolta halkán Sam, tudva, mire gondol. – Az a fénykép a jövőből... a családukról. Illetve az az eredeti idővonalon élő Sam és Hector volt. Ha akkor, ha az egy másik idővonal, akkor a mi meg nem született gyermekünk nem lehet ugyanaz a Sarah, aki istenné vált.

– Talán az energia, a lélek ugyanaz – töprengett Will. – Emlékszem, Sarah azt mondta: „Az vagyok, aki voltam. És azzá lettem, akivé lennem kellett.” Lehet, hogy egyszerre létezik minden időben és minden univerzumban.

Ezek a beszélgetések sokszor az éjszakába nyúltak, és amikor végül elköszöntek, mindketten úgy érezték, hogy valami megváltozhatatlanul átalakult közöttük. A közös titok, a közös emlékek, a közös felelősség – mindez olyan köteléket teremtett, ami túlmutatott a szakmai kapcsolaton.

Egy hónap elteltével, 2077 májusának végén, a tíz tudós végre összegyűlt a marsi STORM központ egyik legtávolabbi, legbiztonságosabb laborjában. A szoba legszigorúbb

biztonsági protokollok mellett működött – sem hang, sem elektromágneses jel nem hagyhatja el a helyiséget. William gondoskodott róla, hogy minden külső megfigyeléstől védve legyenek.

Tamás és a kapitány, a Jupiter körüli misszióról visszatérve, belefáradva a hosszú útba, de izgatottan csatlakoztak. Samantha, aki csak előző nap érkezett a Marsra, még mindig a bolygóközi utazás fáradtságával küzdött, de tekintete élénk volt, ahogy végignézett az összegyűlt csapaton.

– Örülök, hogy újra együtt vagyunk – kezdte Will, miközben körbepillantott a laborban. – Most már tényleg mindannyian.

Egy nagy, fehér asztal körül ültek, mindegyikük előtt ott feküdt az ezüstszínű darabka. Mindegyik más módon, de különösen fénylettek a labor erős, fehér fényében.

– Hónapok teltek el, és még mindig nem tudjuk, mik ezek – mondta Alejandro, a szilánkokra mutatva. – Minden elemzésünk zsákutcába vezetett.

– Mert talán nem is a tudományos módszerekkel kell megközelítenünk – vetette fel Marcus. – Mindegyik darab teljesen egyedi formájú, egészen elképesztően összetett geometriával. Az biztos, hogy össze kell őket illeszteni őket, de... – elhallgatott, ahogy ujjaival végigsimította a darab szélét – nem illeszkednek egyértelmű módon.

– Liz és én is erre gondoltunk korábban – bólintott Isabelle. – Mint egy háromdimenziós kirakós, csak hogy ez nem egy hagyományos puzzle. Úgy néz ki, hogy csak bizonyos feltételek mellett lehet összekapcsolni őket, csak ki kell találjuk, mik ezek. Például számít-e a sorrend?

A tíz darabot az asztal közepére tették. Izgatottan és egyre feszültebben vizsgálták a formákat – mindegyik különböző

volt, szinte semmiben sem hasonlított a többihez, csak az ezüstös színük kötötte össze őket.

– Ez olyan – mutatta Alejandro az egyik darabot –, mintha a szélei más dimenzióba nyúlnának. Nincs két egyforma vágási felület, és egyikük sem illeszkedik egyértelműen a másikhoz.

– Ránézésre lehetetlen összerakni őket – csóválta a fejét Tamás. – Mindegyik egy teljesen más formanyelvet beszél.

– Ez nem egy közönséges kirakós – jegyezte meg Kurt, miközben az asztal körül forgolódott. – Ezek nem úgy illeszkednek, mint a puzzle-darabok. Itt valami teljesen más logikát kell követnünk.

– Mi lenne, ha nem lapos felületen próbálnánk? – vetette fel Sam hirtelen. – Nézzétek a görbületüket. Mi van, ha egy háromdimenziós formát kell alkotnunk?

– Mint egy gömb? – kérdezte a kapitány.

– Pontosan – bólintott Sam. – Próbáljuk meg egy gömb felületeként összerakni őket.

Az új megközelítés azonnal eredményt hozott. Ahogy elkezdték a darabokat egy gömbformába rendezni, néhányuk kattanva illeszkedett egymáshoz. Lassan, türelmes munkával, a tíz darabot különböző sorrendben próbálgatva, egyre közelebb kerültek a megoldáshoz.

– Ide ez illik – mutatta Will, ahogy a két első darab összekapcsolódott. – És most... – Egy harmadik darabot nyomott a helyére, ami csodálatos módon illeszkedett.

A csapat körülállta az asztalt, mindenki egy-egy darabbal a kezében, várva a sorára. Liz és Tamás együtt dolgoztak a gömb egyik oldalán, Kurt és a kapitány a másikon. Sam és Will a legbonyolultabb illesztéseket próbálták megoldani.

Egy újabb óra elteltével már csak három darab maradt szabadon. A félig kész, öklömnyi gömb a kezükben vibrált, feléledve, türelmetlenül várva, hogy végre kiteljesedjen.

– Ez a következő – mutatta Eliza, és a helyére illesztette a nyolcadik darabot. Újabb halk kattanás hallatszott.

– És most... – Sam behelyezte a kilencediket, majd Will kezébe adta az utolsó darabot.

William egy pillanatig a tenyerében tartotta az utolsó töredéket, majd lassan, szinte ünnepélyesen a helyére illesztette. Ahogy a tizedik darab is a helyére pattant, a gömb hirtelen felizzott. Vakító, fehér fény öntötte el a labort, mindannyiuknak el kellett takarniuk a szemüket.

Amikor a ragyogás elült, a gömb már egyetlen, tökéletes egészé olvadva lebegett az asztal felett, ezüstösen, selymesen fénylő felszínnel. Néhány másodperc múlva a felülete elkezdett átalakulni: a Föld kék-barna mintázata jelent meg rajta, a földrészek és a vízfelületek kifeszítve a gömbre. Felületén tíz fehérén világító betű jelent meg, egyenletesen elhelyezkedve a gömb felszínén: A, B, E, E, Í, S, S, V, V, Z.

– Betűk! – suttogta döbbenten Alejandro. – Eddig semmilyen jelölés nem volt a darabokon!

– Teljesen rendszertelenül helyezkednek el – ráncolta a homlokát Kurt, ahogy jegyzetelni kezdte a betűket. – Semmi értelmes minta, amit látok.

– Talán egy anagramma? – vetette fel Liz. – Próbáljuk meg különböző kombinációkban.

– SASEVBÍZE – próbálkozott Tamás. – Ez nem jelent semmit.

– EBVÍZASES? – kísérletezett Isabelle. – Nem, ez sem mond semmit.

– VEZESSÍBA? – Marcus a fejét rázta. – Ez sem hangzik értelmesen.

Sam lassan körbejárta a gömböt, figyelve, ahogy a betűk elhelyezkednek a felszínen.

– Várjatok... – szólalt meg hirtelen. – Nézzétek a betűk árnyékait! Mintha mindegyiknek lenne egy saját iránya, ahonnan olvasni kell... – Megfogta a gömböt, és lassan forgatni kezdte.

A többiek köré gyűltek, ahogy Sam a gömböt forgatta. A betűk valóban értelmes mintát alkottak, csak a megfelelő irányból kellett nézni.

– „VESS A VÍZBE” – olvasta ki végül Sam, miközben a gömböt a megfelelő szögbe állította. – Ez egy utasítás. Valami a vízhez kapcsolódik.

– De mi lehet az? – kérdezte a kapitány, aki eddig csendben figyelt. – „Vess a vízbe”. Mit kellene vízbe vetnünk?

– Talán magát a gömböt – javasolta Tamás.

Sam előrenyúlt, és óvatosan megérintette a lebegő gömböt. Az könnyedén a tenyerébe siklott, meglepően könnyű volt, mégis valahogy... jelentőségteljes.

– Sarah hagyta ezt nekünk – mondta halkan. – Ez lesz a bizonyos második ajándék, amiről beszélt... – derült fel mindkettőjük arca.

– Jó, jó, de hová kell beledobni? – kérdezte William, s elvette Sam kezéből. Egy darabig nézte, majd felkiáltott.

– Nézzétek, van rajta egy vörös folt! És pulzál! Valahol a Csendes-óceán közepén.

– Bele kell dobnunk az óceánba? De ez... ez biztonsági kockázat is lehet – húzta össze a szemét Marcus. – Nem tudhatjuk, mi történik, ha vízbe tesszük. Mi van, ha aktivál

valamit? Ha megváltoztatja a Földet? Vagy veszélyes... reakciót indít el?

A csapat elcsendesedett, ahogy a lehetőségeken gondolkodtak. A gömb Will kezében halvány fénnel pulzálva, a vörös pont lüktetésével, mint egy néma ígélet, egy rejtvény, aminek a megoldása még várat magára.

– Igazad van, Marcus – szólalt meg végül Will. – Nem tudhatjuk biztosan, mi történik, ha követjük az utasítást. De gondolj bele, ha Sarah hagyta ezt nekünk... Ő volt az, aki megmentett minket. Ő volt az, aki ezt az egész szimulációt létrehozta. Mi lenne az érdeke, hogy most ártson nekünk?

– Nem feltétlenül akar ártani – válaszolta Marcus óvatosan. – De mi van, ha ez csak az első lépés valamiben, aminek a következményeit még ő sem láthatta előre? Mi van, ha valami olyasmit szabadítunk a világra, ami túlmutat rajtunk... és rajta is?

– Sarah-nak része volt abban, ahogy ez az univerzum létrejött – szólalt meg Liz is. – Ha valamit elrejtett benne, vagy valami üzenetet hagyott nekünk, akkor annak oka kell, hogy legyen.

– De a felelősség... – Marcus most már csendesebben, de még mindig határozottan beszélt – a felelősség a miénk. Nem háríthatjuk ezt egyetlen lényre, még ha az a lény teremtett is minket.

– Egyetérték – bólintott a kapitány. – De éppen ezért kell döntenünk. És én... én hajlok arra, hogy megbízzak benne.

Ekkor Sam felnézett, tekintete tiszta volt és határozott.

– Szerintem mindannyian érezzük, hogy végül úgyis meg fogjuk tenni – mondta halkán. – Nem csak azért, mert Sarah hagyta ezt az üzenetet, hanem mert tudni akarjuk az

igazságot. Mert tudósok vagyunk. És mert emberek vagyunk, akik válaszokat keresnek.

William közelebb lépett Samhez, a gömböt a tenyerébe helyezte, de saját kezét nem vette el, így együtt tartották Sarah ajándékát.

– Nem tudjuk még, mit jelent pontosan – mondta. – De azt tudom, hogy együtt kell megfejtenünk. És bárhová is vezet ez az út... együtt kell végigjárnunk.

A labor tiszta, fehér fényében, a Mars vörös égboltja alatt, tíz tudós állt körben az asztalnál. Előttük ott lebegett a titokzatos gömb – az egyetlen, kézzelfogható emléke annak az utazásnak, amely örökre megváltoztatta őket.

VII.

A Csendes-óceán felett egy magányos, katonai helikopter körözött. A napfény ezernyi szilánkra tört a víz felszínén, ahogy a rotor légörvénye apró hullámokat vert a végtelennek tűnő kékségen. Az ablakon át Samantha a horizontot figyelte – a világ minden más része eltűnt, csak a víz és az ég találkozása maradt.

– Hamarosan megérkezünk a koordinátákhoz – jelentette a pilóta, miközben a műszerfalra mutatott. – Még körülbelül öt perc.

Samantha bólintott, és a mellette ülő Williamre nézett. A férfi tekintete ugyanolyan feszült volt, mint mindannyiuké az elmúlt napokban. A tíz tudós, miután összeszerelték a rejtélyes gömböt a Marson, azonnal hozzáláttak a Földre való visszatérés megszervezéséhez. Az elkövetkező hetekben lázas készülődés vette kezdetét – engedélyek beszerzése, az expedíció logisztikai megtervezése, a szükséges felszerelések összegyűjtése. A küldetésüket a legnagyobb titoktartás övezte – hivatalosan egy nemzetközi óceánkutatói projekt keretében kaptak engedélyt, hogy a Csendes-óceán egy távoli pontján méréseket végezzenek. William STORM-kapcsolatai és a kapitány tekintélye nélkül valószínűleg hónapokba telt volna az előkészület, de még így is próbára tette türelmüket a várakozás.

– Tényleg mind örültek vagyunk – mormolta Marcus a hátsó sorból, inkább csak magának. – Fogalmunk sincs, mit fog ez okozni.

– De azt tudjuk, ki hagyta nekünk – felelte halkán Sam, miközben kezében a gömböt forgatta. A Földet ábrázoló felületen még mindig ott pulzált a vörös pont, egyre

erősebben, ahogy közeledtek a célponthoz. – És azt is tudjuk, miért.

A hátsó részen a többi nyolc tudós csendben ült, ki-ki a saját gondolataival foglalkozva. Bauer kapitány és Tamás halkan beszélgettek a hátsó ülésen, a műszereikbe temetkezve. Isabelle az általa hozott vizsgálati eszközöket ellenőrizte. Alejandro jegyzeteket készített a tabletjén, időnként közbekérdezve. Marcus a tengert figyelte az ablakon keresztül, arca kifürkészhetetlen volt. A többiek – Eliza, Kurt és Liz – technikai részletekről vitatkoztak, különböző hipotéziseket felállítva arról, mi történhet a következő órákban.

– Megérkeztünk – szólta a pilóta, miközben a helikopter egy nagy, fehér kutatóhajó felé ereszkedett. A hajó fedélzetén csak a hajó néhány fős legénysége tartózkodott, szigorú titoktartási kötelezettség alatt.

Amikor a helikopter landolt, a kapitány és első tisztje előrelépett, hogy fogadja a tudósokat, miközben a személyzet többi tagja diszkréten a háttérben maradt. William vette át a kommunikációt a hajó tagjaival, miközben a többiek a laboratóriumi felszerelések előkészítésében segédkeztek.

– Ellenőriztük a környéket, ahogy kérte, dr. Farewell – tájékoztatta a hajó első tisztje. – Ahogy sejtettük, ezen a távoli ponton minimális a hajóforgalom. A legközelebbi hajók több mint száz kilométerre vannak tőlünk, szóval nyugodtan végezhetik a méréseiket háborítatlanul.

– Köszönjük – biccentett William. Megkönnyebbült, hogy nem kellett túlságosan feltűnő intézkedéseket tenniük. Valójában még ők maguk sem tudták pontosan, mire számíthatnak. – Remélem, néhány óra múlva végzünk.

A hajót egy központi labor köré építették, felszerelve mindazzal, amit egy tengeri kutatóexpedíció igényelhet. A tíz

tudós hamar berendezkedett, előkészítve a műszereket és a mintavevő berendezéseket. Sam még mindig a kezében tartotta a gömböt. Érezte, ahogy az egyre erősebben pulzál, türelmetlenül várva, hogy végre teljesíthesse a célját.

– Minden készen áll – jelentette Alejandro, miután egy gyors ellenőrzést végzett. – Az összes mérőeszköz kalibrálva van. Rögzíteni fogjuk a víz minden paraméterét – hőmérséklet, sótartalom, pH, oldott oxigén, szennyezőanyagok... Bármilyen történet is, dokumentálva lesz.

– Rendben – bólintott William, majd a többiekhez fordult. – Akkor hát... készen állunk?

A kérdés a levegőben lógott, mindannyian tudták, hogy nincs igazán választásuk. Az út, amely idáig vezetett – a Nexus felfedezésétől Sarah áldozatán át a misztikus fémdarabokig – mind erre a pillanatra készítette fel őket.

– Készen – bólintott Sam, és lassan a fedélzet korlátjához lépett. A többiek némán követték, köréje gyűltek, mintha egy ősi, ismeretlen szertartás résztvevői lennének.

A nap magasan állt az égen, sugarai megcsillantak a gömbön, ahogy Sam a tenger fölé emelte.

– „Vess a vízbe” – mondta halkán, majd egy határozott mozdulattal a tengerbe dobta a gömböt.

A gömb egy halvány csobbanással merült el, majd azonnal eltűnt a kék mélységben. Néhány másodpercig semmi sem történt. Csak a hullámok lágy morajlása és a szél sutogása hallatszott. A csapat némán, visszafojtott lélegzettel figyelt.

Szinte észrevétlenül kezdődött. A víz felszínén apró buborékok jelentek meg pontosan ott, ahol a tárgy becsapódott. A víz forrni kezdett, bár a hőmérséklet egyáltalán nem változott – mintha valami láthatatlan energia hatására molekuláira bomlott volna. A buborékok először

csak ott bukkantak fel, ahol a gömb eltűnt, majd koncentrikus körökben terjedni kezdtek, egyre gyorsuló tempóban. Egy halk sístergés indult el, amely fokozatosan felerősödött, ahogy a forrongás kiterjedt, mint egy láthatatlan kézzel húzott kör, amely másodpercről másodpercre nőtt. A jelenség nem hasonlított semmilyen természetes folyamatra – a víz nem gőzölgött, csak felpezsgött, amerre a különös energia elhaladt. A tudósok döbbenet figyelték, ahogy a bugyborékoló gyűrű egyre nagyobb körben terjedt, megállíthatatlanul változtatva meg az óceán arculatát.

– Mintát kell vennünk! – kiáltotta Isabelle, és már rohant is a mintavevő eszközökért.

– A műszerek... nézzétek a műszereket! – mutatott Eliza a laboratórium ablakán keresztül a képernyőkre, amelyek már most különös értékeket mutattak.

A következő pillanatokban a pezsgés eltűnt a látóhatáron és a víz színe körülöttük finoman változni kezdett – mélyebb, tisztább kék árnyalatot öltött.

– Ez hihetetlen – suttogta Alejandro, miközben a kezében tartott mérőműszert figyelte. – A pH-értékek normalizálódnak... a savasság csökken... a víz visszatért egy... egy korábbi, egészségesebb állapotba.

– Gyertek! – intett Kurt a labor felé. – A valós idejű analízis már mutatja az eredményeket!

A csapat a laboratóriumba sietett, ahol a monitorok folyamatosan ontották az adatokat. Liz a vezérlőpult mellett állt, gyorsan elemezve a beérkező információkat.

– A mikroplasztik koncentráció zuhan – mutatta az egyik grafikont. – És nézzétek a nehézfém-szennyezést... csökken! Gyerekek, kiráz a hideg! – simította végig a karját mosolyogva.

– Ez nem lehetséges – rázta a fejét Marcus. – Semmi sem képes ilyen gyorsan átalakítani az óceán kémiai összetételét. Ez... ez fizikailag lehetetlen.

– Hacsak nem isteni beavatkozás – jegyezte meg halkan Tamás, miközben a mintavevő csövön keresztül frissen szedett tengervizet vizsgálta mikroszkóp alatt. – Mert ez biztosan az.

Sam a hajó korlátjánál állt, figyelve, ahogy a pezsgő, ragyogó kék jelenség egyre távolabb terjed a horizont felé. A szíve mélyén érezte, hogy ez Sarah ajándéka – az utolsó, legfontosabb ajándék, amit a lányuk az emberiségnek adhatott.

– Ez nem csak egy egyszeri jelenség – szólalt meg William, aki most mellé lépett. – A folyamat önfenntartóvá válik... nézd a grafikonokat. A víz maga kezdi megtisztítani magát, mint valami élő szervezet, amely most visszanyerte az egészségét és az immunitását.

– Amit Sarah tett... az AR'NOS... – Sam hangja elcsuklott. – Ő nemcsak a világunkat mentette meg a terminus-ponttól. Meggyógyította a bolygót is.

– És senki sem fog tudni róla rajtunk kívül – tette hozzá William halkán. – Sarah tervének ez a része csak a miénk.

A labor ajtaja kinyílt, és Bauer kapitány lépett ki. Arca ámulattal és megdöbbenéssel volt tele.

– Ez... ez valami csoda – mondta. – A mikroműanyagok egyszerűen feloldódnak. Valamilyen ismeretlen enzim bontja le őket, de sokkal hatékonyabban, mint bármi, amit valaha láttunk. És a folyamat... terjed. A műholdakról érkező első jelentések szerint a jelenség már ötven kilométeres körzetben tapasztalható és gyorsul.

– Hamarosan az egész óceánt érinti – tette hozzá Liz, aki szintén csatlakozott hozzájuk a fedélzeten. – És onnan... ki tudja?

– A Föld háromnegyedét víz borítja – jegyezte meg Alejandro. – Ha az óceánok meggyógyulnak...

Nem fejezte be a mondatot, de mindannyian tudták, mit jelent ez. Az emberiség talán most kapta meg a legnagyobb esélyt a túlélésre, amit valaha is remélhetett – egy második lehetőséget, hogy jobban vigyázzon az otthonára.

A fedélzeten állva, figyelve, ahogy a pezsgő, gyógyító jelenség lassan, de feltartóztathatatlanul végzi a feladatát, a tíz tudós megértette: ez volt Sarah terve. Nemcsak a terminus-pont megszüntetése, hanem egy konkrét, kézzelfogható segítség az emberiségnek, hogy a jövő ne a pusztulás, hanem a megújulás felé vezessen.

– A bolygó meg fog gyógyulni – mondta csendesen Sam, miközben könnyek gördültek végig az arcán. – És velünk együtt az emberiség is talán egy új kezdetet kap.

Az óceán feletti égen ekkor, a szikrázóan kék égbolton egyetlen felhő sem volt látható. De egy pillanatra, talán csak a képzeletük játéka volt, a napfény egy sajátos mintázatot rajzolt a víz felszínére – egy fiatal lány alakját, hosszú, vörös hajjal, karjait kitárva, mintha egy utolsó, néma ölelésbe vonná a világot, amelyet megmentett.

William és Sam egymás kezét fogva álltak, szívükben érezve azt az apró, meleg szikrát – az eredeti lélekdarabot, amely örökre összeköti őket azzal a csodálatos, felfoghatatlan lénnel, aki a lányuk lett, és aki most már örökre a részük marad.

A parancsnoki hídon Marcus állt, a többiektől kissé távolabb. Arca, amely mindig megfejthetetlenül nyugodt volt, most különös kifejezést öltött, ahogy figyelte a gyógyulás

terjedését. Egy apró mosoly játszott az ajkain – talán ez volt az első alkalom, hogy a kollégái mosolyogni látták. Talán ő is, a mindenkori kételkedő, a kérlelhetetlen realista, most végre megértett valamit, ami túlmutat a mérhető valóságon.

Ahogy a nap lassan ereszkedett a nyugati égbolton, a hajó fedélzetén álló tíz tudós némán figyelte a csodát, amely előttük bontakozott ki. Őrzői lettek egy titoknak, amely örökre átformálta őket és a világot. Tanúi egy áldozatnak, amely értelmet adott az univerzumnak. És most már csendes őrzői egy új kezdetnek, ami átírta kicsiny világuk jövőjét.

Samantha ujjai között még érezte a gömb emlékét – az anyag súlyát, a felszín simaságát, a rejtett erőt, amit magában hordozott. De most már tudta, hogy az igazi erő nem a tárgyban volt, hanem abban, amit képviselt: az összekapcsolódásban, a folytonosságban, a szeretetben, amely túlnyúlik az idő és a tér határain.

A tudósok folytatták a méréseket, dokumentálták a jelenséget, mintákat vettek és elemeztek – mert ez volt az, amihez értettek. De mindannyian tudták, hogy amit most tapasztalnak, az túlmutat a tudományon, túl a mérhető valóságon. Ez egy isteni ajándék volt – nem azért, mert a természetfeletti világból érkezett, hanem mert a legtisztább, legönzertlenebb szeretet teremtette.

Az óceán gyógyult, és vele együtt talán még volt remény az emberiség számára is.

VIII.

A változás nem úgy kezdődött, ahogy képeztük volna.

Senki sem számított arra, hogy a Föld regenerációja az óceánokból indul majd. Az emberiség évtizedeken át abban reménykedett, hogy valamiféle technológiai áttörés majd megoldja a légkör problémáit, helyreállítja a szárazföldi ökoszisztémákat, vagy egy csapásra megoldja az édesvíz-válságot. Ehelyett a bolygó legnagyobb összefüggő élőhelyén, a tengerek mélyén kezdődött a folyamat – csendben, majdnem észrevétlenül, mégis megállíthatatlan erővel.

Fél évvel a gömb aktiválása után, 2077 decemberében, az óceánkutató laborok műszerei először érzékelték furcsa, megmagyarázhatatlan, de mérhető változásokat. A STORM első jelentése már konkrét adatokkal szolgált: a víz pH-értéke fokozatosan visszatért a normális tartományba. A jól ismert savasodási trend – amely évtizedek óta a tengeri élet pusztulásához vezetett – először lelassult, majd megállt. A tudományos közösség számtalan elméletet gyártott, de egyikük sem tudta maradéktalanul megmagyarázni a jelenséget.

A Terra Nova mérőállomásainak műszerei a gömb bedobásának helyszínétől több száz kilométerre is kimutatták a vízminőség apró, de mérhető javulását. A szárazföldi laboratóriumok először cáfolták, majd megerősítették az adatokat: valami megváltozott a tengervíz kémiájában.

A jelenség azonban nem állt meg az óceán határainál. A víz örök körforgása – párolgás, eső, folyók – hamarosan eljuttatta a titokzatos hatást a legeldugottabb tavakba és folyókba is. Meglepő felfedezés volt, amikor a Zhongyuan Dominion kutatói 2077 végén még a távoli hegyvidéki tavakban és

folyókban is kimutatták a tisztulási folyamat kezdetét. Az édesvizek – a Mekong-delta, az Amazonas torkolata, a Nílus alsó szakasza – kezdetben alig észrevehetően, de kétségtelenül változni kezdtek. A regeneráció lassan, de határozottan terjedt, követve a víz örök körforgását a bolygón.

Egy évvel később már a Nagy Korallzátony egyes részein is észlelték az első jeleket. A korallpolipok, amelyek évtizedek óta fokozatosan tűntek el, helyenként újra megjelentek. A módosulás olyan apró volt, hogy csak a legfejlettebb mérőeszközökkel lehetett kimutatni, de a korallokkal foglalkozó szakemberek már ekkor érezték: valami alapvetően más történik, mint amit az elmúlt évtizedekben tapasztaltak.

A mikroműanyagok koncentrációja az óceánok felszíni rétegeiben – noha még mindig kritikusan magas volt – 2078 második felében az óceánok felszínén először csökkent mérhetően. Nemcsak a szennyezés hígult, hanem a lebontás is felgyorsult – a tengervíz maga kezdte eltüntetni a felesleges és káros összetevőket.

A harmadik évben vált egyértelművé, hogy nem elszigetelt folyamatról, hanem globális változásokról van szó. Az Atlanti-óceán északi részén a korábban mélyebbre húzódott halrajok kezdtek visszatérni a felszín közelébe. A Csendes-óceán déli medencéjében a fitoplankton – a tengeri tápláléklánc alapja – lassan, de folyamatosan növekvő koncentrációt mutatott. A Dél-kínai-tenger egyes részein a korallzátonyok megálltak a fehéredésben.

A Zhongyuan Dominion tudósai ökológiai anomáliaként katalogizálták a jelenséget, míg a Terra Nova és a Helion

Imperium vezetői a saját programjaik nem várt, pozitív hozadékait sejtették a háttérben. Az Aquadya Syndicate vallási vezetői természetfeletti beavatkozásról kezdtek beszélni. Az első nemzetközi konferencián, amelyet a témában tartottak, még a megosztottság dominált, de a tények már ekkor megkerülhetetlenek voltak. Az előadóterem félhomályában Samantha némán figyelte, ahogy a világ legnevesebb tudósai, diplomatái és spirituális vezetői a pódiumon egymásnak adják a szót. Mellette Will ült, tabletjén szorgosan jegyzetelve. Egy pillanatra összenéztek; abban a pillantásban ott volt minden: a felismerés, hogy ők ketten – és még nyolcan a világon – tudják az igazságot, amelyről itt senki sem tudott. Sam felidézte a gömb érzetét – a tárgy, amely mindent megváltoztatott, már nem volt velük, de a titka ott lüktetett bennük, láthatatlanul. A hallgatóság között ülve egyszerre voltak részei a világnak és kívülállók –tanúi egy új korszak születésének, túlmutatva a jelen kérdésein.

A negyedik év fordulópontot jelentett. Dr. Neela Rakesh, az Aquadya Syndicate óceánbiológusa ekkor írta le először a „megmagyarázhatatlan katalizátor” jelenségét:

„Az óceán öngyógyító folyamatai hatványozottan gyorsultak fel – nyilatkozta az Új Delhi Oceanic Gazette-nek. – Mintha valaki bekevert volna valami tisztítószert a vízbe, amely most makacs kitartással bontja le és alakítja át az évtizedek alatt akkumulálódott szennyeződések.”

A mikroműanyag-részecskék koncentrációja ebben az évben már 25%-kal csökkent a gömb bedobása előtti értékhez képest. A nehézfémek és más toxikus anyagok lassan, de kérlelhetetlenül kiváltak a vízből. Az óceáni áramlatok – amelyek a bolygó klimatikus szabályozásának kulcsszereplői – kezdtek visszatérni természetes mintázataikhoz.

A STORM egyre nagyobb tekintélyre tett szert, ahogy a világ vezetői felismerték: a szervezet kutatásai és adatai kulcsfontosságúak a jelenség megértéséhez.

Az ötödik évben az átalakulások már a szárazföldre is hatással voltak. Az óceánok párologása normalizálódott, és ennek hatása a csapadékmintázatok stabilizálódásában is megmutatkozott. A kilátástalan aszályok gyakorisága csökkent, a sivatagosodás frontvonalai sok helyen megtorpantak.

Az észak-amerikai Nagy Tavak vízszintje három egymást követő évben emelkedni kezdett – eleinte csak centimétereket, majd 2081-ben már 25 centimétert. A gleccserek olvadása nem állt meg, de lassult, időt adva az adaptációs stratégiák kiépítésére.

A vízi élővilág regenerációja felgyorsult. A teknősök populációja a keleti partokon lassan rehabilitálódott. A ceffélék vándorlási mintái újra helyreálltak. Az erősebb szennyeződések, az élővilágot körülvevő „halálzónák” zsugorodni kezdtek, helyüket újra élet töltötte ki.

Az emberi társadalmakban is fordulat következett be. Az óceánok megújulásával a parti városok ismét stabilitást nyertek. Nem tértek vissza az elöntött területek, de a további veszteségek üteme lassult. Egyes part menti enklávék ismét megnyitották kapuikat.

A hatodik év hozta el az első jelentős átalakulásokat a köztudatban. A különböző vallási és spirituális mozgalmak, amelyek a válság mélypontján a végidőket hirdették, most a megújulást, az újjászületést kezdték hangsúlyozni. Az „Új Exodus” helyett az „Új Genezis” vált központi narratívává: a

pusztulás helyett a teremtés új korszakába vetett hit erősödött.

A Golf-áramlat, amelynek gyengülése a 2040-es évek végétől Európa klímájának radikális átalakulásához vezetett, fokozatosan visszanyerte erejét. Az áramlatok stabilizálódása mérsékelte a szélsőséges időjárási jelenségeket, amelyek az előző évtizedekben már normává váltak. A klímamodellek 2082-től már nem a kizárólagos romlást vetítették előre – a hanyatlás görbéje ellaposodott, majd enyhén emelkedni kezdett.

Az óceánok tisztulásával párhuzamosan a légkör is változott. A tenger, mint a Föld legnagyobb szén-dioxid- és hőelnyelője, újra életre kelt – nem csak passzív szereplője, hanem aktív résztvevője lett a regenerációnak. Az emberiség nem csökkentette drámaian a károsanyag-kibocsátást, de az óceán újra képessé vált annak egy részének feldolgozására, ezáltal lassítva a globális felmelegedés ütemét.

A STORM keretein belül a hat nagyhatalom közötti együttműködés, amely kezdetben pusztán gyakorlati jellegű volt, most mélyebb, valódi szövetséggé kezdett alakulni. A korábbi bizalmatlanság és a szervezeten belüli rivalizálás helyét a közös cél felismerése vette át. A tapasztalatok és adatok megosztása, valamint az összehangolt cselekvés új jelentőséget nyert. Ahogy a Palegia Confederacy egyik diplomatája fogalmazott: „A víz nem ismeri az országhatárokat – a problémáira adott válaszokat sem szoríthatjuk közējük.”

A Nagy Korallzátony északi részén, ahol tizenkét évvel korábban még csak kifehéredett, üres vázak tanúskodtak az élet egykori virágzásáról, most a koralltelepek állapota közel 40%-kal javult a kiindulási értékhez képest. Nemcsak a laboratóriumi körülmények között tenyésztett példányok,

hanem a vadon élő korallok is visszatértek, terjeszkedtek, lélegeztek.

Az ételmiszer-ellátás bizonytalansága enyhült, ahogy a halászat termelékenységéé lassan, de mérhető módon emelkedett. A piacok újrászerveződtek, az árak csökkentek. A tömegek éhezése – bár messze nem tűnt el – helyenként mérséklődött.

A tudomány tekintélye, amely a 2060-as években történelmi mélypontra süllyedt, fokozatosan helyreállt, ahogy a kutatók magyarázatot kerestek a megmagyarázhatatlanra. Az oktatásban új tantárgyként jelent meg a globális szintű tengeri rehabilitáció elmélete és gyakorlata, amely az előző évek tendenciái alapján próbált egy előrevetített jövőképet kialakítani.

A STORM szerepe ebben a folyamatban kritikusként bizonyult. A szervezet, amely a szétesett világ romjain emelkedett fel, immár nem csak technológiai mentőövként szolgált, hanem a globális együttműködés platformjává vált. Harris Montgomery és földi csapata, akikre először szkeptikusan, majd növekvő tisztelettel tekintettek, az új világrend egyik alappillérvé váltak. Senki sem tudta, hogy pontosan honnan származtak a forradalmi technológiáik, de a hatás tagadhatatlan volt.

A legreménytelibb jel a tudat átalakulása volt. Az ember kezdte újraértelmezni a helyét a bioszférában – ezúttal nem uralkodóként, hanem résztvevőként. A fiatalok már nem azért tanultak biológiát, hogy uralják a természetet, hanem hogy megértsék, hogyan illeszkedhetnek bele optimálisan. A technológia fókusza a kizsákmányolásról a harmonikus adaptációra váltott. Az új generációk már ebben a szellemiségben nőttek fel, anélkül, hogy valaha

megtapasztalták volna a fogyasztói társadalom őrült bőségét és pazarlását.

Az emberiség kollektíven tanulta meg a legkeményebb leckét: az Anyaföld nem ellenség, nem kiszípolozható passzív nyersanyagforrás, hanem szövetséges, élő társ, akivel osztozni kell a jövőn. A bolygó megmutatta: ahogy képes magába zuhanni, úgy képes új alapokat teremteni is. Nem egyszerre, nem egyik pillanatról a másikra. Türelmesen, következetesen, ugyanazzal a kitartással, amellyel a természet mindig is működött.

Voltak, akik csodáról beszéltek. Mások tudományos forradalomról vagy ismeretlen természeti mechanizmusok aktiválódásáról. Megint mások összehangolt emberi cselekvést sejtettek a háttérben. Az igazságot csak tízen ismerték – tíz tudós, akik hat évvel korábban a világ peremén, a Csendes-óceánba vetettek egy rejtélyes gömböt.

De talán még ők sem értették teljesen az igazságot. Az ember hajlamos kozmikus jelentőséget tulajdonítani magának. Pedig lehet, hogy csak eszköz volt – eszköz egy olyan lény kezében, aki önmagát feláldozva adott új esélyt egy fiatal fajnak egy távoli bolygón. És ezáltal talán lehetőséget teremtett egy új, más módon gondolkodó emberiség felemelkedésének.

A változás lassú volt, de megállíthatatlan. Mint amikor a kiszáradt föld mohón issza be az első esőcseppet – apróságnak tűnhet, mégis előhírnöke az életadó zápornak.

Epilógus

A gömb vízbe hullása után a tíz tudós útjai szétváltak, de a közös titok és a megváltozott világ emléke örökre összekötötte őket. Havonta egyszer virtuális találkozóra gyűltek össze, látszólag szakmai eszmecserére, valójában azonban azért, hogy a Nexusról és az általuk indított változásokról beszélgessenek – egy olyan fórumon, amelyet kizárólag erre a célra hoztak létre, a legmagasabb titkosítási protokollok védelme alatt.

Alejandro kvantumfizikusi pályája új irányt vett a Nexus-élményt követően. A STORM Kvantumtérelméleti Részlegének vezetőjeként olyan modelleket dolgozott ki, melyekkel a Nexusban tapasztalt térhajlítás és téridő-manipuláció fizikai alapjait próbálta feltárni – változó sikerrel. Interdimenzionális energiatranszfer-elméletei gyakran túl elvontnak tűntek még a legképzettebb kollégái számára is.

Isabelle a STORM biotechnológiai laborjában fejlesztett mesterséges szöveteket; protézistechnológiája forradalmasította a földi és marsi kolóniák újszülötteinek életkilátásait. A közös munka elmélyítette kapcsolatukat, de hogy barátságukon túl mi is szövődött, azt senki sem tudta bizonyossággal.

Kurt és Liz viszonya alapjaiban változott meg. A Nexus-élmény előtt alig találkoztak egymással, most azonban a Marsi Tudományos Komplexum meghatározó mérnöki párosává váltak. Liz a Helion Imperium dubaji projektjén dolgozott, a sivatagok újrahasznosításán, de rendszeresen tartotta a kapcsolatot Kurt marsi fejlesztőcsapatával. 2081-ben egy konferencián jelentették be eljegyzésüket. Hamarosan összeköltöztek a Mars Olympus városrészében, ahol közös

laborjukban egy újfajta Libelle-szintű meghajtórendszeren dolgoztak.

Bauer kapitány és Tamás teljesen más utat választottak. Távol a tudományos közösség reflektorfényétől, a kapitány a Jupiter körüli űrállomások védelmi rendszerét koordinálta, míg Tamás – kiváló pilótaképességeire támaszkodva – az új atmoszférikus járművek tesztpilótája lett – amelyek a nyolcvanas években már a Kurt és Liz által kifejlesztett meghajtókkal dolgoztak. Szabadidejükben mindketten egyre inkább valami spirituális kereséssel töltötték idejüket, a Nexus emlékek a vallások helyett inkább a transzcendens megértés felé terelték őket.

Az általában távolságtartó Marcus viselkedése változott talán a leginkább. A Föld körüli pályán keringő egyik kutatóállomás biztonsági részlegének vezetőjeként robotikai szenvedélye új irányba fordult: olyan autonóm, mélytengeri és légköri drónokat fejlesztett, amelyek példátlan pontossággal monitorozták a bolygó regenerációs folyamatait, adatokat szolgáltatva a gyógyulásról, miközben technológiai eszközökkel biztosította, hogy a „csoda” valódi eredete rejtve maradjon. Bár kívülről továbbra is hűvös és távolságtartó maradt, kollégái olykor rajtakapták, amint hosszú percekig elmerülten figyeli az ablakból a gyógyuló Földet.

Eliza, aki korábban az Aegis Europa legkonzervatívabb részlegénél dolgozott, most a kulturális örökségvédelem élére állt. Munkája részeként továbbra is dokumentálta a régi civilizációk történelmét – látszólag szigorúan tudományos céllal, valójában azonban apró utalásokat, jeleket keresett, hátha Sarah vagy a hozzá hasonló lények korábban is beavatkoztak az emberiség történetébe. Otthonában egy kis szentélyt alakított ki, ahol rendszeresen meditált – a polcon az

eredeti fémdarab 3D-szkennelt és nyomtatott másolata pihent.

A tíz tudós soha nem osztotta meg titkukat a külvilággal teljes valójában. Ehelyett egy példátlan, éveken átívelő közös projektbe kezdtek: tapasztalataikat, a Nexus rejtélyét, a Mirra történetét és Sarah áldozatát egy nagyszabású, fiktívnek álcázott trilógiába szőtték bele. A sorozat, amely a 21. század végére kultikus klasszikussá vált a science-fiction irodalomban, tele volt rejtett utalásokkal, meglepően pontos tudományos leírásokkal és mély filozófiai kérdésekkel. Senki sem sejtette, hogy a hihetetlen történet minden sora igaz – egy üzenet a palackban, amelyet a jövő generációinak hagytak, remélve, hogy egyszer valaki felismeri benne a valóságot.

A Föld és a Mars között ingázva, Samantha és William élete új mederbe terelődött. A Nexus emléke kitörölhetetlenül beléjük ivódott, de megtanultak együtt élni vele. A közös titok, a rendkívüli élmények és az a furcsa, jövőbeli kötelék, amit a fénykép sugallt, elmélyítette kapcsolatukat. A szakmai tiszteletből barátság, a barátságból pedig valami mélyebb, erősebb szövődött – egy szerelem, amely talán egy másik idővonalon kezdődött, de ebben a valóságban teljesedett ki.

A felszínen az életük új, békésebb ritmusra váltott. Boston külvárosában vásároltak egy régi, napfényes viktoriánus házat, amely elég tágas volt a jövőbeli terveikhez. Sam az utolsó félévét töltötte a bostoni egyetemen; a gyermek érkezése előtt szerette volna lezárni oktatói feladatait. Kutatásaiba a neurolingvisztika és az AI etika területén finoman beszivárogtak a Nexusban tanult gondolkodásmódok, új perspektívákat nyitva a mesterséges intelligencia és a nyelv kapcsolatában. William továbbra is a STORM AISEC részlegénél maradt, de már teljes mértékben a

Földön dolgozott – a szervezet fókusza ugyanis egyre inkább a bolygó regenerációja felé fordult. Elemzései és javaslatai az erőforrás-optimalizálás és az új, fenntarthatóbb technológiai irányok felé terelték a szervezet figyelmét, anélkül, hogy valaha is felfedte volna inspirációjának valódi forrását. Apró lökések voltak ezek csupán, de remélték, hogy hosszú távon hozzájárulnak egy élhetőbb jövőhöz – egy olyan világhoz, ahol gyermekük és az eljövendő generációk biztonságban, tiszta vízzel és levegővel, a természettel harmóniában élhetnek.

Most, 2083. szeptember 6-án, egy hétfői napon, Boston egyik legmodernebb orvosi központjának csendes vizsgálótermében ültek. A tizenkét hetes vizsgálatra érkeztek, az első igazán fontos mérföldkőhöz a terhesség során. A helyiség steril fehérségét csak a műszerek halk zümmögése és a falakon futó, halványkék fénycsíkok törték meg.

Sam a vizsgálóágyon feküdt, hasán a hűvös ultrahanggéllal, míg William mellette ült egy széken, a nő kezét szorongatva. Mindketten feszülten figyelték a monitoron megjelenő, fekete-fehér, kissé elmosódott képet.

Az orvos – egy kedves, ősz hajú nő – a készülék felett görnyedt, miközben a vizsgálófejet finoman mozgatta Sam hasán.

– Nos, minden a legnagyobb rendben van – mondta végül megnyugtató mosollyal. – A fejlődés kifogástalan, a szívhangok erősek és szabályosak. Egy gyönyörű, egészséges kisbaba növekszik itt.

Sam és William szinte egyszerre fújták ki a levegőt, amit eddig visszafojtottak. A megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajtuk. Az elmúlt hónapok minden aggodalma, minden kimondatlan félelme egy pillanatra szertefoszlott.

– Szeretnék tudni a nemét? – kérdezte az orvos, miközben a képernyőn beállított valamit.

Sam és Will összenéztek. Tekintetükben ott volt a hat évnyi közös emlék, a Nexus titka, és az a bizonyos fénykép egy vörös hajú, zöld szemű lányról, aki talán a jövőjük egy lehetséges változatát mutatta. Sam bólintott, szívében egyszerre volt remény és egyfajta elfogadó nyugalom. Bármi is lesz, az az ő valóságuk lesz.

A szonográfus a képernyőre mutatott, ahol egy apró körvonal látszott.

– Gratulálok – mondta meleg mosollyal. – Kisfiuk lesz!

A szavak ott lebegtek a levegőben. Kisfiú. Nem kislány.

William érezte, ahogy Samantha lélegzete egy pillanatra elakad, majd keze finoman megremegett az övében. Felnézett rá. Sam arca komplex érzelmek vászna volt: a meglepetés villanása, a fotó emlékének gyors átsuhanása, majd egy mély, elgondolkodó csend. Tekintete a monitoron időzött, de látszott rajta, hogy belül dolgozza fel a hírt. Aztán lassan, mintha egy súlyos tehertől szabadult volna meg, arcvonásai megenyhültek. Egy gyengéd, elfogadó mosoly jelent meg az ajkán.

Will visszamosolygott. Ebben a pillanatban minden benne volt: megkönnyebbülés, öröm, szeretet, és az a csendes bizonyosság, hogy mostantól a saját történetüket írják, együtt, lépésről lépésre, egy új jövő felé, itt, ezen a kék bolygón.

A világ megváltozott, ők is vele – de már nem féltek a holnaptól. Tudták: az élet története folytatódik, amíg van, aki továbbírja.

Talán ez minden örökség lényege.